MICHAEL NEWTON
PH. D.

DESTINUL SUFLETELOR

NOI STUDII DE CAZ ASUPRA VIEȚII DINTRE VIEȚI

Cartea Daath
Publishing House

MICHAEL NEWTON, PH.D.

DESTINUL SUFLETELOR

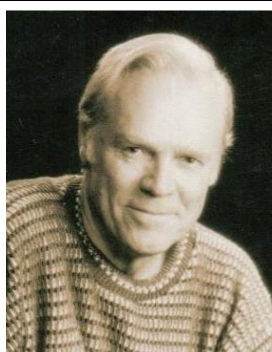
NOI STUDII DE CAZ ASUPRA VIEŢII DINTRE VIEŢI

Ediţia a II-a, 2006

Titlul original în limba engleză: **Destiny of Souls**

Cartea Daath
Publishing House

Mulţumiri

Michael Newton

Această carte este dedicată tatălui meu, John H. Newton, cel care mi-a insuflat dragostea pentru jurnalism încă din copilărie, şi fiului meu, Paul, pentru umorul şi încurajarea cu care m-a susţinut în ultimii ani. Îi mulţumesc totodată soţiei mele, Peggy, care m-a ajutat să pregătesc această carte, revăzând sutele de cazuri ale clienţilor mei. Doresc să mulţumesc în mod special şi corectorilor manuscrisului, Norah Newton Mayper, John Fahey, Jaqueline Nash, Gary şi Susan Aanes, cât şi editorului meu, Rebecca Zins.

Vreau, de asemenea, să-mi exprim gratitudinea şi faţă de numeroşii oameni care mi-au transmis, începând din momentul publicării „Călătoriei Sufletelor" în anul 1994, cât de mult a însemnat pentru ei să afle ce se petrece după moarte. Într-un fel, aceştia m-au convins să-i mai duc o dată de cealaltă parte a timpului.

După ce am citit capitolul 2 din „Destinul sufletelor" şi am văzut că aceia pe care îi iubim se întorc spre a ne consola, am plâns de bucurie. *(Susan, Sacramento, California)*

Am fost emoţionată de faptul că ideile doctorului Newton au fost publicate într-o nouă carte. Avem astfel prilejul de a înţelege mai bine şi de a aprofunda cele învăţate deja din prima sa lucrare. *(Laura, Denver, Colorado)*

Destinul sufletelor va stimula mulţi oameni care, asemeni mie, au aşteptat încă un volum, după apariţia *Călătoriei Sufletelor. (Jerry, Albany, New York)*

Până să citesc cartea dumneavoastră nu înţelesesem niciodată cu adevărat sensul amintirilor mele de dincolo de viaţă. *(Dave, Atlanta, Georgia)*

Calitatea şi comprehensiunea scrierilor dumneavoastră despre spiritualitate sunt deosebit de profunde şi, totodată, aveţi calitatea de a explica într-un mod simplu aceste idei complexe. Vă mulţumesc din adâncul inimii pentru inspiraţie. *(Doris, Riverside, California)*

Aplaud curajul dumneavoastră de a înfrunta curentul de idei religioase negative din această ţară. *(Marcia, Topeka, Kansas)*

Analiza pe care o faceţi structurii lumii spiritelor, ca loc al ordinii şi al iubirii, este inspiratoare. *(Tracy, Jasper, Indiana)*

Cartea dumneavoastră îmi aduce alinare şi mă ajută să-mi reduc teama în faţa marii necunoscute. *(Renee, Paris, Franţa)*

Mesajele pline de conţinut din interviurile cazurilor dumneavoastră sunt nepreţuite. *(Holtz, Bonn, Germania)*

Am simţit adesea o singurătate adâncă şi un sentiment că nu aş aparţine acestei vieţi. M-aţi făcut să văd de unde vin aceste sentimente şi cine sunt cu adevărat. *(Rachel, Londra, UK)*

Despre autor

Michael Duff Newton este doctor în consiliere psihologică, atestat ca hipnoterapeut şi membru al Asociaţiei Americane de Consiliere. A fost profesor la Facultatea de Înalte Instituţii Educative şi a activat în domeniul practicii private în Los Angeles. Dr. Newton şi-a dezvoltat propriile tehnici referitoare la regresie pentru a putea să-şi ducă clienţii aflaţi sub hipnoză dincolo de amintirile vieţii lor trecute, spre experienţa mai însemnată a sufletului în viaţa de apoi. Autorul este considerat un pionier al dezlegării misterelor vieţii noastre în lumea spiritelor, relatate pentru prima dată în best-sellerul său, *Călătoria Sufletelor* (1994), volum tradus în zece limbi străine. Graţie reputaţiei sale internaţionale ca regresionist spiritual, Dr. Newton a apărut în numeroase emisiuni de radio şi de televiziune, dar şi în calitate de conferenţiar, la conferinţele *New Age.* În semn de respect pentru îndelungatele sale cercetări clinice ale amintirilor sufletului şi descoperirile cosmologiei vieţii de după moarte, Dr. Newton a primit în 1998 premiul anual al Asociaţiei Hipnoterapeuţilor Transpersonali pentru „contribuţia unică" adusă în domeniul unirii minţii, trupului şi al sufletului. În 2001 a primit premiul anual al Asociaţiei Publiciştilor Independenţi pentru *Destinul Sufletelor.* Autorul este istoric, astronom amator şi călător de-a lungul şi de-a latul lumii. Alături de soţia sa lui, Peggy, trăieşte în casa sa din munţii Sierra Nevada, în nordul Californiei.

Pentru a-i scrie autorului:

Dacă doriţi să-l contactaţi pe autorul acestei cărţi sau să aflaţi mai multe informaţii despre această carte, vă rugăm să-i scrieţi pe adresa Editurii Llewellyn, cererea dumneavoastră urmând să fie transmisă mai departe. Atât autorul, cât şi editorul vor aprecia să primească un semn de la dumneavoastră şi să afle cum v-a plăcut cartea şi cum v-a ajutat. Editura Llewellyn nu poate garanta că va fi posibil să se răspundă tuturor scrisorilor trimise autorului, dar poate garanta că toate vor fi transmise acestuia. Vă rugăm scrieţi pe adresa:

Michael Newton, Ph.D
c/o Llewellyn Worldwide
PO BOX 64383, Dept.k499 – 5
St Paul, MN 55164 – 0383, USA

Cuprins

INTRODUCERE

Cine suntem? de ce ne aflăm aici? Încotro ne îndreptăm? M-am străduit să răspund la aceste întrebări vechi de când lumea cu prilejul primei mele cărţi, *Călătoria sufletelor,* publicată în 1994 la Editura Llewellyn. Mulţi oameni mi-au spus că lectura acestei cărţi le-a provocat trezirea spirituală a sinelui lor interior, pentru că nu avuseseră niciodată până atunci posibilitatea de a citi o relatare atât de detaliată despre viaţa din lumea spiritelor. Tot ei mi-au mai zis că citirea acestei lucrări le-a adus certitudinea că sentimentele lor adânci, intuitive, referitoare la viaţa sufletului după moartea fizică şi la scopul întoarcerii acestuia pe Pământ, vorbeau despre o realitate.

După ce cartea a fost publicată şi apoi tradusă în alte limbi, am primit o mulţime de apeluri de la cititori din toată lumea care mă întrebau dacă va mai exista şi un al doilea volum. Am rezistat acestor sugestii o perioadă lungă de timp. Era dificil să organizez toate datele adunate în cursul anilor mei de cercetări pentru ca, în cele din urmă, să aştern pe hârtie un studiu comprehensiv asupra vieţii noastre de după moarte. Simţeam că făcusem destul.

În introducerea cărţii mele, *Călătoria Sufletelor,* am explicat deopotrivă istoricul meu ca hipnoterapeut tradiţional şi cât eram de sceptic în ceea ce priveşte folosirea hipnozei în scopul regresiei metafizice. Am hipnotizat pentru prima oară pe cineva în 1947, la vârsta de cincisprezece ani, aşadar făceam în mod cert parte din cercul adepţilor practicilor tradiţionale şi nu ale celor *New*

Age. Am fost, aşadar, copleşit atunci când, în timpul şedinţei cu un client, am deschis în mod accidental poarta lumii spiritelor. Mi se părea că majoritatea practicanţilor regresiei în viaţa anterioară considerau că viaţa dintre vieţi era un loc ceţos de abandon şi de uitare, ce servea doar ca punte între o viaţă trecută şi următoarea. Mi-a fost apoi, în scurtă vreme, evident că trebuia să descopăr singur treptele necesare atingerii şi deblocării memoriei unui subiect asupra acestui loc plin de mistere. După mai mulţi ani de cercetări solitare, am putut construi, în sfârşit, un model funcţional al structurii lumii spiritelor şi am înţeles cât de benefic, din punct de vedere terapeutic, poate fi acest procedeu pentru client. Am aflat totodată că nu are nici o importanţă dacă o persoană este atee, profund religioasă sau adepta vreunei credinţe filosofice – indiferent de credinţele lor, o dată aflaţi în starea de hipnoză supraconştientă, toţi clienţii mei relatau lucruri asemănătoare. Din acest motiv am devenit ceea ce am numit un regresionist spiritual, adică un hipnoterapeut specializat în viaţa de după moarte.

Am scris *Călătoria Sufletelor* spre a oferi publicului, într-un mod ordonat şi concis, informaţii referitoare la ceea ce înseamnă moartea şi trecerea dincolo de ea – cine anume ne întâmpină, încotro ne îndreptăm şi ce anume facem în lumea spiritelor, în calitatea noastră de suflete, înainte de a ne alege noul trup pentru reîncarnare. Am gândit formatul acestei cărţi ca pe un periplu prin timp, folosindu-mă de relatările clienţilor mei despre experienţele trăite de ei în perioada dintre vieţile lor trecute. Astfel, *Călătoria Sufletelor* nu a fost doar o carte în plus despre reîncarnare, ci a deschis noi perspective în domeniul cercetării metafizice, neexplorat până atunci cu ajutorul hipnozei.

În timpul anilor '80, pe când îmi formam un model asupra lumii de dintre vieţi, am încetat să practic orice altă formă a hipnoterapiei. Pe măsură ce avansam în studiul cazurilor mele, deveneam tot mai obsedat de descoperirea secretelor lumii spiritelor, dar, în acelaşi timp, şi mai convins de validitatea şi autenticitatea consideraţiilor mele iniţiale. De-a lungul acestor ani de cercetări asupra lumii spiritelor am lucrat, practic, în singurătate, numai clienţii mei implicaţi direct în munca de cercetare având cunoştiinţă de aceasta, şi chiar şi aceştia, doar la ceea ce se referea în mod direct la ei şi la prietenii lor. M-am ţinut departe şi de librăriile specializate în cărţi de metafizică, pentru că am vrut să beneficiez de libertate absolută faţă de orice influenţe exterioare. Astăzi ştiu că izolarea şi rămânerea în afara publicităţii pe care mi le-am impus au fost o decizie corectă.

Când am plecat din Los Angeles în munţii Sierra Nevada pentru a scrie *Călătoria Sufletelor,* mă aşteptam la un anonimat liniştit, lucru care s-a dovedit a fi o amăgire. Cea mai mare parte a materialului prezentat în carte nu fusese publicat niciodată înainte, astfel că am început să primesc o mulţime de scrisori din partea editorului meu. Datorez Editurii Llewellyn recunoştinţă

pentru că a avut curajul şi intuiţia de a oferi publicului cercetările mele. Am început să fac lungi călătorii pentru a-mi ţine conferinţele, dând totodată o serie de interviuri la radio şi la televiziune.

Dar oamenii au vrut mai multe detalii despre lumea spiritelor şi continuau să întrebe dacă mai am şi alte materiale pe această temă. A trebuit să le răspund că da. De fapt, aveam încă o mare varietate de informaţii, dar pe care am considerat că ar fi mai bine să nu le ofer publicului, fiind totuşi un autor necunoscut. În ciuda faptului că oamenii au găsit *Călătoria Sufletelor* ca fiind foarte inspirată, am rezistat ideii de a scrie o continuare. M-am decis, apoi, să fac un compromis. În timp ce a cincea ediţie se afla sub tipar, a fost adăugat un index, alături de o nouă copertă şi de câteva paragrafe noi, în speranţa unei mai bune clarificări a unor probleme specifice. Nu a fost însă de ajuns. Numărul de scrisori pe care îl primeam în fiecare săptămână continua să crească, cu tot felul de întrebări despre viaţa de după moarte.

Oamenii începuseră să mă solicite şi m-am decis să încep din nou să-mi practic meseria, pe o bază limitată însă. Am observat un procent mai mare de suflete mai dezvoltate. Clienţii trebuia să aştepte multă vreme pentru a mă vedea, din cauza semi-izolării mele, astfel că s-a redus mult numărul lor. Drept rezultat, am avut mai puţine cazuri de suflete tinere în crize psihologice şi mai multe cazuri cu clienţi care aveau puterea de a fi răbdători. Aceşti oameni îşi doresc să descifreze înţelesul ascuns al anumitor probleme, prin sondări în memoria lor spirituală, pentru a-şi putea identifica propriile scopuri în viaţă. Mulţi dintre ei sunt vindecători şi autodidacţi, care se simt confortabil încredinţându-mi informaţii despre experienţele sufletului lor în viaţa dintre vieţi. La rândul meu, sper că i-am ajutat în identificarea adevăratului lor drum.

În tot acest timp percepţia publicului a fost că nu am spus chiar toate secretele pe care le ştiam. În cele din urmă, în mintea mea a început să se nască ideea de a scrie o a doua carte. Consider prima mea carte, *Călătoria Sufletelor,* un pelerinaj spre lumea spiritelor, pe marele fluviu al eternităţii. Voiajul a început la gurile râului, o dată cu momentul morţii fizice, şi s-a sfârşit în locul în care ne-am întors într-un trup nou. Am urcat, în *Călătoria Sufletelor,* în susul râului, spre Sursă, atât cât am putut. Acest lucru nu s-a schimbat. Cu toate că amintirea acestei excursii revine în mintea fiecărui om de nenumărate ori, nimeni dintre cei încă încarnaţi nu pare că ar avea capacitatea de a mă conduce mai departe.

Destinul Sufletelor are intenţia de a conduce călătorii într-o a doua expediţie pe acelaşi râu, în scopul unei explorări mai detaliate, în timpul călătoriei noastre din această a doua expediţie, vreau să descopăr mai mult din aspectele ascunse ale acestui drum, pentru a oferi oamenilor o perspectivă mai largă asupra întregului. Am proiectat această carte mai degrabă pe categorii precise decât în funcţie de locaţii temporale sau de spaţiu. Am încercat, de

asemenea, să ofer cititorilor o privire asupra câtorva elemente ale vieţii sufletului din perspectiva câtorva cazuri (concrete). *Destinul Sufletelor* are intenţia de a extinde înţelegerea noastră asupra incredibilei semnificaţii a ordinii şi a planificării ce există în folosul fiinţei umane.

În acelaşi timp intenţionez ca acest al doilea tur prin minunile lumii spiritelor să fie unul proaspăt şi plăcut şi pentru călătorul novice. Pentru cei ce citesc pentru prima dată o lucrare despre munca mea, capitolul de deschidere va oferi o privire de ansamblu asupra celor descoperite de mine despre viaţa noastră dintre vieţi. Sper ca acest cuprins va ajuta înţelegerii dumneavoastră asupra a ceea ce urmează şi vă va încuraja, poate, să citiţi şi cartea mea de început.

Aşadar, pentru că tocmai suntem pe punctul de a începe această a doua călătorie a noastră, vreau să mulţumesc tuturor acelora care mi-au fost de ajutor în greaua misiune de a deschide uşile spirituale ale minţii. Aceste asocieri, combinate cu indulgenţa multor ghizi, mai ales a celui personal, mi-au dat energia de a conţină acesta sarcină. Mă simt cu adevărat binecuvântat că am fost ales să fiu unul dintre mesagerii acestei lucrări semnificative.

1
Lumea spiritelor

În momentul morţii sufletul nostru se desprinde de corpul-gazdă. Dacă sufletul este bătrân şi are experienţe din mai multe vieţi anterioare, va şti negreşit că a fost eliberat şi se va întoarce acasă.

Nu e nevoie ca o persoană anume să întâmpine aceste suflete avansate. Cu toate acestea, cele mai multe suflete cu care lucrez sunt întâmpinate de călăuze în afara planului astral al Pământului. Un suflet tânăr sau un copil care a murit ar putea fi puţin dezorientat până când ar apărea cineva mai aproape de nivelul de bază pentru a-l întâmpina. Există suflete care preferă să rămână pentru un timp la locul unde le-a surprins moartea. Cele mai multe pleacă imediat. Timpul nu are sens în lumea spiritelor. Desprinse de trupul în care s-au aflat, spiritele care vor să aducă alinare cuiva aflat în suferinţă sau au alte motive pentru a rămâne o vreme în apropierea locului în care a survenit moartea nu resimt timpul ca pe o pierdere. Pentru suflet timpul devine timpul Acum, care e diferit de timpul linear.

Pe măsură ce se îndepărtează de Pământ, sufletele se învăluie într-o lumină din ce în ce mai strălucitoare. Unele dintre ele vor vedea pentru câteva momente o întunecime cenuşie şi vor simţi cum trec printr-un tunel sau printr-o poartă. Diferenţele dintre aceste două fenomene depind de viteza de ieşire a

sufletului din corp, care, la rândul său, se află în strânsă legătură cu experienţele sufletului. Senzaţia de a fi condus de călăuze poate fi plăcută sau forţată, în funcţie de maturitatea sufletului şi de capacitatea lui de a se adapta repede. La începutul perioadei de desprindere, toate sufletele văd „fâşii de nori” în jurul lor care, la scurt timp, se limpezesc, permiţându-le să se avânte în infinitul depărtărilor. Este momentul în care sufletul obişnuit zăreşte o formă fantomatică de energie venind spre el. Această apariţie poate să fie unul sau chiar două suflete pereche, dar în mod sigur este călăuza. În situaţiile în care suntem întâmpinaţi de un soţ sau de un prieten care ne-a părăsit înaintea morţii noastre, călăuza noastră se află şi ea în apropiere, astfel încât să poată prelua procesul de transformare. În lunga mea activitate de cercetare nu am întâlnit nici un suflet care să fi fost întâmpinat de o personalitate religioasă marcantă cum ar fi Iisus sau Buddha. Totuşi esenţa plină de iubire a marilor învăţaţi de pe Pământ se află, cu siguranţă, în călăuzele noastre personale, destinate fiecăruia dintre noi, în parte.

În momentul în care sufletele se îndreaptă spre locul numit „acasă”, trăsătura lor „pământească” deja s-a schimbat. Ele nu mai pot fi numite umane în sensul pe care-l atribuim unei fiinţe omeneşti cu laturile ei, emoţională, temperamentală şi fizică. De exemplu, sufletul nu îşi deplânge moartea corpului fizic în felul în care o fac cei apropiaţi lui. Sufletul e cel care ne face umani pe Pământ, însă, fără corpul nostru, nu am mai fi ceea ce suntem, Homo Sapiens. Sufletul are o măreţie care nu poate fi redată în cuvinte, aflându-se dincolo de orice descriere. Tind să cred că sufletele sunt forme inteligente de energie luminoasă subtilă. După moarte, sufletele simt imediat schimbarea, pentru că nu mai sunt împovărate de un trup-gazdă temporar, cu creier şi sistem nervos central. Unele suflete au nevoie de o perioadă mai îndelungată de acomodare decât altele.

Energia sufletului este capabilă să se dividă în părţi egale, asemeni unei holograme. Energia sufletului poate avea vieţi paralele în alte corpuri, cu toate că acest lucru este mult mai rar decât ne-am putea aştepta. Totuşi, datorită naturii duale a tuturor sufletelor, o parte din energia noastră subtilă rămâne întotdeauna, ca o constantă, în lumea spiritelor. Astfel, se poate să îţi vezi mama, la întoarcerea ei dintr-una din vieţile de pe Pământ, chiar dacă ca, probabil, a murit cu treizeci de ani în urmă şi sufletul său s-a reîncarnat.

Perioada de orientare petrecută alături de călăuzele noastre, care se desfăşoară chiar înainte de a ne alătura grupului matcă, variază de la suflet la suflet atât în funcţie de diferitele vieţi trăite de acesta, cât şi de diferitele vieţi ale aceluiaşi suflet. Aceasta este o perioadă de linişte şi acalmie şi oferă oportunitatea de a scăpa de orice frustrări legate de viaţa pe care tocmai am încheiat-o. Perioada de orientare are intenţia de a fi o sesiune uşoară de informare şi de testare făcută cu grijă de ghizii-profesor, care poate fi mai

lungă sau mai scurtă, în funcţie de ceea ce am realizat sau nu din contractul vieţii noastre.

Problemele karmice speciale sunt la rândul lor revăzute, cu toate că vor fi discutate detaliat mai târziu în cadrul grupului matcă al sufletului nostru. Energia cu care unele dintre suflete se întorc nu va fi trimisă imediat în grupul lor. Este vorba de acele suflete care au fost contaminate de trupurile lor fizice şi s-au implicat în acţiuni malefice. Însă trebuie făcută distincţia între a face un rău fară intenţia de a răni pe cineva şi răul săvârşit intenţionat. Răul făcut altora este evaluat cu grijă, pe diferite grade, de la înşelătorie la rea-voinţă.

Acele suflete care au fost asociate cu răul sunt duse în centre speciale pe care unii clienţi le numesc „unităţi intensive de ajutor”.în acel loc, mi s-a spus, energia lor este remodelată pentru a fi reîntregită. Aceste suflete pot fi retrimise pe Pământ în scurt timp, în funcţie de natura trangresiunilor lor. În acest fel, aceste suflete vor avea posibilitatea de a alege să servească drept victime ale unor alte acţiuni rele în viaţa viitoare. Cu toate acestea, dacă manifestările lor au fost crude şi s-au repetat de-a lungul unui număr de vieţi, înseamnă că avem de-a face cu un mod de comportament reprobabil. Sufletele de acest fel pot petrece o lungă perioadă – chiar mai mult de o mic de ani pământeni – într-o experienţă spirituală solitară. Un principiu de bază al lumii spiritelor este că săvârşirea unui rău, intenţionat sau nu, va necesita să fie redresat într-un fel sau altul într-o viaţă viitoare. Acest fapt nu este considerat ca o pedeapsă, nici măcar ca o penitenţă, ci ca o posibilitate de creştere karmică. Nu există iad pentru suflete, exceptând, poate, viaţa pământească.

Unele vieţi sunt atât de dificile, încât sufletul ajunge acasă foarte obosit. Astfel, în locul unei energii întinerite de ghizii noştri, care-şi combină propria energie cu a noastră la intrarea în lumea spiritelor, se poate întâmpla totuşi ca energia noastră să fie foarte scăzută. În aceste cazuri, în loc de a sărbători acest eveniment (întoarcerea acasă), sufletele au nevoie mai degrabă de repaos şi de singurătate. Într-adevăr, multe suflete care au nevoie de odihnă o primesc după reunificarea cu grupurile lor. Grupul nostru de suflete poate fi violent, furtunos sau supus şi docil, în concordanţă cu ceea ce am făcut în timpul unei încarnări. Toate grupurile îşi întâmpină prietenii în felul propriu, dar întotdeauna cu sentimente de adâncă dragoste şi camaraderie.

Întoarcerea acasă este un interludiu plin de bucurie, mai ales dacă urmează unei vieţi fizice în care nu am avut prea multe contacte cu rudele apropiate de suflet. Majoritatea subiecţilor mei miau spus că au fost întâmpinaţi cu îmbrăţişări, zâmbete şi cu mult umor, ceea ce consider că este un mod de comportament definitoriu al vieţii în lumea spiritelor. Grupurile entuziaste care au plănuit sărbătoarea în cinstea sufletului care s-a întors îşi pot suspenda, în acest scop, orice altă activitate. Iată ce a relatat unul dintre subiecţii mei despre întoarcerea sa:

După ultima mea viaţă, grupul meu mi-a organizat o petrecere grozavă, cu muzică, dans, vin şi cântece. Ei au aranjat ca totul să arate ca un festival clasic roman, cu holuri de marmură, togi şi toate acele accesorii exotice existente în numeroasele noastre vieţi petrecute împreună în lumea antică. Melissa (o rudă primară de suflet) mă aştepta chiar în faţa casei, recreând vârsta la care mi-o aminteam cel mai bine şi arătând mai fericită ca oricând.

Grupurile de suflete variază între trei şi douăzeci şi cinci de membri, având în medie cincisprezece. Există momente când sufletele dintr-un grup alăturat vor să intre în contact unele cu celelalte. Această activitate implică cel mai adesea sufletele mai bătrâne care şi-au făcut mulţi prieteni în alte grupuri, de-a lungul sutelor de vieţi anterioare. Aproape zece milioane de telespectatori din Statele Unite au urmărit emisiunea *SIGHTINGS,* produsă de Paramount în 1995, în cadrul căreia a fost transmis un fragment referitor la munca mea. Aceia care au văzut această emisiune (despre viaţă şi moarte) îşi pot aminti de una dintre clientele mele, pe nume Colleen, care vorbea despre una dintre şedinţele noastre. Ea descria că, la întoarcerea în lumea spiritelor după o viaţă anterioară, a nimerit în toiul unui bal din secolul al XVII- lea. Subiectul meu a văzut peste o sută de persoane care au venit să-i sărbătorească întoarcerea. Au fost reproduse cu generozitate un timp şi un spaţiu pe care ea le-a iubit, astfel încât Colleen a putut să înceapă procesul de înnoire a stilului.

Astfel, întoarcerea acasă poate avea loc în două moduri. Un suflet poate fi întâmpinat la intrarea în lumea spiritelor de câteva suflete, pentru ca apoi acestea să renunţe în favoarea unui ghid, care îl va conduce într-un tur orientativ. De obicei, comitetul de întâmpinare aşteaptă până în momentul în care sufletul se întoarce în grup. Acest grup poate fi izolat într-o clasă, adunat în jurul treptelor unui templu sau aşezat într-o grădină; se mai poate întâmpla ca sufletul reîntors să dea peste mai multe grupuri reunite într-o atmosferă de bibliotecă. Sufletele care trec pe lângă alte grupuri în drumul spre propriul grup remarcă, adesea, că alte suflete, cu care au intrat cândva în contact în vieţile trecute, le caută şi le recunosc cu un zâmbet sau cu un salut amical.

Modul în care un subiect vede alcătuirea grupului matcă e direct proporţional cu nivelul de dezvoltare al acestuia, cu toate că amintirile atmosferei unei săli de clasă sunt întotdeauna foarte clare. În lumea spiritelor plasarea într-o clasă educaţională sau alta depinde de nivelul de dezvoltare al sufletului. Simplul fapt că un suflet s-a încarnat pe Pământ încă din timpul epocii de piatră nu e o garanţie a unei plasări superioare. La conferinţele mele remarc adesea un client care a totalizat patru mii de ani de vieţi anterioare pentru a depăşi sentimentul de gelozie. Pot să confirm că acesta nu mai e astăzi o persoană geloasă, dar deocamdată nu a făcut decât mici progrese în

ceea ce priveşte intoleranţa sa. Unora dintre studenţi le ia mai multă vreme să asimileze şi să depăşească anumite lecţii, la fel ca şi în clasele de pe Pământ. Pe de altă parte, toate sufletele avansate sunt bătrâne, atât în ceea ce priveşte nivelul cunoaşterii, cât şi acela al experienţei.

În *Journey of Souls (Călătoria sufletelor),* am clasificat în linii mari sufletele drept începătoare, medii şi avansate şi am dat exemple concrete pentru fiecare dintre acestea, explicând că există nuanţe fine de dezvoltare între aceste categorii. În general, componenţa unui grup de suflete este dată de fiinţe aflate la acelaşi nivel de dezvoltare, cu toate creşterile şi scăderile lor individuale.

Aceste atribute formează echilibrul grupului. Sufletele se ajută unele pe altele în însuşirea aspectelor cognitive ale absorbţiei informaţiilor din experienţele de viaţă şi în revederea felului în care au fost folosite sentimentele şi emoţiile trupurilor lor gazdă, trăiri aflate în legătură directă cu experienţele lor de viaţă. Fiecare aspect al unei vieţi este disecat, mergând până la inversarea rolurilor, un joc în cadrul grupului, cu scopul creşterii gradului de conştientizare al propriilor acţiuni. Când sufletele ating nivelele medii de dezvoltare, încep să se specializeze în acele domenii pentru care au demonstrat că au aptitudini specifice. Voi discuta mai pe larg aceste ipostaze în capitolele următoare.

Un aspect semnificativ al cercetărilor mele este identificarea culorilor energiei în care sunt învestmântate sufletele în cadrul lumii spiritelor. Culorile reliefează nivelul de avansare al unui suflet sau altul. Aceste informaţii, strânse încetul cu încetul, de-a lungul a mai mulţi ani, reprezintă un indicator al progresului în timpul evaluării clientului şi servesc, de asemenea, la identificarea celorlalte suflete pe care la văd în jurul lor clienţii mei aflaţi în stare de transă.

Sunt de părere că albul pur denotă un suflet mai tânăr, în vreme ce energia unui suflet avansat, devenind mai densă, îşi schimbă culoarea în portocaliu, apoi în galben, verde şi în cele din urmă în nuanţe de albastru. Pe lângă aceste aure esenţiale, există amestecuri subtile de culori ale haloului în cadrul fiecărui grup, în funcţie de aspectele caracteristice fiecărui suflet.

Din dorinţa obţinerii unui sistem cât mai bun, am clasificat dezvoltarea sufletului pe o scară ce începe la nivelul I – începător, şi traversează diferite nivele de învăţare, până la nivelul VI, corespunzător stadiului de avansat. Aceste suflete foarte avansate apar ca având o culoare profund violetă. Nu mă îndoiesc că există şi nivele mai înalte, dar cunoştinţele mele referitoare la acestea sunt limitate, pentru că tot ceea ce pot să fac este să iau notă de relatările unor oameni încă încarnaţi. Sincer vorbind, nu sunt încântat de folosirea termenului „nivel” pentru ierarhizarea sufletelor, pentru că această etichetare ascunde privirii diversitatea dezvoltării sufletelor în oricare dintre

stadii în parte. Cu toate aceste neajunsuri, subiecţii mei folosesc termenul „nivel” pentru a descrie exact unde anume se află pe scara învăţării. În ciuda evaluărilor mele, nici unul dintre clienţii mei nu se arată înclinat să certifice că este un suflet avansat, dând dovadă de modestie faţă de realizările obţinute. Însă, odată ieşiţi de sub hipnoză, având sub control o minte pe deplin conştientă şi mulţumită de sine, ei devin mai puţin reticenţi.

În starea supraconştientă din timpul hipnozei adânci, subiecţii mei îmi spun că în lumea spiritelor nici un suflet nu este desconsiderat pentru că ar avea mai puţină valoare decât oricare alt suflet. Ne aflăm cu toţii într-un proces de transformare ce tinde către ceva mai înalt decât starea noastră actuală de iluminare. Fiecare (dintre noi este considerat ca fiind unic, calificat să-şi aducă propria contribuţie la acest întreg, neavând prea mare importanţă cât de mult ne străduim cu lecţiile noastre. Dacă acest fapt n-ar fi adevărat, în primul rând nici măcar n-am fi fost creaţi.

Din afirmaţiile mele referitoare la culorile specifice celor avansaţi, nivele de dezvoltare, clase, profesori şi studenţi, ar fi uşor de presupus că ambianţa lumii spiritelor este una bazată pe ierarhie. Această concluzie ar fi destul de departe de adevăr, din punctul de vedere al tuturor clienţilor mei. Dacă ar fi totuşi ceva de spus despre acest lucru, atunci lumea spiritelor este ierarhică din punct de vedere al gradului de conştienţă mentală. Noi tindem să gândim organizarea autorităţii pe Pământ ca fiind reprezentată de lupte pentru putere, războaie şi de folosirea unui întreg şir de reguli rigide în cadrul diferitelor structuri. Un sistem există, fără îndoială, şi în lumea spiritelor, dar acesta se situează în cadrul unei matrici sublime a compasiunii, armonici, eticii şi a moralităţii, cu mult diferită de ceea ce se practică la noi, pe Pământ. Din experienţa mea, lumea spiritelor are şi un departament de personal centralizat având menirea de a atribui sarcini sufletelor. Acolo există încă un sistem de valori centrat pe toleranţă, amabilitate, răbdare şi iubire absolută. În timp ce îmi relatează aceste lucruri, subiecţii mei sunt smeriţi.

Am un vechi prieten din colegiu, aflat în Tucson, un iconoclast ce a opus rezistenţă autorităţii de-a lungul întregii sale vieţi, o atitudine cu care pot empatiza. Prietenul meu presupune că sufletele clienţilor mei au suferit o „spălare a creierului” pentru a crede că-şi pot controla destinul. El consideră că nici un fel de autoritate – chiar şi cea spirituală – nu poate exista în lipsa corupţiei şi a abuzului de privilegii. Cercetarea mea, revelând existenţa unei ordini atât de desăvârşite acolo sus, nu poate fi pe placul său.

În acelaşi timp, toţi subiecţii mei sunt încredinţaţi că au avut posibilitatea unei multitudini de alegeri în trecutul lor şi că această stare de fapt va continua şi în viitor. Un stadiu avansat în asumarea propriei responsabilităţi nu include dominaţia sau ierarhia statutelor, ci recunoaşterea unui potenţial. Pretutindeni

în viaţa lor de dintre vieţile pe Pământ, subiecţii mei au avut integritate şi libertate personală.

Nimeni, în lumea spiritelor, nu ne obligă să ne reîncarnăm sau să participăm la proiecte de grup. Dacă sufletele doresc solitudine, o pot avea. Dacă nu vor să avanseze în rezolvarea sarcinilor lor, pot să nu o facă. Un subiect mi-a zis: „Am trecut prin multe vieţi uşoare şi mi-a plăcut pentru că nu voiam să muncesc prea mult. Acum lucrurile se vor schimba. Ghidul meu spune – noi suntem gata atunci când eşti şi tu pregătit”. De fapt, acolo există atât de multă libertate a voinţei, încât, dacă nu suntem gata, din diferite motive personale, să părăsim planul astral al Pământului după moarte, ghizii noştri ne vor permite să rămânem câtă vreme avem nevoie pentru a fi pregătiţi să mergem acasă.

Sper ca această carte va arăta că avem o mulţime de posibilităţi de alegere atât în cadrul lumii spiritelor, cât şi în afara acesteia. Ceea ce este foarte evident pentru mine, referitor la aceste posibilităţi de alegere, dorinţa intensă a celor mai multe dintre suflete de a se dovedi la înălţimea încrederii investite în ele. E de aşteptat ca noi să facem şi greşeli în acest proces. Motivaţia primordială a sufletelor este tocmai efortul de a avansa către o mai mare bunătate pentru a intra în conjuncţie cu Sursa care ne-a creat. Atunci când li se oferă posibilitatea de a se încarna în forme fizice, sufletele cunosc sentimentul umilinţei.

Am fost întrebat adesea dacă subiecţii mei vizualizează Sursa creaţiei în timpul sesiunilor noastre. În introducerea acestei cărţi am afirmat că mă pot apropia de această Sursă numai în cadrul limitelor impuse de faptul că lucrez cu oameni încă încarnaţi. Subiecţii avansaţi vorbesc despre timpul conjuncţiei, despre momentul când se alătură „Celei Mai Sacre Dintre Toate”. În această sferă de lumină densă, roşie, există o Prezenţă atotcunoscătoare. Nu pot să spun exact ce înseamnă toate acestea, dar ştiu că este simţită o prezenţă atunci când mergem în faţa Consiliului Bătrânilor. O dată sau de două ori, în timpul de dintre vieţi, vizităm acest grup de fiinţe superioare, aflate cu o treaptă sau două mai sus decât ghizii/profesorii noştri. În prima mea carte am prezentat o serie de studii de caz referitoare la aceste întâlniri. Cu prilejul acestei lucrări voi detalia şi mai mult domeniul vizitelor la aceşti maeştri, aflaţi foarte aproape de Creator, pentru că aici sufletul experimentează o sursă mai înaltă a cunoaşterii divine. Clienţii mei numesc această forţă energetică „Prezenţa”.

Consiliul Bătrânilor nu este nici un tribunal al judecătorilor, nici o curte unde sufletele se înfăţişează spre a fi triate şi pedepsite pentru faptele rele comise, deşi trebuie să recunosc că, uneori, cineva îmi va spune că a apărea în faţa Consiliului induce un sentiment asemănător cu acela în care un elev este chemat în biroul directorului. Membrii Consiliului doresc să discute cu noi

despre greşelile noastre şi despre ceea ce putem face pentru a ne corecta comportamentele negative în viaţa viitoare.

Acesta este locul în care încep consideraţiile asupra trupului optim din viaţa noastră viitoare. Pe măsură ce se apropie timpul renaşterii noastre, mergem într-un spaţiu unde putem vedea/încerca o serie de trupuri, pentru a observa dacă se potrivesc cu cerinţele şi nevoile noastre. Avem astfel şansa de a privi în viitor şi de a testa diferitele noastre trupuri înainte de a face o alegere. Sufletele aleg în mod voit corpuri imperfecte şi vieţi dificile, în scopul de a-şi plăti datoriile karmice sau de a lucra la acele aspecte ale unei lecţii la care au avut probleme în trecut. Cele mai multe dintre suflete acceptă corpurile care le sunt oferite în camera de selecţie, însă un suflet poate refuza atât ceea ce i se oferă, cât şi să se reîncarneze. De asemenea, un suflet poate cere să meargă pentru o vreme pe o planetă fizică, alta decât Pământul. Dacă acceptăm noua sarcină, suntem trimişi de regulă într-o clasă de pregătire, spre a ne reaminti principalele semnificaţii şi indicii ale vieţii ce va urma, în special acelea în care rudele noastre primare de suflet ne intră în viaţă.

În cele din urmă, când vine timpul reîntoarcerii, ne luăm la revedere de la prietenii noştri şi suntem escortaţi spre un loc de îmbarcare pentru excursia pe Pământ. Adesea, sufletele se alătură gazdelor lor desemnate abia după cea de-a treia lună a sarcinii, având, astfel, la dispoziţie un creier suficient de evoluat pentru a putea lucra cu el înainte de naştere. În timpul sarcinii ele sunt încă în stare să gândească în calitate de suflete nemuritoare până se obişnuiesc cu circuitele creierului şi cu alter-egoul gazdei lor. După naştere, o memorie amnezică se declanşează şi sufletele înlocuiesc caracterul lor nemuritor cu temporara minte omenească, pentru a produce o combinaţie de trăsături necesare unei noi personalităţi.

Pentru a atinge mintea sufletului celor aflaţi în stadiile incipiente ale regresiei hipnotice, folosesc o apropiere sistematică, printr-o serie de exerciţii pregătitoare. Această procedură este destinată atât ascuţirii graduale a memoriei subiecţilor mei cu privire la trecut, cât şi pregătirii acestora pentru analiza critică a imaginilor pe care le vor vedea din viaţa din lumea spiritelor. După obişnuitul interviu, hipnotizez foarte repede clientul, secretul meu constând în gradul de intensitate al hipnozei. În urma unor lungi perioade de experimentare, am conştientizat că aducerea unui client în stadiul normal de hipnoză – *alpha* nu este suficientă pentru a atinge starea supraconştientă a minţii sufletului. Pentru aceasta trebuie să aduc subiectul într-o stare mai avansată de hipnoză -şi anume starea *theta.*

În termeni metodologici, este indicat să petrec peste o oră vizualizând îndelung imagini ale pădurii sau ale ţărmului mării, după care aduc subiectul în anii copilăriei sale. Pun întrebări detaliate referitoare la lucruri ca: stilul mobilei din casă la vârsta de doisprezece ani, articolul vestimentar favorit la vârsta de

zece ani, jucăria preferată la vârsta de şapte ani şi fac apel la cele mai timpurii amintiri ale copilăriei, de la vârsta de doi sau trei ani. Trec prin toate acestea înainte de a cobori subiectul în perioada sa prenatală, pentru a răspunde la alte întrebări, iar apoi să facem o scurtă trecere în revistă a vieţii sale trecute. Podul pe care l-am construit este complet în momentul în care clientul a trecut pragul morţii din acea viaţă şi a ajuns la porţile lumii spiritelor. Hipnoza continuă, devenită profundă în cursul primei ore, produce ruptura subiectului de mediul său iniţial; urmează ca subiectul să răspundă detaliat, în următoarele două ore, la un interviu referitor la viaţa sa spirituală.

Subiecţii care ies din transă după ce, din punct de vedere mental, s-au întors acasă, afişează o atitudine de teamă respectuoasă, de departe mai profundă decât dacă ar fi experimentat o simplă regresie a unei vieţi trecute. De exemplu, un client mi-a spus: „Asemeni unui râu, spiritul, graţie calităţilor sale complexe şi curgătoare, are capacitatea de a scăpa oricărei încercări de a-l determina, explica, în mod adecvat". Mulţi dintre foştii mei clienţi îmi scriu despre cum s-a schimbat viaţa lor după ce au vizualizat nemurirea. Iată o mostră a unei scrisori:

Am câştigat o senzaţie indescriptibilă de fericire şi de libertate din aflarea adevăratei mele identităţi. Faptul cu adevărat uluitor este că această cunoştinţă se afla în mintea mea dintotdeauna. Vederea profesorilor mei m-a lăsat într-o stare plină de entuziasm. Am înţeles că singurul lucru care are cu adevărat importanţă în această viaţă materială este modul în care trăim şi ne comportăm faţă de ceilalţi oameni. Circumstanţele vieţii noastre nu înseamnă nimic în comparaţie cu compasiunea şi acceptarea dăruite celorlalţi. Am acum o cunoaştere, mai curând decât un sentiment, despre motivul pentru care sunt aici şi despre locul în care voi merge după moarte.

Prezint constatările mele în această carte – care include şaizeci şi şapte de cazuri şi numeroase citate – ca un reporter şi ca un mesager. Înainte de a începe orice conferinţă, explic audienţei că ceea ce voi spune reprezintă adevărurile *mele* despre viaţa noastră spirituală. Există multe drumuri spre adevăr. Adevărurile mele izvorăsc din marea înţelepciune primită de la multitudinea de persoane care mi-au luminat viaţa de-a lungul anilor, în calitate de clienţi ai mei. Dacă fac afirmaţii care contravin concepţiilor, credinţei sau filosofiei dumneavoastră de viaţă, vă rog să reţineţi doar ceea ce vi se potriveşte şi să lăsaţi la o parte restul.

2
MOARTE, DURERE ŞI ALINARE

Negaţie şi acceptare

A supravieţui unei persoane iubite reprezintă unul dintre cele mai dificile momente ale vieţii. Este bine cunoscut faptul că procesul supravieţuirii unei astfel de dureri presupune traversarea şocului iniţial, apoi lupta cu negarea, mânia, depresia, pentru ca, în cele din urmă, să ajungem să ne împăcăm cu gândul. Fiecare dintre aceste stadii de dezechilibru emoţional variază, în durată şi în intensitate, de la câteva luni la câţiva ani. Pierderea cuiva de care am fost strâns legaţi ne poate aduce într-o asemenea disperare, încât simţim că ne aflăm într-o groapă fără fund, moartea părând atât de definitivă.

Credinţa în finalitatea morţii reprezintă pentru societatea, cultura occidentală un obstacol în calea alinării. Avem o cultură dinamică, în care posibilitatea de a ne pierde personalitatea este de neînchipuit. Dinamica morţii într-o familie ai căror membri sunt apropiaţi, se aseamănă cu aceea a unei piese de succes, căzută pradă dezordinii din pricina morţii unuia dintre staruri. Interpreţii rămaşi se zbat în jurul nevoii de a schimba scenariul. Confruntarea cu acest uriaş gol în economia textului, produs de cel dispărut prin însăşi dispariţia sa, afectează rolurile viitoare ale actorilor rămaşi. Avem de a face în acest caz cu o dihotomie, pentru că sufletele, pe când se află în lumea spiritelor, pregătindu-se pentru o nouă viaţă, zâmbesc la ideea că ar face repetiţii pentru următoarea lor piesă de pe Pământ. Ele ştiu că toate rolurile sunt temporare.

În cultura noastră, nu ne pregătim pentru trecerea în nefiinţă în mod adecvat încă din timpul vieţii, pentru că moartea nu este ceva pe care să-l putem schimba sau determina. Aprehensiunea Dispariţiei fizice începe să ne frământe pe măsură ce înaintăm în vârstă, mereu prezentă, pândind în umbre, nepăsătoare la tot ceea ce credem că se întâmplă în acel moment sau după moarte. Discutând în timpul conferinţelor mele despre viaţa de apoi, am fost surprins să descopăr că tocmai oamenii care aveau puternice opinii religioase tradiţionale păreau să se teamă de moarte cel mai mult.

Pentru cei mai mulţi dintre noi această frică vine din necunoştinţă. În afară de cazul în care am văzut moartea cu ochii sau am trăit o regresie a vieţii anterioare, graţie căreia ne-am putut aminti ce a însemnat, de fapt, acest moment, trecerea în lumea umbrelor e un mister. A avea de-a face cu moartea, fie ca participanţi sau ca observatori, poate fi dureros, trist sau înspăimântător. Cel sănătos nu doreşte să vorbească despre aceasta şi nici cei foarte bolnavi nu o fac prea adesea. Astfel, cultura noastră priveşte sfârşitul vieţii ca pe o oroare.

În secolul al XX-lea s-au produs multe schimbări în atitudinea publicului faţă de viaţa de după moarte. Dacă în primele decenii ale secolului cei mai mulţi dintre oameni şi-au păstrat vederile tradiţionaliste, considerând că le este dat să trăiască doar o singură viaţă, în ultima treime a secolului al XX-lea, în Statele Unite s-a estimat că aproximativ 40% dintre cetăţeni cred în reîncarnare. Această schimbare de atitudine a făcut ca acceptarea fenomenului morţii să devină mai uşoară pentru aceia care, devenind mai spirituali, se îndepărtează de acea credinţă ce postulează că după moarte urmează doar uitarea.

Unul dintre cele mai semnificative aspecte ale cercetărilor pe care le-am efectuat referitor la lumea spiritelor este posibilitatea de a afla, din perspectiva sufletului desprins, ce se petrece când murim şi cum se străduiesc sufletele să-i aline pe cei rămaşi pe Pământ. Sper ca în acest capitol să reuşesc să vă dau certitudinea că acel sentiment pe care-l simţiţi în adâncul fiinţei după o astfel de pierdere este mai mult decât o simplă dorinţă. Persoana pe care o iubiţi nu s-a dus cu adevărat. Aveţi în vedere şi ceea ce am spus în ultimul capitol, referitor la dualitatea sufletelor. O parte a energiei v-a fost lăsată în lumea spiritelor în momentul încarnării. Când cel pe care-l iubiţi ajunge din nou înapoi acasă, voi veţi fi deja acolo, aşteptându-l cu acea parte a energiei voastre care a fost lăsată în urmă. Această energie similară (cu aceea care v-a însoţit în viaţa pământească) este ţinută în rezervă pentru a se uni cu sufletul care se întoarce. O altă revelaţie semnificativă desprinsă din cercetările mele a fost aceasta: că rudele-de-suflet nu sunt niciodată separate cu adevărat una de alta.

Secţiunile care urmează ilustrează metodele concrete pe care le folosesc sufletele pentru a comunica cu aceia pe care îi iubesc. Aceste tehnici pot începe chiar imediat după moartea fizică şi pot fi foarte intense. Cu toate acestea, sufletul care se desprinde poate li îngrijorat cu privire la pornirea spre casă, căci densitatea pământului îl goleşte de energie. Sufletul este despovărat şi eliberat pe neaşteptate prin moarte. Dacă simţim nevoia, sufletele desprinse ne pot contacta din lumea spiritelor în mod regulat.

Contemplaţia tăcută şi meditaţia pot crea o receptivitate mai mare faţă de cel plecat şi, totodată, de-a vă înzestra conştiinţa cu un sens mai înalt al conştientei, mesajele verbale din cealaltă parte nefiind necesare. În procesul de revenire după o atare durere, ne poate fi de ajutor să înlăturăm obstacolul propriei nesiguranţe şi să ne deschidem mintea măcar către posibilitatea prezenţei cuiva pe care-l iubeşti.

Tehnici/modalităţi terapeutice ale sufletelor

Cazul cu care încep această carte este acela al unui suflet avansat, numit Tammano, care se pregăteşte să devină ghid-student. El mi-a spus: „M-am

încarnat şi am murit pe Pământ timp de mii de ani şi abia în ultimele secole am înţeles cu adevărat cum să schimb gândurile negative şi să liniştesc oamenii". Acest caz începe în timpul sesiunii noastre, în punctul în care Tammano descrie momentele imediat următoare morţii lui după o viaţă trecută.

Cazul 1

S (Subiectul): Soţia mea nu-mi simte prezenţa. Nu pot să ajung la ea.

Dr. N: De ce? Care e problema?

S.: Prea multă durere. E atât de copleşitoare. Alice e într-o asemenea stare de şoc în urma morţii mele, încât este prea stupefiată ca să-mi simtă energia.

Dr. N: Tammano, această problemă a existat şi în cazul celorlalte vieţi anterioare sau se întâmplă doar cu Alice?

S.: Imediat după moarte, oamenii care te iubesc sunt ori foarte agitaţi, ori complet paralizaţi. În oricare dintre situaţii, mintea lor se poate opri. Sarcina mea este să încerc să obţin un echilibru între trup şi minte.

Dr. N: Unde se află sufletul tău în acest moment?

S.: Pe tavanul dormitorului nostru.

Dr. N: Ce ai vrea să facă Alice?

S.: Să nu mai plângă şi să-şi concentreze gândurile. Crede că mai pot fi totuşi în viaţă, astfel că toate rezervele ei de energie sunt prea înlănţuite în planul material. E aşa de frustrant. Sunt chiar lângă ca şi totuşi nu ştie asta!

Dr. N: Vei renunţa, aşadar, pentru moment şi vei pleca în lumea spiritelor, având în vedere că mintea ei este blocată?

S.: Aceasta ar fi cea mai uşoară calc pentru mine, nu însă şi pentru ea. Îmi pasă prea mult de ea pentru a renunţa acum. Nu voi pleca până când nu va simţi măcar faptul că cineva din această încăpere este alături de ea. Acesta este primul pas. Pe urmă, voi putea să fac mai mult.

Dr. N: Cât a trecut de la moartea ta?

S.: Câteva zile. Înmormântarea s-a sfârşit şi acum e momentul în care mă liniştesc încercând s-o alin pe Alice.

Dr. N: Presupun că propriul tău ghid aşteaptă să te conducă acasă?

S.: (râde) I-am spus ghidei mele, Eaan, că va trebui să mă aştepte un timp... ceea ce, oricum, nu era necesar. Ştie toate acestea, pentru că ea m-a învăţat şi pe mine!

Acest caz ilustrează un punct comun pe care mi-l relatează sufletele proaspăt desprinse. Multe dintre ele nu sunt atât de pricepute şi de determinate ca Tammano. Cu toate acestea, cele mai multe dintre sufletele care se simt îngrijorate de gândul plecării în lumea spiritelor nu vor părăsi planul astral al Pământului până ce nu iau câteva măsuri în scopul de a-i alina

pe aceia care i-au iubit şi suferă în urma morţii lor. Am rezumat relatarea clientului, în scopul de a accentua efectele pe care le poate avea energia sufletelor asupra energiei umane slăbite.

Dr. N:Tammano, ţi aş li îndatorat dacă mi-ai preciza câte ceva despre tehnicile pe care le foloseşti pentru a o ajuta pe Alice să depăşească această durere.

S.: Bine, mai întâi îţi spun că Alice nu m-a pierdut (respiră adânc). Încep suflând energia mea asupra soţiei mele, Alice, din dreptul capului ei până la mijloc, oarecum asemănător unei umbrele.

Dr. N: Dacă aş fi un spirit, aşezat chiar înaintea ta, cum ar arăta acesta?

S.: (zâmbeşte). Ca un nor de vată de zahăr.

Dr. N: Cu ce o ajută aceasta?

S.: Îi oferă un înveliş de căldură mentală, care o calmează. Trebuie însă să-ţi spun că nu sunt încă pe de-a-ntregul expert în această procedură, dar că am plasat asupra ei, în aceste ultime trei zile de la moartea mea, un nor protectiv de energie, spre a o face mai receptivă.

Dr. N: Văd că ai început deja să te ocupi serios de Alice. Bine, Tammano, ce faci acum?

S.: Încep să filtrez norul de energie din jurul ei, până voi simţi punctul unde este cel mai mic blocaj (pauză). L-am găsit în partea stângă a capului ei, în spatele urechii.

Dr. N: Are vreo semnificaţie acest punct?

S.: Când eram în viaţă, Alice adora să-i sărut urechile (amintirile punctelor sensibile sunt pline de semnificaţii). Când văd deschiderea din partea stângă a capului ei îmi transform energia într-o rază concentrată şi o canalizez spre acel punct.

Dr. N: Soţia ta simte acest flux chiar acum?

S.: La început, Alice conştientizează o atingere tandră, dar această senzaţie îi e fragmentată de durere. Atunci, cresc intensitatea razei mele trimiţându-i gânduri de iubire.

Dr. N: Vezi vreun semn că această sporire ar funcţiona?

S.: (fericit) Da, detectez venind de la Alice noi mostre de energie care nu mai sunt atât de întunecate. Se produc schimbări în emoţiile ei... nu mai plânge... se uită în jurul său... mă simte. Zâmbeşte.

Dr. N: Ai terminat?

S.: Ea va fi bine. E timpul să plec. Voi veghea asupra ei, dar ştiu că va trece peste asta, ceea ce e bine, pentru că voi fi ocupat o vreme.

Dr. N: Înseamnă că nu o vei mai contacta mai târziu?

S.: (ofensat) Sigur că nu] Voi rămâne în contact cu ea oricând va avea nevoie. Ea e iubirea vieţii mele.

Chiar şi cel mai novice dintre ghizii-studenţi este mai îndemânatic în ceea ce priveşte folosirea acestor proceduri decât majoritatea sufletelor aflate la un nivel mediu de dezvoltare; dar asupra acestor aspecte voi insista mai târziu, în capitolul 4, în cadrul secţiunilor referitoare la reabilitarea energiei. Cu toate acestea, majoritatea sufletelor cu care am lucrat reuşesc să obţină efectele dorite atunci când acţionează din lumea spiritelor asupra unui trup fizic. Una dintre modalităţile caracteristice alese de suflete este efectul unei raze de energie concentrată descris mai sus de Tammano. Aceste proiecţii de energie plină de iubire pot avea efecte foarte puternice asupra oamenilor aflaţi în stări de traume emoţionale, chiar şi atunci când sunt folosite de suflete mai puţin experimentate.

Practicanţii orientali de yoga şi meditaţie folosesc chakrele în moduri comparabile acelora prin care sufletele împart corpul uman când aplică energia tămăduitoare. Cei care practică tămăduirea chakrelor spun că, din moment ce avem un trup eteric, care există în conjuncţie cu cel fizic, vindecarea trebuie să ţină seama de ambele elemente. A lucra asupra Chakrei presupune deblocarea energiilor noastre spirituale şi emoţionale, prin diferite puncte ale corpului, aflate în şira spinării, inimă, gât, frunte şi aşa mai departe, pentru a deschide şi a armoniza corpul.

Modalităţi în care spiritele iau legătura cu cei încarnaţi

Atingerea somatică

Am combinat termenii clinici de „legătură somatică” şi, respectiv, „atingere terapeutică” pentru a descrie metoda pe care o folosesc sufletele neîncarnate, direcţionând razele de energie către diferitele părţi ale unui trup încarnat. Vindecarea nu se limitează la punctele de pe corp unde sunt reprezentate chakrele la care am făcut referire mai sus. Sufletele care se întorc spre a-i alina pe cei rămaşi în viaţă caută locurile cele mai receptive la energia lor. Am văzut o exemplificare a acestui fapt în cazul 1 (Tammano insistând asupra unui punct situat în spatele urechii stângi a soţiei sale). Energia transmisă de emiţător devine terapeutică în momentul în care se formează o punte între mintea acestuia şi cea a receptorului prin transmisia telepatică.

Formarea unei astfel de punţi, prin intermediul gândurilor, către un trup ce suferă este somatică în măsura în care metodele sunt fiziologice; fapt care presupune atingerea subtilă a organelor trupului, obţinându-se anumite reacţii emoţionale, care pot include şi folosirea simţurilor. Aplicate cu pricepere, razele de energie pot evoca recunoaşterea prin vedere, sunet, gust şi miros. Ideea principală a recunoaşterii este de a convinge persoana îndurerată de faptul că

acela pe care îl iubeşte şi pe care îl consideră pierdut pentru totdeauna se află încă în viaţă. Scopul atingerii somatice este de a permite persoanei zdrobite de durere să accepte situaţia în sensul că absenţa celui dispărut reprezintă doar o schimbare de realitate, şi nu un final. Într-un mod fericit, aceasta va permite îndoliatului să meargă mai departe şi să-şi continue viaţa în mod constructiv.

De asemenea, sufletele sunt capabile să se deprindă cu atingerea somatică. Următorul caz, al unui bărbat de patruzeci şi nouă de ani care a murit de cancer, este un exemplu în acest sens. Deşi sufletul acestui om nu se dovedeşte a fi prea îndemânatic, intenţiile sale sunt totuşi bune.

Cazul 2

Dr. N: Ce tehnică foloseşti pentru a intra în legătură cu soţia ta?

S.: Oh, tot vechea mea metodă – insist asupra porţiunii din mijlocul pieptului.

Dr. N: De ce tocmai acolo?

S.: Îmi direcţionez raza de energie chiar spre inimă. Dacă mă abat puţin, nu contează prea mult.

Dr. N: Şi de ce consideri că această metodă este cea mai potrivită?

S.: Sunt în tavan, ea e aplecată şi plânge. Când am atins-o prima dată cu raza mea, s-a ridicat. Suspină adânc şi simte ceva, se uită în sus. Apoi îmi folosesc tehnica de împrăştiere.

Dr. N: Despre ce e vorba?

S.: (zâmbeşte) Oh, ştii, împrăştii energie în toate direcţiile dintr-un punct central din tavan. De obicei, unul dintre aceste fascicule ajunge în locul potrivit – capul – sau oriunde altundeva.

Dr. N: Cum determini locul potrivit?

S.: E cel care nu este blocat de energie negativă.

Faceţi comparaţia între acest al doilea caz şi următorul client, care îşi împrăştie energia cu atenţie, concentrându-se pe un anumit loc, ca şi cum ar aplica glazura pe o prăjitură.

Cazul 3

Dr. N: Descrie-mi, te rog, cum procedezi pentru a-ţi ajuta soţul cu energia ta.

S.: Voi lucra asupra bazei capului, chiar deasupra şirei spinării. Doamne, Kevin suferă prea mult. Nu voi pleca până când nu se va simţi mai bine.

Dr. N: De ce te concentrezi anume pe acest loc?

S.: Pentru că ştiu că îi plăcea să-i masez ceafa, aşadar este o porţiune în care este mai receptiv la atingeri vibraţionale. Apoi mă joc în această zonă ca şi cum i-aş face masaj – ceea ce şi fac, de fapt.

Dr.N: Te joci?

S.: (subiectul meu chicoteşte şi-şi întinde mâna în faţă, deschizând complet palma) Da, îmi împrăştii energia şi rezonez şi eu la atingere. Apoi folosesc ambele mâini, în jurul fiecărei părţi a capului lui Kevin, pentru a obţine efectul maxim.

Dr. N: Ştie că eşti tu?

S.: (cu un zâmbet pervers) Oh, bănuieşte că trebuie să fiu eu. Nimeni altcineva nu-i putea face ceea ce îi fac eu, şi îmi ia numai un minut.

Dr. N: Nu-i va fi dor de astfel de mângâieri după ce te vei întoarce în lumea spiritelor?

S.: Credeam că ştii aceste lucruri. Mă pot întoarce oricând va fi cuprins de deprimare şi va tânji după mine.

Dr. N: Întrebam doar. Nu vreau să fiu insensibil, dar ce va fi dacă Kevin va cunoaşte o altă femeie în această viaţă?

S.: Aş fi încântată dacă va fi din nou fericit. Acest fapt stă mărturie despre cât de bine ne-a fost împreună. Viaţa noastră împreună – fiecare moment al acesteia – nu este pierdută, chiar va putea fi recuperată şi jucată din nou în lumea spiritelor.

Tocmai când credeam că dobândisem o înţelegere completă asupra capacităţilor şi limitelor sufletelor, avea să apară un client care să risipească aceste noţiuni imperfecte. Multă vreme am spus oamenilor că toate sufletele par să întâmpine probleme în a trece peste suspinele de durere, înainte de a începe să lucreze cu energia tămăduitoare. Avem, în cele ce urmează, un scurt citat din experienţa unui reprezentant al nivelului III, a cărui tactică de apropiere, chiar din timpul apogeului durerii, a dovedit că mă înşelam.

Nu sunt inhibat de oamenii care plâng în hohote. Tehnica mea e de a-mi coordona rezonanţa vibraţională cu variaţiile tonale ale corzilor lor vocale şi apoi de a sări direct în creier. În acest fel îmi pot alinia energia pentru a realiza o contopire mai rapidă a esenţei mele cu trupul lor. În curând ei se vor opri din plâns fără să ştie de ce.

Personificări prin intermediul obiectelor

Mi-a fost dat să aud nişte poveşti absolut fascinante, referitoare la folosirea unor obiecte familiare, de genul celei care urmează. De vreme ce bărbaţii mor, de obicei, înaintea soţiilor, aflu despre tehnicile de folosire a energiei mai mult din perspectiva lor. Aceasta nu înseamnă că sufletele bărbaţilor sunt mai prolifice în vindecări, graţie faptului că au mai des posibilitatea de a o practica. Sufletul despre care e vorba în cazul 4 a fost la fel

de eficient în vieţile sale anterioare – când a fost femeie şi a murit înaintea soţului ei – ca şi în cea actuală, când este bărbat.

Cazul 4

Dr. N: Ce faci dacă, imediat după moarte, eforturile tale nu-şi ating efectul dorit, în nici un punct al trupului?

S.: Dacă văd că Helen, soţia mea, nu îmi simte apropierea în mod direct, mă voi ajuta de un obiect familiar.

Dr. N: Te referi la un animal, un câine sau o pisică?

S.: Am folosit asta înainte... dar nu, nu de data asta. Am hotărât să mă folosesc de un obiect personal, la care soţia mea ştia că ţin foarte mult. Am ales inelul meu.

În acest punct subiectul mi-a explicat că, în timpul vieţii ce tocmai trecuse, a purtat întotdeauna un inel cu model indian, cu o piatră turcoaz în mijloc. Deseori, pe când stătea împreună cu soţia sa în faţa focului, discutând despre ziua care se încheiase, avea obiceiul să se joace cu piatra de la inel. Soţia sa îl tachina adesea că, în acest fel, va sfârşi prin a toci piatra cu totul. Odată, Helen i-a spus că observase acest tic nervos chiar din seara în care se cunoscuseră.

Dr. N: Cred că am înţeles cum stau lucrurile cu inelul, totuşi, ce vei face cu el ca spirit?

S.: Atunci când lucrez cu obiecte şi cu oameni trebuie să aştept până ce ambianţa devine foarte liniştită. La trei săptămâni după moartea mea, Helen a aprins un foc în care a privit cu lacrimi în ochi. Am început să-mi învelesc energia în cadrul focului, folosindu-l ca pe un conductor de căldură şi de elasticitate.

Dr. N: Scuză-mi întreruperea, dar ce înţelegi prin elasticitate?

S.: Mi-a luat secole să învăţ asta. Energia elastică este fluidă. Pentru ca energia sufletului meu să devină fluidă trebuie să mă concentrez intens şi să exersez, deoarece aceasta trebuie să fie subţire şi moale. Focul serveşte ca un catalizator în acest procedeu.

Dr. N: Ceea ce este exact opusul unei raze puternice, înguste de energie?

S.: Exact. Pot să fiu foarte eficient prin schimbarea rapidă a energiei mele din stare fluidă în stare solidă şi invers. Această modificare este subtilă, dar trezeşte mintea umană.

Notă: Alţi clienţi mi-au spus despre această tehnică a modificării energiei că „gâdilă mintea umană”.

Dr. N: Interesant, te rog, continuă.

S.: Helen intrase în conexiune cu focul şi, aşadar, şi cu mine. Pentru un moment durerea i-a fost mai puţin copleşitoare, aşa că m-am îndreptat direct spre vârful capului ei. Mi-a simţit slab prezenţa. Nu era de ajuns. Am început apoi să-mi modific energia, după cum ţi-am spus, alternând de la solid la fluid, bifurcând-o.

Dr. N: Ce faci, de fapt, atunci când „bifurci” energia?

S.: O divid. În vreme ce păstrez un fluid uşor de energie pe capul său, spre a menţine contactul, bifurc o rază puternică spre cutia în care se află inelul meu, în sertarul mesei. Intenţia mea e să deschid o cale directă şi netedă, dinspre mintea ei spre inel, pentru a o direcţiona într-acolo; pentru aceasta folosesc o rază de energie cu intensitate constantă.

Dr. N: Ce face Helen?

S.: Cu ajutorul îndrumării mele, se ridică încet, fără să ştie prea bine de ce. Se îndreaptă, ca şi cum ar fi somnambulă, spre masă şi ezită. Apoi deschide sertarul. Continuu să bifurc raza de energie, focalizând-o înainte şi înapoi, de la mintea ei la capacul cutiei. Helen deschide cutia (cu un oftat adânc) şi scoate inelul, ţinându-l în mâna stângă. Atunci ştiu că am reuşit.

Dr. N: De ce?

S.: Pentru că inelul încă îmi mai păstrează o parte din energie. Nu vezi? Ea simte energia mea în amândouă părţile în care am direcţionat-o. Acesta este un semnal bidirecţional foarte eficient.

Dr. N: Da, înţeleg – ce faci apoi cu Helen?

S.: Acum construiesc un pod, între mine, care stau în dreapta ei şi inelul aflat în stânga sa, suprasolicitându-mă din punct de vedere energetic. Helen sărută apoi inelul meu şi spune: „Mulţumesc, dragul meu, ştiu acum că eşti cu mine. Voi încerca să trec peste asta şi să fiu mai curajoasă”. Vreau să încurajez pe oricine se află într-un stadiu de durere profundă pricinuită de dispariţia cuiva drag, să ia exemplu de la mediumii talentaţi care doresc să găsească persoane dispărute. Luaţi o bijuterie, un articol vestimentar – orice a aparţinut celui dispărut – şi ţineţi-l pentru o vreme într-un loc familiar, apoi deschideţi-vă mintea, eliminând orice alte gânduri neimportante.

Înainte de a încheia secţiunea aceasta vreau să vă relatez istoria mea favorită referitoare la contactul energetic pe care îl pot realiza fiinţele discarnate cu ajutorul obiectelor.

Soţia mea, Peggy, este asistentă medicală la secţia de oncologic, are o licenţă în consiliere, şi având în vedere că se ocupă de chimioterapie în spital, intră adesea în contact cu bolnavii de cancer şi cu familiile acestora, cât şi cu personalul azilului. Câteva dintre aceste femei şi soţia mea sunt prietene

apropiate şi se întâlnesc cu regularitate într-un grup de ajutorare. Una dintre membrele grupului este o proaspătă văduvă al cărui soţ, Clay, a murit de cancer. Lui Clay îi plăceau trupele de dans, aşa că el şi soţia lui mergeau adesea în excursii în locurile unde aveau spectacole cele mai mari trupe de acest gen.

Într-o noapte, după moartea lui Clay, soţia mea şi restul membrelor grupului de ajutor se aflau acasă la văduva acestuia, aşezate în formă de cerc în mijlocul podelei din sufragerie, discutând despre teoriile mele referitoare la întoarcerea sufletelor pentru a aduce alinare persoanelor iubite rămase în viaţa pământească. Văduva a exclamat frustrată: „De ce Clay nu mi-a dat nici un semn, spre a mă consola?”. După un moment de tăcere, s-a auzit deodată muzica dintr-o combină muzicală aşezată pe un raft de cărţi, cântând piesa lui Glenn Miller “În the mood”. Din câte am înţeles, s-a lăsat o linişte împietrită, urmată de un hohot nervos de râs. Tot ce a mai putut spune văduva a fost: „Această combină n-a mai fost atinsă de doi anii”. Dar acest fapt are mai puţină importanţă, important e că a primit şi a înţeles mesajul lui Clay.

Energia luminoasă are câteva proprietăţi de forţă electromagnetică, putând influenţa în mod misterios obiectele. Joann şi Jim sunt doi foşti clienţi ai mei al căror mariaj este unul foarte bun, fiind foarte apropiaţi. După sesiunile lor, am început să discutăm despre folosirea razelor de energie de către oamenii încarnaţi. Ruşinaţi, ei mi-au spus că atunci când se grăbesc îşi combină energia pe autostrăzile din California pentru a împinge maşinile din faţa lor pe o bandă alăturată. Când i-am întrebat dacă merg chiar bară la bară, mi-au răspuns: „nu, nu facem decât să direcţionăm o rază combinată de energie spre spatele capului şoferului şi apoi să o bifurcăm spre banda din dreapta, şi tot aşa”. Ei pretind că în mai mult de 50 % dintre cazuri acest procedeu le reuşeşte. Le-am spus, mai în glumă, mai în serios, că împinsul maşinilor pe autostradă poate fi o risipă de putere şi de energie şi că ar face mai bine să-şi folosească abilităţile într-un mod mai constructiv din punct de vedere al exigenţelor lumii spiritelor, altfel, acest procedeu va rămâne un obicei greu de schimbat.

Recunoaşterea în vise

Una dintre principalele modalităţi folosite de un suflet recent desprins pentru a-i contacta pe cei pe care îi iubeşte este apariţia în visele acestora. Durerea care ne-a pus stăpânire pe minte în stare de conştienţă este îndepărtată temporar din gândurile noastre în timpul somnului. Chiar şi atunci când ne aflăm într-o stare nu chiar de somn adânc, partea inconştientă a minţii ne este mai receptivă. Din nefericire, o persoană îndurerată se va trezi prea des dintr-un vis ce ar putea conţine un mesaj, astfel încât acesta nu va putea fi înregistrat în memorie. Unele imagini şi simboluri pe care le visăm nu au nici o

relevanţă pentru moment, acestea fiind interpretate drept dorinţe, ca de exemplu, în cazul în care cineva visează că se află împreună cu decedatul.

Înainte de a trece mai departe, vreau să fac câteva aprecieri despre natura generală a viselor. Graţie experienţei mele profesionale referitoare la acest subiect, dobândite în urma relatărilor subiecţilor mei aflaţi sub hipnoză, pot încerca să ofer o explicaţie asupra modului în care sufletele discarnate folosesc starea de visare pentru a intra în contact cu cei ce trăiesc. Spiritele sunt foarte selective în ceea ce priveşte folosirea secvenţelor din visele noastre. Am ajuns la concluzia că majoritatea viselor nu sunt profunde, idee ce mi-a fost confirmată şi de faptul că înşişi specialiştii acestui domeniu consideră că multe dintre visele noastre din timpul nopţii sunt, pur şi simplu, o înşiruire de absurdităţi, cauzate de supraîncărcarea circuitelor mentale în timpul zilei. În timpul unor anumite cicluri de somn mintea se descarcă şi atunci transmisia nervoasă de-a lungul fisurilor noastre sinaptice eliberează energie pentru a relaxa creierul.

Am clasificat visele în trei moduri, unul dintre acestea fiind starea de curăţenie a casei. Uneori, în timpul nopţii, multe gânduri rătăcite din timpul zilei sunt amestecate şi înlăturate din minte întocmai unui lucru fără sens. Mai mult, nu le pricepem pentru că nici nu e nimic de înţeles. Pe de altă parte, ştim că partea preponderentă a somnului este cea cognitivă. Am împărţit această stare în două părţi, cea a rezolvării problemelor şi cea spirituală, despărţite doar de o linie subţire de demarcaţie. Există în acest sens oameni care au avut premoniţii despre anumite evenimente viitoare, ca o consecinţă a viselor. Starea minţii noastre poate fi schimbată de vise.

Una dintre cele mai stresante perioade ale vieţii noastre este aceea a doliului, când pierdem – şi noi credem că pentru totdeauna – afecţiunea unei persoane pe care o iubim. Aproape singurul moment în care ne putem elibera de suferinţă este în timpul somnului. Mergem chinuiţi la culcare şi atunci când ne trezim ne întâmpină aceeaşi durere, însă ce anume se întâmplă între aceste două momente este o enigmă. În unele dimineţi ne trezim cu un gând mai bun referitor la paşii ce trebuie să-i parcurgem în scopul acceptării pierderii noastre. Rezolvarea unor probleme în timpul visului este un proces de incubaţie mentală, care a fost numit procedural, pentru că imaginile care ne apar în vis ne învaţă cum să mergem mai departe. Dar dacă înţelegerea acestor probleme vine de undeva din afara noastră? Dacă visul se revarsă în dimensiune spirituală, atunci aceia care ne contactează pe această cale au plătit, probabil, o convorbire telefonică şi un prompter, în încercarea de a ne ajuta să trecem peste suferinţele noastre emoţionale.

Visele spirituale îi includ pe ghizii şi profesorii noştri, ca şi pe rudele noastre primare de suflet, care vin ca mesageri spre a ne ajuta oferindu-ne soluţii. Nu trebuie însă să fim neapărat îndureraţi pentru a primi ajutor în acest

fel. În cadrul acestor vise spirituale putem avea şi unele reveniri de memorie a experienţelor noastre din alte lumi fizice sau mentale, inclusiv din lumea spiritelor. Câţi dintre voi nu aţi visat că puteţi zbura sau înota pe sub apă? Am descoperit alături de unii clienţi ai mei că aceste amintiri mitice condu informaţii referitoare la vieţile trăite de ei pe alte planete, în calitate de fiinţe inteligente zburătoare sau subacvatice. Frecvent, aceste secvenţe din timpul viselor ne oferă indicii metaforice pentru a putea face comparaţii între vieţile noastre trecute şi cea actuală. Caracterul nemuritor al sufletului nostru nu se schimbă prea mult de la un trup gazdă la altul, aşa încât aceste comparaţii nu sunt chiar atât de bizare. Unele dintre cele mai mari revelaţii ale noastre ne vin din visele episodice ale evenimentelor, locurilor şi ale comportamentelor emanate din experienţe de dinaintea intrării în trupul actual.

În capitolul I am pomenit în treacăt despre clasa de pregătire pe care o urmăm în lumea spiritelor înainte de a ne întoarce pentru o nouă viaţă. Acest exerciţiu al sufletului este descris mai în amănunţime în prima mea carte, dar îl menţionez şi în lucrarea de faţă, întrucât este edificator pentru visele noastre. Scopul cursului este de a putea recunoaşte anumiţi oameni şi anumite evenimente în viitor. În timp ce ne pregătim să ne încarnăm, un profesor subliniază aspectele importante stipulate în noul contract al vieţii noastre, întâlnirea şi dialogul cu suflete ce aparţin grupului nostru, dar nu numai, menite a ne împărtăşi părţi ale noii noastre vieţi constituie o parte integrantă a cursului.

Amintirile acestui curs pregătitor pot fi declanşate în visele noastre, spre a aprinde o luminiţă în întunericul disperării, mai ales atunci când pierdem, în timpul vieţii, o rudă primară de suflet. Jung spunea: „Visele întruchipează dorinţe suprimate şi temeri, dar pot, de asemenea, să dea expresie unor adevăruri de care nu putem scăpa, ce nu sunt nici iluzii şi nici fantezii sălbatice”. Uneori aceste adevăruri, reprezentate sub forma unor imagini arhetipale în timpul viselor noastre, sunt ascunse în adevărate puzzle-uri metafizice. Simbolurile viselor sunt generalizate din punct de vedere cultural şi nici cuprinsul acestora nu este imun la această prejudecată. Fiecare persoană ar trebui să-şi folosească propria intuiţie pentru a descifra simbolistica unui vis.

Aborigenii australieni, posesorii unei culturi ce însumează peste zece mii ani de istorie neîntreruptă, cred că visul este, de fapt, un timp real, discutând în termenii realităţii obiective. Percepţia pe care o avem în timpul viselor este adesea la fel de reală ca aceea din timpul conştientei. Sufletele aflate în lumea spiritelor există numai în timpul prezent, astfel, în funcţie de cât de mult timp a lipsit din punct de vedere fizic din viaţa voastră, persoana pe care o iubiţi doreşte ca voi să fiţi conştienţi că ea se află încă în realitatea timpului „acum”. Cum vă poate ajuta un spirit care vă iubeşte să obţineţi înţelegere şi acceptare asupra acestor lucruri în visele voastre?

Cazul 5

Subiectul meu din acest caz tocmai a murit de pneumonie la New York în 1935. Era o femeie tânără, de circa treizeci-treizeci şi cinci ani, care venise la New York după ce crescuse într-un mic orăşel din vest. Moartea Silviei a fost neaşteptată şi ea a dorit să-i aducă alinare mamei ei îndoliate.

Dr. N: Te întorci imediat în lumea spiritelor după moarte?

S.: Nu. Trebuie să-mi iau rămas bun de la mama, aşa că am decis să rămân pe Pământ până când ea va primi vestea.

Dr. N: Mai există şi altcineva pe care vrei să-l vezi înainte de a te duce la mama ta?

S.: (ezitând, cu o voce aspră) Da... am un vechi prieten pe nume Phil... Voi merge întâi la el.

Dr. N: (încet) înţeleg, îl iubeai pe Phil?

S.: (după o pauză) Da, dar niciodată nu ne-am căsătorit... vreau doar să-l mai ating o dată. Nu pot să-l contactez pentru că este adormit şi sforăie, deci nu visează. Nu pot sta mult deoarece vreau să ajung la mama înainte ca ea să afle ce s-a întâmplat cu mine.

Dr. N: Nu cumva ai fost un pic prea grăbită cu Phil? De ce n-ai aşteptat un ciclu de vise potrivit pentru a-i lăsa un mesaj?

S.: (decisă) Phil n-a mai făcut parte din viaţa mea de mulţi ani. M-am dat lui pe când eram amândoi tineri. Nu cred că se mai gândeşte la mine... Şi... bine. Să-l contactez printr-un vis... Oricum ar putea pierde mesajul. Urmele energiei mele sunt suficiente deocamdată, pentru că vom fi împreună din nou în lumea spiritelor.

Dr. N: După ce pleci de la Phil te duci la mama ta?

S.: Da. Încep printr-un mod de comunicare mai convenţional, prin gânduri, raiul este trează, dar nu ajung nicăieri. Este atât de tristă. Durerea de a nu fi alături de mine o copleşeşte.

Dr. N: Ce metode ai încercat?

S.: Îmi proiectez gândurile cu o lumină portocalie, asemănătoare flăcării unei lumânări, plasându-mi lumina în jurul capului ei, trimiţându-i gânduri de iubire. Nu sunt eficientă. Nu simte că sunt cu ca. Voi încerca să-i apar într-un vis.

Dr. N: Foarte bine, Silvia, arată-mi cum faci. Începe, te rog, prin a-mi spune dacă alegi un vis al mamei tale sau poţi crea tu singură unul.

S.: Nu pot crea încă bine vise. E mult mai uşor pentru mine să aleg unul al ci, la care să iau parte, pentru a putea obţine un contact mai natural. Vreau să ştie sigur că eu sunt cea care-i apare în vis.

Dr. N: Bine, acum condu-mă cu tine prin acest proces.

S.: Primele câteva vise sunt nepotrivite. Unul e o aiureală plină de absurdităţi. Altul e un fragment dintr-o viaţă trecută, în care nu apar însă. În cele din urmă este un fragment în care ca merge pe nişte câmpii în jurul casei mele. Ar trebui să ştii că nu e îndurerată acum, pentru că încă nu am murit.

Dr. N: Cu ce te ajută acest vis, dacă nu apari în el?

S.: (râzând) Ascultă, nu vezi că încerc să intru pe nesimţite în visul ei?

Dr. N: Poţi schimba secvenţa visului pentru a te include în el?

S.: Sigur, voi intra în vis din cealaltă parte a câmpului, armonizându-mi energia cu gândurile mamei. Proiectez o imagine despre mine similară cu cea pe care am avut-o atunci când m-a văzut ultima oară. Vin încet peste câmp ca să se poată obişnui cu prezenţa mea. Mă ondulez şi zâmbesc, şi apoi vin la ea. Ne îmbrăţişăm, iar acum îi transmit trupului ei adormit unde de energie regeneratoare.

Dr. N: Ce înseamnă asta pentru mama ta?

S.: Această imagine este ridicată la un nivel mai înalt de conştienţă pentru mama mea, întrucât vreau să mă asigur că visul va rămâne cu ca şi după ce se va trezi.

Dr. N: Cum poţi să fii sigură ca nu va crede că este vorba doar de o proiecţie a dorinţelor ei de a te vedea, considerând visul ca nefiind real?

S.: Influenţa pe care o poate avea un asemenea vis viu este foarte mare. Când mama se va trezi, în mintea ei va rămâne imaginea acelui peisaj, alături de mine şi va bănui că sunt cu ea. Memoria devine atât de reală în timp, încât va fi sigură de asta.

Dr. N: Silvia, este oare imaginea din vis mişcată dintr-o realitate inconştientă într-una conştientă de transferul tău de energie?

S.: Da, este un proces do filtrare, în cadrul căruia continuu să trimit unde de energie în ea în următoarele câteva zile, până când va începe să-mi accepte trecerea. Vreau să creadă că încă mai sunt o parte a ei şi că voi fi întotdeauna.

Întorcându-ne înapoi la starea de somn a lui Phil, este clar că Silvia nu a intenţionat să stea mult timp pentru a-şi manifesta sentimentele în cadrul minţii lui scufundate în inconştient. Visele nu par să se desfăşoare în stadiile adânci (delta) ale activităţii mentale, în cadrul cărora mişcarea ochilor nu e atât de rapidă. Somnul REM, cunoscut şi ca somnul paradoxal, este mult mai uşor şi mai activ, ca atare, în ceea ce priveşte visele ce au loc, mai ales în perioada de început şi de final a somnului. În următorul caz, cel care visează va fi contactat între vise, probabil pentru că se afla încă în somnul REM.

Toate sufletele cu care am intrat în contact şi crează vise se implică în visele oamenilor, dar modalitatea lor de a proceda comportă două deosebiri majore.

1**. Modificarea Viselor**. Este vorba de procedeul prin care un suflet discarnat îndemânatic intră în mintea unei persoane adormite şi schimbă parţial un vis deja existent aflat în curs de desfăşurare. Această tehnică o voi numi interlinearitate, spiritele plasându-se în rândul actorilor respectivului vis, în aşa fel încât cel care visează nu este conştient de falsificarea scenariului prin aceste secvenţe. În acest fel a procedat Silvia cu mama sa. Ea a aşteptat să intre în visul potrivit pentru a iniţia în cadrul acestuia o uşoară ajustare. Cu toate că această procedură de apropiere pare a fi dificilă, sunt convins că cea de-a doua o depăşeşte în complexitate.

2. Crearea unui vis. În aceste cazuri, sufletul trebuie să-şi creeze şi sa implanteze cu totul un vis nou, trasând şi ţesând tapetul acestor imagini într-o prezentare potrivită pentru atingerea scopului propus. Crearea ori modificarea unor scene în mintea celui care visează sânt menite transmiterii unui mesaj, fapt pe care îl percep ca pe o dovadă de dragoste. Dacă acest proces al creării unui vis nu este dus cu pricepere la îndeplinire, în aşa fel încât visul să aibă o însemnătate certă, cel ce visează se va trezi dimineaţa amintindu-şi doar nişte fragmente dezlânate sau chiar nimic.

Pentru a ilustra folosirea terapeutică a creării viselor, voi cita cazul unui subiect aflat la nivelul V, pe nume Bud, care, în ultima sa viaţă, a fost ucis într-o bătălie din cel de-al doilea război mondial, în anul 1942. Cazul include o persoană care visează, pe nume Walt, fratele ce i-a supravieţuit lui Bud. Acesta din urmă este un adept al creării viselor, astfel încât, după moartea sa pe câmpul de bătălie, s-a întors în lumea spiritelor, unde a pregătit o metodă eficientă pentru a-l consola pe Walt. Cazul de faţă este unul dintre acelea care îmi lărgesc perspectiva asupra metodelor subtile de integrare pe care le pot folosi sufletele asupra oamenilor adormiţi, în timpul acestui caz dens, subiectul meu va descrie tehnicile referitoare la vise, pe care le-a învăţat de la ghidul său, Axinar.

Cazul 6

Dr. N: În ce fel plănuieşti să uşurezi durerea fratelui tău după întoarcerea ta în lumea spiritelor?

S.: Axinar a lucrat împreună cu mine la elaborarea unei strategii eficiente. E o situaţie deosebit de delicată, având în vedere că suntem împreună cu perechea lui Walt.

Dr. N: Te referi la o acea parte duală a energiei lui Walt, rămasă în urmă în timpul încarnării lui pe Pământ?

S.: Da. Walt şi cu mine facem parte din acelaşi grup de suflete, încep prin a mă conecta cu natura sa divizată aici, pentru a stabili o comunicare mai apropiată cu acea parte a lui Walt care se află pe Pământ.

Dr. N: Explică, te rog, această procedură.

S.: Plutesc chiar lângă locul în care este ancorată energia lui rămasă aici şi mă contopesc repede cu ea. Acest fapt serveşte unei înregistrări perfecte a amprentei energetice a lui Walt. Există deja o legătură telepatică între noi, dar vreau să am o uniune vibraţională mai puternică atunci când ajung în apropierea lui.

Dr. N: De ce doreşti să ai cu tine, la întoarcerea pe Pământ, o amprentă perfectă a energiei lui Walt?

S.: Pentru a putea stabili o legătură mai strânsă cu visele pe care le voi crea.

Dr. N: De ce nu poate jumătatea lui Walt, rămasă în lumea spiritelor, să ia legătura cu el pe Pământ, în loc să o faci tu?

S.: (tăios) Acest lucru nu funcţionează prea bine. Nu e nimic mai mult decât a vorbi cu sine însuţi. Nu există, aşadar, nici un impact, mai cu scamă în timpul somnului. Este un fiasco.

Dr. N: Foarte bine, din moment ce ai cu tine amprenta exactă a energiei lui Walt, ce se petrece atunci când intri în trupul său adormit?

S.: se zvârcoleşte în timpul nopţii şi suferă cu adevărat în urma morţii mele. Axinar m-a învăţat să lucrez între vise, pentru că el însuşi excelează în aceste transferuri de energie.

Dr. N: Deci, lucrezi între vise?

S.: Da. În acest fel pot lăsa mesaje în două vise diferite, ca să le unesc apoi, pentru o mai mare receptivitate. Având amprenta exactă a energiei lui Walt, pot să alunec în mintea sa mai uşor şi să-mi desfăşor energia. După vizita mea urmează, ca o reacţie întârziată, un al treilea vis, referitor la cele două de dinainte, Walt văzându-ne din nou împreună, într-o secvenţă din afara trupului, pe care nu o va recunoaşte ca fiind din lumea spiritelor, dar activarea acestor amintiri îl va susţine.

Notă: Unele culturi, ca aceea a misticilor tibetani, cred şi recunosc lumea spiritelor aproape ca pe un paradis fizic, fiind o parte naturală a viselor.

Dr. N: Ce reprezentau visele pe care le-ai creat?

S.: Walt era cu trei ani mai mare decât mine, şi ne jucam mult

Împreună în copilărie. Când a împlinit treisprezece ani, lucrurile s-au schimbat puţin, nu pentru că am fi fost mai puţin apropiaţi, ci din cauză că a început să prefere compania celor de vârsta lui, astfel că eu am fost exclus. Într-o zi, Walt şi prietenii lui se legănau pe o funie legată de creanga unui copac

mare, deasupra unei bălţi, lângă ferma noastră. Eram prin apropiere şi priveam. Ceilalţi băieţi au plecat primii. Fiind ocupaţi să se stropească, nu au văzut că Walt, sărind prea sus, s-a lovit cu capul de o altă cracă şi a căzut în apă. Am plonjat în baltă şi i-am ridicat capul, strigând după ajutor. Mai târziu, Walt mi-a spus, privindu-mă cu o expresie uluită: „Mulţumesc că m-ai salvat, Buddy”. Am crezut că în urma acestei fapte voi fi admis în cercul lor, dar, câteva săptămâni după aceea, Walt şi prietenii lui nu m-au lăsat să joc împreună cu ei o partidă de softball. M-am simţit trădat că Walt nu mi-a luat apărarea. În timpul jocului, mingea a nimerit în nişte tufişuri, ei neputând s-o mai găsească. În acea seară, am găsit mingea şi am ascuns-o în hambarul nostru. Eram copii săraci, şi în lipsa mingii nu s-a mai jucat softball până când unul dintre băieţi nu a primit de ziua lui o alta.

Dr. N: Spune-mi, ce mesaj voiai să-i transmiţi lui Walt?

S.: Am vrut să-i arăt două lucruri. Odată, am dorit ca fratele meu să mă vadă plângând şi ţinându-i capul însângerat în braţe, pe banca de lângă lac, ca să-şi amintească ce ne-am spus atunci când s-a oprit din plâns. Al doilea vis despre jocul de softball s-a terminat când am adăugat o continuare la acesta, ducându-l la hambar, unde mingea era încă ascunsă. I-am zis lui Walt ca i-am iertat orice greşeală care m-ar fi putut răni. Vreau să ştie că voi fi alături de el întotdeauna şi că devotamentul pe care îl avem unul pentru celălalt nu va muri. Va şti asta când se va întoarce la vechiul hambar şi va găsi mingea acolo.

Dr. N: Mai e nevoie ca Walt să viseze încă o dată toate acestea, după vizita ta?

S.: (râde) Nu e necesar, atâta vreme cât şi-a amintit după ce s-a trezit locul în care era ascunsă mingea. Mergând la vechiul hambar şi găsind-o, a făcut ca mesajul pe care i l-am transmis să se lege. Acest fapt l-a determinat pe Walt să accepte cu seninătate moartea mea.

Simbolistica viselor se întinde pe mai multe nivele ale minţii, unele dintre ele fiind abstracte, iar altele, emoţionale. Visele din acest caz, cuprinzând imagini din experienţă, reîmprospătează amintiri tulburătoare ale celor doi fraţi, într-o felie a unei perioade de timp. Unificarea viitoare i-a fost ilustrată lui Walt într-un al treilea vis în care ambele suflete se aflau împreună, fericite în lumea spiritelor.

Mi-a luat destul de multă vreme până să găsesc un subiect avansat, în ucenicie la un maestru în acest domeniu al viselor, titlu pe care îl consider potrivit a fi acordat lui Axinar, în cazul nr. 6. Ca în orice tehnică spirituală, unele suflete dau dovadă de o mai mare înclinaţie spre a atinge aptitudini avansate decât altele. În cazul 6, nu numai că Bud a creat nişte vise în mintea lui Walt, dar s-a şi angajat într-o tehnică mai complexă de a le uni într-o temă centrală a iubirii şi a sprijinului dedicată fratelui său. În cele din urmă, Bud a produs

dovezi fizice în sprijinul ideii că, într-adevăr, a fost acolo, prin indicarea locului în care a fost ascunsă mingea de baseball. Nu vreau să ştirbesc în nici un fel meritele Silviei, din cazul 5, pentru că şi ea a fost foarte eficientă în modul în care a intrat în visul mamei sale pentru a o consola. Atât că actorul principal al cazului 6 a dat dovadă de mai multă măiestrie spirituală.

Transmisiuni prin intermediul copiilor

Atunci când sufletele au dificultăţi în a ajunge la mintea unui adult doborât de greutăţi, ei pot apela la posibilitatea de a folosi copiii drept conductori ai mesajelor lor. Aceştia sunt mai receptivi la spirite, pentru că nu sunt condiţionaţi să se îndoiască sau să opună rezistenţă supranaturalului. În mod frecvent, persoana mai tânără aleasă să fie conductorul mesajului este un membru al familiei celui plecat. Această situaţie este de ajutor spiritului care încearcă să ajungă la o rudă rămasă în viaţă, mai ales dacă implică persoane din aceeaşi casă. Cazul următor este al unui bărbat care a murit de atac cardiac în curtea din spate a casei sale, având vârsta de patruzeci şi doi de ani.

Cazul 7

Dr. N: Ce faci pentru a-ţi consola soţia în momentul morţii tale?

S.: Pentru început încerc să o îmbrăţişez cu energia mea, dar nu am încă priceperea necesară (subiectul se află la nivelul III). Pot să mă ocup de durerea ei, dar nimic din ceea ce fac nu funcţionează. Sunt îngrijorat, pentru că nu vreau să plec înainte de a-mi lua rămas bun de la ea.

Dr. N: Relaxează-te acum şi continuă încet. Vreau să-mi explici cum acţionezi în faţa acestei dileme.

S.: Îmi dau seama că mă pot apropia de Irene şi o pot consola prin intermediul fiicei noastre de zece ani, Sarah.

Dr. N: De ce crezi că Sarah poate fi mai receptivă?

S.: Intre mine şi fiica mea există o legătură specială. Şi ea suferă mult în urma morţii mele, dar în acelaşi timp se şi teme de ceea ce mi s-a întâmplat pe neaşteptate. Sarah nu înţelege încă toate acestea. Sunt prea mulţi vecini în jur care încearcă s-o consoleze pe soţia mea. Nici unul dintre ei nu-i acordă prea multă atenţie fetiţei mele, Sarah, care stă singură în dormitorul nostru.

Dr. N: Vezi în asta o oportunitate?

S.: Da. De fapt, Sarah simte că sunt încă în viaţă şi este, astfel, mai deschisă să-mi accepte vibraţiile când intru în dormitor.

Dr. N: Bine – ce se întâmplă apoi intre tine şi fiica ta?

S.: (respiră adânc) Am reuşit! Sarah ţine în mână un set de andrele ale mamei ei. Îi trimit căldura prin ele şi ea simte asta chiar acum. Folosesc apoi andrelele ca pe o trambulină pentru a ajunge la şira spinării, la baza gâtului şi mă focalizez în jurul bărbiei ei (subiectul se opreşte şi începe să râdă).

Dr. N: Ce te-a înveselit aşa?

S.: Sarah chicoteşte pentru că îi gâdil bărbia, aşa cum făceam atunci când mergea la culcare.

Dr. N: Ce faci acum?

S.: Mulţimea de oameni pleacă, pentru că am fost scos în stradă şi aşezat într-o ambulanţă. Irene intră singură în dormitor, pentru a se pregăti să meargă la spital. Vrea, de asemenea, să verifice în ce stare se află fiica noastră. Sarah se uită la ea şi-i spune: „Mămico, nu trebuie să pleci, pentru că tata este aici, cu mine – ştiu, deoarece simt cum îmi gâdilă bărbia."

Dr. N: Şi ce face atunci soţia ta?

S.: Irene este scăldată de lacrimi, dar nu mai plânge atât de tare ca înainte, pentru că nu vrea s-o sperie pe Sarah. Aşa că o îmbrăţişează pe micuţa noastră fetiţă.

Dr. N: Irene nu vrea să accepte ceea ce crede că este fantezia fetei voastre, anume faptul că ai fi în continuare cu ea?

S.: Nu încă – dar sunt gata acum pentru Irene. Îndată ce soţia mea o îmbrăţişează pe fiica noastră, sar spaţiul dintre ele, trimiţând fluxuri de energie asupra amândorura. Irene mă simte şi ea, deşi nu atât de intens ca Sarah. Ele se aşază pe pat, ţinându-se în braţe, cu ochii închişi. Pentru un moment, suntem toţi trei împreună, singuri.

Dr. N: Crezi că ai realizat ceea ce ţi-ai propus pentru astăzi?

S.: Da, e destul. E timpul să plec şi mă retrag dintre ele, plutind afară din casă. Apoi mă aflu deasupra regiunii şi sunt aspirat spre cer. Curând intru în acea lumină strălucitoare, unde ghidul meu vine să mă întâlnească.

Contactul prin obiecte/situaţii familiare

Poate părea, în lumina cazului din urmă, că o dată ce sufletul desprins a ajuns afară şi a luat contact cu aceia care ţin la el, se îndreaptă spre lumea spiritelor, fără să-i mai pese de a mai fi din nou alături de noi. Există oameni care nu simt prezenţa unui suflet imediat după moarte, dar o vor percepe în viitor. Supravieţuitorii care şi-au atins stadiul de acceptare în procesul asumării durerii, vor găsi mângâiere aflând că aceia pe care i-au iubit veghează încă asupra lor. Există însă şi dintre aceia care niciodată nu reţin nimic.

Sufletele nu renunţă uşor la noi. Un alt fel în care spiritele se pun în legătură cu oamenii este prin intermediul anumitor obiecte ale naturii ce sunt asociate cu memoria lor. Aceste contacte sunt eficiente în cazul acelor minţi care pot fi închise la toate celelalte forme de comunicare spirituală. O asemenea metodă este ilustrată de următorul caz. Subiectul meu, o femeie pe nume Nancy, în ultima ei viaţă a murit subit după treizeci şi opt de ani de căsătorie cu Charles. Soţul ei era blocat între negare şi stadiile de mânie ale durerii, emoţiile lui fiind atât de bine închise în el, încât nu putea să accepte

nici ajutorul prietenilor lor, nici posibilitatea de a apela la un consilier profesionist. Ca inginer, mintea sa preponderent analitică refuza orice apropiere spirituală de pierderea sa, motivând că aceasta e neştiinţifică.

Sufletul femeii a încercat să ajungă la soţul ei în câteva moduri, luni de-a rândul după înmormântare. Natura sa stoică crease un perete în jurul său, astfel încât Charles nici măcar nu plânsese de la moartea soţiei sale. Pentru a depăşi acest obstacol, Nancy a decis că îi poate atinge mintea interioară prin intermediul simţului mirosului, folosind un mijloc natural familiar amândorura. Utilizarea organelor de simţ de către suflete întregeşte comunicarea cu partea inconştientă a minţii. Nancy a decis să folosească grădina ei, mai ales o tufă de trandafiri, pentru a intra în legătură cu Charles.

Cazul 8

Dr. N: De ce crezi că Charles va reacţiona la prezenţa ta, dacă te foloseşti pentru aceasta de grădina voastră?

S.: Deoarece ştia că îmi iubeam grădina. În ceea ce-l priveşte, de fapt a trebuit să-i accepte existenţa. Ştia că mie îmi face plăcere, dar pentru el grădinăritul însemna doar o muncă dificilă. Ca să fiu sinceră, m-a ajutat foarte puţin în acest domeniu. Era prea ocupat cu proiectele sale mecanice.

Dr. N: Aşadar, n-a dat nici o atenţie la ceea ce făceai în grădină?

S.: Nu, până ce i-am atras atenţia spre ceva. Aveam o tufă favorită de trandafiri, în faţa intrării noastre din faţă. De câte ori tăiam aceste flori i le treceam pe sub nas spunându-i că, dacă nici acest parfum dulce nu-l mişcă, atunci cu siguranţă că nu are nimic romantic în suflet. Obişnuiam să râdem din această cauză, pentru că, de fapt, Charles era un amant tandru, dar n-ai fi zis de loc asta privind lucrurile din afară. Pentru a evita discuţiile pe această temă, Charles mă tachina spunând morocănos: „Aceştia sunt trandafiri albi. Mie îmi plac cei roşii”.

Dr. N: Aşadar, ai pus la cale un plan legat de trandafiri, spre a-l anunţa pe Charles că eşti încă în viaţă şi că te afli încă alături de el?

S.: Tufa mea de trandafiri s-a ofilit după moartea mea, din cauza lipsei de atenţie. De fapt, toată curtea mea se găsea într-o stare proastă, pentru că Charles nu se descurca prea bine în acest domeniu. Într-un weekend se plimba confuz în jurul grădinii, apoi a venit lângă trandafirii ce aparţineau vecinului de alături. A simţit mirosul. Exact ceea ce aşteptam, şi am intrat uşor în mintea lui. S-a gândit atunci la mine şi a privit spre tufa mea de trandafiri care se ofilise.

Dr. N: Ai creat imaginea tufei de trandafiri în mintea sa?

S.: (suspină) Nu, pentru că, cel puţin la început, nu şi-ar fi dat seama de acest lucru. Având în vedere mintea sa practică, l-am îndemnat să-şi imagineze o lopată şi o sapă. Apoi am făcut tranziţia între tufa mea de trandafiri şi

magazinul din oraş de unde puteau fi cumpărate tot felul de răsaduri de flori. Atunci, Charles şi-a scos cheile de la maşină.

Dr. N: L-ai determinat să se îndrepte spre maşină şi apoi să conducă până la acea seră?

S.: (rânjind) Da, a durat ceva timp, dar am reuşit în cele din urmă.

Dr. N: Ce ai făcut apoi?

S.: La seră, Charles s-a învârtit puţin prin preajmă, până ce am putut să-l atrag la locul unde se aflau trandafirii. Acolo erau numai varietăţi de trandafiri roşii, şi asta fapt îi convenea. Am proiectat atunci în mintea lui o culoare albă, astfel că a întrebat un vânzător de ce nu au şi trandafiri albi. I s-a spus că cei roşii erau singurii care mai rămăseseră în stoc. După aceea, Charles n-a mai ţinut seama de gândurile mele şi a cumpărat un ghiveci mare de trandafiri roşii, spunându-i vânzătorului să le trimită la noi acasă, pentru că nu vrea să-şi murdărească maşina.

Dr. N: Ce înţelegi tu prin: „N-a mai ţinut seama de gândurile mele”?

S.: Oamenii devin nerăbdători atunci când sunt stresaţi şi se întorc la modelele lor de gândire deja existente. Pentru Charles, trandafirii tipici sunt roşii. Aşa este modelul său mental. Din moment ce la magazin nu se găseau trandafiri albi, soţul meu nu s-a mai preocupat de asta.

Dr. N: Aşadar, Charles bloca imaginile conflictuale între gândurile sale conştiente şi ceea ce proiectai în partea inconştientă a minţii sale?

S.: Da, şi în acelaşi timp soţul meu este foarte obosit din punct de vedere mental în urma morţii mele.

Dr. N: Nu puteai să-ţi atingi scopul la fel de bine folosind trandafirii roşii?

S.: (categorică) Nu. În acel moment mi-am focalizat energia asupra femeii, Sabine, care ţinea magazinul şi pe care o cunoşteam. Ea fusese la înmormântarea mea şi ştia că-mi plac trandafirii albi.

Dr. N: Nu cred că înţeleg prea bine ce se întâmplă, Nancy. Nu aveau trandafiri albi. Charles a cumpărat trandafiri roşii şi a plecat apoi acasă. Nu era suficient?

S.: (râzând de mine) Voi, bărbaţii! Trandafirii albi mă reprezintă pe *mine.* În dimineaţa următoare, Sabine a venit personal acasă la noi, aducând un ghiveci mare de trandafiri albi. I-a spus soţului meu că i-a luat dintr-o altă seră şi că asta ar fi fost şi dorinţa mea, lăsându-l uimit în faţa casei noastre. Charles i-a cărat apoi unde fusese tufa mea de trandafiri, în locul căreia săpase deja o groapă, şi s-a oprit. Trandafirii se aflau chiar în faţa sa. Le-a mirosit parfumul – dar ceea ce e şi mai important e că nuanţa de alb era asociată cu parfumul - (subiectul meu se opreşte, scăldat în lacrimi, pe când recreează momentul).

Dr. N: (cu voce scăzută) Am înţeles foarte bine, te rog, continuă.

S.: Charles... Îmi simţea, în sfârşit, prezenţa... Mi-am disipat energia în jurul torsului său, pentru a învălui simetric trandafirii. Voiam să simtă atât parfumul trandafirilor albi, cât şi esenţa mea, filtrată prin câmpul de energie.

Dr. N: A dat rezultate acest procedeu?

S.: (încet) în cele din urmă, el a îngenuncheat în faţa gropii, înfundându-şi faţa în trandafiri. Apoi s-a prăbuşit la pământ, suspinând îndelung. Când s-a ridicat, a ştiut că eram încă alături de el.

În vreme ce spiritele bărbaţilor vor apela mai degrabă la maşini sau la felurite echipamente sportive pentru a intra în legătură cu soţiile, femeile folosesc adesea în acest scop obiectele din grădină. Un alt client mi-a povestit că soţia sa l-a contactat prin intermediul acţiunii de sădire a unui stejar. Înainte ca acest văduv să mă vadă, el a scris următoarele:

Chiar dacă ceea ce mi s-a întâmplat nu a venit neapărat din partea soţiei mele, are oare vreo importanţă? Lucrul cel mai important este că am reuşit, într-un fel, să folosesc energia emoţională generată de sentimentul că a fost alături de mine, pentru a putea avea acces la resursele mele interioare, lucru care înainte nu fusese posibil. Nu mai sunt într-un abis lipsit de orice licărire de lumină.

Discutând cu oamenii despre asemenea experienţe, pe care unii le numesc mistice, este important să luăm în considerare posibilitatea unei surse spirituale. Dacă ne putem hrăni cu o energie atât de puternic încărcată emoţional, avem posibilitatea deopotrivă să ne vindecăm de durere şi să învăţăm mai multe despre sinele nostru interior.

Spiritele pot prefera să comunice cu noi cu ajutorul ideilor. Citez în continuare dintr-o scrisoare primită din partea unui fost client, referitoare la Gwen, soţia sa care a murit. Cred că sesiunea noastră l-a ajutat să descopere cel mai bun mod de a primi gândurile soţiei sale.

Am învăţat că, în calitate de suflete, nu toţi avem abilităţi egale de a comunica unul cu celălalt. Trimiterea şi primirea mesajelor sunt abilităţi ce trebuie îmbunătăţite prin exerciţiu, în cele din urmă am recunoscut amprenta gândurilor şotiei, după ce nu obţinusem nimic în acest sens în timpul meditaţiilor. Gwen era o persoană literară, ce s-ar fi folosit, pentru a genera un sentiment în mine, mai curând de cuvinte decât de imagini. A trebuit să învăţ să integrez frânturile de cuvinte primite de la ea în propriul fel de a vorbi – pe care îl cunoştea – pentru a descifra ceea ce voia să-mi spună. Acum înţeleg mult mai bine cum pot să intru în legătură cu Gwen prin intermediul mintii mele.

Străini sosiţi ca mesageri

Cazul 9

Derek era un bărbat sexagenar, venit din Canada pentru a mă vedea, în scopul de a-şi evalua viaţa şi a încerca să găsească un răspuns la problema cea mai tristă din existenţa sa. Pe când era tânăr, a pierdut-o pe frumoasa sa fiică, Julia, în vârstă de doar patru ani. Moartea ei a fost subită şi i-a afectat atât de mult, încât el şi soţia sa s-au decis să nu mai aibă niciodată copii.

L-am introdus pe Derek în hipnoză adâncă şi l-am condus la o scenă ce a urmat ultimei sale vieţi, când a apărut în faţa consiliului său. Am descoperit atunci împreună că una dintre lecţiile sale majore din această viaţă era să înveţe să accepte tragediile. În cursul ultimelor sale două vieţi anterioare, Derek a fost deficitar la acest capitol, prăbuşindu-se şi îngreunând viaţa membrilor familiei ce au supravieţuit şi care depindeau de el. În actuala sa viaţă s-a descurcat însă mult mai bine. Ceea ce m-a interesat cel mai mult în acest caz a fost un incident petrecut după vreo douăzeci de ani de la moartea Juliei.

Soţia lui Derek murise recent de cancer şi el era în doliu. Într-o zi, simţindu-se foarte descurajat, a mers într-un parc de distracţii aflat în apropiere. După o vreme s-a aşezat pe o bancă, lângă un carusel. Ascultând muzica, Derek privea copiii care se dădeau în carusel, aşezaţi pe felurite animale colorate din lemn. A văzut de la distanţă o fetiţă care semăna cu Julia şi i s-au umplut ochii de lacrimi. Chiar atunci, a apărut o femeie tânără, de circa douăzeci ani, care l-a întrebat dacă ar putea să ia loc lângă el pe bancă. Era o zi călduroasă. Ea avea ca îmbrăcăminte o muselină albă şi ţinea o băutură rece în mână. Derek a dat din cap afirmativ, dar nu a spus nimic, în timp ce femeia îşi savura băutura şi-i povestea că a crescut în Anglia şi a venit în Canada pentru că se simţea atrasă în mod inexplicabil de Vancouver. Când s-a prezentat, spunând că o cheamă Heather, Derek a observat că o înconjura o rază de lumină solară, care-i dădea o aparenţă angelică şi strălucitoare.

Timpul părea suspendat pentru Derek, pe măsură ce conversaţia aluneca spre familie şi ce avea să facă Heather în noua sa viaţă în Canada. Derek a descoperit că îi vorbea asemeni unui tata .şi, pe măsură ce conversau, simţea tot mai puternic că o cunoaşte. În cele din urmă, Heather s-a ridicat şi şi-a aşezat mâna tandru pe umărul lui Derek. Zâmbind, ca i-a spus: „ştiu că eşti îngrijorat pentru mine – te rog să nu mai fii. Sunt bine şi mă aşteaptă o viaţă minunată. Am convingerea că ne vom mai întâlni într-o bună zi.”

Derek mi-a relatat că, pe când se îndepărta de el, şi-i făcea un ultim semn de rămas bun, a văzut-o pe fiica sa şi s-a simţit împăcat, în timpul

sesiunii noastre, Derek a recunoscut că sufletul reîncarnat al Juliei a venit la el ca să-l asigure că nu a pierdut-o cu adevărat. Atunci când suferim de absenţa celor pe care-i iubim, aceştia ne pot vizita în mod misterios, cel mai adesea când mintea noastră este detaşată, într-o stare superficială alpha. Interpretaţi aceste momente ca fiind mesaje din cealaltă parte şi permiteţi-le astfel, să vă ofere sprijin.

Îngeri sau alte fiinţe cereşti

În anii din urmă s-a produs o revenire în ceea ce priveşte popularitatea îngerilor. Biserica romano-catolică îi defineşte ca fiind fiinţe spirituale, inteligente, necorporale, slujitorii şi mesagerii lui Dumnezeu. Poziţia bisericii creştine este că aceste fiinţe nu s-au încarnat niciodată pe Pământ. Noi ne imaginăm îngerii ca pe nişte fiinţe învestmântate în robe albe, cu aripi şi halo – imagine teologică provenind din Evul Mediu.

Mulţi clienţi cred că văd îngeri atunci când îi conduc prin regresie în lumea spiritelor, mai ales aceia care au puternice convingeri religioase. Această reacţie este similară răspunsurilor pe care le dau cei ce au trecut prin experienţe de moarte clinică. Cu toate acestea, în ciuda convingerilor lor religioase, subiecţii mei realizează curând că fiinţele eterice pe care le vizualizează în timpul hipnozei reprezintă ghizii şi companionii lor spirituali care au venit să-i întâmpine. Aceste fiinţe spirituale sunt înconjurate de o lumină albă şi pot apărea învestmântate în robe.

În experienţele făcute de mine, ghizii sunt adesea descrişi ca fiind îngeri-gardieni, deşi profesorii noştri sunt fiinţe care s-au încarnat în forme fizice cu mult timp înainte de a accede la nivelul de ghizi. O rudă intimă de suflet (un suflet pereche), discarnată poate, de asemenea, să vină la porţile lumii spiritelor spre a ne consola atunci când avem nevoie. Credinţa în îngeri îmi pare că emană din dorinţa interioară profundă de protecţie personală pe care o resimt mulţi oameni. Nu trebuie să aduc drept mărturie în sprijinul acestei observaţii faptul că milioane de oameni religioşi cred în îngeri. Timp de mulţi ani mi-a lipsit convingerea în orice altceva în afara propriei existenţe. Ştiu cât este de importantă credinţa în ceva mai înalt decât tine însuţi. Credinţa noastră este aceea care ne susţine în viaţă, şi această aserţiune este aplicabilă şi certitudinii că există fiinţe superioare care veghează asupra noastră. Cazurile prezentate de mine intenţionează să dea contur şi greutate conceptului spiritelor binevoitoare prezente în viaţa noastră.

Profesorii noştri spirituali au diferite stiluri şi tehnici, exact ca şi cei de pe Pământ. Caracterul lor nemuritor s-a adaptat într-o varietate de feluri propriei noastre esenţe. Următoarele cazuri ilustrează afirmaţia mea că proprii noştri ghizi, ca şi rudele noastre de suflet, cu toate că sunt reprezentaţi, ne contactează din lumea de dincolo dacă avem nevoie să fim consolaţi.

Cazul 10

Declaraţiile ce urmează aparţin unei văduve în vârstă de patruzeci de ani, Renee, care şi-a pierdut soţul, Harry, cu trei luni înaintea întâlnirii noastre. Am aşteptat ca şedinţa să ia sfârşit pentru a-i pune următoarele întrebări. Intenţia mea a fost ca Renee să suprapună imaginile conştiente şi supraconştiente pe care le are asupra ghidei sale, Niath.

Dr. N: Înaintea şedinţei de astăzi, ai mai avut vreun contact cu Niath, fiinţa pe care ai văzut-o când te aflai sub hipnoză?

S.: Da, de la moartea lui Harry, Niath a fost alături de mine în cele mai grele momente prin care am trecut.

Dr. N: Niath ţi s-a părut că ar fi aceeaşi fiinţă pe care ai zărit-o înainte şi după această şedinţă de hipnoză?

S.: Nu, nu am văzut-o chiar în acelaşi fel. Am crezut înainte... că era un înger şi acum am înţeles că Niath este îndrumătoarea mea.

Dr. N: Figura şi comportamentul ei ţi s-au părut a fi diferite când erai sub hipnoză, în comparaţie cu ceea ce ai văzut în stare conştientă?

S.: (râde) Astăzi nu mai avea aripi sau halo, dar lumina strălucitoare care o înconjura era aceeaşi, ca şi faţa şi felul ei tandru de a fi. Am văzut, de asemenea, că în grupul nostru de spirite poate fi... cel puţin instructivă.

Dr. N: Vrei să spui că era mai mult ca o profesoară decât ca un consilier în momente de durere?

S.: Da, probabil că aşa este. Când a venit la mine, imediat după moartea lui, Harry, era atât de dulce şi de plină de înţelegere... (apoi grăbită) asta nu înseamnă că nu mai e la fel de drăguţă în lumea spiritelor, doar că este mai... exigentă.

Dr. N: Ai întreprins ceva în sensul de a o invoca pe Niath imediat după moartea lui Harry?

S.: Strigam după ajutor după ce se sfârşise înmormântarea. Am aflat apoi că aveam nevoie să fiu singură şi foarte liniştită... pentru a asculta...

Dr. N: Înseamnă că mai degrabă ai auzit-o pe Niath decât ai văzut-o?

S.: Nu, la început am zărit-o plutind pe deasupra capului meu, în dormitor. Îmi ţineam braţele în jurul unei perne ca şi cum ar fi fost Harry, dar mă oprisem din plâns. Ea a devenit neclară după ce am văzut-o prima dată şi mi-am dat seama că trebuia să ascult cu atenţie ca să-i pot auzi vocea. În zilele care au urmat, mai mult am auzit-o pe Niath decât am văzut-o... dar trebuia să ascult.

Dr. N: Acest lucru însemna să te concentrezi?

S.: Da... sau nu. Mai degrabă semnifică să permit minţii mele să se elibereze de trup.

Dr. N: Ce se întâmplă când nu asculţi cum trebuie, dar în acelaşi timp îţi doreşti mesajele ei?

S.: Atunci, ca comunică prin sentimentele mele.

Dr. N: În ce fel?

S.: O, se poate întâmpla atunci când sunt singură în maşină sau când mă plimb, întrebându-mă dacă trebuie sau nu să fac ceva, o anumită acţiune. Ea mă va determina să mă simt bine – dacă respectivul demers îmi este benefic.

Dr. N: Şi ce se întâmplă dacă ce ai de gând să întreprinzi nu este benefic pentru tine?

S.: Niath mă va face să mă simt neliniştită referitor la respectiva acţiune. Voi şti astfel, în sinea mea că e vorba de o mutare greşită.

Cazul următor este acela al unui tânăr care a murit într-un accident de maşină în 1942, la vârsta de treizeci şi şase de ani. El ne deschide o nouă perspectivă asupra mitologici ţesute în jurul îngerilor, din punctul de vedere al unui suflet ajuns din nou pe Pământ.

Cazul 11

Dr. N: Spune-mi, ce ai făcut pentru soţia ta, Betty, după accident?

S.: Am stat trei zile în preajma acesteia ca să-i micşorez greutatea ce o apăsa. M-am poziţionat deasupra capului ei, astfel încât câmpurile noastre energetice s-au intersectat şi am putut s-o previn prin contopirea vibraţiilor noastre.

Dr. N: Ai mai apelat şi la alte procedee?

S.: Da, mi-am proiectat imaginea în faţa feţei ei.

Dr. N: Şi a funcţionat?

S.: (jucăuş) Iniţial, a crezut că sunt Iisus. A doua zi a fost foarte confuză, iar în a treia zi a căpătat convingerea că sunt un înger. Soţia mea este foarte religioasă.

Dr. N: Eşti necăjit că nu te-a recunoscut din cauza credinţelor ei religioase?

S.: Nu chiar (apoi, după câteva ezitări). Oh... cred că aş fi fost foarte fericit dacă ea ar fi conştientizat că sunt eu, dar scopul meu principal este să o fac să se simtă mai bine. Betty este convinsă că sunt o zeitate cerească, dar asta e un lucru bun, pentru că reprezintă un ajutor spiritual pentru ea.

Dr. N: Crezi că s-ar fi simţit şi mai bine dacă ar fi ştiut că eşti tu?

S.: Uite ce e, Betty presupune că sunt în rai şi că nu o pot ajuta. Îngerul ei, pe de altă parte, o poate face, pentru că eu sunt acela. Aşadar, sunt travestit, şi care e, în fond, diferenţa, atâta vreme cât scopul meu, de a o ajuta, este atins?

Dr. N: Bine, având în vedere că Betty nu ştie că eşti tu, mai există vreo cale prin care să poţi comunica cu ca într-un mod mai personal?

S.: (zâmbind) Prin intermediul celui mai bun prieten al meu, Ted. El o consolează şi o sfătuieşte în ceea ce priveşte detaliile de fiecare zi. După care, planez asupra lor, trimiţând... mesaje permisive (subiectul izbucneşte în râs).

Dr. N: Ce ai găsit atât de amuzant?

S.: Ted este necăsătorit. A fost îndrăgostit de Betty multă vreme, dar ca nu şi-a dat încă seama de asta.

Dr. N: Şi tu nu ai nimic împotrivă?

S.: (bine dispus, dar încă nostalgic) Sigur că nu. Mă uşurează faptul că poate face pentru ea ceea ce nu mai sunt în stare... cel puţin până când Betty se va întoarce acasă, la mine.

În cele din urmă, mai există şi acele spirite asemănătoare îngerilor ce vizitează Pământul în mod regulat în timpul de dintre vieţi, pur şi simplu pentru a-i ajuta pe acei oameni necunoscuţi aflaţi în necaz. E posibil ca aceştia să se pregătească să devină vindecători, după cum mi-a relatat un client:

Ghidul meu şi cu mine am ajutat un băiat în India, paralizat de frică pentru că era pe punctul de a se îneca. Părinţii lui îl trăseseră din râu şi încercau să-l resusciteze, dar nu răspundea bine la acest procedeu. Mi-am aşezat mâinile deasupra capului său ca să-i alung frica şi am trimis o săgeată de energie spre inima lui, pentru a-i încălzi corpul; suprapunându-mi esenţa peste a lui pentru o clipă, pentru a-l ajuta să scuipe apa din plămâni şi să poată să respire din nou. Am reuşit să ajutăm în total douăzeci şi patru de persoane în acea excursie pe Pământ.

Recuperarea emoţională a sufletelor şi a supravieţuitorilor

Ultimele remarci din cazul 11, referitoare la Betty, respectiv acelea din cazul 3, privitoare la Kevin, ridică problema viitoarelor relaţii amoroase ale supravieţuitorilor. A te îndrăgosti din nou, după moartea partenerului de viaţă, poate cauza sentimente de vină sau chiar de trădare. În amândouă exemplele citate mai sus am văzut că soţii care muriseră nu doreau altceva pentru cei ce rămăseseră în viaţă decât să fie fericiţi şi să se bucure de iubire.

Oamenii, ale căror prime căsnicii sunt lungi şi fericite, dar care apoi se destramă prin moartea unuia dintre parteneri, devin candidaţi ideali pentru o a doua căsnicie reuşită, acest lucru fiind un omagiu adus primei lor relaţii. A mai avea şi alte legături nici nu micşorează, nici nu dezonorează prima noastră dragoste, ci o validează, dacă între acestea a trecut suficient timp necesar

acomodării. Ştiu că îndepărtarea sentimentelor de vinovăţie ce ne încearcă într-un asemenea caz e un lucru uşor de spus, dar mai greu de făcut. Am primit scrisori de la văduvi şi văduve, în care aceştia mă întrebau dacă partenerul lor decedat chiar îi poate vedea pe când se află cu altcineva în intimitate.

În rezumatul dedicat lumii spiritelor, am arătat că sufletele îşi pierd cea mai mare parte a bagajului emoţional negativ atunci când îşi leapădă trupurile. Deşi e adevărat că putem să ducem cu noi în viaţa viitoare amprenta unor traume emoţionale dintr-o viaţă trecută, această condiţie este suspendată până ce ne întoarcem într-un trup nou. Aşadar, o mare cantitate de energie negativă este expulzată în stadiile incipiente ale întoarcerii noastre în lumea spiritelor, mai cu seamă după deprogramarea din timpul orientării.

Atunci când un suflet se reîntoarce la o stare de energie pură în lumea spiritelor, nu mai simte ura, mânia, invidia, gelozia şi alte sentimente de acest gen. El a venit pe Pământ pentru a experimenta şi a învăţa din aceste sentimente. Dar, oare, după desprinderea de Pământ simt sufletele vreo tristeţe pentru ceea ce au lăsat în urmă? În mod sigur, sufletele au sentimente de nostalgie după perioadele fericite din toate vieţile lor fizice. Acest fapt este temperat de o stare de omniscienţă fericită şi de o asemenea înţelegere a stării de bine, încât sufletele se simt chiar mai vii decât atunci când erau pe Pământ.

Cu toate acestea, am identificat două feluri de emoţii negative pe care le pot experimenta sufletele, fiecare dintre genuri cuprinzând o formă de tristeţe. Pe una am numit-o vina karmică de a fi făcut alegeri foarte proaste, mai cu scamă atunci când în urma acestora au fost afectaţi alţii. Voi stărui mai mult asupra acestor aspecte mai târziu, în secţiunea dedicată karmei. Cealaltă formă de tristeţe a sufletelor nu este nici melancolie, nici deprimare sau nefericire ca urmare a felului în care viaţa şi-a urmat cursul după dispariţia lor. Tristeţea sufletelor provine din dorinţa lor ardentă de a se reuni cu Sursa existenţei proprii.

Cred că toate sufletele, indiferent de nivelul lor de dezvoltare, au acelaşi motiv al acestei aspiraţii de a căuta perfecţiunea. Factorul care motivează sufletele venite pe Pământ este propria creştere. Astfel, urma de tristeţe pe care o discern în suflete este absenţa din caracterul lor imortal a acelor elemente de care au nevoie pentru a-şi întregi energia. Aşadar, face parte din destinul sufletelor căutarea adevărului prin experienţele lor, pentru a câştiga înţelepciune. Este totodată important ca supravieţuitorii să ştie că această aspiraţie nu compromite capacităţile de empatie, simpatie şi compasiune ale unui suflet, destinate acelora care suferă din cauza dispariţiei acestuia.

Atâta vreme cât caracterul nemuritor al sufletelor nu mai este împovărat de temperamentul individual şi de reacţiile chimice ale ultimului său trup, sufletul este împăcat. Sufletele au treburi mult mai bune de făcut decât să se interfereze cu oamenii de pe Pământ. În cazuri rare, anumite suflete sunt atât

de tulburate de unele acte de injustiţie săvârşite împotriva lor în timpul vieţii, încât nu vor părăsi planul astral al Pământului până când nu obţin o anumită rezolvare a acelei probleme. Voi discuta mai mult despre acest fenomen în secţiunea dedicată stafiilor. Conflictul spiritual al acestor suflete nu include tristeţea cauzată de faptul că v-aţi găsit fericirea alături de altcineva, bineînţeles, cu excepţia cazului în care v-aţi ucis partenerul pentru a putea fi cu altă persoană. Marele avantaj pe care sufletul plecat îl are asupra celor ce i-au supravieţuit este că acesta ştie că se află încă în viaţă şi că va vedea pe oricine a devenit important pentru ei din nou. Integritatea sufletelor include o dorinţă intensă ca aceia pe care îi iubesc să aibă deplină libertate de a-şi continua şi sfârşi vieţile după placul inimii. Dacă doriţi ca un suflet să vină la voi, probabil că acesta va sosi, dacă nu, intimitatea voastră va fi respectată. În plus, o parte a energiei, pe care v-aţi lăsat-o în lumea spiritelor, este mereu acolo, la dispoziţia lor.

Din moment ce sufletele pierd atât de multe sentimente negative atunci când reintră în lumea spiritelor, reiese în mod necesar ea şi sentimentele lor pozitive suferă nişte schimbări. De exemplu, sufletele simt multă iubire, dar această dragoste nu este condiţionată de reciprocitate din partea altora, pentru că este oferită în mod gratuit. Sufletele afişează o legătură universală unele eu celelalte, într-un mod atât de absolut, încât nu poate fi înţeleasă de pământeni. Acesta este unul dintre motivele pentru care sufletele ne par a fi atât abstracte, cât şi empatice în acelaşi timp.

Am auzit de anumite tradiţii culturale care îi sfătuiesc pe supravieţuitori să-i lase pe cei decedaţi să plece şi să nu încerce să comunice cu ei, pentru că sufletele au lucruri mai importante de făcut. Într-adevăr, sufletele nu vor să deveniţi dependenţi de comunicarea cu ele, în detrimentul luării unor decizii în mod independent, însă mulţi supravieţuitori au nevoie nu numai de mângâiere, dar chiar şi de un soi de aprobare în ceea ce priveşte o nouă relaţie. Sper că următorul meu caz mă va ajuta să risipesc ideea că cei plecaţi nu sunt interesaţi de viitorul vostru. Intimitatea vă este respectată de spiritul iubitului/iubitei vostru/voastre când sunteţi mulţumiţi. Mai mult, dacă într-o acţiune prospectivă, în special în aceea de a vă apropia de cineva, sunteţi nehotărâţi, sufletele vor încerca să-şi dezvăluie opiniile. Din cauza naturii lor duale, sunt capabile să facă mai multe acţiuni în acelaşi timp. Aceasta poate include şi o perioadă liniştită pentru suflet, petrecută în singurătate, de unde îşi concentrează energia asupra oamenilor pe care i-a lăsat în urmă. Sufletele procedează astfel pentru a ne aduce împăcarea, chiar şi atunci când nu le-am cerut ajutorul.

Cazul 12

George a venit la mine într-o stare măcinată de sentimente de vinovăţie referitoare la faptul că în viaţa sa apăruse o nouă iubire. Era văduv de doi ani, după un lung şi fericit mariaj cu Francis. George se întreba dacă ca priveşte de acolo de sus cu neplăcere relaţia sa cu Dorothy. Mi-a spus că Dorothy şi soţul ei decedat, Frank, erau prieteni buni cu el şi cu Francis. Totuşi, George simţea că atracţia crescândă pe care o nutrea pentru Dorothy putea fi considerată ca un act de trădare. Încep acest caz în punctul din cadrul şedinţei noastre în care George o vede pe Francis, după o viaţă trecută petrecută împreună.

Dr. N: Acum că ai intrat în coreul rudelor tale de suflet, cine e cel ce te întâmpină primul?

S.: (strigând) O, doamne, e Francis! Mi-a fost atât de dor de tine, draga mea. Este atât de frumoasă... Am fost împreună... Încă de la început.

Dr. N: Vezi că nu ai pierdut-o cu totul în această viaţă şi că ea va aştepta atunci când va veni timpul să pleci şi tu?

S.: Da... mereu am simţit asta... dar acum o ştiu.

Notă: George se prăbuşeşte. Şi o vreme nu mai putem continua, în acest timp vreau ca subiectul meu să se obişnuiască să-şi îmbrăţişeze soţia încă o dată şi să-i vorbească prin intermediul minţii sale supraconştiente. El e foarte convins că ghidul lui împreună cu al meu au conspirat să-l aducă în această situaţie. Îi explic că informaţiile pe care le va obţine ar trebui să-l ajute să continue această viaţă alături de Dorothy. Legătura cu acest fapt devine evidentă atunci când începem să identificăm şi alţi membri ai grupului de suflete al lui George.

Dr. N: Vreau să identifici figurile celor ce stau lângă Francis.

S.: (se luminează) O, da... nu pot să cred... dar desigur... acum înţeleg.

Dr. N: Ce anume?

S.: E Dorothy şi... (devine foarte emoţionat)... Şi Frank, stau chiar lângă Francis, zâmbindu-mi... nu pricepi?

Dr. N: Ce ar trebui să înţeleg?

S.: Că ei ne-au... adus împreună pe mine şi pe Dorothy.

Dr. N: Explică-mi, de ce crezi că e aşa?

S.: (nerăbdător cu mine) Sunt fericiţi că ne-am descoperit unul pe altul într-un mod... mai intim. Dorothy a fost multă vreme îndurerată de dispariţia lui Frank, şi durerea le-a fost alungată de compania celuilalt.

Dr. N: Şi vezi că toţi patru faceţi parte din acelaşi grup de suflete?

S.: Da... dar nu-mi venea să cred că e aşa.

Dr. N: Sunt diferite Francis şi Dorothy ca suflete?

S.: Francis este un suflet foarte puternic, plin de puterea de a învăţa, în vreme ce Dorothy e o natură mai artistică şi mai creativă... mai tandră. Dorothy are un suflet plin de pace, fiind în stare să se adapteze mai uşor decât noi ceilalţi la condiţiile existente.

Dr. N: Acum, că ai acceptul lui Frank şi al lui Francis, ce va câştiga Dorothy devenind a doua ta soţie în această viaţă?

S.: Înţelegere, dragoste, confort emoţional... pot să-i ofer mai multă Protecţie, pentru că sunt orientat spre un scop. Iau în piept lucrurile pe care Dorothy le consideră bune. E foarte tolerantă. Avem un echilibru bun.

Dr. N: Crezi că Dorothy este sufletul tău pereche?

S.: (empatic) Nu, Francis. Dorothy se potrivea de obicei cu Frank în vieţile lor, dar cu toţii suntem foarte apropiaţi.

Dr. N: Ai cooperat cu Dorothy şi înainte, în alte vieţi?

S.: Da, dar în situaţii diferite. Ea lua adesea rolul surorii mele, unei nepoate sau a unei prietene apropiate.

Dr. N: De ce crezi că te potriveai, de obicei, cu Francis ca pereche?

S.: Francis şi cu mine am fost alături încă de la început. Suntem atât de apropiaţi pentru că am luptat împreună, ajutându-ne... a fost mereu cea care m-a putut face să râd de natura mea serioasă – de prostia mea.

Atunci când am încheiat această parte a şedinţei noastre, am simţit că George a câştigat mai multă înţelegere. S-a arătat nespus de bucuros la aflarea veştii că nu a fost un accident că el şi Dorothy s-au apropiat. Toate cele patru suflete îşi ştiu dinainte traseele actuale.

Am primit informaţii similare de la clienţi care nu erau în acelaşi grup cu noua lor dragoste, dar au fost conectate ca suflete afiliate din grupurile aflate în apropiere. Cred că cei mai mulţi dintre oameni ştiu dacă persoana cu care trăiesc este sau nu o rudă primară de suflet (suflet pereche) importantă. Acest lucru nu înseamnă că nu pot avea relaţii fericite cu suflete ce aparţin de alt grup. Voi cita în cele ce urmează declaraţia unui client ce a murit înaintea soţiei sale în ultima lor viaţă petrecută împreună:

Atunci când am intrat în legătură cu soţia mea după propria moarte, pentru a o consola, am făcut-o ca un prieten şi un partener. Nu ne iubeam cu adevărat. Nu era sufletul meu pereche, după cum nici eu nu eram pentru ea. O respectam foarte mult. Aveam nevoie ca această relaţie să lucreze asupra acelor lucruri care aveau de-a face cu punctele forte şi cu slăbiciunile noastre. Aşa că nu i-am spus „te iubesc", pentru că ar fi ştiut că nu e adevărat. Ar fi putut, pe de altă parte, să mă confunde cu sufletul ei pereche. Contractul vieţii noastre este îndeplinit şi, dacă doreşte, aş vrea să facă loc unei alte persoane în inima ei.

Regăsirea acelora pe care îi iubim

Este potrivit să închei acest capitol dedicat morţii cu un caz ce ilustrează cum se simt sufletele pereche atunci când se regăsesc în cealaltă parte. Cazul include o văduvă care-şi întâmpină soţul la intrare (în lumea spiritelor), după o lungă despărţire.

Cazul 13

Dr. N: Cine te întâmpină imediat după moartea ta?

S.: ESTE EL! Eric... oh... În sfârşit... În sfârşit... iubirea mea!

Dr. N: (după ce o liniştesc pe clienta mea) Acest om este soţul tău?

S.: Da, ne-am regăsit chiar înainte de a trece dincolo – înainte de a-l vedea pe ghidul nostru.

Dr. N: Spune-mi cum se petrece totul, inclusiv modul în care se transmit între tine şi Eric sentimentele de tandreţe.

S.: Începem cu ochii... de la o mică distanţă... privindu-ne adânc... Ştiind tot ce gândim unul despre celălalt... tot ce am însemnat unul pentru celălalt... Energia ne este absorbită într-un pol magnetic al unei bucurii indescriptibile, care ne leagă inseparabil.

Dr. N: Aveţi în acest moment forma fizică pe care aţi avut-o în ultima voastră viaţă?

S.: (râzând) Da, am rememorat foarte repede prima noastră întâlnire – cum ne-am privit unul pe altul – şi am trecut prin fazele în care trupul ni s-a schimbat în timpul lungului nostru mariaj. Nu este definitiv, pentru că nu ne-am oprit doar la un an al vieţii petrecute împreună. E mai mult decât atât... ne învolburăm fragmente de energie chiar acum. Alegem şi alte trupuri pe caic le-am avut în vieţile trecute.

Dr. N: Ai fost, de obicei, femeie în aceste vieţi?

S.: În cele mai multe, da. Mai târziu ne vom reveni pentru a experimenta şi celălalt sex, pentru că au existat momente fericite în vieţile noastre trecute, când el era femeie şi eu bărbat (face o pauză). Dar acum e chiar amuzant să fim oamenii care eram în ultima noastră viaţă.

Notă: Clienta mea mă roagă să nu-i mai pun întrebări pentru câteva minute. Ea şi Eric se îmbrăţişează, şi atunci când îmi vorbeşte din nou, o face pentru a-mi spune cum a curs energia lor împreună.

S.: E un extaz al combinării (de energie).

Dr. N: Această pasiune spirituală mi se pare aproape erotică.

S.: Desigur, dar e vorba de mult mai mult. Nu pot descrie, însă extazul pe care îl simţim unul pentru celălalt vine din sutele de vieţi petrecute împreună, combinate cu amintirile stărilor de beatitudine pe care le-am trăit de asemenea, unul lângă celălalt în timpul de dintre vieţi.

Dr. N: Şi cum te simţi după ce îţi amesteci energia cu cea a soţului tău?

S.: (izbucnind în râs) Ca după o partidă grozavă de sex, numai că mai bine chiar (apoi mai serioasă). Trebuie să înţelegi că am murit la vârsta de optzeci şi trei de ani, ca o femeie bătrână şi bolnavă. Eram obosită. A fost o viaţă îndelungată şi mă simţeam ca o sobă rece care avea nevoie să fie încălzită.

Dr. N: Sobă rece?

S.: Da, am nevoie de întinerirea energiei. E vorba întotdeauna de un transfer de energie pozitivă atunci când suntem întâmpinaţi de ghizii noştri sau de oricine altcineva care ne iubeşte. Eric a scăpărat energia mea obosită, aprinzând un foc în mine pentru a mă face din nou întreagă.

Dr. N: Când această întâlnire va lua sfârşit, ce veţi face voi doi?

S.: Profesorul vine să-mi ureze bun venit şi sunt condusă prin negură la centrul nostru.

Atunci când un subiect îmi spune că reintrarea sa în lumea spiritelor are efectul de a-l reîntregi, acest lucru necesită câteva clarificări. Primim o infuzie de energie nouă din partea sufletelor pereche şi a ghizilor ce pot, de asemeni, să transfere în noi o parte a energiei pe care am lăsat-o în urmă. Cu toate acestea, după cum relatam când am discutat despre aspiraţia spirituală a sufletelor, nu suntem completi decât atunci când ne-am terminat lucrarea. În ciuda acestui fapt, a fi readuşi la ceea ce am fost înainte de a ne începe viaţa este o senzaţie asemănătoare cu a te simţi întreg încă o dată. Un subiect a definit acest lucru, astfel: „Moartea este ca o trezire dintr-un somn lung, în care ai avut doar o conştiinţă înceţoşată. Eliberarea pe care o simţi este ca aceea care vine după ce plângi, atât că aici nu plângi”.

Am încercat să prezint moartea din perspectiva sufletului, pentru a uşura durerea celor lăsaţi în urmă. După cum a spus Platon, „o dată eliberat de trup, sufletul poate vedea adevărul mai limpede, pentru că este mai pur decât înainte şi îşi aminteşte de ideile pure pe care le ştia”. Supravieţuitorii trebuie să înveţe să-şi continue viaţa în lipsa prezenţei fizice a persoanei pe care o iubeau, având încredere că sufletul care a plecat este încă alături de ei. Acceptarea pierderii vine într-o bună zi. Vindecarea este o progresie de paşi mentali care începe prin a avea încredere că nu sunteţi singuri cu adevărat.

Pentru a ne completa contractul vieţii făcut în avans cu cel dispărut, este obligatoriu să ne alăturăm din nou restului umanităţii în calitate de participanţi activi. Vă veţi vedea de curând cu aceia pe care îi iubiţi destul. Sper că anii mei

de cercetări în domeniul vieţii pe care o trăim ca suflete va ajuta supravieţuitorii să recunoască faptul că moartea schimbă numai o realitate cu alta, în lunga continuitate a existenţei.

3
Spirite pământene

Planurile astrale

Ori de câte ori subiecţii mei aflaţi sub hipnoză îşi descriu interludiul în lumea spiritelor ca pe o „înălţare dintre straturile de lumină translucidă”, mi se aminteşte de planurile astrale despre care avem ocazia să citim în textele orientale. Trebuie să vă mărturisesc că nu sunt atras prea mult de stratificarea din punct de vedere calitativ, realizată într-un mod rigid, a celor şapte planuri de existenţă, de la inferior înspre superior, care îşi are rădăcinile în filosofia spirituală orientală. Aceasta se datorează faptului că subiecţii mei nu văd vreo probă clară a acestor dimensiuni. Neajunsul omului este acela că etichetează conceptele ca mijloace de codificare. Mă simt la fel de vinovat de acest obicei în descrierea mea despre lumea spiritelor ca toţi ceilalţi. Poate că cel mai bine este să acceptăm acele precepte care ne fac domeniul spiritualului inteligibil şi să le respingem pe celelalte, indiferent de vechimea unor anumite idei sau de autoritatea celor care ni le prezintă drept adevărate.

Motivele obiecţiilor mele faţă de formulele rigide ale anumitor planuri de existenţă, de la Pământ la Dumnezeire, sunt că acestea sunt şi inhibitoare, şi inutile. Toate cercetările mele realizate pe subiecţi aflaţi într-o stare mai mare de luciditate îmi indică faptul că după moarte părăsim un plan astral care înconjoară Pământul pentru a ne îndrepta direct spre poarta care deschide lumea spiritelor. Toţi subiecţii mei, indiferent dacă sufletul lor este unul tânăr sau bătrân, mai evoluat, îmi spun că imediat după moarte sufletul lor trece printr-o atmosferă densă de lumină, din jurul planului astral al Pământului. Acea lumină prezintă pete de un cenuşiu închis, dar nu se poate vorbi despre zone negre, impenetrabile. Mulţi descriu prezenţa unui „efect de tunel”. Acela este momentul în care toate sufletele venite de pe Pământ se contopesc rapid cu lumina puternică a lumii spiritelor, E vorba de un singur spaţiu eteric, unitar şi fără bariere în jurul său.

Specific lumii spiritelor este că toate aşa-numitele spaţii sau locuri disponibile spiritelor care urmează a se reîncarna sunt congruente. De exemplu, însemnările Akashice după tradiţia gândirii orientale nu apar

subiecţilor mei ca fiind situate pe un al 4-lea plan cauzal separat de alte zone funcţionale. Subiecţii mei numesc aceste scrieri Cărţile Vieţii, texte care sunt păstrate în biblioteci simbolice, considerate adiacente altor planuri spirituale.

Recunosc că în acest caz este vorba de mai mult decât de experienţa spirituală a sufletului reîncarnat şi, în consecinţă, aceasta nu are legătură cu aria mea de cercetare. Este posibil ca întreaga idee a planurilor cosmice să fie, în fond, un mod de abordare ce are ca scop conştientizarea planurilor conştiinţei eterice, ca fiind opuse oricăror mişcări îngrădite de bariere. Din punct de vedere istoric, delimitările exacte ale planurilor care includ „lumea inferioară" – menită anumitor suflete lipsite de valoare – au prevalat mult mai mult în gândirea umană. Voi aborda mai detaliat acest subiect în capitolul 6.

Când clienţii mei vorbesc despre călătoria interdimensională, presupun că cineva ar putea interpreta aceasta ca fiind o mişcare a sufletelor prin diverse planuri. Termenul „plan" nu este folosit la fel de mult precum noţiunile de nivel, margine, graniţă şi diviziuni, cu excepţia situaţiei când un client se referă la lumea pământească. Aflaţi sub hipnoză, oamenii relatează că în cadrul planului astral din jurul Pământului există realităţi alternative sau coexistente, care sunt parte a lumii noastre fizice. Aparent, în cadrul acestor realităţi, unii oameni pot vedea aceste fiinţe non materiale în realitatea noastră fizică. Mi s-a relatat despre existenţa unei multitudini de sfere interdimensionale, care sunt folosite de suflete pentru educaţie şi recreere, din lumea spiritelor.

Graniţele spirituale pot fi la fel de subţiri ca diviziunile epiteliale transparente care separă grupurile matcă sau la fel de largi ca spaţiile dintre universuri. Mi s-a spus că toate zonele spaţiale au proprietăţi vibraţionale care permit sufletului trecerea doar atunci când undele lor energetice sunt comutate la frecvenţa corectă. Sufletele mai dezvoltate explică fenomenul prin faptul că timpul absolut, aşa cum îl cunoaştem, nu pare sa existe în acele zone, Are, oare, lumea fizică a Pământului caracteristici similare, nevăzute de cei mai mulţi dintre noi? Am avut un client deosebit de înţelept care mi-a scris după şedinţă următoarele:

Cu ajutorul şedinţelor, mai făcut să înţeleg că realitatea noastră este asemenea unui proiector de filme, ce ne arată pe un ecran imagini tridimensionale ale cerului, munţilor şi ale mării. Dacă un al doilea proiector, cu propriile frecvenţe de imprimare ale luminii alternante, precum şi cu secvenţele sale în spaţiu-timp, ar fi sincronizat cu primul, atunci ambele realităţi ar putea exista simultan, cu entităţile materiale şi non-materiale în aceeaşi zonă.

Dacă este adevărat ceea ce mi-au spus despre acest sistem oamenii aflaţi în stare de transă, fiinţele eterice ar fi capabile să existe în realităţi diferite în cadrul aceluiaşi plan astral din jurul Pământului – şi chiar pe Pământ.

Forţele energetice vibraţionale din jurul Terrei se află într-un flux constant. Cred că dacă aceste câmpuri magnetice şi-ar schimba densitatea, ar putea produce variaţii ciclice la nivel de secole ale timpului uman. În consecinţă, putem să fim mai mult sau mai puţin receptivi în a vedea spirite pe Pământ în oricare secol ne-am afla. Poate că anticii chiar puteau să zărească mai multe decât noi, în lumea noastră modernă.

Spiritele naturii

Într-un show de televiziune difuzat la nivel naţional, o femeie a declarat că a zărit spiriduşi în via ei. Ea a spus că la început i-a auzit numai şi şi-a făcut câteva griji cu privire la starea ei de sănătate mentală. Cu timpul, a reuşit să vorbească cu ei şi chiar să vadă câţiva. I-a descris ca având o înălţime de circa două picioare (şaizeci de centimetri), urechi minuscule şi purtând pantaloni bufanţi. Bineînţeles că mulţi oameni din împrejurimi au crezut-o nebună când s-a transmis ştirea. Însă sfaturile pe care le-a primit de la aceste fiinţe cu privire la modul în care trebuie să trateze solul pentru ca producţia ei de struguri să crească în calitate şi în cantitate, depăşind-o pe cea realizată de vecinii săi fermieri, i-a determinat curând pe aceştia din urmă să o privească cu mai multă seriozitate.

Când povestea s-a aflat, această femeie a fost invitată să susţină un test al undelor activităţii sale cerebrale, în urma căruia s-a descoperit că unele porţiuni ale creierului său erau capabile de o emisie de energie mult mai mare decât este normal.

Am avut o clientă care susţinea la rândul său că are capacităţi similare. Ea era un spirit bătrân şi, aflată în stare de transă adâncă, a afirmat: „Cu mult timp înaintea apariţiei civilizaţiei noastre au existat zâne, care nu au dispărut niciodată. Mulţi dintre noi nu le vedem astăzi, ca în timpurile străvechi, întrucât fiind atât de bătrâne, densitatea lor a pierdut mult din intensitate, în timp ce corpurile noastre pământene au încă o energie grea.” I-am cerut mai multe detalii şi a adăugat: „In timp ce o stâncă are densitatea 1-D, un copac ar putea avea 2-D, iar corpurile noastre se găsesc la nivelul 3-D. Aşadar, fiinţele naturii sunt invizibile cu o transparenţă cuprinsă între 4-D şi 6-D.”

Când mă gândesc la femeia care a văzut spiriduşi în podgoria sa am o imagine în minte. Dacă am putea privi spre Pământ printr-un spectru de raze X, acesta ar putea să semene cu o serie de coli topografice suprapuse. Aceste straturi de energie vibraţională variază în densitate şi îmi indică existenţa unor realităţi alternante. Anumiţi oameni înzestraţi ar putea să vadă printre aceste straturi, dar majoritatea dintre noi nu o pot face.

De asemenea, cred că o mare parte din folclor îşi are originea în amintirile dobândite de suflete în urma experienţelor lor din alte lumi fizice sau

mentale. Ceea ce ei afirmă în stare de hipnoză despre aceste experienţe corespunde, în anumite privinţe, cu miturile şi legendele pământene. Aceste asociaţii de suflete includ spiritele copacilor şi ale plantelor, cât şi legături cu elementele din aer, apă şi foc. Folclorul şi memoria sufletelor vor fi abordate mai pe larg în capitolele care urmează.

Stafiile

Mulţi cercetători din domeniul paranormalului au scris despre stafii. Nu mă consider un expert în materie, deşi am avut câteva expuneri despre sufletele stafii. În cursul prelegerilor susţinute sunt întrebat adesea cum pot să permită ghizii spirituali binevoitori acestor fiinţe să rătăcească încoace şi încolo pierdute, nefericite şi singure. Contribuţia mea în studiul stafiilor ar fi să revizuiesc ceea ce consider a fi o concepţie greşită despre acest fenomen şi să-l explic mai degrabă din perspectiva stafiilor decât din cea a celor care le văd pe Pământ.

Când am început să-mi dedic practica hipnoterapeutică exclusiv studiului vieţii de dintre vieţi, a trecut mult timp până ce am avut un client care a fost stafie pentru o perioadă apreciabilă de timp, după o viaţă anterioară. Nu îi privesc pe cei care sunt stafii pentru perioade scurte de timp în sens tradiţional. De exemplu, am avut o clientă care a murit de tânără în focul care a mistuit o şcoală, în timp ce salva copiii. Această profesoară a mai rămas câteva luni în preajma oraşului pentru a se asigura că totul e în regulă cu copiii şi cu persoanele care-i plângeau moartea prematură. Când am întrebat-o ce anume a determinat-o să plece, în final mi-a răspuns: „La un moment dat m-am plictisit”. Am ajuns la concluzia că numai o mică parte dintre suflete au fost vreodată stafii, după acea perioadă (normală) de timp de care are nevoie un suflet discarnat înainte de a părăsi Pământul. Nu cred că suntem bântuiţi de chiar atât de multe stafii pe lumea aceasta.

Cazurile următoare vor demonstra faptul că ghizii noştri nu ne constrâng sau obligă să trecem în lumea spiritelor dacă afaceri neîncheiate ne determină să nu dorim să părăsim planul astral al Pământului. Consider că se poate întâmpla aceasta mai ales dacă sufletul are un ghid permisiv. Anumiţi ghizi au o atitudine foarte liberală. Apoi, în general, ghizii noştri nu îşi fac apariţia lângă noi în momentul imediat al morţii.

Pentru majoritatea sufletelor, senzaţia de extragere simţită imediat după moarte este uşoară şi creşte deliberat o dată cu ieşirea din planul astral al Pământului. Nu se poate spune că spiritele mai evoluate sunt imediat informate despre moartea noastră. Până una alta, dorinţele defuncţilor sunt respectate. Reţineţi că timpul nu are nici o importanţă în lumea spiritelor. Sufletele neîncarnate nu au noţiunea timpului, aşadar zilele, lunile sau anii nu prezintă

aceeaşi relevanţă ca pentru sufletele încarnate. O stafie care a bântuit un castel englezesc timp de patru sute de ani şi care, în final, se întoarce în lumea spiritelor, poate percepe această perioadă, din punct de vedere al timpului spiritual, ca fiind nu de patru sute de ani, ci de patruzeci de zile sau chiar patruzeci de ore.

Anumiţi oameni au concepţia eronată că fantomele nu ştiu nici că au murit şi nici cum să iasă din această situaţie. Da, într-un fel vedeniile sunt prinse ca într-o capcană, dar aceasta este o stare de obstrucţie spirituală şi nu una materială. Spiritele nu sunt pierdute într-un plan astral mărginit şi conştientizează că au făcut o tranziţie lăsând în urmă viaţa de pe Pământ. Confuzia căreia îi cad pradă stafiile rezidă din faptul că sunt ataşate în mod obsesiv de anumite locuri, persoane şi evenimente de care nu se pot despărţi. Aceste acţiuni de autodesprindere sunt voluntare, însă ghizii speciali, numiţi înţelepţii Mântuitori, urmăresc în mod constant semnele prin care spiritele cunoscute ca fiind neliniştite dovedesc că sunt pregătite să plece. Avem dreptul să ne alegem chiar şi experienţa propriei morţi. Ghizii spirituali îi respectă şi pe cei care se decid mai greu.

Din ceea ce am putut observa până acum, fantomele sunt spirite mai puţin evoluate care au dificultăţi în a se elibera de influenţele pământeşti. Acest fapt se verifică în special dacă aşteptarea lor în incertitudine se întinde pe perioade îndelungate de timp, măsurate în ani pământeni. Motivele aşteptării sunt numeroase. Probabil că viaţa lor s-a sfârşit într-un mod brusc, ceea ce le-a cauzat o deviere de la destinul iniţial. Aceste suflete ar putea simţi că liberul lor arbitru a fost afectat într-un fel. De cele mai multe ori moartea celor ce devin stafii are legătură cu o traumă teribilă. Probabil că vor să încerce să protejeze de pericol o persoană la care ţin.

În 1994, o tânără care conducea noaptea pe drumul aflat nu departe de casa mea din munţii Sierra Nevada s-a rostogolit de pe dig într-o prăpastie şi a murit. Nimeni nu văzuse accidentul şi nici nu observase rămăşiţele aflate la o distanţă de cincizeci de picioare (cincisprezece metri) în josul dealului, unde copilul ei de trei ani se zbătea să supravieţuiască de cinci zile. Accidentul a intrat în atenţia generală în momentul în care un motociclist, aflat în trecere, a văzut stafia unei tinere goale, întinse pe autostradă exact deasupra locului în care se produsese tragedia. Acesta a fost un mod dramatic prin care o vedenie s-a făcut remarcată şi a funcţionat, deoarece copilul ei a fost găsit la timp pentru a fi salvat.

Cred că motivul principal ascuns în spatele acestor suflete tulburate este o schimbare bruscă, care le abate de la direcţia karmică propusă, modificare pe care o percep a fi nu numai neaşteptată, ci şi nedreaptă. Cele mai obişnuite cazuri de apariţie a stafiilor implică suflete care au fost omorâte sau faţă de care s-a făcut o nedreptate în timpul vieţii. Cazul următor începe ca o poveste

obişnuită despre fantome, dar arată apoi cum pot fi rezolvate în mod constructiv pentru stafie aceste probleme.

Sufletul abandonat

Belinda a venit să mă vadă datorită unui sentiment copleşitor de tristeţe pe care nu era capabilă să şi-l explice şi care izvora din experienţa vieţii ei curente. În timpul interviului pe care i l-am luat am aflat ca avea patruzeci şi şapte de ani şi că nu fusese măritată niciodată. Se mutase de pe Coasta de Est în California în urma despărţirii furtunoase de un bărbat pe nume Stuart, în urmă cu vreo douăzeci de ani. Belinda ţinea la Stuart, dar rupsese logodna cu el în urma deciziei de a-şi schimba viaţa şi de a se muta în vest pentru a începe o nouă carieră. I-a cerut lui Stuart să o urmeze, dar acesta nu a vrut să îşi lase serviciul şi familia. Stuart a încercat să o convingă pe Belinda să se mărite cu el şi să rămână în zona în care au crescut amândoi de mici, dar ea a refuzat. Belinda mi-a spus că Stuart era devastat de faptul că ea avea să-l părăsească, dar tot nu vroia să o urmeze. În cele din urmă, Stuart s-a însurat cu altcineva.

Belinda mi-a mai zis că, după câţiva ani, a trăit o pasionantă poveste de dragoste în urma întâlnirii cu Burt, dar că, în cele din urmă, el a părăsit-o pentru o altă femeie. Mă întrebam dacă aceasta era cauza neexplicată a suferinţei Belindei, dar m-a asigurat că nu. Fusese rănită, dar făcuse o alegere corectă nemăritându-se cu Burt. Belinda a realizat acum că pe lângă faptul că Burt s-a dovedit neloial, erau şi nepotriviţi din punct de vedere temperamental. Ea a adăugat că, din anumite motive, cu mult timp înainte de a începe o relaţie cu un bărbat, a avut nişte senzaţii stranii de abandon şi de pierdere.

Cazul 14

Stă în obiceiul meu să-mi conduc subiecţii în cea mai recentă dintre vieţile lor trecute, înainte de a intra în lumea spiritelor. Tehnica hipnozei ne permite o trecere mai firească, la nivel mental, după scena morţii. Am rugat-o pe Belinda să aleagă un moment critic, pentru a începe discuţia noastră despre viaţa ei trecută. A ales unul dintre cele mai intense episoade de suferinţă. A povestit că era o tânără pe nume Elizabeth care trăia într-o fermă mare de lângă Bath, în Anglia anului 1897. Elizabeth era în genunchi, ţinându-se de haina soţului ci, Stanley, care o trăgea spre uşa de la intrare a conacului lor. După cinci ani de căsnicie, Stanley o părăsea.

Dr. N: Ce îţi spune Stanley acum?

S.: (începând să suspine) Zice: „îmi pare rău, dar trebuie să părăsesc domeniul şi să văd lumea”.

Dr. N: Ce îi răspunzi?

S.: Îl implor să nu plece, pentru că îl iubesc foarte mult şi voi încerca din răsputeri să îl fac fericit aici. Ţinându-l de haină şi fiind târâtă pe hol către treptele de la intrare, mâinile încep să mă doară.

Dr. N: Ce spune soţul tău?

S.: (plângând în continuare) Stanley îmi spune: „Nu din cauza ta plec. Mi-e greaţă de locul asta. O să mă întorc.”

Dr. N: Chiar crezi că vrea să facă asta?

S.: O... Ştiu că o parte din el mă iubeşte într-un anume fel, dar nevoia de a evada din acea viaţă şi din tot ce învăţase încă de mic copil era prea puternică (după această afirmaţie, corpul subiectului începe să tremure în mod necontrolat).

Dr. N: (după ce o mângâi puţin) Relatează-mi ce se întâmplă acum, Elizabeth.

S.: Aproape că s-a terminat. Nu pot să îl mai ţin... braţele nu-mi sunt atât de puternice – mă dor (subiectul îşi freacă braţele). Cad pe trepte, în faţa servitorilor – nu îmi pasă. Stanley se urcă pe cal şi dispare în timp ce mă uit neajutorată după el.

Dr. N: Îl mai vezi vreodată?

S.: Nu. Ştiu doar că a plecat în Africa.

Dr. N: Cum te întreţii, Elizabeth?

S.: Mi-a lăsat proprietatea, dar nu mă descurc prea bine. Las să plece majoritatea personalului şi a muncitorilor. Cu timpul, rămân fără resurse şi sunt la limita subzistenţei, dar tot nu pot renunţa la fermă. Trebuie să aştept să se decidă în cele din urmă să se întoarcă la mine.

Dr. N: Acum vreau să te deplasezi către ultima zi a vieţii tale, Elizabeth. Doresc să ştiu anul şi împrejurările în care s-a întâmplat.

S.: Se întâmpla în 1919 (subiectul are cincizeci şi doi de ani) şi muream de gripă. Nu opusesem multă rezistenţă în ultimele săptămâni, datorită faptului că vegetam. Singurătatea şi regretele... lupta pentru a ţine ferma pe picioare... inima mea e distrusă.

Acum o conduc pe Elizabeth spre scena morţii sale şi încerc să o aduc la punctul în care întâlneşte lumina. Nu are nici un sens, pentru că rămâne extrem de fermă. Nu după mult timp descopăr că acest suflet destul de tânăr e pe cale să devină o stafie.

Dr. N: De ce ţi-e greu să părăseşti planul astral al Pământului?

S.: Nu voi pleca – nu pot deocamdată.

Dr. N: De ce nu?

S.: Trebuie să îl mai aştept pe Stanley la fermă.

Dr. N: Dar ai aşteptat deja douăzeci şi doi de ani şi tot nu s-a întors.

S.: Da, ştiu, însă tot nu pot pleca.

Dr. N: Ce faci acum?

S.: Cutreier, ca spirit.

Discut cu Elizabeth despre comportamentul şi prezenţa ei fantomatică în jurul fermei. Nu detectează vibraţiile energetice ale lui Stanley pentru a-l localiza pe acesta, oriunde s-ar afla în lume, aşa cum ar face orice suflet experimentat. Continuând întrebările, aflu că Elizabeth crede că dacă poate speria orice potenţial cumpărător al fermei, aceasta ar putea rămâne în proprietatea familiei. Într-adevăr, ferma rămâne neocupată, toţi locuitorii din zonă ştiind că este bântuită. Elizabeth îmi spune că zboară în jurul conacului plângând că a fost părăsită.

Dr. N: De câţi ani pământeni îl aştepţi pe Stanley?

S.: Of, de patru ani.

Dr. N: Ţi se pare mult? Ce faci?

S.: Nu înseamnă nimic – câteva săptămâni. Nu mă pot abţine să nu plâng şi să nu suspin cu tristeţe. Ştiu că lumea se teme, mai ales când mă ating de obiecte.

Dr. N: De ce vrei să sperii oameni care nu ţi-au făcut nici un rău?

S.: Pentru a-mi exprima nemulţumirea faţă de ce mi s-a întâmplat.

Dr. N: Te rog, explică-mi cum se sfârşeşte această poveste.

S.: Sunt... chemată.

Dr. N: Aha, ai cerut să fii eliberată de această situaţie tristă.

S.: (face o pauză lungă) Nu chiar... Într-un fel... dar el ştie că sunt aproape pregătită. Vine şi îmi spune: „Nu crezi că e de ajuns?”

Dr. N: Cine îţi spune asta şi ce se întâmplă?

S.: Mă cheamă Salvatorul Sufletelor Pierdute, iar eu mă îndepărtez de Pământ împreună cu el, stând de vorbă în timp ce aşteptăm.

Dr. N: O secundă – este ghidul tău spiritual?

S.: (zâmbeşte pentru prima dată) Nu, aşteptăm ghidul meu spiritual. Acest spirit se numeşte Doni. El salvează alte spirite ca mine. E treaba lui.

Dr. N: Cum arată Doni şi ce îţi zice?

S.: (râde) Este mic, asemeni unui pitic, cu faţa ridată şi cu o pălărie turtită toată – mustăţile îi tremură când îmi vorbeşte. Îmi spune că mai pot rămâne dacă vreau, dar nu ar fi mai amuzant să mă întorc acasă şi să îl văd pe Stanley acolo? Este foarte distractiv şi mă face să râd, dar mi se pare atât de tandru şi de înţelept. Mă ia de mână şi ne mutăm într-un loc frumos pentru a vorbi mai mult.

Dr. N: Povesteşte-mi despre acest loc şi despre ce ţi se întâmplă în continuare.

S.: Este un loc pentru spirite îndurerate, ca mine, şi arată ca o pajişte plină de flori. Doni mă sfătuieşte să fiu veselă şi îmi încarcă energia cu dragoste şi bucurie, purificându-mi mintea. Mă lasă să mă joc printre flori ca un copil şi îmi spune să prind fluturi câtă vreme stă la soare.

Dr. N: Sună minunat. Cât timp durează toate astea?

S.: (abătuta puţin de întrebarea mea) Atât cât vreau!

Dr. N: Şi Doni, în acest timp îţi vorbeşte despre Stanley şi comportamentul tău de stafie?

S.: (reacţionează cu aversiune) Absolut deloc! Salvatorul (Sufletelor Pierdute) nu este Tishin (ghidul subiectului). Acele întrebări apar mai târziu. Acesta este timpul meu de repaos. Faţa îmbătrânită a lui Doni este atât de plină de bunătate şi dragoste şi nu se exteriorizează niciodată. Mă încurajează doar să mă joc. Sarcina lui este să îmi însănătoşească sufletul, ajutându-mă să îmi eliberez mintea.

După ce energia subiectului Elizabeth este refăcută, Doni o însoţeşte până la Tishin şi îşi ia rămas bun. Apoi evaluările preliminare încep ca pentru orice persoană care se întoarce în lumea spiritelor. Am putut stabili comunicarea cu Elizabeth – Belinda şi a fost instructiv. La început a afirmat că viaţa ei de soţie abandonată s-a irosit. Desigur, Elizabeth şi-a petrecut mult timp din viaţă în suferinţă fără să facă mici modificări sau să accepte schimbări. Sub îndrumarea lui Tishin a văzut că această lecţie nu a fost în van. Azi, Belinda este o femeie independentă, care a trecut prin multe furtuni emoţionale.

Nu ştiu dacă cititorul a înţeles până acum că Stanley este azi Stuart. Când povestesc oamenilor această parte a poveştii, unii îmi spun: „O, Doamne, a putut să-i răspundă nenorocitului exact cu aceeaşi monedă, pentru a se răzbuna pentru ceea ce i-a făcut”. Acest mod de a gândi arată cât de greşit interpretăm lecţiile karmice. Sufletele lui Stanley şi ale soţiei sale, Elizabeth, au acceptat să-şi asume rolurile din zilele noastre şi să fie Belinda şi Stuart. Acesta trebuia să simtă şi el durerea emoţională pe care i-a cauzat-o femeii. Cât despre Stanley, acesta acceptase să se supună angajamentelor presupuse de o căsnicie, într-o cultură şi o perioadă în care femeia era dependentă de bărbat. Deoarece decizia lui de a o părăsi a fost foarte rapidă şi necompromiţătoare, s-a dovedit în mod deosebit brutală. Aceasta nu o scuză, însă, pe Elizabeth, care nu a luat nici o măsură pentru a face anumite schimbări în viaţa ei. Suferinţa ei şi neacceptarea situaţiei au fost atât de extreme, încât a devenit stafie.

Prin acceptarea rolului lui Stanley în viaţa ei de zi cu zi, sufletul Belindei trebuia să înveţe ce l-a determinat pe Stanley să se simtă prizonierul unui loc nedorit. Belinda nu era soţia lui Stuart când a plecat de pe Coasta de Est, aşadar angajamentul ei nu era echivalent cu cel asumat de Stanley faţă de ea

în viaţa lor anterioară. Iată că, în această viaţă, erau iubiţi din nou şi Stuart s-a simţit abandonat, datorită faptului că Belinda dorea să îşi părăsească oraşul, prietenii şi familia şi să plece în căutarea aventurii şi a oportunităţilor în altă parte. Pentru că a avut curajul să facă acest lucru de una singură, Belinda a înţeles că Stanley nu a părăsit-o din dorinţa maliţioasă de a-i cauza o suferinţă emoţională. Stanley dorea doar libertate, la fel şi Belinda.

Belinda a purtat cu ca în această viaţă amintirile din viaţa ei anterioară. Din punct de vedere karmic, Belinda are o doză de tristeţe reziduală, ca şi Elisabeth, pe care n-a putut s-o înţeleagă până la şedinţa noastră. Belinda îmi spune că încă se mai gândeşte la Stuart şi el, probabil, n-o va putea uita de vreme ce ca a fost prima lui dragoste. Ei sunt rude primare de suflet, fac parte din acelaşi grup şi cred că ar fi foarte posibil să-şi asume un nou rol, împreună, într-o viaţă viitoare, punând în balanţă ceea ce au învăţat în ultimele două vieţi.

Pentru aceia dintre voi care sunteţi curioşi să aflaţi de ce Belinda a trebuit să treacă prin acea scurtă poveste de dragoste cu Burt, acesta a fost un test. Burt este un alt membru al aceluiaşi grup de suflete şi s-a oferit să dea semnale pentru a elibera amintirile sufletului Belindei, din vremea în care era Elizabeth, pentru a vedea dacă a învăţat să ţină piept durerii emoţionale cauzate de un eşec în dragoste. Acţiunile lui Burt au servit şi ca un semnal de trezire, pentru ca Belinda să realizeze în viaţa actuală cum s-a simţit Stuart atunci când l-a părăsit. Lama karmică a tăiat ambele destine.

Dualitatea spirituală

În urmă cu câţiva ani un articol dintr-o revistă relata călătoria unei americance care conducea prin ţinuturile englezeşti şi care, în mod inexplicabil, a simţit imboldul de a se abate de la destinaţia propusă iniţial, intrând pe un drum îngust. Nu după mult timp a ajuns la un conac părăsit (nu cel al lui Stanley). Îngrijitorul i-a spus femeii că o fantomă care semăna foarte mult cu ea bântuia casa. Plimbându-se prin preajmă, s-a simţit într-un mod straniu legată de ceva. Probabil că se afla acolo pentru a se elibera. Cele două părţi ale sufletului ei ar fi putut fi atrase una către cealaltă, în cazul în care ar exista o finalitate irezistibilă, în acelaşi mod misterios în care doi oameni trăind vieţi paralele împart acelaşi suflet.

În primul capitol, am abordat dualitatea sufletelor şi cum sunt capabile să îşi împartă energia pentru a trăi mai multe vieţi în acelaşi timp. O parte din energia celor mai multe suflete nu părăseşte lumea spiritelor pe durata încarnării lor. Voi dezvolta subiectul referitor la împărţirea sufletului în capitolul următor deşi împărţirea energiei sufletului este în mod particular relevantă pentru studiul fantomelor. În cazul prezentat anterior, deşi Elizabeth a stat pentru un timp în spaţiul incert ca stafie, o altă parte a energiei ei a rămas în lumea spiritelor ca să aprofundeze anumite lecţii şi să interacţioneze cu alte

suflete. Acea altă parte se poate încarna din nou şi poate trece în altă viaţă, ceea ce cred că s-a întâmplat şi cu femeia care a găsit casa bântuită.

Nu sunt de acord cu anumiţi experţi în fenomenele legate de existenţa fantomelor, care afirmă că acestea reprezintă o carcasă pământeană lipsită de esenţa conştiinţei unui suflet. Există cicluri de existenţă atunci când un suflet alege să ia într-un corp uman mai puţină energie decât ar trebui. Totuşi, chiar dacă ajung stafii, aceste suflete sunt cu mult mai mult decât o carcasă goală de energie. S-ar putea crede că echilibrul energiei unei fantome care rămâne în lumea spiritelor trebuie să ajute mai mult acel alter ego care încă mai rătăceşte în jurul Pământului. Din câte am auzit, majoritatea sufletelor neevoluate care păşesc peste celălalt prag nu sunt capabile să realizeze singure transferul şi integrarea energiei. Următorul pasaj este un raport pe care l-am primit de la sufletul pereche al unei vedenii. Această fantomă este sufletul primului soţ al clientei mele şi aparţine nivelului I (de dezvoltare spirituală).

Cazul 15

Dr. N: Mi-ai spus că primul tău soţ, Bob, a devenit o fantomă după ultima lui viaţă. Explică-mi, te rog, circumstanţele.

S.: Bob a devenit o stafie, datorită faptului că a fost ucis de tânăr în acea viaţă, în perioada în care eram căsătoriţi. Era atât de copleşit de disperare şi ţinea atât de mult la mine, încât îi venea greu să se despartă...

Dr. N: Înţeleg. Ai putea să îmi zici, aproximativ, cât din energia lui totală a luat cu el în acea viaţă?

S.: (dă din cap afirmativ) Bob a avut doar un sfert din energie, ceea ce nu era de ajuns pentru acea criză mentală... a judecat greşit... (se opreşte)

Dr.N: În acest caz, crezi că, dacă Bob ar fi luat mai multă energie, ar fi putut să nu ajungă o stafie?

S.: Nu pot să-ţi răspund. Cred însă că l-ar fi făcut mult mai puternic... mai rezistent la durere...

Dr. N: Atunci, de ce a luat atât de puţină energie pe Pământ?

S.: Hmmm... Pentru că dorea să fie mai implicat în lucrarea lui din lumea spiritelor.

Dr. N: Sunt nelămurit de ce ghidul lui Bob nu l-a convins să ia mai multă energie pe Pământ.

S.: (dă din cap, negând) Nu, nu! Nu suntem constrânşi în felul acesta. Avem libertatea de a alege. Şi Bob nu trebuia să devină o fantomă. A fost sfătuit să ia mai multă energie, dar este încăpăţânat şi se gândea la o altă viaţă trăită în acelaşi timp (o viaţă paralelă).

Dr. N: Lasă-mă să înţeleg. Bob şi-a subestimat capacitatea de a funcţiona normal în situaţii de criză, cu un trup având doar 25 % din capacitatea lui energetică?

S.: (tristă) Mi-e teamă că da.

Dr. N: Chiar dacă prin moarte acel corp se pierdea?

S.: Nu a contat. Efectele îl afectau încă şi nu avea puterea să depăşească situaţia.

Dr. N: Pentru cât timp a fost Bob stafie înainte de a-şi recăpăta restul de energie în lumea spiritelor?

S.: Nu pentru multă vreme, circa treizeci de ani. se pare că nu se putea abţine... lipsa de experienţă... parte din lecţia sa... apoi profesorul nostru a fost chemat de către... Ştii... acele fiinţe care patrulează pe Pământ veghind asupra celor rătăciţi... pentru a recupera energia care îi lipsea ca să vină acasă.

Dr. N: Ei au fost numiţi de anumiţi oameni Salvatorii Sufletelor Pierdute.

S.: Li se potriveşte. Numai că sufletul lui Bob nu era tocmai pierdut, ci doar chinuit.

Suflete singuratice

Următorul meu caz se referă la un pacient mai evoluat, care mi-a oferit detalii despre nişte entităţi care nu sunt fantome, dar nici nu se întorc acasă după moarte. Pe măsură ce şedinţa avansează, vom observa că sunt doi factori motivanţi care împing aceste tipuri de suflete spre însingurare.

Cazul 16

Dr. N: Există oameni care mor şi nu sunt pregătiţi să se întoarcă în lumea spiritelor?

S.: Da. Câteva suflete care-şi părăsesc corpul fizic nu sunt încă gata să părăsească Pământul.

Dr. N: Presupun că toate sunt stafii...

S.: Nu, deşi pot fi dacă îşi doresc – majoritatea nu sunt. Pur şi simplu nu vor să intre în contact cu nimeni.

Dr. N: Iar energia lor spirituală nu se întoarce acasă imediat după moarte?

S.: Aşa este, cu excepţia faptului că există o parte din energia lor care nu a părăsit niciodată lumea spiritelor.

Dr. N: Exact, asta am auzit şi eu, dar aş vrea să te întreb dacă aceste suflete izolate rămân aşa, pentru un timp mai scurt, sau aleg să stea între aceste planuri, incerte, pentru mulţi ani pământeni.

S.: Depinde. Unele suflete vor să se întoarcă într-un nou corp cât mai curând posibil. Acestea nu vor deloc să renunţe la forma fizică. Sunt diferite de majoritatea dintre noi care vrem să ne odihnim şi să mergem acasă să învăţăm. Multe dintre ele sunt războinicii care formează linia întâi pe Pământ. Ei vor să păstreze o continuitate în ceea ce priveşte viaţa lor fizică.

Dr. N: Din câte am înţeles, ghizii noştri nu ne permit să rămânem în aşteptare, undeva în apropierea Pământului, şi să ne întoarcem imediat într-o nouă viaţă. Oare aceste suflete nu ştiu că trebuie să treacă prin procesul normal de revenire la grupurile din care provin, să fie consiliate, să-şi aprofundeze lecţiile şi să ia parte la alegerea unui nou trup?

S.: (râde) Ai dreptate, însă ghizii nu le forţează pe acelea care se află într-un disconfort maxim să se întoarcă acasă până când nu văd chiar ele utilitatea acestui lucru.

Dr. N: Da, dar nu li se va dărui un corp nou decât după un anumit timp de acomodare.

S.: (ridicând din umeri) Da. E adevărat.

Dr. N: Este, de asemenea, adevărat că alte suflete rătăcite nu vor să se întoarcă nici pe Pământ, dar nici în lumea spiritelor?

S.: Da. O altă categorie...

Dr. N: Dar dacă ambele tipuri de suflete nu patrulează în jurul Pământului lipsite de corp fizic deranjând oamenii ca stafii, ar fi bine, oare, să le numesc suflete rătăcite, când tot ceea ce vor ele, de fapt, este să fie lăsate în pace?

S.: Sunt divergente. Tot ceea ce fac este rezultatul a ceva nedus la bun sfârşit... traumatic... copleşitor. Nu vor să se despartă de trecut, ori acest comportament nu este obişnuit. Nu vor să comunice cu învăţătorii lor, datorită marii nefericiri pe care o trăiesc.

Dr. N: De ce ghizii lor nu vor să se impună şi să le atragă mai puternic în lumea spiritelor, în ciuda rezistenţei pe care o manifestă?

S.: Dacă aceste suflete ar fi forţate să facă ceea ce este bine pentru ele, nu ar învăţa nimic, datorită fricii pe care ar trăi-o şi a faptului că s-ar închide în ele însele.

Dr. N: Înţeleg, dar încă mă întreb de ce sufletele care vor să se întoarcă imediat, neîntâmpinând oprelişti în lumea spiritelor, nu pot obţine imediat un trup.

S.: Nu înţelegi că plasarea unui suflet tulburat într-un corp nou ar fi cu adevărat nedreaptă pentru un copil care tocmai îşi începe viaţa? Aceste suflete au dreptul la izolare, dar trebuie ca într-un final să se decidă să ceară ajutor. Trebuie să ajungă la concluzia că nu pot evolua de unele singure. Dăruirea unui corp nou nu le poate fi de folos.

Dr. N: Încotro se îndreaptă sufletele care nu vor să rătăcească pe Pământ ca stafii, dar nici nu vor să se întoarcă acasă?

S.: (tristă) în orice spaţiu pe care vor să şi-l creeze. Îşi proiectează propria realitate pe baza amintirilor pe care le au din viaţa fizică. Unele trăiesc în locuri frumoase amenajate ca o grădină. Altele – de exemplu acelea care au făcut rău oamenilor – îşi crează spaţii îngrozitoare, asemenea unei închisori, unei camere

fără ferestre. Se ascund în aceste spaţii pentru a nu primi prea multă lumină sau ca să nu intre în contact cu nimeni. Este o autopedepsire.

Dr. N: Am auzit că sufletele tulburate – cele asociate răului – sunt izolate în lumea spiritelor.

S.: Aşa este, însă, cel puţin, sunt pregătite să facă faţă muzicii şi să-şi vindece energia prin dragoste şi afecţiune.

Dr. N: Îmi poţi spune ceva despre cum procedează ghizii cu toate tipurile de suflete care îşi autoimpun exilul?

S.: Le lasă timp pentru a se gândi la asta. Este o provocare pentru profesori. Ei ştiu că acestor suflete le pasă atât de evaluarea care li se va face, cât şi de reacţiile grupului de suflete de care aparţin. Sunt pline de energie negativă şi nu gândesc prea limpede. Aceia care vor să le ajute trebuie să ia multe măsuri de siguranţă înainte ca aceste suflete să fie de acord să iasă din izolare.

Dr. N: Presupun că numărul tehnicilor de convingere este egal cu cel al ghizilor.

S.: Sigur... depinde de pricepere. Anumiţi ghizi nu se vor apropia de un suflet rătăcit până când acesta nu se va fi săturat de izolare şi va cere singur ajutorul. Acest lucru poate dura ceva timp... (face o pauză, apoi continuă). Alţi învăţători apar adesea pentru discuţii.

Dr. N: Toate aceste suflete se vor elibera în cele din urmă?

S.: (face o pauză) Să punem problema altfel. Toate sufletele vor fi eliberate într-un fel sau altul prin diferite forme de încurajare... (râde) sau de convingere.

Aceia dintre dumneavoastră care sunteţi familiarizaţi cu munca mea ştiţi că am puternice convingeri în ceea ce priveşte existenţa influenţei pe care memoria sufletului o are asupra gândului uman. Izolarea şi însingurarea sufletelor, despre care aţi citit în cazul 16, ar putea da oricui impresia unui purgatoriu creştin, ca loc de căinţă. Oare acest concept religios ar fi putut apărea din amintirile fragmentate ale sufletului referitoare la izolarea din lumea spiritelor, doar pentru a fi subminat pe Pământ? Există atât similitudini, cât şi mari diferenţe intre descoperirile mele referitoare la izolarea sufletelor şi la purgatoriu, aşa cum e definit de biserică.

Doctrina creştină defineşte purgatoriul ca fiind o stare de auto-purificare pentru aceia care trebuie să se lepede de toate păcatele înainte de a intra în rai. Am auzit că unele suflete aflate în izolare se vindecă singure, în timp ce altele cer ajutor pentru a-şi recăpăta energia. Cu toate acestea, nu ieşim din starea de izolare purificaţi pe de-a-ntregul sau, dacă reuşim să o facem, nu va mai trebui să ne reîncarnăm din nou. De asemenea, izolarea sufletului nu înseamnă exil. În ultimii ani, cei mai puţin conservatori reprezentanţi din cadrul

bisericii creştine nu mai accentuează ideea de iad aşa cum o făceau în trecut. Totuşi, biserica refuză universalismul, credinţa că toţi ajung în rai, considerând că sufletele care mor cu păcate capitale nemărturisite trec prin purgatoriu pentru a coborî apoi în iad, unde vor suferi pedeapsa „focului veşnic”. În accepţiunea bisericii, condamnarea eternă este separarea de Dumnezeu, opusul binecuvântării. Bisericile creştine, pur şi simplu, nu acceptă conceptul potrivit căruia *totul* poate fi iertat după moarte. Din câte am văzut până acum, toate sufletele se pocăiesc, pentru că se simt responsabile de alegerile pe care le-au făcut.

Din tot ce am aflat se desprinde ideea că energia sufletului nu poate fi distrusă sau adusă în stare de nefuncţionalitate, ci remodelată şi purificată de contaminările pământene. Sufletele care doresc să fie lăsate în singurătate după moarte nu se autodistrug, unele dintre ele având convingerea că această izolare este necesară pentru a nu contamina şi alte suflete cu energie negativă. Mai există şi acea categorie de suflete care, deşi nu se simt contaminate, nu se simt încă pregătite de a fi consolate.

Lucrul care trebuie reţinut este că sufletele sunt stăpâne pe energia lor şi că, cele mai multe dintre, le cer ghizilor lor să fie duse în centrele de vindecare şi reîntinerire din lumea spiritelor. Acestea sunt nişte zone terapeutice, situate la o anumită distanţă de grupul lor de suflete, unde sufletele beneficiază de solitudine şi de timp pentru meditaţie. Totuşi, acesta este un fel de terapie direcţionată.

Sufletele neliniştite, despre care am vorbit în cazul 16, nu aleseseră încă să primească ajutor. Din toată istoria cazurilor pe care le-am studiat reiese faptul că, după moarte, avem dreptul de a refuza ajutorul pe care ni-l oferă maeştrii noştri spirituali, atâta vreme cât simţim acest lucru.

Am fost întrebat în timpul conferinţelor dacă locurile de exil autoimpus sunt „planuri inferioare” sau „lumi inferioare”. Nu mă pot abţine să gândesc că aceste idei izvorăsc dintr-o dogmă bazată pe frică. Poate că e o problemă de semantică. Cred că o mai bună traducere a acestei stări ar fi aceea de spaţiu autoimpus, un vacuum de realitate subiectivă creat de spiritul care vrea să rămână în singurătate. Spaţiul separat, departe de centrul spiritual al sufletului, aparţine celui care îl crează şi îi este definitoriu. Nu cred că aceste suflete ar fi pierdute într-un tărâm separat de lumea spiritelor, locul în care trăiesc celelalte suflete. Avem de-a face cu o separare mentală.

Sufletele tăcerii conştientizează că sunt nemuritoare, dar se simt, neputincioase. Ţineţi seama de ceea ce fac ele în singurătate, fără vreun ajutor. Îşi retrăiesc mereu acţiunile, revizuind toate implicaţiile karmice a ceea ce au făcut altora şi a ceea ce li s-a făcut lor în cadrul ultimei lor vieţi. Probabil că în cursul acesteia i-au rănit prin acţiunile lor pe ceilalţi sau au fost la rândul lor lezate. Am auzit adesea că sunt chinuite de evenimentele pe care nu le-au

putut controla într-o mică măsură. Sunt triste şi furioase în acelaşi timp. Nu interacţionează deloc cu grupul lor de suflete. Aceste suflete suferă de auto-învinuire şi de înţelegere limitată. Trebuie să recunosc că aceste condiţii se intersectează cu câteva dintre definiţiile purgatoriului.

Sartre a spus: „Avem un ego imaginar al lumii, cu aspiraţii şi dorinţe, şi un ego real”. Acestor cuvinte le-aş adăuga pe cele ale lui William Blake: „Percepţia adevăratului nostru ego ar putea ameninţa împăcarea cu acesta”. În spaţiul lor, aceste suflete ale singurătăţii au renunţat la ego-ul lor imaginar în favoarea unor lungi şedinţe de auto-flagelare. Solitudinea şi prospecţia interioară tăcută sunt aspecte importante şi normale ale vieţii sufletului în lumea spiritelor. Diferenţa rezidă din faptul că aceste suflete neliniştite nu sunt încă pregătite să-şi găsească uşurarea din chinurile pe care le îndură cerând ajutor, progresând şi schimbându-se.

Partea îmbucurătoare este că aceste suflete nu constituie decât o parte minoră din numărul de suflete care trec pragul către lumea de dincolo în fiecare zi.

Entităţi discarnate care vizitează Pământul

Există entităţi care călătoresc pe Pământ ca nişte turişti, dar care nu s-au încarnat niciodată pe planeta noastră. Unele sunt destul de evoluate, în timp ce altele se adaptează foarte greu. Aceste fiinţe mi-au fost descrise ca fiind: prietenoase, săritoare şi paşnice, sau dimpotrivă rezervate, enervante şi chiar arţăgoase. Timp de mii de ani cred că au fost recunoscute în folclorul nostru ca fiinţe înzestrate cu abilitatea de a induce frica, dar şi de a încânta. Mitologia noastră face aluzie la diferenţele dintre fiinţele luminoase, care sunt eterice şi capricioase, şi cele întunecate care sunt grele şi au temperamente urâte. Câteva dintre aceste legende pre-creştine se regăsesc în credinţele religioase contemporane, într-un tablou luminos sau întunecat, de graţie sau violenţă al vieţii de după moarte.

Un număr impresionant de subiecţi mi-au spus că între vieţile pământeşti călătoresc ca fiinţe neîncarnate în alte lumi atât în interiorul, cât şi în afara dimensiunii noastre. Unii afirmă că au întâlnit alte entităţi non-fizice în călătoriile lor. Mă surprinde din acest motiv faptul că subiecţii mei îmi relatează doar ocazional despre întâlniri cu alte fiinţe eterice pe Pământ. Aceştia le întâlnesc atunci când se decid să viziteze Pământul, ei înşişi în calitate de entităţi non-fizice, discarnate, în perioada de dintre vieţi. Relatările lor sunt cel puţin interesante, aşa cum se poate vedea şi în cazul următor:

Cazul 17

Dr. N: Povestindu-mi despre cât de mult îţi place să călătoreşti, atât în lumile fizice, cât şi în cele mentale în timpul de dintre vieţi, m-ai făcut curios în ceea ce priveşte celelalte fiinţe pe care le întâlneşti atunci când vizitezi Pământul.

S.: Fiinţele despre care mă întrebi plutesc prin realitatea noastră, de aici de pe Pământ, aşa cum fac eu în alte dimensiuni.

Dr. N: Cunoşti multe suflete care se încarnează de obicei pe Pământ şi care ne vizitează aşa cum o faci tu?

S.: Nu. Sa ştii că nu e un lucru prea obişnuit, însă mie îmi place să vin. Mulţi dintre prietenii mei preferă o schimbare de peisaj între vieţi, drept pentru care optează să stea mai departe de Pământ. Când vin aici, întâlnesc câteodată fiinţe ciudate, pe care nu le cunosc.

Dr. N: Cum arată?

S.: Ciudat, forme stranii, vaporoase sau dense... nu au formă umană.

Dr. N: Să vorbim despre asta. Mi-ai povestit despre cum pot sufletele să ia o formă umană în lumea spiritelor. Cum arătaţi tu şi cu prietenii tăi, ca spirite, pe Pământ?

S.: O... Aproape la fel. Când vizităm o lume atât de densă precum Pământul ne schimbăm mai mult formele fizice, pentru a da culoare a ceea ce am fost cândva aici.

Dr. N: Vrei să îmi spui că te afli într-o stare în care liniile corporale sunt mai subliniate?

S.: Mmmda.. cam aşa ceva. În lumi asemeni Pământului avem marginile mult mai definite într-un cadru transparent, într-o lumină slabă, difuză. În lumea spiritelor, atunci când luăm forme umane, ale unei existenţe anterioare, de exemplu, strălucim în deplinătatea forţelor energetice.

Dr. N: Poate fi văzută de către oameni o fiinţă non-fizică, aflată într-o stare difuză?

S.: (chicotind) O...da. Dar numai anumiţi oameni ne pot zări ca apariţii şi nu tot timpul.

Dr.N: De ce?

S.: Depinde de nivelul lor de receptivitate – de percepţie – în acele momente când suntem prin preajmă.

Dr. N: Pune-te, dacă vrei, în locul unei lumini transparente pe Pământ şi spune-mi ce faci aici. Vreau să incluzi (în relatarea ta) orice spirit non-uman pe care îl întâlneşti, care nu s-a reîncarnat niciodată pe Pământ.

S.: (fericită) Ca vizitatori putem zbura peste munţi şi văi, oraşe şi orăşele. Preluăm indirect o parte din energia luptelor în care a fost antrenat Pământul. Este întotdeauna interesant să te izbeşti de alte fiinţe care fac şi ele un tur pe aici. Acestea ştiu că locuitorilor Pământului le este teamă de noi şi majoritatea dintre ele îşi doresc să risipească această frică... totuşi, aceia dintre noi care

suntem de pe Pământ, ştim că nu ne putem permite să ne amestecăm prea serios în viaţa oamenilor.

Dr. N: Asta înseamnă că fiinţele venite din alte lumi nu au astfel de rezerve?

S.: Da.

Dr. N: Presupun că prin „amestec” vrei să spui intervenţie în destinul karmic al unei persoane.

S.: Mmmda...

Dr. N: Dar de ce să nu ajuţi oamenii, dacă poţi?

S.: (tăios şi, probabil, cu o urmă de vinovăţie în glas) Uite care este situaţia, nu suntem ghizi trimişi aici pe Pământ, ci doar vizitatori, ca şi ceilalţi pe care îi întâlnim în mod ocazional aici. Este o călătorie de vacanţă pentru noi. Dacă ne confruntăm cu o situaţie delicată, ne putem opri pentru un moment să... luminăm o minte să aleagă o cale alternativă mai bună. Ne face plăcere să... Înghiontim oamenii... pentru a lua decizii în interesul şi nu în defavoarea lor.

Dr. N: Dacă se întâmplă să te afli la locul şi momentul potrivite?

S.: Exact, redirecţionezi... discret într-o perioadă critică (ridică vocea) – nu rezolvi probleme majore. Ştii la ce mă refer.

Dr. N: Atunci, poţi fi considerat un spirit bun?

S.: (râde): în comparaţie cu ce?

Dr. N: (încercând să subliniez acest subiect) Cu spiritele rele care intervin în drumul fiinţelor vii pentru plăcerea de a le face rău.

S.: (tăios): Cine ţi-a spus aşa ceva? Nu există spirite rele, sunt doar deplasate... Şi acelea care nu au grijă... indiferente...

Dr. N: Ce poţi să îmi spui despre spiritele triste, cele care sunt dezorientate, sau cele jucăuşe – pot face rău?

S.: O, da, dar nu este unul premeditat (face o pauză după care adaugă). Nu toate sufletele facem parte din aceeaşi categorie... survolăm Pământul pentru a ne amuza.

Dr. N: Aici vroiam să ajung. Mă gândesc la stafii.

S.: Acestea sunt suflete legate de anumite locuri de pe Pământ prin libera lor voinţă.

Dr. N: Dar ce poţi să îmi zici despre spiritele care nu sunt de pe Pământ?

S.: (face o pauză) Există alte spirite care călătoresc interdimensional şi pe care le considerăm a fi neadaptate. Nu par să aibă nici o afinitate cu Pământul. Nu ştiu nimic despre fiinţele umane.

Dr. N: (cu blândeţe) Pot cauza probleme celor în viaţă?

S.: (tăios) Da, uneori... deşi fără nici o intenţie. Nu sunt spirite rele, malefice, ci doar copii neîndemânatici şi neastâmpăraţi. Acele fiinţe uşoare, mai puţin evoluate se pot pierde prin şi în dimensiuni. Amuzamentul le poate

distrage atenţia. Le considerăm adolescenţi neastâmpăraţi. Aceşti farsori cred că Pământul este locul lor de joacă unde pot adopta un comportament afurisit cu oameni uşor de păcălit, neîncrezători, speriindu-i de moarte. Se distrează de minune până când sunt prinşi de unul dintre hoinari (ghizii urmăritori) trimişi să îi captureze pe aceşti rătăcitori.

Dr. N: Acesta este un fenomen obişnuit?

S.: Nu cred. Sunt exact ca nişte copii care mai scapă din când în când de sub ochiul supraveghetor al părinţilor.

Dr. N: Deci nu vezi spiritele răuvoitoare ca fiind trimise aici de către vreo forţă demonică?

S.: (prompt) Nuuu... Se prea poate ca uneori să ne intersectăm cu o entitate grea, întunecată, dezorientată de sfera Pământului. Acest loc este dens însă ele vin din locuri chiar mai compacte. Cu toate acestea, vor să se agaţe de noi, datorită faptului că nu ştiu ce fac. Le denumim entităţi „grele” din cauza lipsei lor de mobilitate.

Dr. N: Dar ce poţi să îmi relatezi despre spiritele despre care mi-ai povestit că le sunt indiferenţi oamenii de pe Pământ?

S.: (oftează adânc) Da... pot speria oamenii. Datorită faptului că unele au o natură distrugătoare. Nu sunt prudente.

Dr. N: Tauri într-un magazin de porţelanuri?

S.: Da – nu se adaptează obiceiurilor locale.

Dr. N: În cazul acestor diferite tipuri de spirite care pot face rău oamenilor de aici, încerci să intervii în vreun fel?

S.: Dacă dăm peste vreun spirit năzdrăvan, încercăm să-l oprim şi să-l îndepărtăm. Dar se întâmplă destul de rar, pentru că cei care provin din alte lumi sunt serioşi şi foarte respectuoşi (face o pauză). Vreau să accentuez că nu suntem filantropici. Acesta este timpul în care ne recreem, aşa că nu vrem să avem responsabilităţi.

Dr. N: Bine, dar atunci de ce i s-ar permite unui spirit inoportun, din orice categorie ar fi făcând el parte, venit pe Pământ pentru indiferent ce motive, să facă probleme, chiar şi din neatenţie, oamenilor care trăiesc aici? Ghizii lor spirituali sunt mai puţin atenţi?

S.: (netulburată) Prea multă observaţie îi face pe copii să devină mărginiţi. Dacă îi ţii din scurt, cum îi poţi învăţa ceva? Nu li se va permite să distrugă sau să producă prea mult rău.

Dr. N: O ultimă întrebare. Crezi că toate tipurile de spirite despre care am vorbit există mişunând pe tot Pământul?

S.: Nu chiar. Dacă e să le comparăm cu populaţia Pământului, avem de-a face cu un număr mic. Judecând după experienţa pe care am acumulat-o aici, sunt puţine acelea care sunt câteodată prin jur, şi nu pot să le văd pe toate. Nu este un fenomen constant... ci mai mult ciclic.

E un mister în faptul că ceea ce este invizibil pentru fiinţele vii poate fi simţit cu ajutorul celorlalte simţuri. Mă întreb dacă aceste entităţi non-fizice nu ne generează amintiri care să ne facă să ne gândim la ceea ce am fost odată şi vom fi din nou.

Demonii sau spiritele malefice

Cred că este potrivit să închei acest capitol cu un rezumat al concepţiilor greşite pe care ni le-am format în ceea ce priveşte existenţa spiritelor malefice sau bune şi a influenţelor spirituale care au loc pe Pământ. Dacă voi zdruncina cumva teorii adoptate de către cititor, îl rog pe acesta să aibă în vedere că afirmaţiile mele au la bază mulţi subiecţi pe care i-am hipnotizat de-a lungul studiului meu. Aceştia nu văd spirite malefice sau demonice plutind în jurul Pământului. Ceea ce simt atunci când sunt spirite este o abundenţă de energie negativă împrăştiată de sentimente intense de furie, ură şi de frică. Aceste modele de gânduri distrugătoare sunt acumulate de către conştiinţa altor fiinţe care gândesc negativ, adunând şi împrăştiind şi mai mult haos. Toată această energie întunecată din eter se manifestă în detrimentul înţelepciunii pozitive de pe Pământ.

Anticii credeau că demonii erau entităţi zburătoare care ocupau ţinuturile dintre rai şi Pământ, nefiind neapărat malefice şi periculoase. Biserica creştină timpurie a ridicat demonii la statutul de „cârmuitori malefici ai întunericului”. Fiind îngeri decăzuţi, se puteau deghiza în mesageri mai curând ai lui Dumnezeu decât ai Satanei, cu scopul de a înşela oamenii. Cred că e drept să amintim că, în accepţia mai liberalelor comunităţi religioase de astăzi, demonii reprezintă tulburările noastre lăuntrice, anumite pasiuni care ne pot crea probleme.

De-a lungul anilor în care am lucrat cu spiritele, nu am avut niciodată vreun subiect care să fie posedat de către alt spirit, neprietenos sau altfel. Când am declarat aceasta la unul dintre cursurile mele, un om a ridicat mâna şi a spus: „O, mare guru, foarte bine, dar până când nu vei fi pus sub hipnoză toţi oamenii, nu poţi vorbi despre absenţa forţelor demonicei”. Desigur că acesta este un argument întemeiat împotriva rezultatului la care am ajuns prin hipnoză: şi anume, că nu există astfel de lucruri precum posedare, demoni, diavolul şi iadul. Totuşi, nu pot ajunge la nici o altă concluzie dacă toţi subiecţii mei care au luat contact cu lumea spiritelor, chiar şi aceia care au venit la mine cu credinţe puternice în forţele demonice, au respins ideea existenţei acestora.

Din când în când, anumiţi subiecţi mă vizitează convinşi că sunt posedaţi de entităţi extraterestre sau alte spirite răuvoitoare. Am avut alţi subiecţi care erau decişi că trebuie să ispăşească un anume blestem abătut asupra lor

datorită comportamentului pe care l-au avut într-o viaţă anterioară. pe măsură ce şedinţa de regresie hipnotică atinge partea supraconştientă a minţii acestor oameni, regăsim în mod tipic una dintre următoarele trei condiţii:

1. Aproape întotdeauna frica se dovedeşte a fi neîntemeiată.

2. În mod ocazional, un spirit prietenos, de cele mai multe ori o rudă decedată, încearcă să ia legătura cu ei. Subiectul fiind distrat interpretează greşit intenţia spiritului, care nu a dorit decât să-i aducă linişte şi pace. Nu s-a stabilit o comunicare adecvată între emiţător şi receptor. Sufletele nu au probleme cu comunicarea telepatică între ele, dar aceasta nu înseamnă că toate au aceleaşi abilităţi şi în ceea ce priveşte dialogul cu oamenii încarnaţi.

3. Foarte rar, un spirit neliniştit, neevoluat, a stabilii nişte contacte, datorită unor probleme karmice nerezolvate pe Pământ. Am observat acest lucru în cazul 14.

Cercetătorii din domeniul paranormalului au ajuns la alte trei concluzii asupra motivului pentru care anumiţi oameni cred că sunt posedaţi de demoni, şi anume:

4. Abuzul fizic şi emoţional suferit în copilărie, care crează impresia că adultul reprezintă o putere malefică ce are control total.

5. Sindromul Personalităţii Multiple

6. Creşterile periodice ale activităţii câmpurilor electromagnetice din jurul Pământului, suficiente pentru a deranja activitatea cerebrală a unui individ tulburat.

Posibilitatea ca oamenii să fie posedaţi de fiinţe satanice provine din structurile religioase medievale. Este vorba de un sistem bazat pe teamă, rezultat direct al superstiţiilor teologice ce au distrus nenumărate vieţi de-a lungul ultimilor o mie de ani. mare parte din acest non – sens s-a spulberat în ultimele două sute de ani, însă mai este cultivat încă de fundamentalişti. Exorcismul demonilor se mai practică încă de către anumite grupări religioase. De cele mai multe ori aflu că subiecţii care vin la mine cu probleme legate de posedare nu mai au control asupra propriilor vieţi, pentru că le-au îngreunat cu diverse tulburări sufleteşti şi constrângeri. Oamenii care aud voci care îi îndeamnă să facă lucruri rele nu sunt posedaţi, ci, după toate probabilităţile, suferă de schizofrenie.

În ciuda faptului că în lumea noastră fizică plutesc spirite nefericite, acestea nu blochează sau inhibă minţile oamenilor. Lumea spiritelor este mult prea ordonată pentru a putea permite un astfel de amestec. A fi posedaţi de o altă fiinţă nu numai că ar abroga contractul nostru de viaţă, dar ar distruge şi liberul arbitru. Aceşti factori stau la baza reîncarnării şi nu pot fi compromişi.

Ideea că ar exista entităţi satanice ca forţe externe care îi amăgesc şi îi corup pe oameni, este un mit perpetuat de aceia care caută să controleze minţile altora în scopuri personale. Răul există în interior, între graniţele unei minţi răvăşite. Viaţa poate fi crudă, dar aici, pe această planetă, o avem sub control.

Asumarea faptului că ne-am născut ca fiinţe malefice, sau că anumite forţe exterioare au ocupat mintea unor persoane malefice, face mai uşoară acceptarea răutăţii de către unii. Este o modalitate de a denumi raţional cruzimea premeditată, apărându-ne umanitatea, şi de a ne absolvi de responsabilitate în mod individual şi colectiv, ca rasă. Când ne întâlnim cu cazurile criminalilor în serie, sau cu copiii care ucid alţi copii, îi putem eticheta pe aceşti oameni ori drept „asasini înnăscuţi", ori ca fiind posedaţi de influenţe demonice exterioare. În acest fel scăpăm de întrebarea problematică de a afla de ce acestor ucigaşi le place să cauzeze durere prin exprimarea propriei dureri.

Nu există suflete monstruoase. Oamenii nu se nasc răi, ei sunt corupţi de societatea în care trăiesc, unde săvârşirea răului satisface poftele caracterelor vicioase. Acest lucru porneşte din creier. Studiile care au fost făcute asupra psihopaţilor demonstrează că plăcerea de a cauza durere altora fără remuşcări umple un gol pe care îl resimt psihopaţii faţă de ei înşişi. Folosirea răului este o sursă de putere, de forţă pentru oamenii deplasaţi. Ura face să dispară realitatea unei vieţi nesuferite. Minţile pervertite ale acestor călăi spun: „Dacă viaţa mea nu merită trăită, de ce să nu am dreptul de a o lua pe a altcuiva?".

Răul nu se moşteneşte genetic. Totuşi, în cazul în care într-o familie există precedente de violenţă şi de cruzime la adresa copiilor, aceste manifestări se transmit peste generaţii prin educaţie, deci în forma unui comportament dobândit, învăţat. Violenţa şi comportamentul disfuncţional al unui membru adult al familiei generează o reacţie emoţională internă care se revarsă şi asupra celor mai tineri membri ai acesteia, contaminându-i. Copiii ce cresc într-o atare familie vor putea dobândi un comportament distructiv. Cum pot însă aceste defecte, moştenite şi acumulate în timp prin expunerea la un anumit mediu, care ne-au afectat corpul, să ne afecteze şi sufletul?

Ceea ce am descoperit de-a lungul cercetărilor mele este că energia sufletului se poate disocia de trup în anumite momente critice. E vorba despre aceia care simt că nici măcar nu aparţin trupurilor lor. Dacă situaţiile sunt cu adevărat critice, aceste suflete sunt predispuse sinuciderii – dar de obicei nu iau viaţa altcuiva. Voi dezvolta acest subiect în capitolele următoare. O parte din această tulburare provine din conflictul rezultat din interacţiunea produsă între caracterul nemuritor al sufletului cu temperamentul unui creier – gazdă, purtător al propriei zestre genetice. Alte cauze ar mai putea rezida şi în funcţionarea improprie a creierului, ca şi în dezechilibrele hormonale care afectează sistemul nervos central, putând contamina astfel sufletul.

Cred că un alt element ar putea fi acela că sufletele neevoluate au adesea probleme în manipularea unui sistem defectuos al circuitelor unei minţi aparţinând unei fiinţe umane tulburate. În acest caz există o opoziţie între ego-ul spiritului şi ego-ul uman. O forţă antagonică care trage, şi în acelaşi timp împinge, se luptă să afişeze lumii un singur ego. O bătălie fără prea mulţi sorţi de izbândă. Forţele care se exercită sunt de natură internă şi nu externă. O atare minte tulburată nu are nevoie de un exorcist, ci de un psihiatru pe cât se poate de competent.

Sufletele nu reprezintă tot ceea ce poate fi mai pur şi mai bun într-un corp. Dacă ar fi aşa, nu ar mai fi nevoie să se reîncarneze pentru a evolua. Sufletele vin pe Pământ pentru a-şi îndrepta defectele. În termenii descoperirii de sine, putem menţiona că un suflet are posibilitatea de a alege un corp în concordanţă sau în opoziţie cu propria personalitate. de exemplu, un suflet care vrea să îşi înfrâneze porniri spre egoism şi indulgenţă nu s-ar împăca prea bine cu un ego uman al cărui temperament ar fi predispus spre acte ostile pentru propria mulţumire de sine.

Adesea oamenii tulburaţi au suferit experienţe traumatice cum ar fi abuzul fizic şi emoţional în copilărie. Ei ori s-au interiorizat, creându-şi o carapace în spatele căreia să se ascundă de durere, ori s-au exteriorizat proiectându-se mental în afara corpurilor lor în mod frecvent. Aceste mecanisme de apărare sunt mijloace de supravieţuire pentru păstrarea sănătăţii noastre mentale. Atunci când un pacient îmi povesteşte despre plăcerea de a se „desprinde” şi de a exersa proiecţia astrală, datorită faptului că experienţele dematerializării îl fac să simtă că trăieşte, încep să caut tulburările acestuia. Este adevărat că se prea poate să nu găsesc altceva decât pura curiozitate, însă obsesia dematerializării indică o dorinţă de a evada din realitatea curentă.

Acesta este motivul pentru care cred că mă deranjează şi teoria transferului, privită ca un alt mod de evadare. Cred că întreaga idee a acestei teze este falsă din punct de vedere conceptual. Conform acestei doctrine, zeci de mii de suflete existente acum pe planetă s-au încarnat în corpul lor fizic fără a mai trece prin procesul normal de naştere şi de copilărie. Ni se spune că aceste suflete posedante sunt entităţi luminate cărora li se permite să preia corpul adult al unui suflet care vrea să se retragă, viaţa devenindu-i prea grea. Astfel, conform adepţilor acestei teorii, sufletele transferate fac, de fapt, un act umanitar. Numesc acest fenomen posedare prin permisiune.

Dacă această concepţie este validă, atunci ar trebui să-mi predau roba mea albă şi medalionul de aur de mare guru. În toţi anii mei de lucru cu subiecţi în regresie, nu mi s-a întâmplat niciodată să întâlnesc un suflet transferat. De asemenea, aceşti oameni nu auziseră niciodată de alte spirite din lumea spiritelor, care să fie asociate cu astfel de practici. De fapt, ei chiar

neagă existenţa unor astfel de fapte, întrucât ar însemna o abrogare a contractului pe care sufletul îl are cu viaţa. A acorda unui suflet permisiunea de a veni şi de a prelua planul karmic al vieţii ar anula în primul rând scopul sosirii pe Pământ! Este un raţionament înşelător acela conform căruia sufletele transferate ar vrea să-şi completeze ciclul lor karmic într-un corp selectat într-un mod original şi desemnat altcuiva. Dacă aş fi în ultima clasă de liceu, într-o oră de trigonometrie, mi-aş părăsi clasa pentru a parcurge coridorul şi a intra într-o altă clasă, la o oră de algebră, la începători, unde un elev s-ar lupta cu examenul, şi i-aş spune că termin eu examenul, aşa încât el să poată pleca mai devreme? Ar fi o situaţie din care ambii elevi ar avea de pierdut – şi ce profesor ar permite aşa ceva?

Întreaga teorie a transferului e ca un suicid; deşi se presupune că aceasta îl combate prin faptul că sufletului care ar vrea să plece i se dă permisiunea de a scăpa de responsabilitate şi de a-şi face viaţa mai uşoară. Spiritul care va pleca cedează drepturile asupra corpului gazdă, pentru a fi preluate de către un alt spirit mai evoluat care nu vrea să treacă prin neplăcerea de a fi în corpul unui copil. Acesta este unul dintre cele mai vulnerabile puncte ale posesiunii prin permisie. Din câte am aflat despre caracteristicile corpului, se scurg ani întregi până când un spirit reuşeşte să îşi coordoneze vibraţiile energetice cu cele ale creierului gazdă. Procesul începe atunci când copilul este în stare de fetus. Toate elementele esenţiale care ne spun cine suntem cu adevărat provin din imixtiunea iniţială a sufletului într-un anumit corp. Luaţi în calcul cei trei „I” care provin din chiar natura sufletului: imaginaţie, intuiţie, introspecţie. Apoi adăugaţi componente precum conştiinţa şi creativitatea. Credeţi că mintea umană nu va recunoaşte pierderea celuilalt ego şi noua prezenţă? Rezultatul ar fi nebunia, nu vindecarea. Le spun oamenilor să nu îşi facă griji în privinţa pierderii sufletului – va rămâne cu noi până la sfârşit, datorită faptului că există motive întemeiate pentru posesia unui anumit corp.

Sufletele îşi asumă pe deplin responsabilitatea, chiar dacă aceasta înseamnă asumarea unor corpuri care nu sunt funcţionale. Ele nu sunt încorsetate din punct de vedere material. De exemplu, un suflet poate trăi într-un corp aflat în comă pentru mulţi ani, neabandonându-l până la moarte. Aceste suflete sunt capabile să călătorească în libertate peste ţinuturi şi să se întâlnească cu alte suflete care se desprind nu pentru mult timp de corpul lor în timpul somnului. Aceasta se întâmplă mai frecvent cu sufletele aflate în corpurile sugarilor. Sufletele sunt foarte respectuoase cu moştenirile trupeşti, chiar dacă s-au plictisit de acestea. Ele îşi lasă o mică parte de energie, astfel încât să se poată întoarce în caz de nevoie. Lungimile lor de undă sunt asemenea unor lumini de far teleghidate care focalizează partenerii lor umani.

Atunci când energia unui suflet părăseşte un trup uman, acesta nu oferă oportunitatea unei entităţi demonice de a se instala într-o minte care a rămas liberă. Aceasta este o altă superstiţie. Pe lângă faptul că, în primul rând, aceste entităţi demonice nici nu există, mintea unui suflet a cărui energie călătoreşte nu rămâne niciodată liberă. O entitate răuvoitoare, nici în cazul în care ar exista, nu s-ar putea strecura aici.

Evident, locuitorii lumii spiritelor sunt conştienţi de interesul nostru faţă de spectrele întunecate şi păcătoase care reprezintă un pericol pentru suflet. Am întâlnit un caz neobişnuit şi definitoriu care mi-a atras atenţia. Acest eveniment ilustrează cum utilizarea în mod aproape brutal a umorului poate fi folosită în mod sugestiv în lumea spiritelor pentru defectele noastre de pe Pământ.

Al 18-lea caz pe care îl redau în acest volum se referă la experienţa întâlnirii cu moartea pe care a trăit-o un pastor evanghelist al anilor 1920. Acest om îşi petrecuse viaţa văzând diavolul în fiecare ungher al oraşului său din Sudul îndepărtat. În timp ce revizuiam viaţa clientului meu, care purta cu el aceste amintiri, mi s-a spus: „Credincioşii mei tremurau din tot sufletul la predicile înfocate în care le spuneam despre iadul care îi aşteaptă pe toţi păcătoşii". Voi începe acest caz cu o scenă care se desfăşoară exact după ce subiectul meu ajunge la poarta de intrare (în lumea de dincolo).

Cazul 18

Dr. N: Spui că, deşi lucrurile nu sunt prea clare, pluteşti într-o lumină strălucitoare şi cineva se îndreaptă spre tine?

S.: Da, sunt puţin dezorientat. Încă nu m-am obişnuit cu lucrurile de aici.

Dr. N: E în regulă. Lasă figura să plutească spre tine în timp ce şi tu pluteşti înspre ea.

S.: (o pauză mai lungă, după care, exclamând tare, îngrozit) O, DUMNEZEULE, NU!

Dr. N: (uimit de acest strigăt) Ce se întâmplă?

S.: (corpul subiectului începe să tremure fără control) O, DUMNEZEULE MARE! ESTE DIAVOLUL. ŞTIAM EU. AM AJUNS ÎN IAD.

Dr. N: (apucând subiectul de umeri) Acum încearcă să te relaxezi şi să respiri adânc, întrucât vom trece prin asta amândoi (apoi convingător). Nu eşti în iad.

S.: (întrerupe pe un ton strident) O, DA – ATUNCI DE CE VĂD DIAVOLUL CHIAR ÎN FAŢA MEA?

Dr. N: (faţa subiectului meu este acoperită de transpiraţie şi folosesc un şerveţel pentru a-l şterge în timp ce continuu să îl liniştesc) Încearcă să te

calmezi, e vorba de o interpretare greşită aici şi vom încerca să o lămurim în curând.

S.: (nefiind atent la mine, subiectul începe să se rostogolească pe-o parte şi pe alta suspinând) Oooh... s-a terminat totul pentru mine... sunt în iad.

Dr. N: (intervin mai convingător) Spune-mi exact ceea ce vezi.

S.: (şoptind la început, după care cu voce tare) O... fiinţă... demonică... faţa roşie – verzuie... coarne... cu ochi sălbatici... faţa precum un lemn ars... O, IUBITE IISUSE, DE CE EU DINTRE TOŢI OAMENII, EU, CARE AM VORBIT ATÂT DE MULT ÎN NUMELE TĂU?

Dr. N: Ce altceva mai vezi?

S.: (dezgustat) CE ALTCEVA MAI E DE VĂZUT? CHIAR NU POŢI ÎNŢELEGE? SUNT ÎN FATA DIAVOLULUI.

Dr. N: (rapid) Mă refeream la restul corpului. Uită-te mai jos de cap şi zi-mi ce vezi.

S.: (tremurând violent) Nimic, doar un corp volatil, ca de fantomă.

Dr. N: Rămâi cu mine. Nu ţi se pare neobişnuit ca diavolul să apară fără corp? Avansează rapid în timp şi spune-mi ce face acest personaj.

S.: (corpul subiectului meu tremură violent, după care, cu un oftat mare, se lasă înapoi în fotoliu) Oh... nenorocitul... trebuia să-mi fi dat seama... e SCANLON. Îşi dă masca jos de pe faţă şi îmi zâmbeşte răutăcios...

Dr. N: (acum mă pot relaxa) Cine este Scanlon?

S.: Ghidul meu. Aceasta este o idee despre ce înseamnă o glumă. Crudă, n-am ce zice.

Dr. N: Care este aspectul real al lui Scanlon?

S.: Înalt, cu trăsături acviline, încărunţit, pus pe trăznăi, ca de obicei (râde ostentativ, dar încă nu e complet refăcut). Trebuia să îmi fi dat scama. M-a prins nepregătit de data asta.

Dr. N: Scanlon şi-a făcut un obicei din asta? De ce să te sperie tocmai când ajungi în lumea spiritelor şi eşti puţin dezorientat?

S.: (defensiv) Ei bine, este un profesor grozav. E felul lui. I-a pus pe toţi cei din grupul nostru să poarte măşti; dar ştie că nu îmi plac aşa de mult.

Dr. N: Spune-mi, de ce a folosit Scanlon o mască de diavol pentru a te speria chiar după această viaţă? Vorbeşte cu el acum.

Notă: Păstrez tăcerea pentru câteva momente, în timp ce subiectul meu ia legătura mental cu Scanlon.

S.: (după o perioadă de tăcere) Asta mă aştepta. O, ştiam eu! Mi-am petrecut întreaga viaţă predicând despre diavol, speriind oamenii cumsecade... spunându-le că aveau să ajungă în iad dacă nu mă ascultau. Scanlon m-a atacat puţin cu propria-mi armă.

Dr. N: Şi ce părere ai acum despre metodele sale?

S.: (abătut) Şi-a spus punctul de vedere.

Dr. N: Vreau să îţi pun o întrebare directă. Chiar credeai în ceea ce le predicai enoriaşilor despre acele forţe demonice omniprezente sau erai motivat de altceva?

S.: (intens) Nu, nu. Credeam când spuneam că răul se află pretutindeni, în fiecare persoană. Nu am fost ipocrit.

Dr. N: Eşti sigur că nu era o formă de evlavie falsă, că pretindeai că simţi şi că eşti ceea ce nu crai?

S.: Nu! Credeam. Nenorocirea constă în modalitatea prin care mi-am ţinut predicile şi puterea rezultată din aceasta pe care o aveam asupra celorlalţi. Da. Recunosc acest eşec... Am făcut viaţa grea câtorva din „turma” mea... nevăzând bunătatea esenţială din oameni. Eram întotdeauna suspicios, din cauza obsesiei mele legate de prezenţa răului şi asta mi-a întunecat mintea.

Dr. N: Crezi că parte a ceea ce ai devenit are drept cauză alegerea corpului pentru această viaţă?

S.: (cu o voce plictisită) Nu am avut parte de constrângeri. Am ales un corp cu o minte ageră şi m-am lăsat purtat. Eram prea pătimaş ca pastor.

Dr. N: Şi ai idee de ce raţiunea sufletului tău a ales să intre în corpul unui pastor care intimida în mod constant oamenii?

S.: O, eu... la naiba... am lăsat lucrurile aşa, pentru că m-am simţit bine să am situaţia sub control... mi-era teamă să... nu fiu luat destul de în serios.

Dr. N: Ţi-era frică de pierderea controlului?

S.: (după o pauză mai lungă) Da, că... aş putea fi... nepotrivit.

Dr. N: Crezi că Scanlon înjoseşte concepţiile pe care le-ai predicat folosind o mască de diavol?

S.: Nu. Acesta este felul de a fi al profesorului meu. Am ales corpul unui preot şi el m-a ajutat în a face această alegere. M-am rătăcit, nu era un drum greşit. Credinţa mea nu era un lucru rău, însă rătăcindu-mă i-am rătăcit şi pe alţii. Scanlon vrea să îmi arate ce înseamnă să sperii oamenii în loc să comunici cu ei. A vrut să simt frica pe care le-am insuflat-o celorlalţi.

Notă: Acum îmi direcţionez subiectul către alte grupuri, pentru a observa cum Scanlon îşi învaţă discipolii cu ajutorul măştilor.

Dr. N: Cine este prima persoana care se îndreaptă spre tine?

S.: (ezită şi devine precaut) Este... un înger... de un alb strălucitor... aripi... (apoi recunoscând prezenţa) EI BINE, GATA, M-AM SĂTURAT. DESTUL!

Dr. N: Cine este îngerul?

S.: Diane, draga mea prietenă. Şi-a îndepărtat masca de înger şi râde, îmbrăţişându-mă.

Dr. N: Sunt puţin nelămurit. Sufletele pot lua orice formă şi pot avea orice trăsături. De ce deranjul de a mai purta măşti?

S.: Masca este asemănătoare unei figuri de stil, un simbol pe care cineva îl are la îndemână pentru a crea un efect. Diane compensează marea glumă a lui Scanlon prin înfăţişarea sub aspectul unui înger, în timp ce ceilalţi râd de ceea ce mi s-a întâmplat.

Dr. N: Ce fel de persoană este Diane?

S.: Plină de iubire şi de umor. Îi plac farsele, dealtfel, ca şi restului grupului. Cu toţii ştiu că iau lucrurile mult prea în serios. Nu îmi plac atât de mult măştile, aşa că le face plăcere să mă tachineze.

Dr. N: În timpul lecţiilor voastre se folosesc măşti ca material didactic pentru atitudinea bună şi cea greşită?

S.: Da, sunt mijloace de conştientizare a gândirii corecte şi a celei greşite, a prejudecăţilor... se identifică acele aspecte ale personalităţii noastre care sunt pozitive, precum şi acelea care sunt de nedorit, putând juca anumite roluri unii cu ceilalţi.

Dr. N: Scanlon este acela care a iniţiat această metodă de învăţare pentru lecţiile grupului?

S.: (râde) Da, şi asta face o reală impresie.

Acesta este un caz straniu şi trebuie să admit că Scanlon mă păcălise pentru un moment când am crezut că subiectul meu mă va conduce în locuri în care nimeni nu mă mai purtase. Tratamentul pe care l-a primit acest subiect la poarta de trecere nu este normal. Mai mult, nu am întâlnit niciodată un ghid al cărui comportament să prezinte mai multă extravaganţă şi provocare.

În capitolele următoare vom vedea cum poate teatrul să joace un rol important în activitatea grupului de suflete. Folosirea măştilor de către Scanlon ca gest simbolic pentru a reprezenta sistemul de credinţe este cu adevărat unic în toată experienţa mea. Măştile au o tradiţie îndelungată în cultura noastră, unde personificarea forţei divine sau demonice s-a folosit pentru a lua în derâdere spiritele de temut şi pentru a le onora pe cele care sunt venerate. Masca de diavol îşi găseşte rădăcinile în şedinţele tribale de exorcism ale unui spirit răuvoitor. Cazul 18 este unul în care practicile spirituale mitice au fost preluate de pe Pământ de către coordonatorul unui grup de spirite pentru a servi ca semnal de alarmă pentru studenţii săi.

4
RESTABILIREA ENERGIEI SPIRITUALE

Energia sufletului

Nu putem defini sufletul ca pe ceva fizic, pentru că aceasta ar însemna să limităm ceva care pare să nu aibă limite. Eu văd sufletul ca pe o energie luminoasă inteligentă. Această energie pare să funcţioneze ca nişte valuri care vibrează, asemănătoare cu forţa electromagnetică, dar fără limitele particulelor de materie. Energia spiritului nu pare a fi uniformă. Ca o amprentă, fiecare suflet are o identitate, o compoziţie şi o distribuţie vibraţională unică. Pot discerne proprietăţile de dezvoltare ale sufletului după tonurile de culoare, şi totuşi, nimic nu defineşte ceea ce este sufletul ca entitate.

După ani de studiu asupra modului în care sufletul interacţionează într-o varietate de minţi omeneşti de-a lungul multor încarnări, şi ceea ce face după aceea în lumea spiritelor, am ajuns să ştiu că tinde spre perfecţiune. Nici acest fapt, însă nu îmi spune ce este sufletul. Pentru a înţelege pe deplin energia spirituală, ar trebui să cunoaştem toate aspectele creaţiei şi conştiinţa sursei sale. Aceasta este o perfecţiune pe care nu o pot cunoaşte, în ciuda tuturor eforturilor mele de a explora misterele vieţii de după moarte. Îmi rămâne deci să analizez acţiunile acestei energii profunde, cum reacţionează cu oamenii şi cu evenimentele şi ce încearcă să facă, atât în mediile fizice, cât şi psihice. Dacă existenţa spiritului începe şi este modelată de gândirea pură, ca este susţinută de acel gând ca o entitate nemuritoare. Caracterul individual al sufletului îi permite să influenţeze mediul său fizic, dând armonie şi echilibru vieţii. Spiritele sunt expresia frumuseţii, a imaginaţiei şi a creativităţii. Egiptenii antici spuneau că pentru a începe să înţelegem sufletul trebuie să ne ascultăm inima. Cred că aveau dreptate.

Tratamentul standard la intrarea în lumea spiritelor

Când trecem dincolo şi suntem întâmpinaţi de ghizii noştri, consider că tehnicile pe care aceştia le folosesc la contactul iniţial se împart în două categorii:

1. Învăluirea. În acest caz, sufletele care se întorc sunt învăluite complet într-o masă circulară de energie puternică a ghidului lor. Când sufletul şi ghidul se întâlnesc, sufletul simte ca şi cum ambii ar fi închişi într-un balon. Aceasta este metoda cea mai obişnuită, pe care subiecţii mei o descriu ca fiind extaz pur.

2. Efectul de focalizare. Această procedură de contact iniţial este puţin diferită. Pe când ghidul se apropie, energia este focalizată asupra anumitor puncte la extremităţile formei eterice a sufletului, din orice direcţie pe care o alege ghidul. Putem fi luaţi de mână sau ţinuţi de umeri dintr-o parte.

Vindecarea începe dintr-un punct anume al formei eterice, ca o mângâiere urmată de o adâncă pătrundere de energie.

Alegerea procedurilor depinde de preferinţa ghidului şi de starea energiei noastre spirituale din acel moment. În ambele situaţii are loc o infuzie de energie revigorantă în timp ce noi suntem proiectaţi în faţă. Aceasta este faza introductivă a călătoriei spre destinaţia noastră spirituală finală. Cele mai avansate spirite, în special dacă sunt nevătămate, nu au nevoie de ajutorul unei astfel de energii iubitoare.

Un rezumat al tehnicilor folosite de subiectul din cazul 1 asupra soţiei lui, Alice, demonstrează atât efectul de focalizare, cât şi pe cel de învăluire a unei persoane încarnate de către cineva care încă nu este ghid. Alte cazuri din ultimul capitol indică faptul că acesta este un mod de a ne începe practica de folosire a energiei tămăduitoare înainte de a dobândi statutul de ghid. În timpul momentelor de extaz de după contactul iniţial, ghidul nostru poate aplica cu pricepere şi ceea ce numesc *pătrunderea* de energie. Acest efect al transferului de energie a fost descris ca fiind asemănător cu filtrarea cafelei. În cazul 8 sufletul unei femei a folosit cu soţul său, Charles, un proces de filtrare a energiei care implică mirosul.

Vindecarea suferinţei fizice şi emoţionale, atât în lumea spiritelor, cât şi în afara ei, emană dintr-o sursă de bunătate. Energia pozitivă curge în fiecare parte a fiinţei sufletului, de la cel care o trimite, a cărui esenţă şi înţelepciune sunt, de asemenea, transmise. Subiecţii mei nu sunt în stare să explice frumuseţea şi subtilitatea acestei asimilări, ci doar spun că se aseamănă cu un flux de electricitate care întinereşte.

Tratamentul de urgenţă la intrarea în lumea spiritelor

Când sufletele ajung la poarta spre lumea spiritelor cu energia deteriorată, unii dintre ghizii noştri vor proceda la o vindecare de urgenţă. Este un exerciţiu de vindecare deopotrivă fizic şi mental, care are loc înainte ca sufletul să treacă mai departe în lumea spiritelor. Unul dintre clienţii mei a murit într-un accident de automobil, în ultima sa viaţă, pierzându-şi piciorul. El mi-a povestit ce s-a întâmplat la intrarea în lumea spiritelor în urma acestei experienţe:

Când am ajuns la poartă, ghidul a văzut găurile din aura mea energetică şi a început imediat procesul de refacere a energiei pierdute. A modelat-o ca pe argilă ca să umple, să refacă şi să netezească marginile aspre şi discontinuităţile, pentru a mă reîntregi.

Corpul eteric este un contur al vechiului nostru corp fizic, pe care sufletele îl duc în lumea spiritelor. În esenţă, reprezintă o amprentă a unei forme umane, de care nu ne-am eliberat încă, asemănătoare cu pielea unei reptile. Aceasta nu este o situaţie permanentă, deşi am putea să o creăm mai târziu în conturul unei energii colorate şi luminiscente. Ştim că amprenta unui corp vătămat dintr-o viaţă anterioară poate influenţa forma fizică actuală a unor oameni dacă nu a fost înlăturată cum trebuie, prin urmare, de ce nu ar putea fi aşa şi invers? Există spirite care se eliberează complet de forma corpului în momentul morţii. Totuşi, multe suflete cu cicatrici fizice şi emoţionale din viaţă ajung înapoi acasă cu amprenta acestei energii afectate.

În ceea ce priveşte suferinţa şi vindecarea sufletului, învăţ multe atât de la studenţi, cât şi de la profesorii din lumea spiritelor. Următorul meu caz, în care un ghid student nu a reuşit să vindece cum trebuie energia afectată, la intrarea în lumea spiritelor, a fost unul destul de neobişnuit pentru mine. Subiectul acestei întâmplări tocmai încheiase o viaţă grea, murind într-un bombardament de artilerie în timpul unei confruntări din Primul Război Mondial.

Cazul 19

Dr. N: După moartea ta în noroiul şi ploaia câmpului de luptă, ce vezi când ajungi în acea lumină puternică?

S.: O siluetă într-o haină lungă, albă, venind spre mine.

Dr. N: Cine este această siluetă?

S.: O văd pe Kate. Este o profesoară nouă, care a intrat în grupul nostru de curând.

Dr. N: Descrie-i înfăţişarea şi spune ce îţi comunică în timp ce se apropie.

S.: Are o faţă tânără, o frunte lată. Kate radiază pace – simt acest lucru – dar totodată şi îngrijorare şi (râde) nu vrea să se apropie de mine.

Dr. N: De ce nu?

S.: Energia mea nu e într-o stare bună. Îmi spune: „Zed, trebuie să te vindeci!”.

Dr. N: De ce nu te ajută să faci asta, Zed?

S.: (râde din nou, tare) Kate nu vrea să se apropie de energia mea negativă din război...şi mai e şi faptul că am fost omorât.

Dr. N: N-am mai auzit ca un ghid să dea înapoi din faţa responsabilităţii de a reface energia perturbată. Se teme de contaminare?

S.: (râzând încă) Aşa ceva. Trebuie să înţelegi, Kate este destul de nouă în ceea ce priveşte acest gen de sarcină. Nu e prea bucuroasă, văd asta.

Dr. N: Descrie-mi cum arată energia ta acum.

S.: E dată peste cap, sfărâmată...neregulată...nu mai are nici un contur.

Dr. N: Din cauză că nu ai ieşit din corp suficient de repede în momentul morţii?

S.: Cu siguranţă! Am fost luat prin surprindere. De obicei, mă desprind de corp atunci când văd moartea venind.

Notă: Acest caz şi multe altele m-au învăţat că sufletele îşi părăsesc adesea corpurile cu câteva secunde înaintea unei morţi violente.

Dr. N: Bine, şi Kate nu poate să-ţi dea o mână de ajutor la refacerea energiei?

S.: Încearcă...puţin.cred că e prea mult pentru ca în momentul de faţă.

Dr. N: Şi ce faci?

S.: Încep să-i ascult sugestiile şi să încerc să mă ajut singur. Nu mă descurc prea bine, dezechilibrul e prea mare. Apoi, un flux puternic de energie se abate asupra mea ca apa dintr-o tulumbă şi mă ajută să încep să-mi recapăt forma şi să elimin ceva din energia negativă din bătălie.

Dr. N: Am auzit de un loc unde energia curge asupra sufletelor

vătămate, care s-au întors de curând. Acolo eşti tu?

S.: (râzând) Cred că da – energia e de la ghidul meu, Bella. Îl văd acum. Se pricepe cu adevărat la acest lucru. Stă în spatele profesoarei şi o ajută.

Dr. N: Apoi ce ţi se întâmplă?

S.: Bella dispare şi Kate se apropie de mine, îşi pune braţele în jurul meu, începem să vorbim şi ea mă conduce.

Dr. N: (provocator în mod deliberat) Ai încredere în Kate după ce te-a tratat ca pe un lepros?

S.: (se încruntă) Ei, hai, e prea mult spus. În curând va şti să lucreze cu o astfel de energie tulburată. Îmi place mult de ca. E înzestrată cu multe... dar nu şi cu mecanica, deocamdată.

Zone de refacere pentru sufletele mai puţin vătămate.

Indiferent de tratamentul energetic pe care sufletul îl primeşte la intrarea în lumea spiritelor, aproape toate sufletele se vor mai opri o dată pentru a fi vindecate înainte de a se alătura grupurilor lor. Toate sufletele, în afară de cele mai avansate, sunt întâmpinate la trecerea în lumea spiritelor de suflete binevoitoare, care fac contact cu energia lor pozitivă şi le însoţesc pe cele care au nevoie de ajutor în locuri liniştite unde să se poată reface. Numai sufletele foarte dezvoltate, cu energia încă în stare bună după încarnările lor, se întorc direct la activităţile obişnuite. Cele mai avansate suflete par să treacă peste greutăţile din urma unei vieţi mai repede decât altele. Un bărbat mi-a spus: „Cei mai mulţi oameni cu care lucrez trebuie să se oprească şi să se

odihnească, dar eu nu am nevoie de nimic. Mă grăbesc prea mult să mă întorc şi să-mi continui programul”.

Cele mai multe zone de refacere pentru sufletul care revine implică un fel de orientare înapoi către lumea spiritelor. Aceasta poate fi intensă sau moderată, în funcţie de condiţia sufletului şi include, de obicei, o trecere în revistă a vieţii care tocmai s-a terminat. Sfaturi mult mai profunde vor fi date mai târziu de către ghizi în timpul conferinţelor de grup şi în Consiliul Bătrânilor. Am scris despre aceste proceduri de orientare în *Călătoria Sufletelor.* Împrejurimile zonelor de refacere sunt locaţii pământene, care au luat naştere din amintirile noastre şi din ceea ce ghizii spirituali cred că favorizează vindecarea. Mediile de orientare nu sunt aceleaşi după fiecare din vieţile noastre. După ce a murit într-un lagăr de concentrare german în 1944, o femeie a avut de spus următoarele:

Există diferenţe subtile în ceea ce priveşte peisajul fizic, în funcţie de viaţa pe care ai trăit-o. Deoarece m-am întors dintr-o viaţă plină de orori, frig şi de tristeţe – totul mi se pare luminos şi îmi alină suferinţa. Este chiar şi un un foc plăcut lângă mine, aşa că am un sentiment de căldură şi de veselie.

Întorcându-se în lumea spiritelor, subiecţii mei se descriu deseori fiind într-o grădină, în timp ce alţii spun că se află într-o învăluire cristalină. Scena din grădină este plină de frumuseţe şi de seninătate, dar, oare, ce reprezintă cristalul? Am auzit despre existenţa acestor cristale nu numai în camerele de orientare. Peşterile de cristal, spre exemplu, apar în minţile unor oameni care petrec un timp singuri, cugetând, după ce s-a sfârşit o viaţă. Iată o afirmaţie tipică despre refacerea într-un mediu de cristal:

Locul meu de refacere are o compoziţie cristalină şi mă ajută să-mi leg gândurile. Pereţii de cristal au pietre multicolore care reflectă prisme de lumină. Unghiurile geometrice ale acestor cristale trimit raze de lumină în zig-zag, fapt care aduce claritate în gândurile mele.

După ce am discutat cu o scrie de clienţi care au ieşit din transă şi cu alţii care au cunoştinţe despre cristale, mi-am dat scama că acestea reprezintă o modalitate de îmbunătăţire a gândurilor printr-o echilibrare a energiei. Ca o unealtă şamanică, cristalul ajută la potrivirea tiparului nostru vibraţional la o forţă energetică universală în timp ce se elimină energia negativă. Motivul principal pentru care se află într-un loc de refacere spirituală este ca prin vindecare să perceapă înţelepciunea unei conştiinţe extinse.

Exemplul următor include cadrul unei grădini. Am avut un client care a lucrat asupra propriei umilinţe de-a lungul a multor vieţi. În primele încarnări,

de obicei ca bărbat, acest suflet fusese prins în corpuri gazdă care deveniseră îngâmfate, arogante şi chiar crude. Ca o întoarcere la 180 de grade, ultima viaţă a acestei persoane a fost una de acceptare vecină cu pasivitatea. De vreme ce această viaţă fusese atât de neobişnuită pentru clientul meu, când acest suflet a ajuns în zona de refacere exista un sentiment de eşec. Mi s-au povestit atunci următoarele:

Mă aflu într-o grădină frumoasă, rotundă, cu sălcii şi cu un lac pe care sunt raţe. E atâta linişte aici, şi această scenă atenuează sentimentele de descurajare pe care le am din ultima mea viaţă. Ghidul meu, Makil, mă conduce spre o bancă de marmură. Deasupra atârnă viţă-de-vie şi flori. Mă simt atât de deprimat din cauza vieţii mele irosite, pentru că am trecut de la o extremă la alta. Makil zâmbeşte şi îmi oferă o gustare. Bem nectar şi mâncăm fructe împreună privind raţele. În timp ce facem toate acestea, aura corpului meu fizic se îndepărtează de mine din ce în ce mai mult. Încep să simt că îi asimilez energia puternică, e ca şi cum aş lua o gură de oxigen după ce am fost la un pas de înec. Makil este o gazdă bună şi ştie că am nevoie de hrană pentru că mă judec în mod atât de critic. Deseori sunt chiar mai dur cu mine decât el. Vorbim despre corectarea greşelilor mele din trecut şi despre ceea ce am vrut să fac şi n-am reuşit – sau am finalizat doar parţial. Makil mă încurajează spunându-mi că am avut de învăţat din această viaţă, care o va face pe următoarea mai bună. Îmi explică ce este important, şi anume faptul că nu mi-a fost teamă să mă schimb. Toată atmosfera din grădină este atât de relaxantă. Deja mă simt mai bine.

Din astfel de cazuri am învăţat că ghizii noştri folosesc amintirea simţurilor pe care le-am avut în corpurile noastre fizice ca să ne ajute la refacere. Sunt multe feluri de a realiza acest lucru, cum ar fi, în cazul de mai sus, folosirea – de către Makil – a amintirii gustului. Am ascultat şi scene descriptive care implică atingerea şi mirosul. După ce au primit râuri de „energie lichidă” de un alb strălucitor, subiecţii descriu tratamente suplimentare cu senzaţii de sunet şi lumini multicolore:

După duşul curăţitor, mă îndrept spre o încăpere alăturată, locul de reechilibrare. În timp ce plutesc spre centrul acestui loc, văd multe pete de lumină deasupra capului. Aud că mi se strigă numele: „Banyon, eşti gata?” Când îmi dau asentimentul, sunetele vibrează în mine, răsunând ca nişte contacte de frecventă, până când energia mea este gata să facă bule – precum baloanele de săpun. Este minunat. Apoi luminile vin pe rând. La început, sunt străbătut de o rază vindecătoare de lumină verde, intensă. Descrie un cerc în jurul meu ca şi cum ar fi pe o scenă. Această lumină este menită să ridice

nivelul energiei care lipseşte – să vadă ce a fost pierdut sau vătămat – şi să îndrepte. Cred că acest lucru este mai eficient, fiindcă energia mea face bule datorită vibraţiilor de sunet. După aceea, primesc un duş de lumină aurie pentru a mă întări şi un altul de lumină albastră pentru conştienţă. În final, îmi este redată de către una dintre lumini culoarea mea alb – rozalie. Simt linişte şi iubire şi îmi pare rău când se termină.

Regenerarea sufletelor grav afectate

Există anumite suflete dislocate care au devenit atât de contaminate de corpurile gazdă, încât trebuie tratate într-un mod special, în viaţă, ele devin destructive pentru alţii şi pentru ele însele. Acest spectru de comportament include, în primul rând, sufletele care au fost asociate cu răul făcut altora în mod intenţionat. Sunt suflete care au devenit din ce în ce mai contaminate într-o serie de vieţi, în timp ee altele sunt complet subjugate de un singur corp. În ambele cazuri aceste suflete sunt duse în locuri de izolare unde energia lor are parte de un tratament mai radical decât sufletele obişnuite care se întorc.

Contaminarea sufletului poate avea nenumărate forme şi să fie mai mult sau mai puţin gravă în timpul unei încarnări. Un corp gazdă dificil are posibilitatea de a face ca un suflet mai puţin experimentat să se întoarcă în lumea spiritelor cu energia vătămată, în vreme ce o fiinţă mai avansată ar supravieţui aceleiaşi situaţii rămânând relativ intactă. Energia sufletului obişnuit va fi umbrită atunci când acesta a trăit într-un corp gazdă obsedat de frică şi de furie. Întrebarea este, cât de mult?

Gândurile, sentimentele, dispoziţiile şi atitudinile noastre sunt mediate de către substanţele corpului, care sunt eliberate prin semnalele de ameninţare şi de pericol, pe care le percepe creierul. Mecanismele de luptă sau de avânt provin din creierul nostru primitiv, nu din suflet. Sufletul are o mare capacitate de a controla reacţiile noastre biologice şi emoţionale faţă de viaţă, dar puţine suflete sunt capabile să regleze un creier care nu funcţionează bine. Sufletele prezintă asemenea cicatrici atunci când părăsesc un corp care s-a deteriorat în acest fel.

Am propria teorie referitoare la nebunie. Sufletul intră în făt şi începe să fuzioneze cu mintea umană înainte de a se naşte copilul. Dacă acesta se maturizează cu sindromuri mentale organice, psihoze, sau cu nereguli afective majore, rezultatul este comportamentul anormal. Sufletul care se luptă în corp nu se asimilează complet. Când acest suflet nu mai poate controla comportamentul aberant al corpului său, cele două încep să se separe, formându-se o personalitate disociată. Sunt mulţi factori psihici, emoţionali şi de mediu care contribuie atunci când o persoană devine un pericol pentru ea însăşi şi pentru ceilalţi. În acest caz, Eul combinat a fost afectat.

Unul dintre semnalele de alarmă pentru sufletele care îşi pierd capacitatea de a dirija fiinţele umane care se abat de la normal este atunci când aceste suflete au traversat o serie de vieţi în corpuri care au demonstrat o lipsă de intimitate şi au exprimat tendinţe violente. Aceasta are un efect de domino la un suflet care cere unui astfel de corp să depăşească violenţa. Deoarece avem liber arbitru, ghizii noştri sunt indulgenţi. Un suflet nu este absolvit de responsabilităţi pentru o minte umană tulburată pe care nu este capabil să o regleze, deoarece face parte din aceasta. Problema sufletelor care învaţă mai greu este că s-ar putea să fi avut o scrie de lupte în vieţile anterioare, înainte de a ocupa un corp care, depăşind nivelul săvârşirii răului, a atins pragul maleficului.

Ce se întâmplă cu aceste suflete tulburate când se întorc în lumea spiritelor? Voi începe citând un client care mi-a oferit o descriere (din afară) a locului unde sunt duse sufletele grav afectate. Unii dintre subiecţii mei numesc această zonă Oraşul Umbrelor:

Aici se elimină energia negativă. Dat fiind că s-au adunat atâtea suflete cu energie negativă, acest loc este întunecat pentru noi, cei de afară. Nu putem intra aici, unde sufletele asociate cu ororile trec printr-un proces de schimbare. Şi, în orice caz, nici n-am vrea să mergem acolo. Este un loc de vindecare, dar de la distanţă pare o mare neagră – în timp ce o privesc de pe o plajă luminoasă. Lumina care înconjoară această zonă este mai puternică prin contrast, pentru că energia pozitivă se diferenţiază prin această bunătate redată de lumina strălucitoare.

Când priveşti întunericul acesta cu atenţie, vezi că nu este chiar negru, ci un amestec de verde închis. Ştim că acesta este un aspect al forţelor unite ale vindecătorilor care lucrează aici. Cunoaştem, de asemenea, că sufletele care sunt aduse aici nu sunt absolvite. În final, într-un fel sau altul, ele trebuie să îndrepte răul făcut altora. Trebuie să facă asta pentru a-şi recăpăta energia pozitivă.

Subiecţii care sunt familiarizaţi cu sufletele vătămate îmi explică faptul că unele dintre cele mai cumplite amintiri ale faptelor lor rele nu dispar complet. Se ştie că este imposibil ca sufletul să nu reţină ceva dintr-o viaţă în care a făcut rău. Această cunoaştere este relevantă pentru deciziile viitoare. Totuşi, reînvierea sufletului în lumea spiritelor se face cu milă. După tratament, sufletul nu reţine în totalitate detaliile referitoare la răul făcut altora în timp ce se afla în fostele sale corpuri gazdă. Dacă nu ar fi aşa, sentimentul de vină legat de amintirea unor astfel de vieţi ar fi atât de puternic, încât sufletele ar putea refuza să se reîncarneze ca să îndrepte răul făcut. Aceste suflete ar putea să nu mai aibă destulă încredere în ele pentru a ieşi din prăpastia

disperării. Am înţeles că există suflete ale căror acte în corpurile lor gazdă au fost atât de mârşave, încât nu li se permite să se întoarcă pe Pământ. Sufletele sunt fortificate prin procesul de regenerare în speranţa că vor putea ţine sub control viitoarele corpuri cu potenţial malefic. Desigur, odată ajunse în noul corp, amnezia anumitor greşeli din vieţile anterioare nu ne lasă să fim atât de inhibaţi, încât să nu progresăm.

Există diferenţe în procesul de regenerare a sufletelor afectate moderat şi a celor prejudiciate grav. După ce am ascultat o scrie de explicaţii despre tipurile de tratament ale energiei, am ajuns la concluzia următoare: cel mai radical mod de purificare a energiei este acela de *remodelare* a energiei, iar cea mai puţin drastică metodă este *îndreptarea* formei energetice. Aceasta este o supersimplificare, deoarece sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre aceste tehnici ezoterice. Arta reconstituirii energiei este stăpânită de maeştrii care nu se reîncarnează şi care nici nu se află în biroul meu ca să răspundă la aceste întrebări. Eu lucrez cu ucenicii. Cazul 20 va arunca o privire în domeniul mecanismelor de îndreptare a energiei, iar cazul 21 se va referi la remodelarea acesteia.

Cazul 20

Subiectul meu în acest caz este un practicant al medicinei chiropractice şi homeopatice, care se ocupă cu repolarizarea energiei dezechilibrate a pacienţilor. Acest client este vindecător de mii de ani pe Pământ şi în lumea spiritelor se numeşte Selim.

Dr. N: Selim, mi-ai vorbit despre grupul vostru de vindecători din lumea spiritelor şi despre faptul că voi cinci vă pregătiţi în probleme specifice legate de energie. Aş vrea să ştiu mai multe despre munca voastră. Poţi să începi prin a-mi spune cum se numeşte grupul vostru de studiu şi ce faceţi?

S.: Ne pregătim să fim regeneratori. Lucrăm ca să îndreptam... să reorganizăm... şi să echilibrăm energia dislocată.

Dr. N: E vorba de locul destinat acelor suflete a căror energie a fost dislocată?

S.: Da, cele aflate într-o stare proastă. Acelea care nu se vor întoarce la grupurile lor imediat. Ele vor sta în locul de ancorare.

Dr. N: Poţi estima acest lucru la poarta de intrare în lumea spiritelor?

S.: Nu, nu pot. Nu am atins încă acest nivel. Decizia e luată de ghizii lor, care îi vor chema pe maeştrii care mă învaţă şi pe mine.

Dr. N: Spune-mi atunci, Selim, când anume intervii tu, după ce un suflet cu afecţiuni severe se întoarce în lumea spiritelor?

S.: Sunt chemat de instructorul meu atunci când se consideră că pot ajuta în acest proces de vindecare a energiei. Atunci merg la locul de ancorare.

Dr. N: Te rog, explică-mi de ce foloseşti termenul de „loc de ancorare” şi cum anume arată acesta?

S.: Sufletul deteriorat este ţinut aici până ce regenerarea sa devine completă şi este din nou sănătos. Această sferă arată ca un stup acoperit de faguri. Fiecare suflet are propriul loc în care să locuiască pe durata vindecării.

Dr. N: Acest lucru sună foarte asemănător cu descrierile pe care le-am auzit despre incubaţia noilor suflete după crearea lor şi înainte ca ele să fie repartizate grupurilor.

S.: E adevărat... acestea sunt spaţii în care energia este hrănită.

Dr. N: Aşadar, toate aceste spaţii asemănătoare stupilor se află în acelaşi loc şi servesc aceloraşi scopuri – atât pentru regenerare, cât şi pentru creaţie?

S.: Nu, nu este aşa. Lucrez într-un loc al sufletelor deteriorate. Sufletele nou-create nu sunt deteriorate. Nu îţi pot spune nimic despre locurile acestora.

Dr. N: Bine, Selim, vorbeşte-mi atunci despre acele locuri pe care le cunoşti şi în care ai experienţă. De ce crezi că ţi-a fost repartizat acest fel de muncă?

S.: (mândru) Graţie marii mele experienţe, acumulate în atâtea vieţi în care am lucrat cu oameni răniţi. Atunci când am întrebat dacă aş putea să mă specializez ca regenerator, dorinţa mi-a fost îndeplinită şi am fost repartizat într-o clasă de iniţiere.

Dr. N: Şi astfel, dacă un suflet grav rănit este întors la locul de ancorare, eşti unul dintre sufletele care pot fi chemate să dea o mână de ajutor?

S.: (dă din cap în sens negativ) Nu neapărat. Sunt solicitat să merg în locurile de regenerare numai pentru a lucra cu energia moderat dislocală. Sunt un începător. Există multe lucruri pe care nu le ştiu.

Dr. N: Bine, dar am un mare respect pentru ceea ce ştii, Selim. Înainte de a te întreba despre nivelul muncii tale, poţi să-mi explici de ce un suflet afectat ar trebui să fie trimis la locul de ancorare?

S.: Ele au fost subjugate de ultimul lor trup. Multe sunt suflete care au fost oprimate în mod repetat în vieţile anterioare. Acestea sunt acele suflete care devin blocate în viaţa de după viaţă, nefăcând nici un progres. Fiecare trup le-a contaminat şi mai mult. Eu lucrez cu aceste suflete mai mult decât cu acelea care au avut distrugeri semnificative de energie, într-o viaţă sau în mai multe.

Dr. N: Aceste suflete a căror energie a fost sleită în mod gradual cer ajutor sau sunt silite să vină la locul de ancorare?

S.: (prompt) Nici unul nu e forţat. Strigă după ajutor, pentru că au devenit total ineficiente, repetând mereu aceleaşi greşeli. Profesorii lor văd că nu se regenerează suficient între vieţi. Vor să fie regenerate.

Dr. N: Acelaşi strigăt de ajutor vine şi din partea sufletelor care au fost sever afectate?

S.: (face o pauză) Probabil că mai puţin. E posibil ca o viaţă să fie atât de distructivă, încât să distrugă... identitatea sufletului.

Dr. N: Ca atunci când sunt implicate în acte crude de violenţă?

S.: Acesta ar fi un motiv, da.

Dr. N: Selim, te rog să-mi dai câte detalii poţi despre ce se întâmplă când eşti chemat la locul de ancorare să lucrezi la un caz unde este vorba despre energie grav afectată.

S.: Înainte de a-l întâmpina pe noul sosit, unul dintre Maeştrii de Restabilire conturează meridianele de energie pe care le vom regenera. Revedem ceea ce se ştie despre sufletul vătămat.

Dr. N: Sună ca şi cum aţi fi chirurgi care se pregătesc pentru o procedură cu raze X înainte de operaţie.

S.: (încântat) Da, asta îmi dă o idee la ce să mă aştept în planul tridimensional. Îmi plac provocările legate de munca de refacere a energiei.

Dr. N: Bine, condu-mă prin acest proces.

S.: Din perspectiva mea, sunt trei paşi. Începem cu examinarea tuturor particulelor de energie vătămată. Apoi, aceste zone întunecate de blocaj sunt înlăturate şi ceea ce rămâne – golurile – sunt reumplute cu o infuzie de energie nouă, purificată. Aceasta este suprapusă peste energia reparată, pentru fortificare.

Dr. N: Şi reumplerea înseamnă pentru tine doar reîndreptarea formei, ca şi cum ar exista ceva şi mai radical?

S.: Da.

Dr. N: Eşti implicat personal în toate fazele acestei operaţii?

S.: Nu, sunt antrenat pentru prima etapă a evaluării şi pot să ajut puţin şi la a doua etapă – acolo unde modificările nu sunt atât de complexe.

Dr. N: Înainte de a începe efectiv să lucrezi, ce vezi atunci când energia unui suflet a avut mult de suferit?

S.: Energia vătămată arată ca un ou prăjit, atunci când partea albă s-a întărit. Trebuie s-o înmuiem şi să umplem găurile negre.

Dr. N: Hai să vorbim puţin despre această energie întunecată...

S.: (întrerupe) Ar fi trebuit să adaug că energia vătămată poate cauza şi... leziuni. Aceste fisuri sunt şi ele goluri, provocate de vătămare gravă fizică sau emoţională.

Dr. N: Care sunt efectele energiei sfărâmate asupra sufletului încarnat?

S.: (face o pauză) Acolo unde energia nu este distribuită în mod egal, aceasta se datorează deteriorării energiei pe termen lung.

Dr. N: Ai vorbit despre rearanjarea şi repararea energiei vechi cu o energie nouă, purificată, pentru vindecare. Cum se procedează?

S.: Prin raze intense, încărcate. Este o muncă delicată, pentru că trebuie să îţi păstrezi propriul tipar vibraţional... În secvenţe care se potrivesc cu cele generate de către suflet.

Dr. N: O, devine, aşadar, un fapt personal. Energia unui maestru este folosită drept cale de transmitere?

S.: Da, dar sunt şi alte surse de energie nouă, purificată pe care nu le utilizez mult şi despre care ştiu prea puţin din cauza lipsei mele de experienţă.

Dr. N: Selim, mi-ai povestit cum energia solidificată este fluidizată şi i se permite să se întoarcă în spaţiile potrivite, dar mă interesează introducerea noii energii purificate. Nu cumva schimbaţi identitatea nemuritoare a acestor suflete prin toată această reconfigurare?

S.: Nu, am făcut... schimbări... ca să întărim ceea ce există deja... să aducem sufletul aproape de forma sa originală. Nu vrem să se întâmple asta din nou.

Dr. N: Există vreun mod de a vă testa eficienţa muncii după ce aţi terminat-o?

S.: Da, putem simula un câmp de energie negativă – lichidă – în jurul sufletului regenerat – ca să vedem dacă se poate infiltra prin structura reparaţiilor noastre. Cum am mai spus, nu vrem să repetăm acest proces.

Dr. N: O ultimă întrebare, Selim. Când terminaţi, ce se întâmplă cu sufletul regenerat?

S.: Depinde. Toate stau cu noi un timp... vindecăm prin sunet... muzică vibraţională... lumină... culoare. Şi când aceste suflete sunt eliberate, există multă grijă în ceea ce priveşte următoarele lor încarnări şi selecţia corpurilor, (oftează) Dacă sufletul a fost într-un corp care a făcut rău altora în vieţi anterioare... atunci... am fortificat aceste suflete ca să se întoarcă şi să înceapă un nou drum.

Următorul meu caz este un exemplu de remodelare radicală (a energiei). În cazul 21 este vorba despre o clasă specială de suflete pe care le numesc suflete hibrid. În capitolul 8, cazul 61 este vorba de un alt reprezentant al acestui tip de suflet. Cred că sufletele hibrid au tendinţa de a se autodistruge pe Pământ, fiindcă s-au încarnat în alte lumi înainte de a veni aici. Există unele suflete hibrid care se adaptează foarte greu pe planeta noastră. Dacă acest lucru este adevărat, probabil prima lor încarnare aici a fost în ultimele câteva mii de ani. Celelalte s-au adaptat deja pe Pământ sau l-au părăsit pentru totdeauna. Mai puţin de un sfert dintre toţi clienţii mei îşi amintesc că au vizitat alte lumi între vieţi. Această activitate în sine nu înseamnă că sunt suflete hibrid. Un procent şi mai mic al clienţilor mei îşi amintesc că s-au încarnat în alte lumi înainte de a veni pe Pământ. Acestea sunt sufletele hibrid.

Hibridul este, de obicei, un suflet mai vechi care, dintr-o serie de motive, a decis să-şi trăiască restul de vieţi fizice pe planeta noastră. Vechea sa lume poate să nu mai fie locuibilă sau este posibil să fi trăit într-o lume blândă unde viaţa a fost prea uşoară şi acum vrea o provocare, într-o lume ca Pământul care încă nu şi-a atins potenţialul. Indiferent de circumstanţele în care un suflet părăseşte o lume, consider că aceste încarnări implică în mod tipic forme de viaţă care au fost uşor superioare, aproape egale sau uşor inferioare posibilităţilor creierului uman. Sufletele hibrid care s-au încarnat pe planete cu civilizaţii cu o tehnologie mai avansată decât cea de pe Pământ, cum ar fi cele care călătoresc în spaţiu, au un nivel mai inteligent, deoarece sunt o rasă mai veche. De asemenea, am remarcat că atunci când am un suflet hibrid în calitate de client, acesta tinde să aibă abilităţi psihice paranormale.

Uneori clienţii hibrizi confundă primele lor încarnări în alte lumi fizice cu viaţa pe Pământ până când clarificăm faptul că prima lor lume seamănă doar cu unele locuri de aici. Un bun exemplu în acest sens îl constituie viziunile unei vieţi pe continentul Atlantida. Fără a nesocoti posibilitatea ca Atlantida să fi existat pe Pământ cu mii de ani în urmă, bănuiesc că amintirile existenţei în alte lumi sunt sursa multora dintre miturile pământene străvechi.

Cred că suflet hibrid este un termen potrivit pentru acele suflete dintre noi care îşi au originea în încarnări mixte. Astfel de suflete s-au dezvoltat sălăşluind în gazde care sunt diferite genetic de oameni. Am văzut oameni înzestraţi în această viaţă care şi-au început dezvoltarea în altă lume. Cu toate acestea, există o latură întunecată a acestei experienţe, după cum va explica un subiect al nivelului V, care se antrenează pentru a deveni Maestru în Reabilitare.

Cazul 21

Dr. N: Având în vedere că lucrezi cu suflete grav afectate, poţi să-mi dai mai multe informaţii despre sarcinile tale?

S.: Sunt într-o secţiune specială unde lucrez cu acele suflete care s-au pierdut într-un vârtej de răutate.

Dr. N: (după ce am aflat că acest subiect lucrează numai cu acele suflete de pe Pământ, care s-au încarnat pe alte lumi înainte de a veni aici) În această secţiune sunt sufletele despre care am auzit?

S.: Da, într-o zonă de refacere unde ne ocupăm de acele suflete care au devenit atroce.

Dr. N: Ce nume îngrozitor pentru un suflet!

S.: Îmi pare rău că te deranjează, dar cum altfel poţi numi un suflet care a făcut fapte atât de rele, încât nu poate fi salvat în stadiul de faţă?

Dr. N: Ştiu, dar corpul uman a avut destul de mult de-a face cu...

S.: (întrerupându-mă) Nu credem că asta este o scuză.

Dr. N: Bine, atunci te rog vorbeşte mai departe despre natura muncii tale.

S.: Sunt un restaurator în etapa a doua.

Dr. N: Ce înseamnă asta?

S.: Când sufletele se desprind de trup, sunt întâmpinate de ghizi şi, poate, de vreun prieten apropiat. Această primă fază nu durează mult şi atunci sufletele care au comis acte teribile sunt aduse aici, la noi.

Dr. N: De ce nu durează această primă fază la fel de mult ca în cazul altor suflete?

S.: Nu vrem ca sufletele să înceapă să uite efectul faptelor lor – răul şi durerea pe care le-au provocat pe Pământ. Faza a doua le separă de sufletele necontaminate.

Dr. N: Sună ca şi cum ai conduce o colonie de leproşi.

S.: (tăios) Nu mă amuză remarca.

Dr. N: (după ce îmi cer scuze) Doar nu vrei să spui că toate sufletele care comit fapte rele sunt suflete hibrid, cum le numeşti tu?

S.: Sigur că nu, aceasta este secţiunea mea. Dar trebuie să înţelegi că unii care au fost adevăraţi monştri pe Pământ sunt hibrizi.

Dr. N: Credeam că lumea spiritelor este un loc unde domneşte ordinea, cu maeştri care au cunoştinţe superioare. Dacă aceste suflete hibrid au făcut lucruri groaznice ca oameni – fiind incapabile să se adapteze la particularităţile emoţionale ale corpului uman – de ce au fost trimise aici? Acest raţionament îmi arată că lumea spiritelor nu este infailibilă.

S.: Marea majoritate sunt suflete bune şi aduc mari contribuţii societăţii omeneşti. Ai vrea să le refuzăm tuturor sufletelor ocazia de a veni pe Pământ doar pentru că unele dintre ele apucă pe căi greşite?

Dr. N: Desigur că nu. Să continuăm. Ce faceţi cu aceste suflete?

S.: Alţii, superiori mie, le examinează energia contaminată prin prisma efectului pe care l-a avut lumea în care şi-au trăit primele experienţe asupra corpului lor omenesc. Cei care fac acest lucru vor să ştie dacă acesta a fost un caz izolat sau dacă şi alte suflete de pe acea planetă au avut probleme pe Pământ. Dacă se dovedeşte astfel, atunci e posibil ca accesul altor suflete din acea lume să nu mai fie permis pe Pământ.

Dr. N: Te rog, povesteşte-mi mai multe despre secţiunea ta.

S.: Zona mea nu se ocupă de sufletele care au comis o singură greşeală foarte gravă. Lucrăm cu suflete care au trăit vieţi de cruzime sistematică. Aceste suflete pot acum să aleagă. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să le purificăm energia şi dacă considerăm că pot fi salvate, li se oferă şansa de a se întoarce pe Pământ în încarnări în care vor avea parte de aceeaşi durere pe care au provocat-o, dar sporită.

Dr. N: Poate fi salvat un suflet care a comis atrocităţi în viaţă, dar care a avut mustrări de conştiinţă pronunţate?

S.: Probabil.

Dr. N: Credeam că justiţia karmică nu pedepseşte.

S.: Nu pedepseşte. Oferta aceasta reprezintă şansa de a se stabiliza şi de a-şi ispăşi păcatele. De obicei, îţi ia mai mult de o viaţă să înduri aceeaşi durere pe care ai provocat-o multor oameni. De aceea am spus „sporită”.

Dr. N: Chiar şi aşa, cred că multe suflete aleg această calc.

S.: Te înşeli. Majoritatea se tem prea tare că vor avea din nou acelaşi mod de viaţă. În plus, le lipseşte curajul de a fi victime într-o serie de vieţi viitoare.

Dr. N: Dacă nu vor să se întoarcă pe Pământ, ce faci?

S.: Atunci, aceste suflete vor lua calea celor care considerăm că nu pot fi salvate. Apoi le vom disemina energia.

Dr. N: Acesta este un procedeu de remodelare a energiei – sau ce?

S.: A... da... noi îl denumim fragmentarea energiei – ceea ce înseamnă diseminare. Fireşte, este o remodelare. Descompunem energia în particule.

Dr. N: Credeam că energia nu poate fi distrusă. Nu distrugeţi identitatea acestor suflete contaminate?

S.: Energia nu este distrusă, ci doar schimbată şi convertită. Putem amesteca o particulă din vechea energie cu particule de energie nouă, proaspătă. Această diluare va face energia contaminată inofensivă, şi în acelaşi timp o mică parte din identitatea originală rămâne intactă.

Dr. N: Deci, energia negativă este amestecată cu supradoze de energie nouă, bună pentru a face inofensiv sufletul contaminat?

S.: (râde) Nu neapărat energie „bună”, ci proaspătă.

Dr N: De ce ar refuza un suflet să i se disemineze energia?

S.: Chiar dacă sufletele care acceptă aceste proceduri pentru binele lor îşi revin şi duc vieţi productive pe Pământ şi în altă parte... sunt suflete care nu vor să-şi piardă deloc identitatea.

Dr. N: Atunci, ce se întâmplă cu aceste suflete care vă refuză ajutorul?

S.: Multe vor ajunge într-o stare de incertitudine, într-un loc singuratic. Nu ştiu ce li se va întâmpla în cele din urmă.

După cum am mai menţionat, contaminarea sufletului nu vine numai de la corpul fizic. Fireşte, vătămarea energiei descrise în ultimele două cazuri indică faptul că înseşi sufletele sunt entităţi impure care contribuie la propria tristeţe.

Înainte de a continua, vreau să precizez ceva despre alegerea karmică, foarte important de reţinut pentru noi toţi. Când vedem oameni care sunt victime şi duc o viaţă de suferinţă, aceasta nu înseamnă neapărat că au făcut fapte rele într-o viaţă trecută. Un suflet care nu a cauzat rău în trecut poate să

aleagă suferinţa emoţională, pentru a învăţa mai multe despre compasiune faţă de alţii şi empatic, oferindu-se dinainte să ducă o viaţă de chin.

Sunt cazuri în care energia unui suflet nu este foarte vătămată, astfel încât, deşi are nevoie de atenţie specială, nu necesită prezenţa unui Maestru de Reabilitare. Următorul citat face parte dintr-un raport al unui client despre un suflet înzestrat care lucrează într-o zonă de refacere. Mă gândesc la acel suflet ca la o asistentă care conduce un spital de pe front, şi clientul meu este de acord:

O, este Numi – mă bucur atât de mult. N-am mai văzut-o de trei sau patru vieţi, dar tehnicile ei de refacere şi reprogramare a energiei sunt excelente. Sunt încă cinci fiinţe de care are grijă în acest loc, dar pe care nu le cunosc. Numi vine şi mă trage înspre ea. Pătrunde în interiorul meu şi îşi amestecă energia cu a mea obosită. Simt infuzia vibraţiilor sale stimulatoare şi mă remodelează puţin. Este ca şi cum mi s-ar reîmprospăta propria energie. Curând, sunt gata să plec iar. Numi zâmbeşte şi-mi spune la revedere până data viitoare.

Sufletele singurătăţii

În ultimul capitol am explicat cum anumite suflete, care au trăit experienţa morţii fizice, părăsesc trupul şi se izolează o perioadă. Nu sunt fantome, dar nu acceptă moartea şi nu vor să se ducă acasă. Puţinele suflete din această categorie de care mă ocup sunt în impas faţă de ele însele. Tendinţa lor majoră este aceea de evitare. În cele din urmă, sunt convinse de către ghizi capabili să stabilească o legătură empatică să se întoarcă în lumea spiritelor. Le-am numit „sufletele tăcerii”. Am mai spus şi că se consideră o activitate normală pentru sufletele sănătoase din lumea spiritelor să petreacă un timp liniştite, departe de celelalte. În afară de a reflecta asupra destinului lor, sufletele pot folosi această perioadă ca să ajungă la oamenii pe care i-au lăsat în urmă pe Pământ.

Totuşi, există o altă categorie de suflete tăcute pe care le numesc „suflete singuratice” sau suflete ale singurătăţii, spre deosebire de sufletele izolate. Ar putea părea că despic firul în patru, dar sunt diferenţe mari. Sufletele care doresc singurătatea sunt suflete sănătoase care s-au supus procesului de recuperare şi cu toate acestea simt în continuare efectele contaminării cu energie negativă. Iată un astfel de caz:

După fiecare viaţă, mă duc într-un sanctuar pentru a medita în linişte. Mă gândesc la ce vreau să salvez şi să recuperez din ultimul meu trup şi la ce ar trebui să renunţ. Chiar în acest moment, salvez curajul şi încerc să scap de

neputinţa de a menţine un angajament personal. Pentru mine, acesta este un loc unde sortez însuşiri şi ceea ce decid să păstrez va face parte din caracterul meu. Restul se aruncă.

Numai un anumit gen de suflete face această activitate un timp îndelungat. Deseori, sunt suflete mai avansate care reflectează mai mult dacă sunt singure. Acestui tip de suflet i-ar putea aparţine conducătorii a căror energie a fost epuizată, fiindcă au apărat alţi oameni. Un astfel de suflet este Achem, un suflet care îşi dedică energia pentru a-i face pe alţii mai buni.

Cazul 22

Acest subiect a luptat în viaţa sa trecută împotriva dominaţiei franceze asupra Marocului şi a fost capturat în 1934. Ca luptător în rezistenţă, clientul meu a fost dus din Munţii Atlas în deşertul Sahara şi torturat pentru a da informaţii, dar a refuzat. După ce a fost trântit la pământ, a fost lăsat să moară, o pieire lentă în soarele fierbinte.

Dr. N: Achem, te rog să-mi explici de ce îţi trebuie o perioadă atât de lungă de singurătate după viaţa din Maroc?

S.: Sunt un suflet protector şi energia mea nu şi-a revenit încă după efectele acestei vieţi.

Dr. N: Ce este un suflet protector?

S.: Noi, sufletele protectoare, încercăm să îi protejăm pe acei oameni care trebuie să-şi păstreze bunătatea înnăscută şi dorinţa intensă de a face vieţile multor oameni mai bune.

Dr. N: Pe cine ai protejat în Maroc?

S.: Pe liderul mişcării de rezistenţă, ce se opunea colonizării franceze. Datorită anilor mei de sacrificiu, a putut să-i ajute mai mult pe oamenii noştri să lupte pentru libertate.

Dr. N: Sună ca şi cum ar fi vorba de o responsabilitate foarte mare. Obişnuieşti să te implici în mişcări politice şi sociale în vieţile tale?

S.: Da, şi în război. Suntem luptători ai cauzelor bune.

Dr. N: Ce atribute au sufletele protectoare, ca grup?

S.: Ne distingem prin perseverenţă şi calm în situaţii limită în timp ce îi ajutăm pe alţii care merită.

Dr. N: Dacă îi înfruntaţi pe cei care caută să le facă rău oamenilor pe care îi protejaţi, cine anume decide dacă aceştia merită protecţia voastră? Mi se pare că este un lucru foarte subiectiv.

S.: Adevărat, şi de aceea stăm mult să reflectăm unde putem fi de folos cel mai bine oamenilor. Munca noastră poate fi ofensivă sau defensivă prin natura sa, dar nu ne implicăm în nici o acţiune agresivă lipsită de principii.

Dr. N: Bine, să vorbim despre epuizarea energiei tale după aceste încercări. De ce nu a revenit la normal în urma acestui „duş” vindecător sau după vreun alt procedeu de refacere?

S.: (râde) Tu îl numeşti „duş”, cu îl definesc „spălător de maşini”! Este ca un tub care se ondulează şi te freacă pe toate părţile cu energie pozitivă, exact ca periile unui spălător de maşini. Tocmai i-am însoţit pe câţiva dintre studenţii mei tineri care au trecut prin el după ultima viaţă şi se simt excelent.

Dr. N: Deci, de ce nu te-a ajutat „spălătorul de maşini”?

S.: (mai serios) Nu a fost tocmai de ajuns, deşi impurităţile s-au dus în mare parte. Nu, miezul fiinţei mele a fost afectat de cruzimea acelei vieţi şi de tortura pe care am îndurat-o.

Dr. N: Şi ce faci?

S.: Îi trimit de la mine pe studenţi şi mă duc la sanctuarul unde pot să realizez o conexiune deplină cu mine însumi.

Dr. N: Te rog, spune-mi tot ce poţi despre acest loc şi ce faci acolo.

S.: Este un spaţiu închis, întunecos – unii îl numesc camera de dormit – unde sunt şi alţii care se odihnesc, dar nu ne vedem. Simt că acum mai sunt încă vreo douăzeci. Ne simţim atât de goliţi de energie, încât nu dorim să luăm legătura unii cu alţii un timp. Paznicii au grijă de noi.

Dr. N: Paznicii? Cine sunt aceştia?

S.: Paznicii Neutralităţii au multă îndemânare în ceea ce priveşte non-interferenţa. Talentul lor constă în faptul că pot avea grijă de noi fără a interveni absolut deloc în gândurile noastre. Ei sunt gardienii camerelor de dormit.

Notă: Aparent, Paznicii Neutralităţii constituie un subgrup al Maeştrilor Restabilirii. Ei au alte nume, dar prin neutralitate se înţelege faptul că facilitează vindecarea indirect, fără a comunica în vreun fel. Clienţii mei spun că aceste fiinţe veghează la liniştea absolută a sufletelor pe care le au în grijă.

Dr. N: Cum arată aceşti gardieni pasivi?

S.: (tăios) Nu sunt pasivi. Imaginea pe care ţi-o pot oferi este aceea a călugărilor ce se plimbă printr-un sanctuar. Paznicii au mantii şi o glugă peste faţă, astfel încât nu ne dezvăluie identitatea lor. Au dânduri opace, dar sunt foarte grijulii.

Dr. N: Deci ei, pur şi simplu, veghează asupra voastră în timp ce vă odihniţi?

S.: Nu, nu – tot nu înţelegi. Ei se pricep foarte bine să aibă grijă de noi. Preocuparea lor este să ne regleze energia pe care am acumulat-o în lumea spiritelor înainte de a începe o viaţă fizică.

Dr. N: Am auzit multe despre caracteristica sufletului de a se divide. De ce nu te duci în zona ta spirituală ca să-ţi iei restul de energie şi să te contopeşti cu ea? Sau de ce nu îţi regenerează energia contaminată o echipă de Maeştri ai Restabilirii?

S.: (respiră profund) O să încerc să explic. Nu avem nevoie de aşa ceva. Vrem să ne vindecăm de *efectele* impurităţilor, şi chiar să ne recăpătăm propria energie, purificată şi odihnită. Paznicii ne ajută la refacerea propriei energii.

Dr. N: E ca şi cum ai face o transfuzie de la propria bancă de sânge?

S.: Da, exact, acum începi să înţelegi. Nu vrem să o facem în grabă. Nici nu avem nevoie de o refacere radicală. Primim lent infuzii din propria energie pe o perioadă prelungită pentru mai multă... elasticitate. Dorim înapoi puterea pe care am avut-o înainte de o viaţă grea, sporită după experienţa fizică prin care am trecut.

Dr N: Câţi ani durează această perioadă prelungită de refacere în sanctuar?

S.: O, e greu de spus... douăzeci şi cinci până la cincizeci de ani... am vrea mereu să fie mai lungă, deoarece Paznicii îşi folosesc frecvenţele vibraţionale să ne... maseze energia – ceea ce este fantastic. Ei sunt totuşi fiinţe foarte discrete, nu vor să fie văzute şi să le vorbeşti, dar ştiu că le suntem recunoscători pentru grija pe care ne-o poartă. Cunosc, de asemenea, când este timpul să ne alăturăm prietenilor noştri şi să ne întoarcem la lucru (râde). Atunci, suntem împinşi afară.

Din cazuri ca acesta am aflat că unul dintre cele mai bune moduri de a repara energia vătămată este de a o primi înapoi lent. Multe suflete singuratice sunt destul de avansate şi nu necesită refacere în zonele speciale. Aceste suflete viguroase pot avea uneori prea multă încredere în ele. Achem a recunoscut că a luat în Maroc numai 50% din energia sa şi că ar fi trebuit să se „încarce mai tare” înainte să înceapă acea viaţă.

Următoarea secţiune vorbeşte despre vindecătorii planetari care lucrează în medii fizice. De vreme ce aceste suflete sunt, în general, încă încarnate, subiecţii mei nu le consideră maeştri. Aici sunt incluse sufletele transformatoare menţionate în următorul caz. În munca planetară suntem expuşi la multe lucruri deosebite şi aceasta constituie un teren de bază pentru pregătirea sufletelor în dezvoltare.

Vindecarea energiei pe Pământ

Vindecători ai corpului uman

Când am aflat că există suflete specializate în refacerea energiei vătămate în lumea spiritelor, am fost curios să ştiu cum aplică aceste suflete cunoştinţele spirituale din subconştient când lucrează în formă fizică. Unele suflete pun foarte mult accentul pe acest aspect al abilităţii lor de a ajuta fiinţele umane. Următorul meu caz este o femeie care lucrează folosind multe manifestări ale energiei, inclusiv reiki. Totuşi, până la şedinţa noastră de hipnoză, nu prea cunoştea sursa puterii sale spirituale de vindecare. Numele ei spiritual este Puruian şi în timpul şedinţei noastre mi-a explicat cum şi de ce sunt sunt atât de necesare, deopotrivă pentru fiinţele încarnate şi neîncarnate ajustările energiei.

Cazul 23

Dr. N: Puruian, aş vrea să ştiu dacă îţi foloseşti pregătirea spirituală pentru vindecarea sufletului şi în sarcinile tale de pe Pământ.

S.: (subiectul manifestă surprindere pe măsură ce mintea sa înregistrează întrebarea mea) Păi... da... nu mi-am dat scama cât de mult până acum... numai aceia dintre noi care vor să lucreze în continuare în acest fel pe Pământ se numesc transformatori.

Dr. N: Care este diferenţa? Cum defineşti un suflet transformator?

S.: (râde la recunoaşterea denumirii) în calitate de transformatori, facem munca de reparaţie pe Pământ – suntem echipa care face curăţenie – redând trupurilor sănătatea. Sunt oameni pe Pământ care au pete cenuşii de energie care îi fac să se împotmolească. Îţi dai seama de asta atunci când fac mereu aceleaşi greşeli în viaţă. Rolul meu este să mă încarnez, să-i găsesc şi să încerc să îndepărtez aceste pete, pentru ca ei să ia decizii mai bune, să capete încredere şi apreciere de sine. Îi transformăm în persoane mai productive.

Dr. N: Puruian, aş vrea să clarificăm diferenţa, dacă există vreuna, între vindecarea sufletului în lumea spiritelor şi transformarea energiei într-o lume fizică.

S.: (după o pauză lungă) Unele părţi din pregătirea noastră sunt la fel, dar... transformatorii – aceia dintre noi cărora le place să lucreze cu forme fizice – sunt trimişi în alte lumi să studieze.

Dr. N: Descrie ultima perioadă de pregătire ca transformator înainte de a te întoarce pe Pământ.

S.: (şocată de întrebarea mea, dă un răspuns ca prin vis) O... două entităţi făcute din lumină au venit din altă dimensiune ca să lucreze cu noi şase (grupul de studiu al lui Puruian). Ne-au arătat cum să... ne menţinem energia vibraţională concentrată într-o rază – şi nu împrăştiată. Am învăţat să-mi focalizez energia, ca să fie mai eficientă.

Dr. N: Aceste entităţi veneau dintr-o lume fizică?

S.: (pe un ton suav) Erau mai degrabă ca o sferă de gaz unde inteligenţa lor se afla sub formă de... baloane... dar ne-au făcut atât de bine. Am învăţat... oh... am învăţat...

Dr. N: (cu blândeţe) Sunt convins. Să ne întoarcem la partea practică a ceea ce ai învăţat, acum că ai devenit mai conştientă de originea abilităţilor tale. Spune-mi, cum aplici aceste cunoştinţe spirituale în munca ta actuală de suflet transformator pe Pământ?

S.: (o privire mirată) Am în minte acum., văd cum lucrează... (se opreşte)... raza focalizată...

Dr. N: (insist) Raza focalizată...?

S.: (cu seriozitate) O folosim ca pe o rază laser – cum ar face un dentist care scoate un dinte cariat – o îndreptăm asupra petei de energie cenuşie pentru a o îndepărta. Aceasta este modalitatea rapidă. Îmi vine mai greu să folosesc o procedură lentă care durează mai mult şi este şi mai eficientă.

Dr. N: Bine, Puruian, adu-ţi aminte că îmi explici cum îţi foloseşti pregătirea spirituală în combinaţie cu cea pământeană pentru a vindeca energia. Ai acum în memorie ambele aspecte. Povesteşte-mi despre metoda lentă.

S.: (respiră profund) închid ochii şi intru într-o semitransă când îmi apropii mâinile de capul pacientului. Văd acum că ceea ce am învăţat în lumea spiritelor mă ajută mai mult decât ce am învăţat din cursurile de aici. Dar cred că nu are importanţă.

Dr. N: Primim puterea de a îi ajuta pe alţii din multe surse. Te rog, continuă să vorbeşti despre vindecarea pacienţilor de pe Pământ prin metoda lentă.

S.: Lucrez cu forme geometrice, de exemplu spirale de energie, pe care mi le formez în minte, în aşa fel încât să fie potrivite cu configuraţia zonei afectate. Apoi, suprapun aceste structuri energetice peste petele cenuşii. Datorită vibraţiilor mele lente, vindecătoare, zonele respective se refac, e ca şi cum ai pune ceva cald pe un muşchi care doare (face o pauză). Vezi, aceste suflete au fost vătămate atunci când s-au încarnat şi această... infirmitate... se accentuează pe măsură ce corpul fizic se dezvoltă pe Pământ.

Dr: N: (surprins) Stai puţin. Cum adică au fost lezate când s-au încarnat? Credeam că munca voastră pe Pământ are de-a face, în principal, cu energia contaminată de suferinţele vieţii.

S.: Asta e doar o parte a problemei. Când sufletul intră în corpul uman pe Pământ, el vine în contact cu materia densă. La urma urmei, trupurile gazdă conţin energie animală primitivă, care este densă. Sufletul are o energie naturală pură, rafinată, care nu se amestecă uşor cu unele gazde umane. E nevoie de experienţă pentru a se obişnui cu toate acestea. Mai ales sufletele tinere pot fi afectate. Se abat din drum şi sunt... Întoarse pe dos.

Dr. N: Şi poţi proiecta diferite configuraţii de energie pentru pacienţii tăi?

S.: Uh, aceasta e munca transformatorului. Liniile de energie vătămată sunt atât de... neregulate, ca o mâzgăleală... trebuie rearanjate pentru îndepărtarea energiei toxice. Aceste suflete sunt atât de dezechilibrate, încât trebuie să insistăm mult asupra celulelor corpului unde energia negativă împiedică fluxul celei pozitive. Când se realizează procedura cum trebuie, sufletul fuzionează deplin cu creierul uman. Dr: N: Atunci, merită să faci o asemenea muncă, într-adevăr.

S.: Există satisfacţii, deşi mai am încă multe de învăţat (râde). Ne autodenumim bureţi psihici pentru curăţirea energiei.

Cazul 25 foloseşte reiki în munca ei pe Pământ, ceea ce nu este surprinzător. Reiki este o formă străveche de vindecare cu ajutorul mâinilor. După ce au fost evaluate pagubele produse energiei şi s-a lucrat la vindecarea acesteia, practicanţii acestei arte astupă găurile din câmpul energetic pentru a produce simetrie. Există teorii care spun că energia vătămată din corpul omenesc, fie ea fizică sau mentală, generează goluri în aura noastră, prin care poate pătrunde o forţă negativă, demonică. Acesta este un alt mit bazat pe teamă, căruia i se acordă o atenţie nemeritată. Specialişti în vindecare miau spus că acest lucru nu se întâmplă, fiindcă nu există nici o forţă rea exterioară care să încerce să pună stăpânire pe trup. Cu toate acestea, blocajele produse în câmpul nostru energetic pot cauza o reducere a capacităţii funcţionale.

Mă deranjează, de asemenea, articolele ştiinţifice care nu dau crezare terapiei prin atingere cu mâinile, fiindcă am văzut ce putere are acest mod de vindecare asupra bolnavului. Această tămăduire este deseori oferită gratuit de anumite asistente medicale în spitale, dintr-o preocupare sinceră de a îngriji şi a vindeca. Corpul nostru este format dintr-un câmp energetic de particule, care pare solid, dar fluid şi are rol de conductor vibraţional. Un suflet transformator a spus următoarele despre metodele sale de vindecare prin atingere:

Secretul vindecării este să mă desprind de sinele meu conştient ca să evit inhibarea fluxului de energie dintre noi. Obiectivul meu este să fuzionez cu fluxul de energie al pacientului ca să aduc la suprafaţă tot ce este mai bun în acel trup. Locuirea se face cu tehnică, dar şi cu dragoste.

Dacă partea care primeşte vindecarea se opune şi inhibă fluxul liber al lui „chi” sau al forţei vitale prin propriul negativism al minţii, atunci persoana respectivă este perfect capabilă să împiedice detectarea câmpului său energetic de către vindecător. Acum că am intrat într-un nou mileniu, din ce în ce mai mulţi oameni devin conştienţi de proprietăţile de vindecare ale meditaţiei şi învaţă să se autoîncarce cu energie. Sunt multe moduri de a

ajunge la centrul înţelepciunii interioare apelând la o sursă de energie mai înaltă. Masajul, yoga, acupunctura şi vindecarea biomagnetică sunt câteva dintre tehnicile disponibile pentru echilibrarea „chi” – ului nostru.

Energia trupească şi cea sufletească sunt afectate de rezonanţe vibraţionale care nu se armonizează. Trupul şi sufletul trebuie să coexiste armonios pentru ca fiinţa umană să fie productivă. Dacă adoptăm o viziune holistică asupra sănătăţii trupului, sinele nostru creativ poate să funcţioneze mai bine cu creierul uman. Dacă suntem în armonie cu sinele exterior şi cel interior, aceasta favorizează o relaţie mai strânsă între fizic, psihic şi mediul înconjurător.

Vindecători ai mediului

Înainte de a face cercetări asupra lumii spiritelor, nu ştiam nimic despre darul deosebit pe care îl au vindecătorii mediului de pe planeta noastră. Am aflat că însuşi Pământul are propria rată vibraţională şi că există oameni capabili să capteze această energie ecologică. Unul dintre cazurile care m-a făcut să văd acest lucru a fost o femeie rare lucrează la Serviciul Forestier în nord-vestul Pacificului. În scrisoarea în care îmi cerea să avem o şedinţă, mi-a explicat:

În ultimii câţiva ani am avut o senzaţie ca şi cum mi-ar ieşi scântei din degete atunci când mă aflu în preajma vegetaţiei dense. Nu doare, dar simt că trebuie să se elibereze ceva în timp ce lucrez în pădure. În ultima vreme am tot visat că îmi ieşeau fulgere din mâni şi că voiam să le trag înapoi într-o sticlă, să le păstrez. Aceste vise par să îmi satisfacă o nevoie interioară şi când mă trezesc sunt fericită. Oare înnebunesc?

Mă interesează oamenii care se cred nebuni din cauza unor fenomene inexplicabile din viaţa lor. Ştiu din proprie experienţă cum este. Mulţi dintre vechii mei colegi, care folosesc metode tradiţionale, sunt convinşi că mi-am pierdut minţile. Aşa că am fost bucuros ca această femeie să devină clienta mea, după ce a acceptat să meargă la un medic să se asigure că nu are nimic pe fond nervos care îi cauzează probleme cu mâinile. Voi reda dialogul din acest caz din punctul unde discutam despre apartenenţa ei la un grup de studiu independent în lumea spiritelor.

Cazul 24

Dr. N: De ce v-aţi reunit voi cinci în acest grup de studiu?

S.: Pentru că lucrăm cu energia în acelaşi fel. Ne ajută să ne îmbunătăţim conştiinţa – abilităţile – atunci când suntem împreună.

Dr. N: Explică-mi, te rog.

S.: Ei, bine, situaţia noastră în momentul de faţă este că, individual, nu putem susţine un flux de energie care să reziste foarte mult şi să aibă efectul necesar.

Dr. N: Deci realizaţi ceea ce doriţi în mod colectiv?

S.: Da, în oarecare măsură. de aceea ne place să lucrăm împreună, astfel încât să eliberăm energie la unison şi să o „îmbuteliem” în rezerve concentrate. Dacă lucrăm singuri, energia noastră nu este atât de puternică, atât de rafinată – se îndreaptă în toate direcţiile.

Dr. N: De aceea ai acele vise şi senzaţiile de scântei în mâini în viaţa ta actuală?

S.: (reflectează) Da, văd că sunt un mesaj pentru mine. Trebuie să îmi schimb viaţa, în aşa fel încât să lucrez mai mult cu energia.

Dr. N: Ţi-ai ales actuala vocaţie dintr-un anumit motiv legat de abilităţile tale?

S.: Da!

Dr. N: Dar ceilalţi membri ai grupului tău de studiu din lumea spiritelor?

S.: (zâmbeşte larg) Doi dintre ei lucrează cu mine în serviciul forestier.

Dr. N: Aş zice că tu şi prietenii tăi sunteţi vindecători planetari şi munca asta vi se potriveşte de minune acum, când există atâta distrugere a mediului pe Pământ.

S.: (tristă) E îngrozitor şi este mare nevoie de noi aici.

Dr. N: Spune-mi, tu şi membrii grupului tău de studiu v-aţi pus energia în slujba mediului în multe vieţi trecute pe Pământ?

S.: A, da... mult timp.

Dr. N: Dă-mi un exemplu.

S.: În ultima mea viaţă am fost indian Alonquian şi mă chema Copacul Cântător. Treaba mea era să mă asigur că pământul nostru ne va da mâncare în continuare. Stăteam în pădure ore întregi cu mâinile întinse. Tribul credea că vorbesc cu copacii şi cu pământul, dar, de fapt, făceam schimb de energie cu acesta. Este o extensie a minţii şi a sufletului cu puţin ajutor din partea ghizilor noştri.

Dr. N: Şi astăzi?

S.: (pauză) Când creezi şi întreţii frumuseţea şi rodnicia pământului, le dai forţe şi altora care trăiesc aici. Prin intermediul mâinilor tale, oferi un mijloc prin care ceilalţi sunt motivaţi de frumuseţea a ceea ce văd în jurul lor, şi primesc sprijin din partea mediului.

Uneori, după ani de zile, primesc scrisori de la clienţi care vor să-mi spună că, în sfârşit, şi-au atins ţelul în viaţă. O persoană cu darul de a vindeca mediul poate să-mi scrie, să mă anunţe că a devenit arhitect peisagist, că a deschis o grădiniţă în aer liber sau că s-a alăturat unui grup de protest pentru a

opri tăierea copacilor bătrâni. Îmi plac aceste aspecte din munca mea în ceea ce priveşte orientarea în carieră, care încep cu întrebarea „De ce mă aflu aici?”. Când m-am implicat în cercetarea misterelor lumii spiritelor, m-am gândit că oamenii vor să ştie, în primul rând, despre ghizii lor spirituali şi sufletele lor pereche. În schimb, am descoperit că interesul lor primordial este scopul în viaţă.

Înainte de a părăsi subiectul mediului înconjurător şi al modului în care oamenii sunt capabili să-şi regleze vibraţiile la cele ale planetei, aş vrea să spun ceva despre locurile sfinte. Mai mulţi cercetători au raportat faptul că există locuri în lume care emit unde intense de energie magnetică. În ultimul capitol am vorbit despre straturile de energie vibraţională, ce variază în densitate, din jurul Pământului. Unele zone sacre de pe Pământ sunt bine cunoscute publicului, cum ar fi locurile din piatră din Sedona, Arizona; Machu Pichu din Peru; şi Ayers Rock din Australia, ca să numim numai câteva. Oamenii care stau în aceste locuri au o conştiinţă de sine accentuată şi o stare fizică de bine.

Câmpurile magnetice planetare ne afectează conştiinţa fizică şi spirituală, şi găsesc o asemănare stranie aici cu descrierile lumii spiritelor. Clienţii mei spun că terenul grupului lor este „un spaţiu în alt spaţiu” ale cărui graniţe non solide au o concentraţie specifică de energie vibraţională generată de acel grup. Poate că unele dintre habitatele umane pe Pământ, considerate a fi sacre de către antici, conţin vârtejuri de energie concentrată, produsă de aşa numitele „linii energetice”. Locurile în care aceste linii magnetice converg se presupune că purifică gândurile din subconştient şi facilitează legătura minţii noastre cu tărâmul spiritual. Cunoaşterea acestor zone este foarte folositoare pentru vindecătorii planetari. În capitolul 8, la secţiunea despre sufletele care explorează alte lumi, voi reveni la tema structurii vibraţionale planetare care afectează formele de viaţă inteligente extraterestre.

Diviziunea şi reunificarea sufletului

Capacitatea sufletelor de a-şi divide esenţa energiei influenţează multe aspecte din viaţa acestora. Poate că extensia sufletului ar fi un termen mai potrivit decât divizarea sufletului. Aşa cum am spus în secţiunea despre fantome, toate sufletele care vin pe Pământ îşi lasă o parte a energiei în lumea spiritelor, chiar şi acelea care trăiesc vieţi paralele în mai multe corpuri. Procentul de energie pe care sufletele îl lasă în lumea spiritelor poate să varieze, dar fiecare particulă de lumină este un duplicat exact al celuilalt Sine şi replica întregii identităţi. Fenomenul este similar cu modul în care imaginile luminoase sunt separate şi dublate într-o hologramă. Totuşi, există diferenţe. Dacă numai un procent mic din energia sufletului este lăsată în lumea

spiritelor, acea particulă din Sine este mai puţin activă, deoarece este mai puţin concentrată. Cu toate acestea, rămânând în stare pură, necontaminată, este încă puternică.

Când am descoperit că avem rezerve de energie în lumea spiritelor, mi-am explicat atâtea lucruri. Grandoarea acestui sistem al dualităţii sufletului are impact asupra multor aspecte din viaţa noastră. De exemplu, dacă cineva drag a murit cu treizeci de ani înaintea ta şi de atunci s-a reîncarnat, poţi totuşi să îl revezi la întoarcerea în lumea spiritelor.

Capacitatea sufletului de a se reuni cu sine însuşi este un proces natural de regenerare a energiei după moartea fizică. Un client mi-a spus cu emfază: „Dacă am lua 100% din energia noastră într-un singur corp în timpul unei încarnări, am da peste cap circuitele creierului". Captarea întregii energii a sufletului într-un corp omenesc ar implica subjugarea creierului de puterea sufletului. Presupun că acest factor al ocupării unui trup gazdă de către un suflet a fost investigat în fazele de început ale evoluţiei umane de acei maeştri spirituali care au ales Pământul ca şcoală planetară.

Mai mult, întreaga capacitate energetică a sufletului într-un singur corp ar împiedica procesul de dezvoltare a sufletului pe Pământ, deoarece acesta nu ar mai întâmpina nici o provocare din partea creierului. Prin fortificarea mai multor părţi din energia totală a sufletului în diverse încarnări, întregul devine mai puternic. 100% din energie ar avea şi alt efect advers. Uitarea (amnezia) ne face să mergem în locurile de pe Pământ unde trebuie să fim puşi la încercare, fără a avea răspunsuri la sarcinile pe care am fost trimişi să le îndeplinim. Uitarea ne uşurează de povara nereuşitelor trecute, pentru a păşi într-o nouă viaţă cu mai multă încredere.

Fantoma din cazul 15 a arătat cum este posibil ca sufletele să socotească greşit concentraţia de energie pe care o iau cu sine în viaţă. Unul dintre clienţi a denumit acest lucru „coeficientul nostru de lumină". În mod curios, descopăr că subiecţii mei de nivel IV şi V iau cu ei mai puţină energie decât sufletele nu la fel de dezvoltate. Acest lucru a fost demonstrat de sufletului războinicului din cazul 22. În general, un suflet foarte avansat ia cu el pe Pământ nu mai mult de 25% din capacitatea sa totală, în timp ce un suflet obişnuit, mai puţin încrezător, are 50 – 70 %. Energia unui suflet mai evoluat este rafinată, elastică şi viguroasă în cantităţi mai mici. de aceea, sufletele mai tinere trebuie să ia mai multă energie în primele lor încarnări. Astfel, nu volumul energiei dă potenţial sufletului, ci calitatea forţei vibraţionale care reprezintă experienţa şi înţelepciunea sufletului.

Cum ne ajută această informaţie să înţelegem forţa combinată a energiei umane şi a celei spirituale? Fiecare suflet are un anumit tipar al câmpului energetic care reflectă amprenta veşnică a caracterului său, indiferent de numărul părţilor în care se divide. Când acest sine spiritual se combină cu

personalitatea mai bine structurată a unui creier fizic, se produce un câmp cu densitate mai mare. Este atât de complicat să înţelegem subtilităţile acestei simbioze, încât nu am atins subiectul decât la suprafaţă. Ambele amprente ale energiei reacţionează una cu cealaltă într-o infinitate de moduri pentru a se contopi. De aceea bunăstarea fizică, simţurile şi emoţiile sunt într-o legătură atât de strânsă cu mintea spirituală. Gândul este îndeaproape asociat cu modul în care aceste tipare de energie sunt conturate şi fiecare îl alimentează pe celălalt în corpul nostru.

Mă folosesc frecvent de analogia cu o hologramă pentru a descrie divizarea sufletului. Imaginile holografice sunt duplicate exact. Această analogie mă ajută, dar nu spune totul. Am menţionat faptul că una dintre variabilele procesului de divizare a sufletului implică forţa concentraţiei de energie în fiecare parte a întregului. Acest element se leagă de experienţa sufletului. Altă variabilă este densitatea energiei materiale în fiecare corp omenesc şi tipul emoţional al acelui corp. Dacă acelaşi suflet intră în două corpuri în acelaşi timp şi ia cu el în fiecare corp 40% din energia sa, aceasta se va manifesta diferit.

Gândiţi-vă cum este să faceţi o fotografic a aceleiaşi scene dimineaţa, la prânz şi seara. Schimbările de refracţie a luminii ar produce efecte diferite asupra filmului. Energia sufletelor are, iniţial, un tipar specific, dar o dată ce sufletele ajung pe Pământ, aceste tipare se schimbă datorită condiţiilor locale. Când ne vedem viitoarea viaţă din lumea spiritelor, ni se dau sfaturi în legătură cu energia de care are nevoie trupul pe care îl vom ocupa. Noi hotărâm câtă energie luăm. Multe suflete vor să lase în lumea spiritelor cât mai multă, fiindcă le place casa lor şi activităţile care se desfăşoară acolo.

Traumele emoţionale şi fizice ne seacă rezervele de energie. Putem pierde cantităţi însemnate de energie pozitivă, fie pentru că o dăm de bunăvoie altor oameni, fie pentru că alţii o absorb cu negativitatea lor. Este nevoie de energie ca să ne creăm mecanisme de apărare şi să le menţinem. Odată, un subiect mi-a spus: „Când îmi împart lumina cu cei care consider că merită să o primească, pot să mă reîncarc mai repede, fiindcă le-am oferit-o de bunăvoie”.

Unul dintre cele mai bune mijloace de revitalizare a energiei este somnul. Putem să ne divizam încă o dată energia pe care am adus-o cu noi şi să hoinărim liberi, lăsând doar un mic procent care să înştiinţeze porţiunea mai mare să se întoarcă repede dacă este nevoie. Cum am menţionat mai sus, această capacitate se dovedeşte utilă în special când corpul este bolnav, în stare de inconştienţă sau de comă. Cum timpul nu reprezintă o limită pentru un suflet eliberat, orele, zilele sau săptămânile departe de trup revigorează sufletul. Aş adăuga faptul că în timpul unei crize sufletele se pot reîncărca şi cu ajutorul unor spirite iubitoare. Interpretăm aceste explozii de energie ca pe nişte revelaţii profunde. O odihnă de trei ore departe de corpul uman poate

face minuni pentru un suflet atâta vreme cât partea care rămâne acolo nu face eforturi prea mari ca să deţină controlul şi nu trebuie să facă faţă unui vis complex. Această împrejurare ne-ar putea face să ne trezim epuizaţi.

Deoarece trăirea mai multor vieţi în paralel este o altă opţiune de divizare a sufletului, care sunt motivaţiile şi efectele acestei decizii? Mulţi consideră că este ceva obişnuit pentru suflete să trăiască vieţi paralele. Am descoperit că nu este deloc adevărat. Sufletele care aleg să se încarneze în două sau mai multe trupuri în aceeaşi perioada de timp pe Pământ vor să înveţe mai repede. Astfel, un suflet poate să lase în lumea spiritelor până la 10% din energia sa şi să pună restul în două sau trei corpuri. Fiindcă avem liber arbitru, ghizii noştri ne dau voie să facem aceste experimente, dar nu ni le recomandă. În general, deoarece cantitatea de energie absorbită este enormă, cele mai multe suflete care trăiesc vieţi paralele procedează astfel numai o dată sau de două ori, după care renunţă. Sufletele nu doresc să trăiască vieţi paralele, decât dacă sunt foarte ambiţioase. De asemenea, sufletele nu-şi divid energia ca să se încarneze în gemeni. Ar fi contraproductiv să-ţi împărţi energia pentru a fi în aceeaşi familie, cu acelaşi material genetic, aceeaşi influenţă din partea părinţilor, acelaşi mediu şi aceeaşi naţionalitate. O astfel de lipsă de diversitate nu constituie o motivaţie pentru a trăi vieţi paralele.

Oamenii sunt curioşi să afle originea a două suflete în corpurile gemenilor identici. Am avut două cliente gemene, care aveau circa patruzeci de ani şi fuseseră născute la un minut diferenţă. Sufletele acestor femei au o legătură strânsă şi se află în acelaşi grup spiritual, cu toate că nu sunt strict suflete pereche. Fiecare şi-a întâlnit sufletul pereche masculin şi trăieşte cu el, şi sunt foarte îndrăgostiţi. Aceste suflete au trăit mii de ani ca prieteni apropiaţi, rude, părinţi şi copii, dar nu ca pereche. Nu au mai fost niciodată gemeni, şi motivul pentru care s-au reîncarnat astfel acum este dublu. Au chestiuni nerezolvate, legate de încredere, din relaţia pe care au avut-o în viaţa anterioară, dar au spus că principalul motiv pentru care au făcut asta este că „împreună, câmpul nostru de energie combinată se dublează, ceea ce ne face mai eficiente când încercăm să ajungem la alte minţi”.

Oamenii mă întreabă: dacă un suflet nu şi-a luat destulă energie în trup în stadiul de făt, poate să-şi procure mai multă mai târziu în viaţă? Cred că o dată ce sufletul a ales să ia un anumit procent de energie, aceea rămâne toată viaţa. Să adaugi permanent energie „proaspătă” din lumea spiritelor probabil că ar strica echilibrul delicat stabilit, iniţial, între suflet şi creierul uman. de asemenea, pare improbabil ca o fiinţă încarnată să poată lua o substanţă eterică din sinele său neîncarnat. În orice caz, cu ajutorul ghizilor, unii oameni au abilitatea de a comunica – sau de a apela temporar – la rezerva proprie de energie în timpul unei crize.

Procesul reunirii sufletelor cu restul energiei lor devine cel mai evident pentru mine atunci când îi fac pe subiecţii mei să-şi amintească experienţa unei morţi anterioare. Dacă nu există complicaţii din viaţa precedentă, cele mai multe suflete îşi redobândesc echilibrul energiei la una dintre cele trei staţii spirituale primare: lângă poarta spre lumea spiritelor, în timpul orientării sau după reîntoarcerea la grupul lor de suflete. Sufletele avansate se opresc, de obicei, numai la finalul călătoriei spre casă.

Cele trei staţii

Nu se întâmplă prea des să primim propria energie la intrarea în lumea spiritelor. Un asemenea proces are loc, probabil, datorită iniţierii procedurii de regenerare lângă intrarea în lumea spiritelor printr-o metodă de vindecare asemănătoare unui duş. Aud totuşi că se manifestă din când în când, ca în cazul următor, în care, soţul mort deja, i-a adus unei femei, la prima staţie, o mică parte din energia ei rămasă în lumea spiritelor. Ea a descris împrejurarea astfel:

Iubirea mea m-a făcut să primesc cu uşurinţă puţina energie pe care o lăsasem. El mi-a adus-o şi a împrăştiat-o blând asupra mea cu mâinile ca şi cum mar fi acoperit cu o pătură, în timp ce ne îmbrăţişam. Ştia cât de bătrână şi de obosită eram şi a cerut să vină. O dată ce am luat contact, restul energiei mele se întoarce în mine ca un magnet. Simt că mă reîntregesc. Primul lucru pe care îl observ este că îi pot citi gândurile mult mai bine telepatic şi simt mult mai mult din ceea ce se află în jurul meu.

Când ghizii noştri ajung la concluzia că ar fi un avantaj să primim mai mult din energia noastră la cea de-a doua staţie, în timpul orientării, această decizie are diverse ramificaţii. În principiu, hotărârea se bazează pe credinţa că reîntregirea după o viaţă dificilă este mai productivă. Apoi, s-ar putea ca din diverse motive să nu ne întoarcem la grupul nostru spiritual imediat după orientare. Iată un exemplu de reunificare a sufletului la această staţie:

Mă aflu într-o încăpere simplă, cu aspect futurist, cu pereţi netezi, albi ca laptele. E o masă cu două scaune – această mobilă nu are colţuri Ghidul meu, Everand, îşi face griji din cauză că nu răspund lui este pe cale de a face ceea ce numim „topirea formei fizice" şi deţine restul energiei mele într-un vas frumos, translucid care radiază. Everand vine în faţă, punând vasul în mâini. Simt că energia mea se înalţă ca o încărcătură electrică. Apoi ghidul se apropie de mine, stimulându-mi frecvenţa vibraţiilor naturale pentru ca să primesc mai uşor energia pe care am lăsat-o în lumea spiritelor. Pe măsură ce miezul mi se umple cu propria esenţă, amprenta învelişului extern al trupului meu fizic se

topeşte. Este ca şi cum aş fi un câine care se scutură de apă după ce s a udat. Particulele pământeşti nedorite sunt înlăturate – dizolvate – şi energia mea începe acum să sclipească din nou, în loc să fie o lumină slabă, tristă.

Majoritatea sufletelor se reunesc cu energia lor după ce se întorc la grupul lor spiritual. Un subiect a spus astfel: „Este mai uşor pentru mine să mă reunesc cu mine însumi după ce ajung acasă la prietenii mei. Aici, pot să asimilez energia odihnită în propriul ritm. Când sunt gata, mă duc singur să o iau”.

Cazul 25

Acest fragment este luat dintr-o discuţie pe care am avut-o cu un suflet numit Apalon, care a vorbit despre reunificarea ce a avut loc când a ajuns acasă cu mai multă agitaţie decât sufletul din citatul de mai sus. Apalon este un suflet de nivelul II care tocmai s-a întors în lumea spiritelor dintr-o viaţă grea în Irlanda, unde a fost o femeie săracă ce a murit în 1910. Deşi a avut un fizic puternic şi multă încredere în sine, Apalon a trăit cu un soţ dominator, alcoolic şi a trebuit să crească cinci copii, practic, de una singură. A suferit din cauza lipsei de libertate şi a imposibilităţii de exprimare. Consider petrecerea de bun venit acasă a sufletului Apalon ca pe o răsplată pentru treaba bine făcută în această viaţă grea.

Dr. N: Spune-mi, Apalon, după ce te-au salutat cei din grupul tău spiritual, mai trece mult timp până te uneşti cu rezerva ta de energie?

S.: (râzând) Ghidului meu, Canaris, îi place să facă o ceremonie din această reunificare.

Dr. N: Cu energia pe care ai lăsat-o în urmă?

S.: Da, Canaris se duce într-o nişă a spaţiului nostru unde energia mea este păstrată într-o urnă de sticlă, aşteptându-mă. Este în grija lui.

Dr. N: Înţeleg că rezerva ta de energie nu a fost prea activă în timpul absenţei tale. Ce procent din totalul de energie ai lăsat în urmă?

S.: Numai 15% – îmi trebuia foarte multă pentru viaţa din Irlanda. Această parte a reuşit să se alăture grupului meu şi m-am putut mişca împrejurul zonei noastre, dar nu am participat la activităţile recreative.

Dr. N: Înţeleg, dar acest 15% este o reprezentare completă a sufletului tău?

S.: (vehementă) Absolut – este o versiune mai mică a mea.

Dr. N: Şi acest 15% din tine a fost în stare să ţină pasul cu lecţiile de grup şi să întâmpine oameni în timp ce 85% era pe Pământ?

S.: Mmm... Într-o oarecare măsură... da. Dobândesc cunoştinţe în continuare în ambele dimensiuni (pe Pământ şi în lumea spiritelor).

Dr. N: Sunt curios de un lucru. Dacă acel 15% este încă viabil, de ce nu te duci să-l ici? De ce ai nevoie de Canaris?

S.: (jignită) I-ar strica ceremonia. Canaris îmi menţine flacăra, ca să spun aşa, în timp ce sunt plecată. În plus, ceea ce sugeraţi este o încălcare a prerogativelor de a mă asista în timp ce mă reunesc cu energia mea. El vrea să facă o ceremonie din asta.

Dr. N: Îmi pare rău că am vorbit prea mult, Apalon. Înfăţişează-mi, te rog, ritualul.

S.: (bucuroasă) Canaris se duce la nişă şi, cu atitudinea unui tată grijuliu, aduce energia, în timp ce prietenii mei se adună şi mă aplaudă pentru ceea ce am realizat în Irlanda.

Dr. N: În acest grup se află şi sufletul care a fost soţul tău în viaţa din Irlanda?

S.: Da, da. Se află în primul rând şi aplaudă cel mai tare. Nu este aceeaşi persoană, o dată ieşit din trupul pe care l-a avut în Irlanda.

Dr. N: Bine, ce face apoi Canaris?

S.: (râde) Scoate din nişă urna din sticlă verzuie cu alergia mea. Urna străluceşte, dar el o freacă bine cu mâinile ca să strălucească şi mai tare. În acest timp, se bucură de expresiile noastre fericite. Apoi se apropie şi aruncă norul de energie asupra mea ca pe o mantie a unei personalităţi înalte. Mă asistă la reîntregire cu propriile sale vibraţii puternice.

Dr. N: Cum te simţi în acest moment când ai toată energia?

S.: (încet) Să te contopeşti cu tine însuţi este ca şi cum două granule de mercur se întâlnesc pe un platou de sticlă. Intră una într-alta în mod natural şi devin omogene instantaneu. Simt o creştere a puterii şi o reafirmare a identităţii. Căldura fuziunii mă face să mă simt senină şi împăcată. Simt... că... sunt nemuritoare.

Dr. N: (retoric, pentru a obţine o reacţie) Nu e păcat că nu luăm **1**00% din energia noastră pe Pământ?

S.: (reacţionează imediat) Vorbiţi serios? Nici o minte omenească nu ar putea să reţină atât de mult în acele condiţii, dar am avut nevoie de multă energie pentru viaţa din Irlanda.

Dr. N: Ce procent de energie ai în actualul tău corp?

S.: Oh... vreo 60% şi este destul.

Dr. N: Mi s-a spus că există planete unde sufletele se duc şi îşi pot lua toată energia şi pot păstra toată memoria.

S.: Sigur, şi multe din aceste forme de viaţă sunt capabile de telepatie. Lumile fizice, cum este Pământul – cu genul de corp pe care îl avem – sunt un stadiu de dezvoltare mentală. În momentul de faţă, faza de evoluţie în care ne aflăm pune condiţii în care trebuie să ne descurcăm pe cont propriu. E bine să avem limite acum.

Dr. N: Apalon, explică-mi câtă energie crezi că ar trebui să iei pe Pământ înainte de fiecare viaţă.

S.: Nivelul energiei mele este controlat de Canaris şi de către consiliul meu, pentru fiecare corp, în funcţie de caracteristicile fizice şi mentale ale acelui trup. Anumite corpuri au nevoie de mai multă energie spirituală decât altele şi ştiu ce condiţii le aşteaptă înainte de a intra în viaţă.

Dr. N: Mi-ai zis că această femeie irlandeză avea un fizic puternic,dar şi o voinţă puternică, presupun, de vreme ce ai rămas intactă. Totuşi, ai luat o mare parte din energia ta în Irlanda.

S.: Da, ea era mai puternică decât sunt eu acum, dar avea nevoie de ajutorul meu spiritual, şi eu, de forţa ei ca să-mi exercit cât puteam influenţa, pentru a supravieţui cu o oarecare identitate într-o viaţă de lipsuri. Nu am fost întotdeauna în armonie.

Dr. N: Deci, când nu eşti în armonic cu trupul este nevoie de mai multă energie a sufletului?

S.: O, da. Şi dacă mediul îţi este potrivnic, şi acest lucru trebuie luat în considerare. Mă simt mult mai sincronizată cu actualul meu corp, deşi uneori îmi doresc să am forţa trupului irlandez. Sunt multe variabile. Asta este provocarea. De aceea e distractiv.

Notă: Astăzi, Apalon este încarnată ca o femeie de afaceri independentă care călătoreşte pretutindeni în lume pentru o firmă internaţională de consultanţă financiară. A avut numeroase oferte de căsătorie, pe care le-a refuzat.

Ocazional, câte un client îmi spune că după ce a trăit o viaţă a preferat să aştepte mai mult decât e normal pentru a se reuni cu propria energie. Acest lucru este ilustrat de citatul următor:

Uneori prefer să aştept până după întâlnirea cu consiliul, deoarece nu vreau ca energia proaspătă să-mi dilueze amintirile din viaţa pe care tocmai am trăit-o. Dacă aş lua infuzia de energie, acea viaţă mi-ar părea mai puţin reală. Vreau să mă concentrez să răspund cu luciditate la întrebările legate de munca mea în acel trup, având amintiri clare despre fiecare întâmplare. Doresc să reţin fiecare emoţie pe care am trăit-o în timpul acelor evenimente, aşa cum au avut loc, astfel încât să explic mai bine de ce am acţionat în anumite feluri. Prietenilor mei nu le place să facă asta, dar eu mă pot reîncărca şi odihnă întotdeauna mai târziu.

5
SISTEMELE GRUPURILOR DE SUFLETE

Naşterea sufletului

Cred că este potrivit să încep explorarea vieţii sufletului cu crearea acestei vieţi. Foarte puţini dintre subiecţii mei au capacitatea mentală de a se întoarce la starea lor originară de particule de energie. Unele detalii legate de începuturile vieţii sufletului le-am primit de la grupul începătorilor. Aceste suflete tinere au o poveste a vieţii mai scurtă, atât în interiorul, cât şi în afara lumii spiritelor, prin urmare, amintirile lor sunt încă proaspete. Cu toate acestea, subiecţii mei de nivelul 1 au, în cel mai bun caz, doar amintiri efemere despre geneza Eului. Următoarele remarci făcute de două suflete începătoare pot ilustra acest lucru:

Sufletul meu a fost creat dintr-o mare masă noroasă, neregulată. Am fost expulzat ca particulă minusculă de energie din această lumină pulsatorie, de o nuanţă alb-gălbuie, cu irizări de un albastru intens. Pulsaţiile trimit vortexuri de materie din care este făcut sufletul. Unele cad înapoi şi sunt reabsorbite, dar eu mi-am continuat traseul spre exterior fiind purtat de un şuvoi, împreună cu alţii asemănători mie. Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că mă aflam într-un spaţiu închis, strălucitor, alături de nişte fiinţe foarte iubitoare, care aveau grijă de mine. Îmi amintesc că ne găseam într-un fel de pepinieră, unde stăteam ca nişte ouă într-un stup. Când am devenit mai conştient, mi-am dat seama că mă aflam în pepiniera de la Uras. Nu ştiu cum am ajuns acolo. Eram ca un ou în lichidul embrionar, aşteptând să fie fecundat şi am simţit că mai erau multe alte celule de lumini tinere pe cale să se trezească o dată cu mine. Mai se afla acolo şi un grup de mame, frumoase şi iubitoare care... ne-au înţepat membrana şi ne-au deschis. În jurul nostru erau curenţi turbionari de o lumină intensă, hrănitoare şi am putut auzi sunetele unei melodii. Conştiinţa mea de sine a început o dată cu manifestarea curiozităţii. Nu după mult timp am fost luat de la Uras şi m-am alăturat altor copii, într-o altă aşezare.

Cele mai complete şi mai interesante informaţii despre pepinierele de suflete îmi parvin doar sporadic, de la câţiva subiecţi aflaţi cu adevărat la un nivel superior. Aceştia sunt specialiştii cunoscuţi sub numele de „Mamele de Incubator”.

Cazul următor aparţine unui reprezentant al acestui sector de servicii, un suflet excepţional, aflat la nivelul V, pe nume Seena.

Cazul 26

Această persoană este un specialist în copii, atât în cadrul lumii spiritelor, cât şi în afara ei. În momentul de faţă lucrează în aşezămintele cu copii grav bolnavi. În viaţa ei anterioară a fost o poloneză care, deşi nu era de origine evreiască, s-a oferit voluntar să intre într-un lagăr de concentrare german în 1939. În aparenţă, se afla la dispoziţia ofiţerilor, ocupându-se de nişte treburi la bucătărie, fapt care era însă un şiretlic. Seena voia să fie aproape de copiii evrei care intrau în lagăr, pentru a-i ajuta cât de mult îi stătea în putere. Ca locuitoare al unui oraş din apropiere, putea părăsi incinta lagărului oricând dorea, dar această stare de fapt a durat doar primul an. Apoi a fost prea târziu şi soldaţii nu i-au mai dat voie să plece. În cele din urmă a murit în lagăr. Acest suflet avansat ar fi putut supravieţui mai mult dacă ar fi luat mai mult de 30% din energia ei, pentru a putea face faţă încercărilor grele implicate de această sarcină. Mărturisirea care urmează aparţine unei reprezentante a nivelului V:

Dr. N: Seena, care a fost cea mai semnificativă experienţă trăită în perioada dintre vieţile tale?

S.: (fără ezitare) Mă duc în locul unde se cloceşte – unde sufletele sunt clocite. Sunt mamă de incubator, un fel de moaşă.

Dr. N: Vrei să spui că lucrezi într-o pepinieră de suflete?

S.: (mândră) Da, le ajutăm pe cele noi să apară. Noi ajutăm sufletele în primele lor momente... fiind aproape de ele, blânde şi grijulii. Noi le întâmpinăm.

Dr. N: Te rog, explică-mi cum arată acest loc?

S.: Este ceva gazos... un fagure de miere format din celule având deasupra curenţi turbionari de energie. E o lumină intensă acolo.

Dr. N: Când spui „fagure de miere”, mă întreb dacă vrei să sugerezi că pepiniera are structura unui stup.

S.: Da... deşi pepiniera însăşi este un spaţiu vast, fără să pară a fi limitat de dimensiuni exterioare. Sufletele noi au propriile celule de incubator unde stau până când cresc suficient pentru a fi mutate din spaţiul respectiv.

Dr. N: În calitate de Mamă de Incubator, când anume vezi pentru prima dată sufletele noi?

S.: Suntem în camera de primire, care este o parte a pepinierei şi se află la un capăt al spaţiului respectiv. Nou-sosiţii sunt transportaţi sub forma unor cantităţi mici de energie albă, închisă într-un sac auriu. Ei vin spre noi încet, sub forma unui şir ascendent, maiestuos.

Dr. N: De unde sosesc?

S.: La capătul acestui spaţiu, sub o arcadă, tot peretele este plin cu o masă de energie topită de mare intensitate şi vitalitate. Pare mai degrabă însufleţită de o uimitoare forţă a dragostei decât de o sursă de căldură

perceptibilă. Această masă pulsează şi se ondulează într-o frumoasă mişcare curgătoare. Culoarea ei este aceea de sub pleoapele tale, dacă te-ai uita cu ochii închişi la soare într-o zi strălucitoare.

Dr. N: Şi din acesta masă de materie vezi apărând sufletele?

S.: Din această masă începe o umflătură, dar niciodată exact din acelaşi loc. Umflătura creşte şi împinge spre exterior, devenind o ridicătură lipsită de formă. Separarea este un moment minunat. S-a născut un nou suflet. Este complet viu, cu o energie şi o claritate proprie.

Notă: Un alt reprezentant al nivelului V a făcut următoarea afirmaţie despre incubaţie. „Văd o masă care are forma unui ou, cu o energie care curge în afară şi înapoi înăuntru. Când îşi măreşte volumul, se formează fragmente de energie ale noului suflet. Când umflătura se contractă, cred că trage înapoi acele suflete care nu s-au format aşa cum trebuie. Din anumite motive, aceste fragmente nu au putut rezista până la următorul stadiu al individualităţii."

Dr. N: Ce vezi dincolo de această masă, Seena?

S.: (după o pauză lungă) Zăresc acea strălucire plină de fericire, de culoare galben-portocalie. Este un întuneric violet dincolo de această masă, dar nu un întuneric rece... este eternitatea.

Dr. N: Poţi să-mi spui mai multe despre şirul progresiv al noilor suflete care se îndreaptă spre tine din acea masă?

S.: Din galbenul portocaliu incandescent înaintarea este mai înceată, deoarece fiecare ou apare din masa de energie. Ele sunt transmise în diferite puncte, unde se află sufletele mamă, asemenea mic.

Dr. N: Câte mame vezi?

S.: Văd cinci prin apropiere... care, ca şi mine, se pregătesc.

Dr. N: Care sunt responsabilităţile unei mame de incubator?

S.: Plutim în jurul ouălor din care urmează să iasă noile suflete, aşa încât putem... să le ştergem cu prosopul după ce deschid sacii de aur. Progresia lor este redusă pentru a putea să le înglobăm energia minusculă într-o formă eternă, desăvârşită.

Dr. N: Ce vrei să zici prin „a le şterge cu prosopul"?

S.: Uscam energia umedă a noului suflet, ca să spun aşa. Nu pot explica exact toate acestea în limbaj uman. Este un fel de îmbrăţişare a noii energii albe.

Dr. N: Deci, acum poţi vedea cu adevărat energia albă?

S.: Da, şi când ele vin lângă noi – sus, aproape – observ mai multe nuanţe de albastru şi violet strălucind în jurul lor.

Dr. N: De ce crezi că se întâmplă aşa?

S.: (pauză, apoi cu blândeţe) O... Îmi dau seama acum... este un ombilic... legătura de energie a naşterii care îi uneşte pe fiecare.

Dr. N: Din ceea ce afirmi, văd imaginea unui colier lung de perle. Sufletele sunt perlele legate într-un şirag. E corect ce spun?

S.: Da, ca un şir de perle pe o curea argintie.

Dr. N: În regulă, acum explică-mi, când îmbrăţişezi fiecare suflet nou – sau îl ştergi, după cum ai spus – acest fapt îi dă viaţă?

S.: (reacţionează rapid) O, nu. Prin noi – nu de la noi – vine o forţă de viaţă plină de dragoste şi de cunoaştere atotştiutoare. Ceea ce reuşim să facem prin vibraţiile noastre în timpul uscării energiei noi este... esenţa unui început, speranţa unei realizări viitoare. Mamele o numesc... „îmbrăţişarea iubirii”. Acest lucru implică transmiterea unor gânduri despre ceea ce sunt şi ce pot deveni sufletele. Când înconjurăm un suflet nou cu o îmbrăţişare drăgăstoasă, îi insuflam acestei fiinţe înţelegerea şi compasiunea noastră.

Dr. N: Dă-mi voie, te rog, să merg puţin mai departe cu această îmbrăţişare vibraţională. Fiecare suflet nou are un caracter individual în acest moment? Adăugaţi sau scădeţi ceva identităţii lui iniţiale?

S.: Nu, acest caracter îl dobândeşte chiar de la sosire, deşi sufletul nou nu ştie încă cine este. Noi aducem hrana. Anunţăm la clocitoare că este timpul să începem. Prin... scânteierea energiei sale îi dăm sufletului conştiinţa propriei existenţe. Acesta este momentul trezirii.

Dr. N: Seena, te rog, ajută-mă să clarific un aspect. Când mă gândesc la asistentele de obstetrică dintr-o secţie de maternitate care se ocupă de creşterea şi hrănirea nou-născuţilor, ele nu au nici un fel de idee despre ce fel de persoană va fi copilaşul. Şi la voi se întâmplă la fel – să nu ştiţi despre caracterul nemuritor al acestor suflete noi?

S.: (râde) Suntem îngrijitoare în pepinieră, dar aceasta nu este o secţie a maternităţii umane. În momentul în care le luăm în grijă pe cele noi, ştim câte ceva despre identitatea lor. Trăsăturile individuale devin mai evidente, deoarece ne unim energia cu a lor ca să le furnizăm hrană. Acest lucru ne permite să ne folosim mai eficient vibraţiile pentru a le activa conştiinţa. Toate acestea fac parte din primele lor clipe de viaţă.

Dr. N: Cum ţi-ai dobândit cunoştinţele necesare folosirii potrivite a vibraţiilor la noile suflete, în timpul uceniciei?

S.: Acest lucru este ceva pe care noile mame trebuie să îl înveţe. Dacă nu este făcut aşa cum trebuie, sufletele care prind viaţă nu vor fi cu adevărat pregătite pentru acest lucru. Apoi, unul dintre Maeştrii Pepinierei va trebui să intervină mai târziu.

Dr. N: Poţi să îmi precizezi ceva mai mult despre aceasta, Scena? În timpul îmbrăţişării pline de dragoste, când ici prima dată în grijă aceste suflete, tu şi celelalte mame procedaţi la un proces de selecţie organizat în spatele

sarcinii de a vă ocupa de identitatea noului suflet? De exemplu, putem avea zece suflete mai curajoase care să fie urmate de zece suflete mai prudente?

S.: Sună atât de schematic! Fiecare suflet este unic, în totalitatea caracteristicilor sale create de o perfecţiune pe care nu pot să o descriu. Ceea ce pot să vă spun este că nu există niciodată două suflete identice.

Notă: Am auzit de la câţiva subiecţi că unul dintre motivele principale pentru care fiecare suflet diferă de altul este acela că, după ce Sursa „eliberează” fragmente de energie pentru a-l crea, ceea ce a rămas din masa iniţială se transformă imperceptibil, astfel încât nu mai e la fel ca la început. Prin urmare, Sursa se aseamănă cu o mamă divină care nu va da naştere niciodată la gemeni.

Dr. N: (insistând, dorind ca subiectul meu să mă corecteze): Crezi că este vorba de o selecţie absolut întâmplătoare? Nu există nici o ordine a caracteristicilor care să se potrivească în vreun fel cu similarităţile? Ştii ceva în acest sens?

S.: (frustrată) Cum aş putea cunoaşte acest lucru dacă nu am fost eu Creatorul? Există suflete asemănătoare, dar şi unele care nu se potrivesc cu nimic, toate în aceeaşi serie. Aceste combinaţii sunt aleatorii. Ca mamă, pot surprinde fiecare trăsătură majoră pe care o percep şi de aceea vă pot spune că nu există două care să aibă exact aceleaşi combinaţii de caractere.

Dr. N: Bine... (subiectul doreşte să continue).

S.: Simt o Prezenţă puternică de cealaltă parte a arcadei, care coordonează totul. Dacă există o cheie, un cod pentru modelele de energie – nu este nevoie să cunoaştem acest lucru...

Notă: Iată momentele pe care le aştept în şedinţele mele, când încerc să deschid uşa spre ultima Sursă. Această uşă nu se deschide însă niciodată complet, mai degrabă se întredeschide.

Dr. N: Te rog, spune-mi ce senzaţii ai în legătură cu acesta Prezenţă, cu masa de energie care aduce aceste suflete noi la voi. Cu siguranţă, tu şi celelalte mame trebuie să vă fi gândit la originea acestor suflete chiar dacă nu o puteţi vedea.

S.: (în şoaptă) Simt... Creatorul... că este aproape... dar nu poate să facă, de fapt, partea concretă a muncii.

Dr. N: (cu blândeţe) Vrei să zici că masa de energie s-ar putea să nu fie Creatorul primar?

S.: (nefiind în largul ei): Cred că există alţii care ajută – nu ştiu.

Dr. N: (încercând o altă cale) Este adevărat, Seena, că există imperfecţiuni la sufletele noi? Dacă ar fi create perfect, n-ar fi normal ca ele să fie create în întregime de un Creator desăvârşit?

S.: (îndoindu-se) Totul pare să fie perfect aici.

Dr. N: (mă îndrept temporar spre o altă direcţie) Lucrezi numai cu sufletele care vin pe Pământ?

S.: Da, dar ele pot merge oriunde. Doar o parte vin pe Pământ. Există multe lumi fizice similare cu Pământul. Noi le spunem lumile plăcerii şi lumile suferinţei.

Dr. N: Ştii când un suflet este gata să vină pe Pământ, bazându-te pe experienţa încarnărilor tale?

S.: Da. Ştiu că sufletele care vin în lumi asemănătoare Pământului trebuie să fie puternice şi optimiste din cauza durerii pe care sunt nevoite să o îndure, pe lângă bucurie.

Dr. N: Aşa cred şi eu. Şi când aceste suflete devin contaminate de corpul uman – în special cele tinere –, acest lucru se întâmplă deoarece nu sunt perfecte. Ar putea fi adevărat?

S.: Da, cred că da.

Dr. N: (continuând) Ceea ce îmi arată că trebuie să muncească pentru a dobândi mai multă substanţă decât au avut iniţial, mai multă instruire. Accepţi această premiză?

S.: (pauză lungă urmată de un suspin) Cred că perfecţiunea este acolo... unde sunt sufletele abia create. Maturizarea începe cu sfărâmarea inocenţei sufletelor noi, şi asta nu pentru că sunt stricate iniţial. Depăşirea obstacolelor le face mai puternice, dar imperfecţiunile dobândite nu vor dispărea niciodată total până ce toate sufletele nu se vor strânge laolaltă – adică atunci când încarnarea ia sfârşit.

Dr. N: Nu este dificil ca sufletele care au fost create să ia mereu locul celor a căror reîncarnare se sfârşeşte pe Pământ?

S.: Toate acestea se vor termina când toţi oamenii... toate rasele, naţionalităţile se vor uni şi vor fi ca unul. De aceea suntem trimişi să muncim în astfel de locuri, cum este Pământul.

Dr. N: Deci, atunci când experimentul va înceta, va dispărea şi universul în care trăim?

S.: S-ar putea să dispară mai înainte. Nu contează. Sunt altele. Eternitatea nu se sfârşeşte niciodată. Procesul este important pentru că ne permite să savurăm experienţa şi să ne exprimăm pe noi înşine... Şi să învăţăm.

Înainte de a continua cu evoluţia dezvoltării unui suflet, aş dori să trec în revistă ce diferenţe am aflat că există între ele, încă din momentul creării lor.

1. Există fragmente de energie care par să se întoarcă la masa de energie care le-a creat chiar înainte de a ajunge la pepinieră. Nu ştiu care este motivul pentru care au fost avortate. Altele, care ajung la pepinieră, nu sunt capabile să se descurce, „să existe” ca indivizi în timpul începutului maturizării. Mai târziu, sunt asociate cu funcţiile colective şi, după câte îmi dau seama, nu părăsesc niciodată lumea spiritelor.

2. Există fragmente de energie care au suflet individual... sau care dispun de resursele mentale necesare să se încarneze în forma fizică a oricărei lumi. Le găsim adesea în lumile mentale şi par să se mişte uşor între dimensiuni.

3. Există fragmente de energie cu suflet individual care se încarnează numai în lumile fizice. Aceste suflete pot fi pregătite în lumea spiritelor cu ajutorul unor sfere mentale primite între vieţi. Nu le consider călători interdimensionali.

4. Există fragmente de energie care sunt suflete cu abilitatea şi înclinaţia de a se încarna şi a funcţiona ca indivizi în toate tipurile de medii fizice şi mentale. Acest lucru nu le dă neapărat mai multă sau mai puţină instruire decât altor tipuri de suflete. Cu toate acestea, numărul mare de experienţe practice le oferă multe posibilităţi de specializare şi sarcini de răspundere.

Marele plan pentru sufletul nou-născut începe încet. O dată eliberate din pepinieră, aceste suflete nu se încarnează şi nici nu formează grupuri de suflete imediat. Iată mai jos o descriere a acestei perioade de tranziţie, provenită din memoria încă proaspătă a unui suflet tânăr, de nivel I, care are doar câteva încarnări la activ:

Înainte de aţi repartizat la grupul meu de suflete şi de a începe să vin pe Pământ, îmi amintesc că mi s a dat posibilitatea să trăiesc într-o lume semi-fizică sub forma unei lumini. Părea mai mult o lume mentală decât una fizică întrucât, ceea ce mă înconjura nu era complet solid şi nu exista viaţă biologică. Am văzut alte suflete tinere lângă mine şi ne-am putut mişca cu uşurinţă în jurul Pământului ca nişte becuri luminoase asemănătoare formei omeneşti. Nu făceam nimic, doar existam şi îmi însuşeam sentimentul pe care ţii dă o structură solidă. Deşi locul era mai mult astral decât temporal, învăţam să comunicăm unii cu alţii ca fiinţe trăind într-o comunitate. Nu aveam responsabilităţi. Era o atmosferă utopică de dragoste, siguranţă şi de protecţie extraordinară pretutindeni. Atunci am aflat că nimic nu este static şi că această perioadă de început va fi cea mai uşoară a existenţei noastre. În curând aveam să existăm într-o lume în care nu vom fi protejaţi, în locuri unde vom avea amintiri ale durerii şi singurătăţii şi totodată ale plăcerii – înţelegând că aceste experienţe reprezintă perioada în care înveţi.

Aşezările spirituale

În timp ce sunt în transă, subiecţii mei descriu multe reprezentări vizuale ale lumii spiritelor, folosind simboluri pământeşti. Au însuşirea de a crea imagini structurale din propriile experienţe planetare sau aceste configuraţii pot fi făurite pentru ei de ghizi care încearcă să le ridice nivelul de confort creând o ambianţă familiară. După ce am discutat în prelegerile mele aspectul memoriei inconştiente, am auzit oameni spunând că, în ciuda veridicităţii lor, aceste observaţii nu par credibile. Cum pot exista sălile de clasă, bibliotecile şi templele în lumea spiritelor?

Pun aceste întrebări explicând că memoria de observare a trecutului este metaforică din perspectiva curentă. Scenele originare din toate vieţile noastre nu părăsesc niciodată memoria noastră de suflete. În lumea spiritelor, să vezi un templu nu înseamnă perceperea literală a unor blocuri de piatră, ci mai degrabă o vizualizare a semnificaţiei pe care sanctuarul o are pentru acel suflet. Întorşi înapoi pe Pământ, amintirile unor evenimente din trecut, din viaţa sufletului nostru, sunt reproduceri ale unor împrejurări şi evenimente bazate pe interpretări şi cunoaştere conştientă. Recreerea întregii memorii a clientului se bazează pe observaţiile memoriei sufletului, care prelucrează informaţiile printr-o minte umană. Dincolo de structurile vizuale ale aşezărilor spirituale, am în vedere întotdeauna aspectele funcţionale a ceea ce face subiectul în aceste locuri.

O dată ce noile suflete părăsesc coconii protectori, ele intră în viaţa de comunitate. Deoarece îşi încep încarnările, descrierile locurilor şi structurilor pe care le văd între vieţi capătă aceleaşi caracteristici ca şi cele ale sufletelor mai bătrâne care merg pe Pământ. Uneori aceste prezentări nu sunt aşa de pământeşti. Am auzit relatări despre nişte structuri de sticlă asemănătoare unor catedrale, despre săli mari de cristale, despre construcţii geometrice cu multe unghiuri şi împrejurimi netede, cu bolţi, fără delimitări. Apoi, subiecţii mei ar mai putea spune că în jurul lor nu sunt construcţii, ci numai câmpuri cu flori şi scene câmpeneşti, cu păduri şi lacuri. Oamenii aflaţi sub hipnoză manifestă un soi de beatitudine când povestesc cum plutesc spre destinaţiile lor în lumea spiritelor. Mulţi sunt aşa de copleşiţi, încât nu pot descrie aşa cum ar trebui ceea ce văd.

Aud multe relatări despre mişcarea diafană a sufletelor care merg dintr-un loc în altul. Următoarea expunere este aceea a unui suflet de nivel IV care foloseşte formele geometrice pentru a descrie proprietăţile diverselor locuri pe care le vede.

Călătoresc mult în lumea spiritelor. Formele geometrice pe care le văd reprezintă pentru mine anumite funcţii. Fiecare structură are sistemul propriu

de energie. Piramidele sunt pentru singurătate, meditaţie şi vindecare. Formele dreptunghiulare, pentru revederea şi studiul vieţilor anterioare. Formele sferice sunt folosite pentru a examina vieţile viitoare, iar intrările de formă cilindrică sunt pentru a călători în alte lumi şi a căpăta o perspectivă. Câteodată trec pe lângă punctele centrale ale activităţii sufletului – asemănătoare unui aeroport – cu oameni încolonaţi telepatic. Punctele centrale sunt nişte roţi uriaşe sub formă de prismă cu nişte spiţe direcţionale care se curbează în partea opusă ţie. Este aglomerat, dar bine organizat (râde). Nu te poţi grăbi prea tare, căci ai putea trage mai sus linia pe care doreşti să o elimini dintre aceste puncte. Aceste centre sunt porţi de comunicare cu sufletele gazdă care conduc traficul şi sunt atente la întrebările călătorilor. Totul se petrece într-o mişcare de plutire uşoară, confortabilă şi, în plus, există tonuri armonioase, minunate, pe care sufletele le pot înregistra vibraţional pentru a le auzi până la destinaţie.

Există o afirmaţie în Upanişadele indiene referitoare la simţurile noastre care sunt păstrate în memorie după moarte. Cred că acest vechi text filosofic este corect, presupunând că simţurile, emoţiile şi cui uman reprezintă un drum spre experienţa infinită, ceea ce conferă un caracter fizic conştient Eului nemuritor. Aceste sentimente au fost exprimate de un client al meu într-un mod convingător:

Putem crea orice dorim în lumea spiritelor pentru a ne aduce aminte de locuri şi lucruri de care ne-am bucurat pe Pământ. Simulările noastre fizice sunt aproape perfecte – pentru mulţi sunt perfecte. Dar fără un corp... ei bine... pentru mine par nişte imitaţii. Îmi plac portocalele. Pot crea o portocală aici şi chiar să îi reproduc gustul dulce, aromat. Cu toate acestea, nu este chiar la fel când muşti dintr-o portocală pe Pământ. Acesta este unul dintre motivele pentru care mă bucur de reîncarnările mele fizice.

În ciuda comentariilor acestui client, am avut subiecţi care mi-au spus că ei văd lumea spiritelor ca pe o adevărată realitate, Pământul fiind o iluzie creată ca să ne înveţe Poate că nu e nici o contradicţie În această comparaţie Oamenii de pe Pământ au papile gustative foarte dezvoltate. De aceea, portocalele şi fiinţele umane se armonizează unele cu celelalte într-o existenţă. Există nivele ale realităţii. Simplul fapt că universul nostru este un teren de pregătire nu îl face ireal, ci doar nepermanent. Ceea ce poate fi o iluzie temporară în mediul uman nu provine din faptul că o portocală mâncată pe Pământ de un pământean *are gustul* mai bun decât una creată în lumea spiritelor şi mâncată de un suflet. Din aceeaşi mărturie aflăm că realitatea unei lumi spirituale interdimensionale, cu lipsa sa de perfecţiune, permite sufletului o gamă largă de experienţe dincolo de conceptele fizice.

Când subiecţii mei descriu centrele spirituale pe care le văd, aceasta este o imagine minunată pentru ei.Toate stereotipurile culturale amestecate cu aspectele simbolismului metaforic de care mintea umană îşi aduce aminte sunt prezente, dar toate aceste reconstituiri dramatice nu sunt mai puţin reale în viaţa spirituală a unei persoane Când sufletul se întoarce pe Pământ învăluit în uitare, trebuie să se adapteze unui creier nou lipsit de memorie conştientă. Copilul nou apărut nu are încă experienţe trecute. Reversul este adevărat imediat după moarte Pentru hipnoterapeutul spiritual există două forţe care acţionează în procesul regresiei. Pe de o parte, notăm memoria sufletului în acţiune, cu marea moştenire a vieţii anterioare şi a amintirilor vieţii spirituale Pe de altă parte, avem, de asemenea, amintirile conştiente ale unui corp prezent, angajat într-o imagine descriptivă, în timp ce subiectul este sub hipnoză. Latura conştientă a minţii sale nu este inconştientă în timpul hipnozei, pentru că, dacă ar fi aşa, subiectul ar fi incapabil să vorbească coerent cu interlocutorul său.

Memoria

Înainte de a continua cu analiza a ceea ce văd subiecţii mei aflaţi sub hipnoză în lumea spiritelor, vreau să furnizez mai multe informaţii despre cum interpretăm ceea ce îşi reaminteşte memoria şi ADN-ul. Există oameni care cred că toate amintirile sunt stocate în ADN. În acest fel, ei primesc o consolare din partea a ceea ce consideră a fi o abordare ştiinţifică împotriva reîncarnării.

Cu siguranţa, fiecare are tot dreptul să nu creadă în reîncarnare din anumite motive personale, religioase şi de alt gen. Dar să spui că toată memoria vieţii anterioare este, de fapt, genetică la origine, fiind stocată în celulele noastre cu un ADN de la nişte strămoşi foarte îndepărtaţi, pentru mine reprezintă un argument care nu stă în picioare din mai multe motive.

Amintirile inconştiente ale traumelor suferite în viaţa anterioară pot aduce în noul nostru corp o amprentă grav afectată fizic a trupului mort de mult timp, dar acest lucru nu se datorează ADN-ului. Aceste coduri moleculare sunt noi-nouţe şi apar o dată cu actualul nostru corp material. Atitudinile şi părerile provenite din mintea sufletului nu afectează mintea biologică. Există cercetători care cred că inteligenţa noastră eternă, incluzând amprente energetice şi modele de memorie din vieţi anterioare, poate influenţa ADN-ul. Într-adevăr, sunt nenumărate alte elemente care implică secvenţe de gândire pe care le aducem în corpul gazdă din sute de vieţi anterioare. Acest lucru include, de asemenea, experienţele noastre în lumea spiritelor, unde nu avem corp.

Un argument convingător împotriva memoriei ADN din viaţa anterioară este volumul de cunoştinţe pe care le-am acumulat despre vieţile precedente. Fostele corpuri pe care le-am avut în vieţile dinainte nu sunt aproape niciodată

legate genetic de familia noastră actuală. Aş fi putut fi un membru al familiei Smith, împreună cu alţii din grupul meu de suflete într-o viaţă şi am fi putut alege toţi să facem parte din familia Jones într-o viaţă viitoare. Cu toate acestea, nu ne vom întoarce la familia Smith, cum voi explica mai pe larg în capitolul 7. Subiectul obişnuit a trăit vieţi anterioare ca oriental, caucazian şi african, fără legături de creditate. În plus, cum se poate ca amintirile noastre despre a fi în alte lumi, de a aparţine altor specii să provină din celulele umane de ADN create doar pe Pământ? Răspunsul este simplu, aşa-numita memorie genetică reprezintă, de fapt, memoria sufletului provenind din partea inconştientă a minţii.

Eu împart memoria în trei categorii:

1. Memoria conştientă. Această stare a gândirii se va aplica la toate amintirile reţinute de creier în corpul nostru biologic. Se manifestă printr-un Eu conştient care este perceptiv şi adaptabil la planeta noastră fizică. Memoria conştientă este influenţată de experienţe senzoriale şi de toate manifestările noastre biologice şi ale instinctelor, cât şi de experienţele emoţionale. Poate fi imperfectă, pentru că există mecanisme de apărare legate de ceea ce primeşte şi evaluează aceasta prin impresii primite de la cele cinci simţuri.

2. Memoria veşnică. Amintirile din această categorie se pare că vin prin partea subconştientă a minţii. Gândirea sub-conştientă influenţează funcţiile organismului care nu sunt supuse controlului conştient, cum ar fi bătăile inimii şi rolul glandelor. Cu toate acestea, poate fi, de asemenea, locul unde se înmagazinează selectiv memoria conştientă. Memoria nemuritoare poartă amintirile originilor noastre în această viaţă şi în alte vieţi fizice. Este un depozit al unei mari părţi a psihicului nostru, pentru că partea subconştientă a minţii formează puntea între cea conştientă şi cea supraconştientă.

3. Memoria divină. Acestea sunt amintirile care provin din partea supraconştientă a minţii noastre, cea care găzduieşte sufletul. În cazul în care conştiinţa, intuiţia şi imaginaţia sunt exprimate prin memoria subconştientă, ele provin din această sursă superioară. Mintea eternă a sufletului nostru a evoluat de la o energie a gândirii conceptuale superioare dincolo de noi înşine. Se pare că inspiraţia îşi are originea în memoria veşnică, dar există o inteligenţă superioară în afara minţii corpului nostru, care formează o parte a memoriei divine. Sursa acestor gânduri divine este iluzorie Uneori o identificăm cu memoria personală, când, în realitate, memoria divină reprezintă comunicări de la fiinţele din existenţa noastră veşnică.

Centrele comunităţii

Următorul meu caz ilustrează asocierile vizuale pe care le fac subiecţii mei, aflaţi în stare supraconştientă, cu amintirile descriptive referitor la

întoarcerea lor acasă. Acest exemplu implică o identificare cu Grecia clasică, ceea ce nu este neobişnuit. Am auzit despre vizualizări atât de futuriste şi de suprarealiste, încât ne permitem puţine comparaţii cu cele cunoscute pe Pământ. Oamenii îmi spun că imaginile pe care le văd în acest punct nu se pot descrie în cuvinte. O dată ce duc un client dincolo de poartă, în spaţii unde începe să aibă contacte cu alte spirite, el devine bucuros.

În cazul 27, un subiect al cărui nume spiritual este Ariani, va asocia experienţei de după moartea din viaţa ei anterioară un templu al Greciei antice. Poate că acest lucru nu este surprinzător, deoarece mulţi dintre subiecţii mei au avut încarnări în perioada în care Grecia antică a adus unei lumi sumbre lumina unei civilizaţii superioare Atât în artă, cât şi în filosofic şi guvernare, grecii antici au lăsat o moştenire şi o provocare pentru cei care urmau să vină. Această societate a încercat să unească mintea raţională cu cea spirituală, lucru de care îşi amintesc clienţii care au trăit în Vârsta de Aur. Ultima încarnare a sufletului Ariani în Grecia antică a avut loc în secolul II î.Hr, chiar înainte să înceapă ocupaţia romană.

Cazul 27

Dr. N: Ce vezi când te apropii de centrul tău spiritual, Ariani?

S.: Un frumos templu grec, cu coloane strălucitoare de marmură albă.

Dr. N: Creezi tu însăţi imaginea sanctuarului sau ţi-o inserează altcineva în minte?

S.: Este chiar acolo, în faţa mea! Chiar aşa cum mi-o amintesc... dar... s-ar putea să mă mai ajute şi altcineva... ghidul meu... nu sunt sigură.

Dr. N: Acest templu îţi este familiar?

S.: (zâmbind) îl ştiu atât de bine. Reprezintă punctul culminant al unei serii de vieţi importante pe care nu aveam cum să le trăiesc din nou pentru mult timp pe Pământ.

Dr. N: Ce înseamnă toate acestea? De ce contează aşa de mult pentru tine acest templu?

S.: Este un templu închinat Atenei, zeiţa înţelepciunii. Am fost preoteasă – împreună cu altele trei. Treaba noastră era să păzim flacăra cunoaşterii. Flacăra se afla pe o stâncă netedă, în centrul templului, cu o inscripţie gravată de jur împrejur.

Dr. N: Ce semnifică inscripţia?

S.: (pauză) Ah... În esenţă... să cauţi adevărul cu orice preţ. Şi calea pentru a căuta adevărul este căutarea armoniei şi a frumuseţii în tot ceea ce ne înconjoară în viaţă.

Dr. N: (prefăcându-mă, intenţionat, că nu înţeleg) Ei bine, asta este tot ce ai făcut – doar să te asiguri că flacăra nu se stinge?

S.: (puţin exasperată) Nu, acesta era un loc de iniţiere în care putea participa o femeie. Flacăra simboliza flacăra sacră din inimile noastre pentru aflarea adevărului. Noi credeam într-un singur zeu, cu zeităţi mai puţin importante reprezentând părţi ale acelei puteri centrale.

Dr. N: Vrei să spui că tu şi celelalte femei aveaţi credinţe monoteiste?

S.: (zâmbind) Da, şi secta noastră depăşise graniţele templului. Eram văzute de autorităţi ca având sufletul pur şi nu ca o castă intelectuală. Mulţi dintre ei nu înţelegeau care era, de fapt, menirea noastră. Ei o vedeau pe Atena într-un fel, în timp ce noi o vedeam altfel. Pentru noi, flacăra însemna că raţiunea şi sentimentul nu erau antagonice. Şi că templul aşeza mintea deasupra superstiţiei. Noi, de asemenea, credeam în egalitatea dintre sexe.

Dr. N: Bănuiesc că acest mod de gândire radical ţi-ar putea aduce multe necazuri într-o aşezare patriarhală.

S.: Da, într-adevăr. Toleranţa lor a luat sfârşit, noi am văzut înşelătorii şi intrigi în interiorul propriei caste, apoi a apărut trădarea. Nu aveau încredere în acţiunile noastre. Am fost desfiinţate de un stat care făcea diferenţă între sexe, care pierdea puterea şi avea impresia că secta noastră contribuia la corupţia din interiorul ţării.

Dr. N: Şi doreai să ai templul alături de tine în lumea spiritelor după aceste vieţi trăite în Grecia?

S.: Acesta este un fel de a vedea lucrurile. Pentru mine, prietenele mele şi această viaţă şi celelalte trăite în Grecia reprezentau o etapă superioară a raţiunii, înţelepciunii şi a spiritualităţii. A trebuit să aştept mult timp înainte de a fi capabilă din nou să îmi exprim deschis, într-un trup femeiesc, aceste sentimente.

Când am condus-o pe Ariani în templul său, ea a văzut o galerie dreptunghiulară uriaşă, fără tavan, plină cu aproximativ o mie de suflete. Aceste suflete aparţineau unui mare grup secundar şi ea le văzuse strânse laolaltă, în grupuri mai mici, aşa-numitele grupuri primare formate din trei până la douăzeci şi cinci de suflete. Propriul grup matcă se afla în mijloc, în spate, în partea dreaptă (vezi fig. 1, pag. 119, cercul A). Când a făcut drumul de întoarcere, Ariani a fost însoţită de ghidul ei. Apoi ea a descris cum îi apare această intrare unui suflet care se întoarce. Această scenă este una pe care o aud repetându-se iar şi iar, implicând un număr mare de grupuri de suflete, în felurite structuri ale aşezării. În minţile superconştiente ale oamenilor, aceste adunări ar putea avea loc la fel de bine într-un amfiteatru, în curtea unui palat, într-o aulă sau într-un templu.

Dr. N: Ariani, explică-mi cu ce seamănă drumul tău prin această mulţime de suflete, până la propriul grup matcă.

S.: (foarte emoţionată) Este înălţător şi straniu în acelaşi timp. Condusă de ghidul meu, începem să ne croim drum la dreapta şi la stânga printre grupuri, dintre care unele stau jos într-un cerc, iar altele în picioare, vorbind. La început, cei mai mulţi dintre oameni nu-mi acordă nici o atenţie, pentru că suntem străini. Sufletele pe lângă care trec ar putea da din cap în semn de acceptare politicoasă a sosirii mele. Apoi, cam pe la mijlocul drumului, oamenii care mă văd devin mai însufleţiţi. Un bărbat, care a fost iubitul meu două vieţi, se ridică, mă sărută şi mă întreabă ce mai fac. Mai mulţi oameni din alte grupuri încep acum să îmi zâmbească şi să îmi facă semne cu mâna. Unii, pe care i-am cunoscut în vieţile mele destul de puţin, mă salută. După aceea, ajungând la un grup de lângă propriul grup matcă – îmi văd părinţii. Ei se opresc din ceea ce fac şi se îngrămădesc în micul spaţiu dintre cele două grupuri pentru a mă îmbrăţişa şi a mă încuraja. În sfârşit, ajung la propriul grup şi toată lumea mă întâmpină pentru că m-am întors.

Aproape jumătate dintre pacienţii mei zăresc grupuri mari de suflete la întoarcere. Cealaltă jumătate povesteşte că, după sosirea lor, ei văd doar propriul grup matcă. Imaginile vizuale, atât cele ale adunărilor mari de suflete, cât şi acelea ale adunărilor mai mici pot fi diferite la acelaşi suflet după vieţi diferite. De asemenea, grupul primar de suflete, de care suntem legaţi mai strâns, poate să apară aceloraşi subiecţi sub forma unor oameni care participă la scene de relaxare în aer liber, cum ar fi câmpurile de la ţară pline cu flori.

Fără să ţină seama de o aşezare exterioară sau interioară, figurile 2 şi 3 ilustrează ceea ce văd majoritatea subiecţilor când iau prima dată contact cu grupul. În aceste momente nu se observă alte grupuri în zonă. În figura 2, sufletele care le întâmpină sunt mai degrabă strânse laolaltă, fiecare suflet ajungând la rândul lui în poziţia din faţă. Figura 3 arată modul obişnuit în care un grup formează un semicerc în jurul sufletului nou venit. Cei mai mulţi dintre subiecţii mei experimentează această formă circulară de întâmpinare. O reprezentare descriptivă a acestei practici va fi redată în Capitolul 7, la Cazul 47.

Acei subiecţi care povestesc că se duc direct într-o sală de clasă când se întorc dintr-o viaţă trecută au în minte imaginea clară a coridoarelor care leagă o serie de spaţii pentru studiu. În mod infailibil, par să ştie cărui spaţiu îi aparţin. În aceste cazuri, grupurile matcă îşi întrerup, de obicei, activitatea pentru a-i întâmpina pe cei nou veniţi. Figura 4 reprezintă planul obişnuit al unui centru de studiu unde lucrează multe grupuri de suflete. Consecvenţa cu care mi se relatează despre aşezările ilustrate de figura 4 este uimitoare. Doar un mic procent al subiecţilor mei spune că întâlnirea lor iniţială cu grupurile de suflete implică doar plutirea în aer fară nimic în jur. Absenţa unor peisaje sau a unor structuri fizice nu durează mult, chiar şi în minţile acestor oameni.

Figura 1: *Sala Mare a Centrului Comunității*

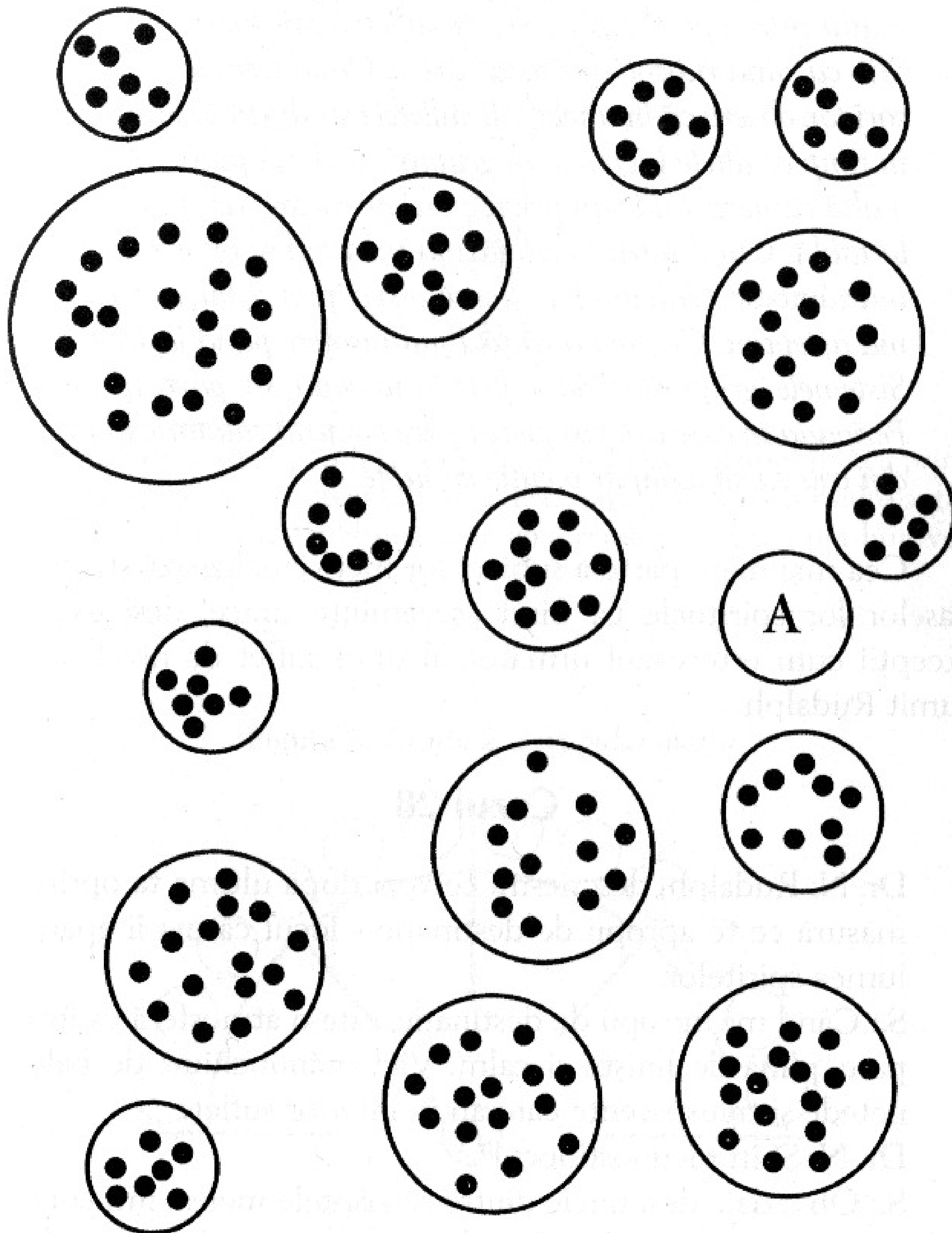

Figura 1 reprezintă ceea ce mulţi oameni văd, la prima vedere, ca fiind numeroase grupuri primare de suflete ce formează un grup mare secundar de aproximativ o mie de suflete. Grupul primar A este grupul matcă al subiectului.

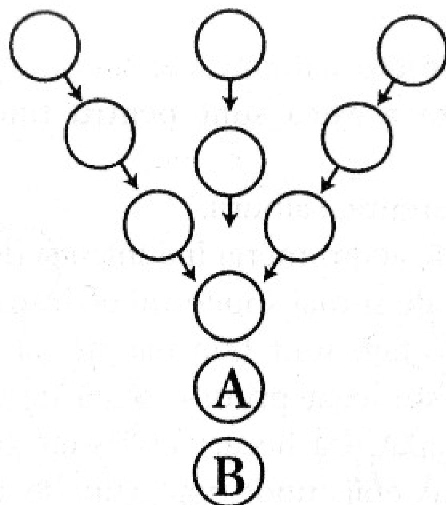

Figura 2: *Poziția 1 a grupului matcă.*

Figura 2 indică poziţia în formă de diamant în care grupul matcă primar se aşează atunci când aşteaptă întoarcerea unui suflet. Aici multe suflete aşteaptă, unul în spatele altuia, să le vină rândul pentru a ura bun venit celui care revine.

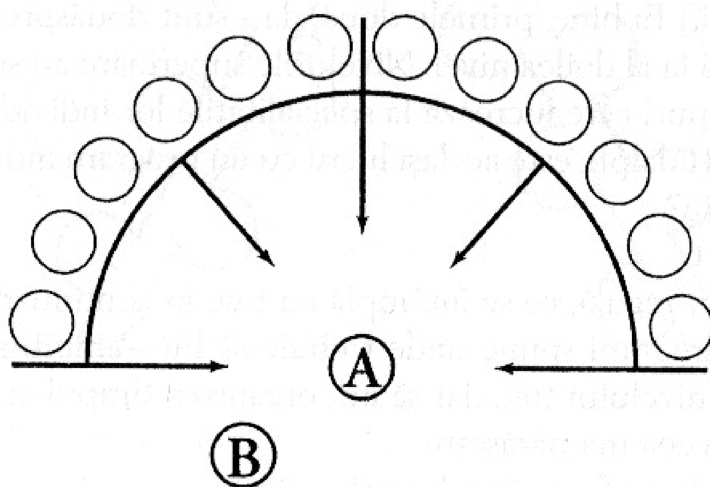

Figura 3: *Poziția 2 a grupului matcă*

Figura 3 indică poziţia mult mai obişnuită, de semicerc, pe care o au sufletele din grupul care aşteaptă revenirea sufletului A cu (sau tară) un profesor-ghid în poziţia B. În această poziţie ca de ceas, sufletele înaintează fiecare, la rândul său, într-o mişcare de arc de cerc de 180 de grade. Sufletele nu vin şi din spatele celui care se întoarce, sufletul A, cum ar fi dinspre ora 6 a ceasului.

Figura 4: *Centrul de învățământ*

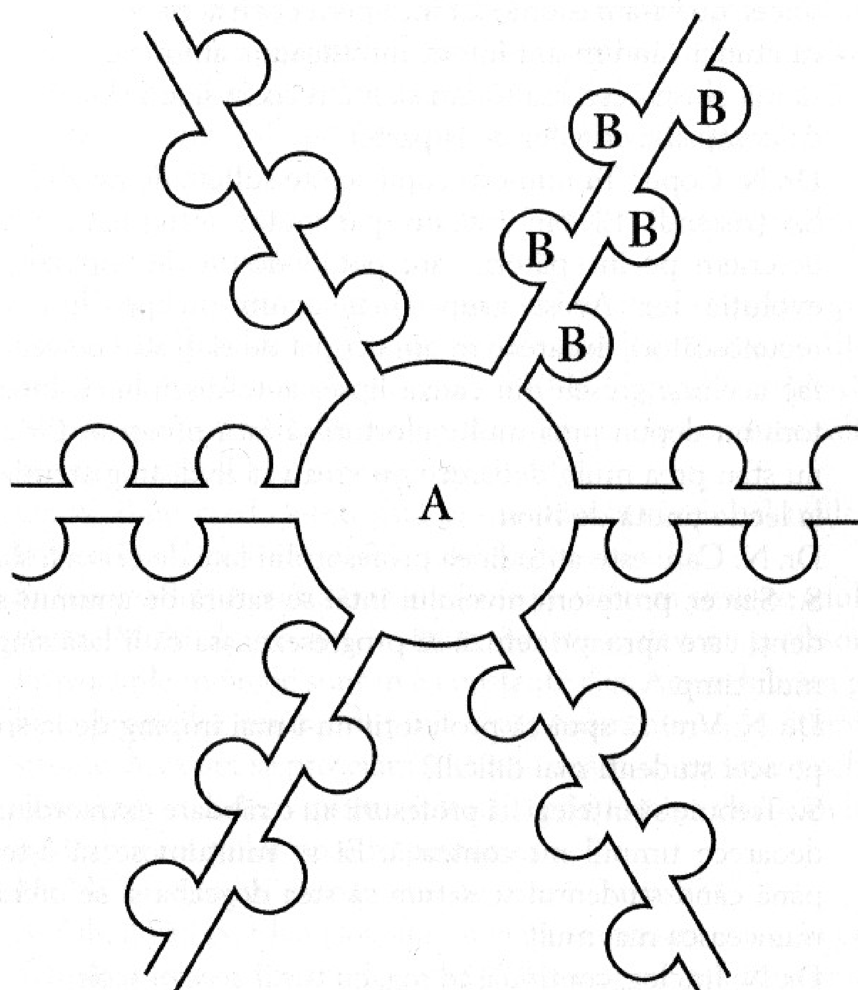

Figura 4. Designul clasei de curs este vizualizat de multe suflete ca având o rotondă A în centru, camere de studiu pentru grupurile matcă B aflate pe coridoare adiacente. De obicei, nu sunt mai mult de şase camere pe un coridor. Aceste săli rotunde se află departe unele de altele. Numărul coridoarelor variază.

Sălile de clasă

Orice adunare a sufletelor în afara sălilor de clasă, inclusiv cele din marile săli de întruniri, arată că este timpul socializării şi al relaxării generale. Acest lucru nu înseamnă că nu au loc discuţii serioase în aceste aşezăminte, ci doar că activităţile sufletului nu sunt îndrumate, ca în locurile de studiu. Mai jos este

o descriere tipică făcută de un subiect care se îndreaptă spre o sală de clasă (vezi fig. 4):

Ghidul mă conduce într-o structură sub formă de stea şi ştiu că acesta este locul meu de studiu. Este ca o sală centrală cu o boltă rotundă, acum goală. Văd coridoare care duc în direcţii diferite şi noi mergem pe unul dintre aceste culoare, unde sunt aşezate sălile. Ele sunt aşezate, astfel încât să nu existe două săli faţă în faţă. În felul acesta nu vom deranja o altă cameră cu suflete. Cămăruţa mea este a treia pe stânga. Nu văd niciodată mai mult de şase camere pe un coridor. În fiecare odaie sunt aproximativ intre opt şi cincisprezece suflete care lucrează la birouri. Ştiu că sună ridicol, dar asta zăresc. Când trec cu ghidul meu pe coridor, observ că în unele săli sufletele studiază în linişte, singure, în timp ce altele lucrează în grupuri de două până la cinci. Într-o altă cameră studenţii privesc un instructor care ţine o prelegere la tablă. Când intru în cămăruţa mea toţi se opresc din lucru şi îmi zâmbesc. Unii îmi fac cu mâna şi câţiva se bucură, ca şi când mă aşteptau. Cei de lângă uşă mă însoţesc până la locul meu şi Sistemele grupurilor de suflete sunt gata să particip la lecţie. Perioada în care am fost plecat pare o scurtă călătorie la prăvălia din colţ ca să cumpăr o cutie cu lapte.

Cea mai mare parte a subiecţilor mei vizualizează structurile claselor lor spirituale ca fiind aşezăminte unice, deşi există şi excepţii cum este cazul următor, al unui suflet de nivel mediu, numit Rudalph.

Cazul 28

Dr. N: Rudalph, descrie-mi ce vezi după ultima ta oprire, pe măsură ce te apropii de destinaţie – locul căruia îi aparţii în lumea spiritelor.

S.: Când mă apropii de destinaţie, este o atmosferă ca într-un parc, plină de linişte şi calm. Văd mănunchiuri de baloane netede şi transparente care au în interior suflete.

Dr. N: Şi îţi recunoşti locul?

S.: Oh... da... deşi unele dintre referinţele mele... Îmi iau ceva timp să mă acomodez. Sunt bine. Aş fi putut face acest lucru singur, dar ghidul meu, Tahama (care apare ca un indian american), a venit să mă însoţească în această călătorie, deoarece ştia că eram obosit după o viaţă lungă şi grea (subiectul a murit la vârsta de optzeci şi trei de ani, în 1937). E atât de amabilă.

Dr. N: În regulă, descrie-mi acest loc, te rog.

S.: Văd locul ca un balon mare – care este clădirea unei şcoli – împărţit în patru etaje. În interiorul baloanelor sunt multe puncte strălucitoare, colorate, ale energiei sufletului.

Dr. N: Şi toate acestea sunt pentru tine transparente din afară?

S.: Semitransparente... alburii.

Dr. N: În regulă, acum mergi înăuntru şi descrie-mi cum vezi aceste patru etaje şi mai spune-mi ce înseamnă pentru tine.

S.: Cele patru etaje sunt transparente şi seamănă cu sticla. Fiecare nivel este legat printr-o scară de o cămăruţă pentru studiu la un capăt. La fiecare etaj sunt grupuri care învaţă. Intru la primul etaj, unde un grup de începători de optsprezece suflete ascultă o femeie lector numită Bion. O cunosc – ea este foarte conştientă de lacunele tinerilor. E puternică, dar blândă.

Dr. N: Ştii toţi profesorii din această şcoală?

S.: Da, bineînţeles. Eu sunt unul dintre ei – tocmai am început. Vă rog să nu credeţi că mă laud, sunt doar un profesor începător, dar foarte mândru.

Dr. N: E firesc să fii mândru de asta, Rudalph. Spune-mi, fiecare etaj are un grup matcă primar?

S.: (ezită) Ei bine, primele două, da – sunt douăsprezece care lucrează la al doilea nivel. Nivelurile superioare au suflete din alte grupuri care lucrează la specialităţile lor individuale.

Dr. N: Rudalph, este acelaşi lucru cu un program independent de studiu?

S.: Exact.

Dr. N: În regulă, ce se întâmplă cu tine în continuare?

S.: Tahama îmi spune unde trebuie să fiu – amintindu-mi că

aparţin nivelului trei, dar să îmi organizez timpul cum vreau.

După aceea mă părăseşte.

Dr. N: De ce face acest lucru?

S.: Oh, ştii... Ghizii noştri păstrează cu noi o relaţie profesor – student în acest centru. Încearcă să nu fie foarte familiari cu noi... din punct de vedere social, datorită... statutului lor profesional. Nu vreau să spun că se comportă ca nişte profesori înfumuraţi pe Pământ. Este diferit. Profesorii şefi, cum ar fi celălalt ghid al meu, Relon, păstrează o oarecare distanţă faţă de studenţi când nu predau, pentru a le da libertate şi a le permite sa se exprime individual. Ei cred că este important pentru evoluţia studenţilor ca aceştia să nu stea în jurul lor tot timpul.

Dr. N: Foarte interesant. Continuă, te rog, Rudalph.

S.: Ei, bine, Tahama spune că ne vom vedea mai târziu. Să fiu sincer, nu m-am acomodat încă perfect cu acest loc. Este la fel ca atunci când m-am întors. Întotdeauna am nevoie de timp să mă obişnuiesc, aşa că am să mă relaxez şi am să mă bucur de compania copiilor de la parter.

Dr. N: Copii? Tu numeşti copii aceste suflete de nivelul I?

S.: (râzând) Ei bine, acum par puţin înfumurat. Aşa îi descriem pe începători, care pot fi destul de copilăroşi în evoluţia lor. Acest grup chiar acum începe. Îmi sunt recunoscători, deoarece m-am ocupat de ei. Îi ştiu pe cei care

fac aceleaşi greşeli din cauza lipsei auto-disciplinei. Începătorii nu depun prea multe eforturi să facă progrese. Oricum nu stau prea mult, deoarece nu vreau să le distrag atenţia de la lecţia ţinută de Bion.

Dr. N: Care este atitudinea profesorului faţă de cei mai slabi?

S.: Sincer, profesorii nivelului întâi se satură de anumiţi studenţi care aproape refuză să progreseze, aşa că îi lasă singuri mult timp.

Dr. N: Vrei să spui că profesorii nu-i mai împing de la spate pe acei studenţi mai dificili?

S.: Trebuie să înţelegi că profesorii au o răbdare extraordinară, deoarece timpul nu contează. Ei se mulţumesc să aştepte până când studentul se satură să stea degeaba şi se oferă să muncească mai mult.

Dr. N: Înţeleg, continuă, te rog, cu turul acestei şcoli.

S.: Privesc în sus, prin tavanul de sticlă, la al doilea nivel. Spre acesta mă îndrept în continuare. Aceste suflete au o înfăţişare lânoasă, ceţoasă din acest punct. Nu am nevoie cu adevărat de o scară, dar asta reprezintă o punte de trecere în mintea mea. Când urc la al doilea etaj văd adolescenţii. Sunt nişte tineri foarte activi... plini de o energie neobosită... ca nişte bureţi care absorb multe informaţii repede şi care încearcă să se folosească de cunoştinţele lor. Învaţă să fie stăpâni pe ei înşişi, dar mulţi încă nu ştiu cum să transmită aceste informaţii altora, eficient.

Dr. N: Ca profesor, ai putea spune că aceste suflete sunt preocupate de ele însele?

S.: (râde) Este normal, împreună cu o nevoie constantă de a primi o stimulare din afară (mai serios). Încă nu sunt calificat să predau la acest nivel. Enit se ocupă de acest lucru aici – un profesor care menţine disciplina, dar are o inimă mare. Chiar acum ei sunt în pauză. Este nostim să îi ai în preajmă, deoarece toţi îmi cer informaţii despre felul în care am învăţat să realizez lucrurile pe Pământ. În curând va trebui să urc la al treilea nivel.

Dr. N: Ce s-ar întâmpla dacă unul dintre aceşti elevi te-ar urma la nivelul al treilea?

S.: (zâmbeşte) Din când în când unul ajunge în zone superioare. Este similar cu situaţia în care un elev de clasa a III-a merge pe hol şi intră într-o clasă a VI-a. Copilul s-ar pierde. Ar putea fi puţin cicăliţi pe Pământ, dar cineva i-ar duce calm înapoi în clasele lor. Este aceeaşi situaţie.

Dr. N: Bine, cred că eşti gata să mă duci la nivelul al treilea. Poţi să îmi descrii impresiile tale despre acest loc?

S.: (cu veselie) Aceasta este zona mea şi suntem ca nişte adulţi tineri. Mulţi dintre noi învăţăm pentru a deveni profesori. Provocările mentale sunt mai constante aici. Acum lucrăm pe baza propriilor resurse, nu mai reacţionăm numai la diferite situaţii. Învăţăm să protejăm şi să informăm, să ne ţinem ochii

deschişi şi să vedem spiritul celorlalţi prin lumina din ochii lor în timpul rotaţiilor noastre pământeşti.

Dr. N: Îi recunoşti pe oamenii pe care îi cunoşti?

S.: Oh, îl văd pe Elan (soţ, atât în viaţa anterioară, cât şi în cea actuală, o rudă primară de suflet). El îmi apare aşa cum eram în ultima viaţă. Elan îmi trezeşte cu dragostea lui energia amorţită – aşa cum aprinzi un foc într-o sobă rece. Am fost văduvă mult timp (lăcrimând). Suntem absorbiţi într-o mare de fericire timp de câteva minute.

Dr. N: (după o pauză) Altcineva?

S.: Toată lumea. Este Esent (mama în viaţa actuală) şi Blay (cea mai bună prietenă în viaţa ei actuală). (Subiectul este brusc tulburat). Vreau să urc repede la al patrulea nivel să o văd pe fiica mea Anna (tot în viaţa actuală).

Dr. N: Spune-mi tot ce ştii despre al patrulea nivel.

S.: Sunt doar trei suflete acolo şi de jos par nişte umbre informe de un albastru auriu şi argintiu. Este atâta căldură şi iubire la aceste suflete care devin adevăraţi adulţi. Ele devin foarte înţelepte ajutând sufletele să îşi folosească trupurile umane. Cred că se simt mai degrabă atinse de un spirit divin. Ele sunt adaptate existenţei pe care o duc. Când se întorc dintr-o viaţă fizică nu trebuie să se adapteze, aşa cum fac eu.

Dr. N: Unde sunt adulţii mai bătrâni, cum ar fi ghizii mai în vârstă, înţelepţii şi alţii asemenea lor?

S.: Ei nu sunt în acest balon, dar îi vedem în altă parte.

Biblioteca spirituală a Cărţilor Vieţii

Mulţi dintre clienţii mei vorbesc despre faptul că se află în biblioteci de cercetare la scurt timp după ce se alătură grupurilor lor de suflete. Am ajuns să accept ideea că există un standard de învăţare imperios, aşa că începem imediat să ne studiem în profunzime vieţile anterioare. După ce am scris în prima mea carte despre locul unde sunt înmagazinate însemnările vieţii noastre, oamenii m-au întrebat dacă puteam să le furnizez mai multe detalii.

Persoanele care descriu structuri pământeşti în casa lor spirituală includ aici şi biblioteca, iar descrierile acestui loc sunt destul de consecvente. Pe Pământ, o bibliotecă reprezintă o colecţie de cărţi adunate sistematic şi aranjate pe domenii şi titluri, cu scopul de a furniza informaţii. Titlurile Cărţilor Vieţii spirituale au numele clientului meu pe ele. Acest lucru poate părea ciudat, dar dacă lucrăm cu o fiinţă acvatică inteligentă de pe Planeta X care nu a fost niciodată pe Pământ şi al cărei loc de studiu era oceanul, sunt sigur că acest lucru va fi povestit de această entitate ca fiind ceea ce a văzut în lumea spiritelor.

Am relatat despre clasele spirituale şi despre cămăruţele adiacente mai mici unde grupurile primare interacţionează, incluzând chiar şi camere mai mici izolate, unde sufletele pot fi complet singure pentru a studia în linişte. Nimic nu este mic în ceea ce priveşte biblioteca. Toată lumea îmi spune că locul în care se află Cărţile Vieţii este văzut ca un amfiteatru uriaş de studiu, cu o structură dreptunghiulară, cu cărţi aşezate pe pereţi şi multe suflete care studiază la birouri, suflete care par că nu se cunosc. Când subiecţii mei descriu o bibliotecă spirituală, ci văd planul podelei încăperii în figura 5, imagine care este foarte puternică în mintea lor.

Odată intraţi în acest spaţiu, ghizii- bibliotecari sunt Sufletele-Arhivari care se ocupă de cărţi. Ele sunt tăcute, aproape nişte fiinţe monahale care îi ajută atât pe ghizi, cât şi pe studenţii din multe grupuri matcă să obţină informaţii. Aceste biblioteci spirituale îndrumă sufletele în diferite moduri, în funcţie de nivelul cunoştinţelor lor. Sufletele pot fi călăuzite fie de propriii ghizi, fie de Arhivari, sau de amândouă categoriile. Unii dintre clienţii mei merg la bibliotecă singuri când se întorc în lumea spiritelor, în timp ce alţii au ghizi care îi însoţesc, de obicei, în acest spaţiu. Un ghid trebuie să îşi ajute studentul la început, după care va părăsi camera. Multe elemente concură aici, inclusiv complexitatea cercetării şi perioada care trebuie revăzută de sufletul student. Când studenţii se află în aceste coridoare de studiu lucrează uneori în perechi, dar, în principal, îşi fac cercetările singuri, după ce au fost ajutaţi de Arhivari la găsirea Cărţilor Vieţii potrivite.

Figura 5: *Biblioteca spirituală a Cărţilor Vieţii*

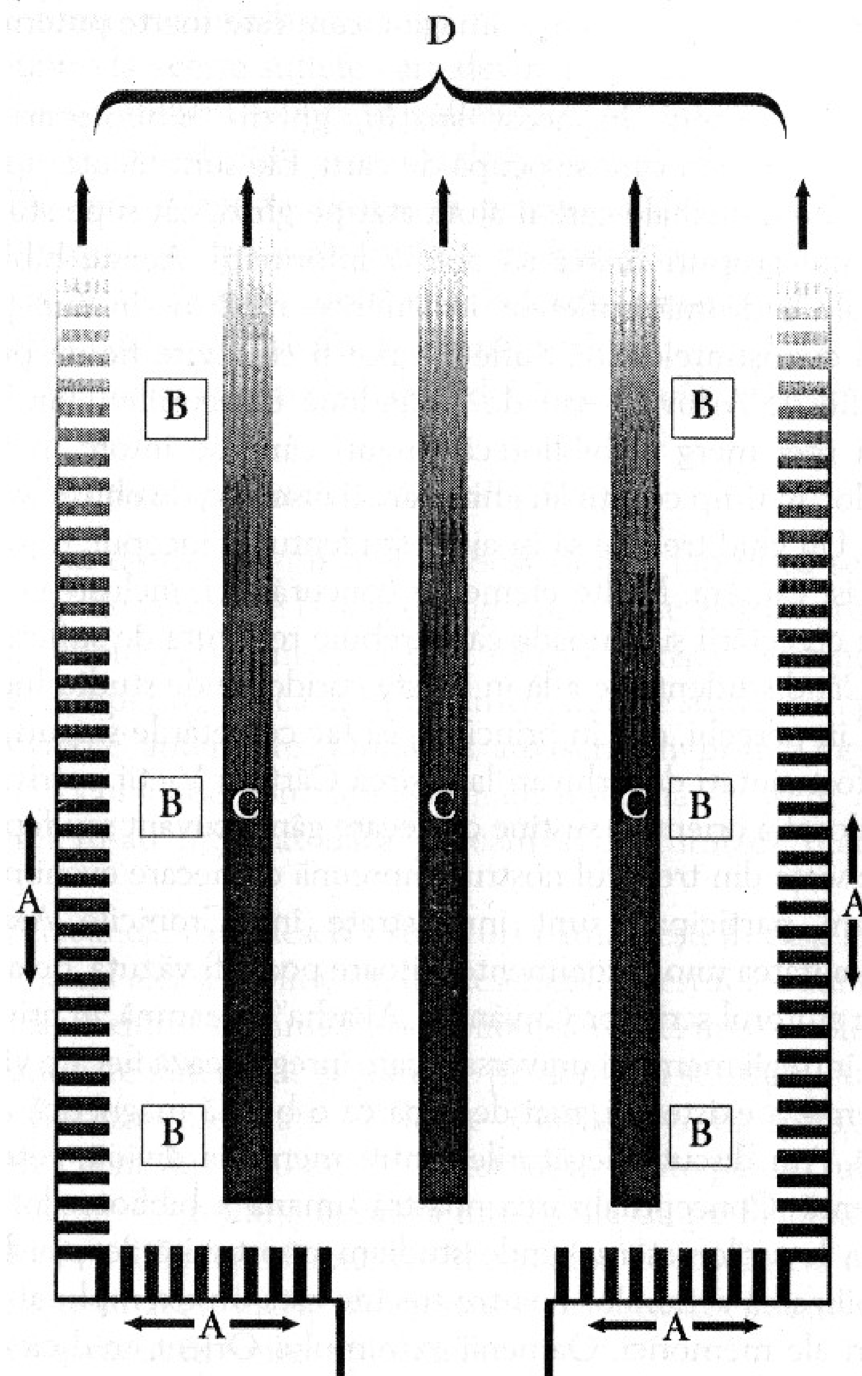

Figura 5

A: Rafturi de-a lungul pereţilor într-o structură dreptunghiulară.

B: Piedestaluri pentru arhivarii şi ghizii care asistă sufletele pentru a-şi localiza cărţile potrivite.

C: Mese lungi de studiu.

D: Pereţi de cărţi şi mese de studiu depărtate unele de altele, astfel încât să nu fie în faţa sufletului.

Filosofia orientală susţine că fiecare gând, cuvânt sau faptă din fiecare viaţă din trecutul nostru, împreună cu fiecare eveniment la care am participat, sunt înregistrate în „Cronicile Akasha”. Eventualitatea unor evenimente viitoare poate fi văzută, de asemenea, cu ajutorul scribilor. Cuvântul „Akasha” înseamnă, în principal, esenţa întregii memorii universale care înregistrează fiecare vibraţie de energie a existenţei, mai degrabă ca o bandă magnetică audiovizuală. Am discutat legăturile dintre memoria divină, veşnică şi conştienţă. Conceptualizarea noastră umană a bibliotecilor spirituale, a locurilor eterne unde studiem oportunităţile pierdute şi contabilizarea acţiunilor noastre trecute este un exemplu al acelor legături ale memoriei. Oamenii extremului Orient cred că esenţa tuturor evenimentelor trecute, prezente şi viitoare este păstrată prin stocarea particulelor de energie şi apoi prin redobândirea acestora prin alinieri vibraţionale într-un loc spiritual sacru. Simt că întregul concept al însemnărilor spirituale personale ale fiecăruia dintre noi nu îşi are originea în India sau altundeva pe Pământ. A început o dată cu memoria noastră spirituală, care are deja cunoştinţe despre aceste cronici din perioada dintre vieţi.

Cred că este neplăcut că anumite aspecte legate de memoria redobândita despre bibliotecile spirituale pot ii distruse de sistemele de valori umane care îşi fac un scop din înspăimântarea oamenilor. În culturile orientale există persoane care au fost determinate să creadă că aceste Cărţi ale Vieţii sunt analoge cu jurnalele spirituale care pot fi folosite ca probe împotriva sufletului. Apariţiile bibliotecilor spirituale sunt interpretate ca locuri unde cazurile sunt pregătite, ca depoziţii împotriva sufletelor rătăcite pe baza însemnărilor lor Karmice. Un pas înainte în acest sistem de valori greşit ne aduce la tribunalul groazei care condamnă pe baza mărturiei despre defectele sufletului în ultima viaţă. Unii mediumi susţin că au un acces privilegiat la evenimentele din viitor prin Cronicile Akasha şi că, lucrând exclusiv cu discipolii lor pot să îi ferească de nenorociri.

Extravaganţa umană nu cunoaşte limite atunci când e vorba să infiltreze frica. Un prim exemplu este teama de o pedeapsă groaznică pentru cei care se sinucid. Este adevărat că perspectiva de a fi ţinut în afara raiului era un motiv ce împiedica sinuciderea, dar abordarea este greşită. Am observat în ultimii ani că nici măcar biserica catolică nu mai este chiar atât de mult împotriva sinuciderii, considerată un păcat de moarte, supus pedepsei spirituale extreme. Acum există un catehism aprobat de Vatican care declară că sinuciderea este „împotriva legii naturale”, dar care adaugă că „pe căi numai de Dumnezeu ştiute” există posibilitatea unei căinţe salutare. Termenul salutar fund înţeles în sensul unui scop pozitiv.

Următorul meu caz prezintă un subiect care s-a sinucis în ultima sa viaţă. Ea îşi descrie interogarea privind acest act în incinta unei biblioteci. Deseori, în

lumea spiritelor, aici începe căinţa. Deoarece îi voi revedea sinuciderea, este un moment potrivit să ne îndepărtăm puţin de bibliotecă şi să urmărim câteva dintre întrebările pe care le-am pus despre sinucidere şi pedeapsa care urmează în lumea spiritelor.

Când lucrez cu clienţi care s-au sinucis în vieţile anterioare, primul lucru pe care cei mai mulţi îl spun chiar după moarte este „Oh, Doamne, cum am putut fi atât de prost!”. Aceşti oameni sunt cei sănătoşi din punct de vedere fizic, nu cei care suferă de vreo boală. Sinuciderea unei persoane, tânără sau bătrână, a cărei stare fizică a redus calitatea vieţii sale la aproape nimic, este tratată diferenţiat în lumea spiritelor comparativ cu cele care au recurs la acest act având trupuri sănătoase. În timp ce toate cazurile de sinucidere sunt tratate cu blândeţe şi înţelegere, oamenii care s-au sinucis având un corp sănătos vor trebui să plătească într-un fel pentru acest lucru.

Din ceea ce rezultă din experienţa mea, sufletele nu simt vreun sentiment de eşec sau de vină când au fost implicate într-o moarte blândă. Voi da un exemplu real al unei astfel de morţi, în secţiunea dedicată liberului arbitru, în capitolul 9. Când există o suferinţă fizică de neîndurat, avem dreptul să fim eliberaţi de durerea şi jignirea de a fi trataţi ca nişte copii neajutoraţi legaţi de nişte sisteme care să ne menţină în viaţă. Cred că în lumea spiritelor nu există nici un stigmat asupra unui suflet care părăseşte un corp profund distrus, fie că este eliberat de propria sa mână sau de cea a unui îngrijitor milos.

Am lucrat cu un număr destul de mare de persoane care s-au sinucis cu ani înainte de a mă vedea şi cred că această colaborare dintre noi a avut drept rezultat o perspectivă folositoare. Unele erau încă într-o stare emoţională confuză când le-am întâlnit, în timp ce altele se îndepărtaseră de gândurile auto-distructive. Am învăţat însă un lucru: că oamenii care îmi spun că nu aparţin Pământului trebuie să fie luaţi în serios. Ei pot fi chiar cazuri potenţiale de sinucidere. În practica mea, aceşti clienţi pot fi încadraţi într-una dintre următoarele trei clase spirituale:

1. Sufletele tinere, foarte sensibile care şi-au început încarnările pe Pământ, dar care au petrecut puţin timp aici. Unele suflete din această categorie au avut mari dificultăţi să se adapteze la corpul omenesc. Ele cred că însăşi existenţa lor este ameninţată, pentru că acesta este aşa de crud.

2. Atât sufletele mai tinere, cât şi cele mai în vârstă care s-au încarnat pe o altă planetă înainte de a veni pe Pământ. Dacă aceste suflete au trăit în lumi mai puţin aspre decât cea de pe Pământ, pot fi copleşite de emoţiile simple şi de densitatea ridicată a corpului omenesc. Acestea sunt sufletele hibrid despre care am discutat în ultimul capitol, într-un cuvânt, se simt ca şi cum ar fi într-un corp străin.

3. Sufletele aflate sub nivelul III, care s-au încarnat pe Pământ de la crearea lor, dar care nu se simt bine în trupul lor actual. Aceste suflete au acceptat un contract de viaţă cu un trup gazdă al cărui ego psihic este radical diferit de sufletul lor nemuritor. Ele par că nu se regăsesc în această viaţă.

Ce se întâmplă cu sufletele implicate în sinucideri, dar care au corpuri sănătoase? Aceste suflete îmi spun că se simt cumva vinovate în ochii ghizilor şi a colegilor lor de grup, pentru că şi-au încălcat contractul într-o viaţă anterioară. Este o pierdere a mândriei de sine, din cauza oportunităţii ratate. Viaţa este un dar şi repartizarea anumitor trupuri pe care să le folosim a implicat o reflexie adâncă. Noi suntem cei care avem în grijă acest trup şi acest fapt implică o răspundere sacră. Clienţii mei o numesc contract. În special când o persoană tânără, sănătoasă se sinucide, profesorii noştri consideră acest lucru un act de mare imaturitate şi o abdicare de la responsabilitate. Maeştrii noştri spirituali şi-au pus încrederea în curajul nostru de a termina viaţa cu corpuri funcţionale, într-o manieră normală, oricât ar fi de dificil acest lucru. Ei au o răbdare nemăsurată cu noi, dar la cei cu sinucideri repetate iertarea lor capătă un alt ton.

Am lucrat cu un client tânăr care a încercat să se sinucidă cu un an înainte să îl consult. În timpul şedinţei de hipnoză am găsit dovada unui model de auto-distrugere în vieţile sale anterioare. Când s-a întâlnit cu profesorii săi la o şedinţă a consiliului care a avut loc după ultima lui viaţă, unul dintre dascălii mai în vârstă i-a spus acestui client:

Eşti din nou aici, prea devreme, şi asta ne dezamăgeşte. Oare nu ai înţeles că acelaşi test devine mai dificil cu fiecare viaţă pe care o închei? Comportarea ta este egoistă din multe motive, dintre care nu cel mai puţin important supărarea pe care ai cauzat-o celor pe care i-ai lăsat în urmă şi care te-au iubit. Cât vei mai continua să arunci corpurile perfect sănătoase pe care ţi le-am dat? Spune-ne, când o să încetezi să te auto-compătimeşti şi să îţi subestimezi posibilităţile?

Nu cred că am auzit vreodată un membru al consiliului să apostrofeze mai aspru pe unul dintre subiecţii mei în problema sinuciderii. Luni de zile mai târziu, acest client mi-a scris pentru a-mi spune că, ori de câte ori îi venea ideea sinuciderii, o abandona pentru a nu mai fi nevoit să se mai întâlnească iar cu acest Bătrân, după comiterea faptei. O mică sugestie posthipnotică a mea a făcut ca această scenă să se refacă în memoria lui conştientă, spre a-l împiedica să se sinucidă din nou.

În cazurile de sinucidere în care sunt implicate trupurile sănătoase, unul dintre aceste două lucruri se întâmplă, de obicei, acestor suflete. Dacă ele nu

recidivează, sufletele sunt deseori trimise înapoi la viaţă destul de repede, la cererea lor, pentru a compensa timpul pierdut. Acest lucru s-ar putea întâmpla în decurs de cinci ani de la moartea lor pe Pământ. Sufletul obişnuit este convins că este important să te întorci pe linia de plutire după ce ai suferit un insucces într-o viaţă anterioară. La urma urmei, noi, ca fiinţe umane, avem instincte de supravieţuire naturale şi cele mai multe spirite luptă cu tenacitate să rămână în viaţă.

Pentru cei care au nevoie să se îndrepte atunci când lucrurile se înrăutăţesc, există locuri de căinţă. Aceste zone nu conţin vreun panteon al ororilor în vreun loc întunecos, cu o spiritualitate redusă, rezervat păcătoşilor. Mai degrabă decât să fie pedepsite într-un astfel de purgatoriu al întunericului, aceste suflete se pot oferi voluntar să meargă într-o lume planetară frumoasă, cu apă, copaci şi munţi, dar nu şi într-o altă viaţă. Ele nu au legături cu alte suflete în aceste locuri de izolare, cu excepţia unor vizite sporadice ale unui ghid care să le ajute în reflectările şi în auto-evaluarea lor.

Locurile de izolare sunt foarte variate şi trebuie să recunosc că par îngrozitor de plictisitoare. Poate că în aceasta constă totul, în timp ce stai pe tuşă jocurile următoare, colegii tăi de echipă continuă cu provocările în noile lor vieţi. Aparent, această metodă pare să funcţioneze, deoarece aceste suflete se întorc la grupurile lor şi se simt revigorate, dar sunt conştiente că au ratat multe acţiuni şi oportunităţi alături de prieteni, utile evoluţiei lor personale. Totuşi, există suflete care nu se vor adapta niciodată pe Pământ. Cred că unele sunt repartizate în alte lumi pentru încarnările lor viitoare.

Următoarele două cazuri reprezintă aşezarea sufletelor în bibliotecile spirituale şi impactul pe care îl are asupra lor vizionarea înregistrărilor. În ambele cazuri există dovada folosirii unei realităţi schimbate, cu unele diferenţe. Femeii care face obiectul cazului 29, cu o sinucidere, îi vor fi arătate o serie de posibilităţi alternative pe care le-ar fi putut avea în viaţa anterioară, prezentate în patru secvenţe de timp paralele. Prima perioadă de timp era chiar viaţa sa actuală. Ea va fi mai degrabă un observator decât un participant la aceste scene. La cazul 30, vom asista totuşi la folosirea unei singure scene cu o realitate modificată, unde sufletul va intra dramatic într-o scenă din viaţa lui anterioară, pentru a experimenta un rezultat diferit. Ambele cazuri sunt menite să arate mai multe posibilităţi ale unei vieţi ce implică alegeri.

Ghizii noştri decid asupra celor mai eficiente mijloace de auto-evaluare în bibliotecă. Apoi, metodele şi scopul acestor investigaţii ajung sub jurisdicţia Arhivarilor.

Cazul 29

Amy s-a întors de curând în lumea spiritelor dintr-un mic sat din Anglia unde s-a sinucis în 1860, la vârsta de şaisprezece ani. Acest suflet va aştepta

încă o sută de ani înainte de a se întoarce, datorită propriilor îndoieli în ceea ce priveşte stăpânirea adversităţii. Amy s-a înecat într-un lac din zonă pentru că era însărcinată în luna a doua şi nu era căsătorită. Iubitul ci, Thomas, murise cu o săptămână înainte, pe când repara un acoperiş de paie care s-a prăbuşit. Am aflat că cei doi fuseseră îndrăgostiţi şi intenţionau să se căsătorească. Amy mi-a spus când i-am analizat viaţa anterioară că a crezut că viaţa ei s-a sfârşit atunci când a murit Thomas. Amy a povestit că nu voia să îşi facă familia de râs din cauza bârfelor localnicilor. Chinuită, această clientă a declarat.: „Ştiu că mă vor considera târfă şi, dacă fug la Londra, chiar asta va deveni o biată fată cu un bebeluş.”

În cazurile de sinucidere, ghidul sufletului ar putea să-i ofere acestuia posibilitatea izolării, a regenerării agresive a energiei, o întoarcere rapidă sau o combinaţie a acestora. Când Amy a trecut dincolo după ce s-a sinucis, ghidul ci, Likiko, şi sufletul lui Thomas au fost acolo să o consoleze pentru un timp. Curând, a rămas singură cu Likiko şi s-a aşteptat să fie certată pentru lipsa ei de curaj. Supărată, şi-a întrebat ghidul de ce viaţa nu i s-a desfăşurat aşa cum era planificată la început. Ea nu văzuse posibilitatea sinuciderii înainte de încarnare. Amy credea că urma să se căsătorească cu Thomas, să aibă copii şi să trăiască fericiţi în satul ei până la adânci bătrâneţi. Cineva, a simţit ea, i-a tras covorul de sub picioare. Likiko i-a explicat că moartea lui Thomas a fost una dintre alternativele din acest ciclu de viaţă şi că ea avea libertatea să facă alte opţiuni mai bune decât a se sinucide.

Amy a aflat că, pentru Thomas, alegerea lui de a se urca pe un acoperiş înalt, abrupt şi deosebit de alunecos a fost una probabilă – mai plauzibilă deoarece mintea sufletului său considerase deja acest „accident” drept un test. Mai târziu aveam să descopăr că Thomas era gata să nu accepte slujba pentru repararea acoperişului din cauza „unor forţe interioare care îl împingeau în cealaltă direcţie”. Aparent, toată lumea din acest grup de suflete a văzut că Amy avea o capacitate de supravieţuire mai mare decât şi-a închipuit ea, ţinând scama că dovedise o comportare rafinată în vieţile ei anterioare.

Pe de altă parte, Amy a considerat că întreaga încercare a fost crudă şi inutilă. Likiko i-a amintit fetei că ca a avut în trecut stări de auto-flagelare şi că, dacă era dornică mereu să îi ajute pe ceilalţi să supravieţuiască, trebuia să depăşească acest eşec personal. Când Amy a răspuns că nu avea de ales decât să se sinucidă, date fiind circumstanţele Angliei victoriene, s-a trezit în următoarea scenă din bibliotecă:

Dr. N: Unde eşti acum?

S.: (cumva dezorientată) Sunt într-un loc de studiu... pare gotic... ziduri de piatră... mese lungi de marmură...

Dr. N: De ce crezi că te afli într-o astfel de încăpere?

S.: (pauză) în una dintre vieţile mele am trăit ca un călugăr în Europa (în secolul al XII-lea). Mi-a plăcut coridorul vechii biserici ca un loc liniştit de studiu. Dar ştiu unde sunt acum. Este biblioteca minunatelor cărţi... cronicile.

Dr. N: Mulţi oameni le numesc Cărţile Vieţii. E vorba de acelaşi lucru?

S.: Da, toţi le folosim... (face o pauză, subiectul este tulburat) este un bătrân într-un halat alb care pare îngrijorat şi se îndreaptă spre mine... se agită în jurul meu.

Dr. N: Ce face el, Amy?

S.: Ei bine, aduce un set de suluri, cu tabele. Bombăne şi clatină capul spre mine.

Dr. N: Ai vreo idee de ee?

S.: Este bibliotecarul. El spune: „ai venit devreme".

Dr. N: Ce crezi că vrea să zică?

S.: (pauză) Că... nu am avut motive serioase pentru a mă întoarce aici devreme.

Dr. N: Motive importante?

S.: (izbucnind) Oh... fiind foarte îndurerată – nu am fost în stare să îmi accept viaţa.

Dr. N: Înţeleg. Spune-mi ce face bibliotecarul în continuare.

S.: Este un spaţiu deschis uriaş unde văd multe suflete aşezate la nişte birouri lungi, cu cărţi peste tot, dar nu merg în camera aceea acum. Bătrânul mă duce într-una dintre camerele mici din afară, acolo unde putem sta de vorbă fără să îi deranjăm pe ceilalţi.

Dr. N: Cum te simţi?

S.: (îşi clatină capul, resemnată) Cred că am nevoie de un tratament special chiar acum. Camera este foarte simplă, cu un scaun şi o masă. Bătrânul aduce o carte mare şi o aşează în faţa mea, ca pe un ecran de televizor.

Dr. N: Ce ar urma să faci?

S.: (brusc) Să fiu atentă la el! Mai întâi pune sulul în faţa mea şi îl desface. Apoi îmi indică o serie de linii care reprezintă viaţa mea.

Dr. N: Te rog, ia-o mai încet şi explică-mi ce înseamnă aceste linii pentru tine?

S.: Sunt liniile vieţii – liniile mele. Liniile groase, separate prin spaţii mari, semnifică experienţele importante din viaţa noastră şi vârsta la care este cel mai probabil să se întâmple. Liniile mai subţiri se intersectează cu liniile principale şi reprezintă o variantă a altor... circumstanţe.

Dr. N: Am auzit că aceste linii mai puţin proeminente sunt posibilităţile de a acţiona, opuse probabilităţilor. Asta vrei să sugerezi?

S.: (face o pauză) Aşa este.

Dr. N: Ce altceva poţi să spui despre liniile groase comparativ cu cele subţiri?

S.: Ei bine, liniile groase seamănă cu trunchiul unui copac, iar cele mai mici sunt crengile. Ştiu că linia groasă a fost drumul meu principal. Bătrânul îmi arată linia aceea şi mă ceartă puţin, deoarece am ales o creangă uscată.

Dr. N: Ştii, Amy, dincolo de faptul că acest Arhivar se tot agită în jurul acestor linii, ele reprezintă cu adevărat o parte dintre posibilităţile tale de a alege. Din perspectivă karmică, toţi pornim în drumul nostru, uneori, pe o cărare greşită.

S.: (înfierbântată) Da, dar e ceva serios. Nu am făcut doar o mică greşeală în ochii lui. Ştiu că este preocupat de ceea ce fac (face o pauză şi apoi, cu voce tare). VREAU SĂ ÎL LOVESC ÎN CAP CU BLESTEMATUL LUI DE SUL. ÎI SPUN: „AŞ VREA SĂ TRĂIEŞTI ÎN LOCUL MEU PENTRU UN TIMP!”.

Notă: În acest moment Amy îmi spune că faţa bătrânului se destinde şi că părăseşte camera pentru câteva minute. Ea crede că îi dă timp să se adune, dar după aceea el aduce o altă carte. Aceasta este deschisă la o pagină unde Amy îl poate vedea pe Arhivar ca fiind un tânăr sfâşiat de Ici, pentru convingerile lui religioase, într-o veche arenă romană. El pune apoi cartea de-o parte şi o deschide pe a fetei. O întreabă ce vede în continuare.

S.: Apare aievea, în culori tridimensionale. Îmi arată prima pagină care cuprinde un univers cu milioane de galaxii. Apoi Calea Lactee... şi sistemul nostru solar... aşa că îmi voi aminti de unde am venit, ca şi când aş fi putut uita. După aceea, întoarce mai multe pagini.

Dr. N: Îmi place această perspectivă, Amy. Ce mai vezi în continuare?

S.: Ah... prisme de cristal... Întuneric sau lumină, depinzând de ce gânduri sunt transmise. Acum îmi amintesc că am mai făcut acest lucru înainte. Mai multe linii... şi imagini... pe care le pot mişca înainte şi înapoi în timp, cu ajutorul minţii. Dar, oricum, bătrânul mă ajută.

Notă: Mi s-a spus că aceste linii formează secvenţe vibraţionale reprezentând aliniamente temporale.

Dr. N: Cum interpretezi înţelesul liniilor?

S.: Formează modele pentru imaginile din viaţă în ordinea în care doreşti să le priveşti – pe care ai nevoie să le priveşti

Dr. N: Nu vreau să ţi-o iau înainte, Amy. Doar zi-mi ce face bătrânul cu tine acum.

S.: Bine. Loveşte uşor pagina şi mă văd în imagine, în satul din care tocmai am plecat. De fapt, nu este imagine – este atât de reală – chiar vie. Sunt acolo.

Dr. N: Eşti cu adevărat în acea scenă sau doar o priveşti?

S.: Le putem face pe amândouă, dar acum se presupune că doar urmăresc scenele.

Dr. N: E bine, Amy. Să mergem la scena pe care bătrânul ţi-o prezintă. Explică-mi ce se întâmplă.

S.: Oh... ne vom uita la... alte posibilităţi de alegere. După ce am văzut ce am făcut la lacul unde mi-am luat viaţa – următoarea scenă mă conduce înapoi la lac, pe mal. (pauză). de data aceasta nu trec apa – şi nu mă înec. Mă întorc în sat. (râde pentru prima dată) Sunt încă însărcinată.

Dr. N: (râde împreună cu ea) în regulă, dă pagina. Acum ce se întâmplă?

S.: Sunt cu mama mea, Iris. Îi spun că port în pântece copilul lui Thomas. Nu a rămas atât de şocată cum am crezut că va fi. Totuşi este supărată. Sunt dojenită. Apoi... ca plânge cu mine şi mă îmbrăţişează (acum subiectul cedează, în timp ce continuă să vorbească lăcrimând). Îi mai zic că sunt o fată bună, dar am fost îndrăgostită.

Dr. N: Iris îi spune asta tatălui tău?

S.: Aceasta este una dintre alternativele de pe ecran.

Dr. N: Urmăreşte această variantă pentru mine.

S.: (pauză) Ne mutăm toţi într-un alt sat şi tuturor de acolo li se spune că sunt văduvă. Peste câţiva ani mă voi căsători cu un bărbat mai în vârstă. Sunt timpuri foarte grele. Tatăl meu a pierdut mult când ne-am mutat şi eram chiar mai săraci decât înainte. Dar stăm împreună ca o familie şi viaţa, în cele din urmă, devine mai bună (plângând din nou). Fetiţa mea era frumoasă.

Dr. N: Aceasta este singura alternativă pe care o studiezi acum?

S.: (cu resemnare) Oh, nu. Acum, mă uit la o altă alternativă. Mă întorc de la lac şi recunosc că sunt însărcinata. Părinţii ţipă la mine şi apoi se ceartă în legătură cu cel care se face vinovat. Mă anunţă că nu vor să renunţe la micuţa noastră fermă pentru care au muncit din greu şi să plece din sat din cauză că m-am dezonorat. Îmi dau ceva bani să merg la Londra ca să îmi pot găsi de lucru ca menajeră.

Dr. N: Şi cum merge slujba?

S.: (cu amărăciune) Aşa cum m-am aşteptat. Londra nu va fi o alegere bună. Merg pe străzi şi mă culc cu alţi bărbaţi, (se înfioară) Mor de tânără şi copilul meu va fi unul găsit, care la sfârşit va muri şi el. Groaznic...

Dr. N: Ei bine, cel puţin ai încercat să supravieţuieşti în acea alternativă de viaţă. Ţi se prezintă şi alte posibilităţi?

S.: Încep să obosesc. Bătrânul îmi arată şi ultima alternativă. Mai sunt şi altele, cred, dar se va opri aici pentru că îl rog. În această scenă părinţii mei cred că ar trebui să plec de lângă ci, dar aşteptăm puţin până ce un vânzător ambulant vine în satul nostru. El este de acord să mă ia în căruţa lui după ce tata îi dă ceva bani. Nu mergem la Londra, ci mai degrabă în alte sate din zonă. În cele din urmă îmi găsesc de lucru la o familie. Le spun că soţul meu a fost

ucis. Vânzătorul ambulant mi-a dat un inel de alamă să îl port şi ţine secretă povestea. Nu sunt sigură că ei mă cred. Nu contează. Mă stabilesc în oraş. Nu mă căsătoresc niciodată, dar copilul meu creşte sănătos.

Dr. N: După ce termini de răsfoit aceste pagini împreună cu bătrânul şi ai văzut câteva dintre alternativele la sinucidere, care sunt concluziile tale?

S.: (tristă) A fost o greşeală să mă sinucid. Acum o ştiu. Cred că am ştiut-o tot timpul. Chiar după ce am murit mi-am spus: „Doamne, am făcut un lucru prostesc, acum va trebui să o iau de la început”. Când am fost dusă în faţa consiliului, m-au întrebat dacă vreau să fiu curând testată din nou. Am spus: „Lăsaţi-mă să mă gândesc puţin”.

După această şedinţă, clienta mea a discutat unele dintre alternativele pe care le-a avut în viaţa ei actuală, acelea care implicau curaj. Ca adolescentă, ea a rămas însărcinată şi şi-a asumat această dificultate cu ajutorul unui consilier şcolar şi, în cele din urmă, cu ajutorul mamei ei, Iris, în viaţa în care ca a fost Amy. Ei au încurajat-o să îşi apere drepturile fără să ţină seama de părerile celorlalţi. În şedinţa noastră subiectul a aflat că sufletul ei are tendinţa să se grăbească să judece anumite evenimente din viaţa ei într-un mod negativ. În multe dintre vieţile ei anterioare a existat un gând sâcâitor, şi anume că, indiferent, ce decizie ar lua într-un moment de criză, aceasta va fi una greşită.

Deşi Amy nu era dornică să se întoarcă din nou pe Pământ, astăzi ca este o femeie mult mai încrezătoare. Ea a petrecut cei o sută de ani dintre vieţi, gândindu-se la sinuciderea sa şi la deciziile luate în secolele dinaintea acestei vieţi. Amy este un suflet muzical şi a spus la un moment dat:

Pentru că am irosit corpul care mi s-a atribuit, într-un fel, mă căiesc, în timpul acestei perioade nu pot merge în camera de muzică, lucru pe care mi l-aş dori mult, pentru că trebuie să fiu singură în bibliotecă. Folosesc ecranele pentru a-mi revedea acţiunile din trecut care implicau alternativele ce mi-au făcut rău şi mie, şi celor din jurul meu.

Când un client foloseşte cuvântul ecran pentru a descrie cum vede evenimentele, acest loc este relevant. Micile camere de conferinţe şi biblioteca par să aibă mese cu o varietate de cărţi de mărimea unui televizor. Aceste aşa-zise cărţi au ecrane luminoase, tridimensionale. O clientă s-a făcut ecoul gândurilor celor mai mulţi dintre subiecţi când a spus: „Aceste înregistrări dau iluzia unor cărţi cu pagini, dar, de fapt, sunt surse de energie care vibrează şi formează modele de imagini ale evenimentelor”.

Mărimea acestor ecrane depinde de folosirea lor într-o locaţie dată. De exemplu, în camerele unde se face selecţia secvenţelor din viaţă, cele pe care

le folosim chiar înaintea următoarei noastre încarnări, ecranele sunt mult mai mari decât acelea întâlnite în bibliotecile şi sălile de clasă spirituale. Sufletelor li se dă posibilitatea de a intra în aceste ecrane de dimensiunile vieţii. Ecranele uriaşe, care licăresc, de obicei înconjoară sufletul şi au fost numite Inelul Destinului. Voi discuta despre acest inel în capitolul 9.

În ciuda dimensiunii impresionante a ecranelor din încăperile unde se va face selecţia vieţilor viitoare, sufletele petrec mult mai mult timp privind scenele în bibliotecă. Funcţia ecranelor mai mici din biblioteci este aceea de a monitoriza continuu timpul trecut şi prezent pe Pământ. Toate ecranele, mari sau mici, mi-au fost descrise ca secvenţe de film care seamănă cu nişte cascade în care poţi intra, în timp ce o parte a energiei noastre rămâne în cameră.

Toate ecranele cosmice sunt multi-dimensionale, cu coordonate care să înregistreze timpul şi spaţiul evenimentelor. Deseori ne referim la acestea ca fiind perioade de timp şi pot fi acţionate de explorarea gândurilor. Pot exista şi alţi regizori ai acestui proces, nevăzuţi de suflet. Destul de des un subiect va folosi dispozitive mecanice în descrierile lui, cum ar fi panouri, pârghii şi cadrane. Aparent, toate acestea sunt iluzii create pentru sufletele care se încarnează pe Pământ.

Fără să ţinem seama de dimensiunile ecranului, lungimea, lăţimea şi adâncimea fiecărui cadru permit sufletului să devină parte a unui proces cauză-efect. Pot sufletele să intre în ecranele mai mici, asociate cărţilor, în acelaşi fel în care au făcut-o în ecranele mai mari când s-au regăsit în Inel? În timp ce nu există restricţii pentru studiul călătoriei în timp, cei mai mulţi dintre subiecţi par să folosească ecranele mai mici mai mult pentru a observa evenimente trecute la care au participat cândva. Sufletele iau o parte din energia lor, lăsând restul pentru consolare şi intră în ecrane într-unui dintre următoarele două moduri:

1. Ca observatori care se mişcă ca nişte stafii nevăzute în scene pe Pământ, neavând nici o influenţă asupra evenimentelor. Consider acest lucru apropiat de ceea ce numim realitate virtuală.

2. Ca participanţi care vor avea roluri în acţiunea de pe scenă, chiar transformând realitatea faţă de original, prin recreări ale acesteia.

Odată revăzută, totul revine la ce era, deoarece realitatea permanentă a unui eveniment trecut într-o lume fizică rămâne aceeaşi din perspectiva sufletului care a luat parte la evenimentul iniţial.

Pe măsură ce dialogul avansează în următorul meu caz, va fi evident că o entitate nevăzută recreează o scenă dintr-o viaţă trecută, dar cu modificări. Aceste ajustări au ca scop să stimuleze empatia şi să pregătească sufletul care face obiectul cazului 30. Acesta e un exemplu a ceea ce vor să spună unii

dintre clienţii mei când vorbesc despre intrarea în lumi în care timpul şi cauzalitatea sunt schimbate prin ecranele găsite în cărţi, prin consolele de birou şi scenele de teatru. Deşi aceste exerciţii de pregătire în spaţiu şi timp nu schimbă cursul evenimentului istoric iniţial de pe Pământ, s-ar putea ca aici să acţioneze alte forţe.

Admit posibilitatea că amintirile subiectului meu ar putea demonstra că ei se mişcă prin universuri paralele care ar putea să multiplice spaţiul şi timpul nostru. Cu toate acestea, în clasele şi bibliotecile spirituale clienţii mei nu văd evenimentele trecute de pe Pământ ca fiind în afara realităţii universului nostru. Am sentimentul că ceea ce poate urmări şi poate explica un suflet de pe Pământ este reglementat de vibraţiile ghizilor lor personali. Când ei ajung în camera în care se face selecţia vieţii, cea cu ecrane mai mari, asemănătoare celor de la teatru, care privesc numai spre viitor, perspectiva lor despre o realitate constantă devine mai degrabă una fluctuantă.

Evenimentele de pe orice ecran pot fi mişcate înainte sau înapoi, ori aşezate într-o mişcare rapidă sau lentă întrerupte pentru a fi studiate. Toate posibilităţile întâmplărilor care implică spectatorul sunt atunci disponibile pentru studiu ca şi când ar folosi un proiector de film. Vă puteţi da seama din cazul 30 că un eveniment trecut din lumea noastră fizică nu a fost schimbat pentru totdeauna pentru acest individ, chiar dacă sufletul său există *în prezentul etern* al lumii spiritelor. Unii ar numi aceste proiecţii „în afara timpului” pentru suflete, deoarece trecutul poate fi împletit cu posibilităţi viitoare în viaţa următoare, într-un timp spiritual întotdeauna conjugat la prezent.

Cazul 30

Acest caz implică un suflet numit Unthur, care tocmai şi-a încheiat o viaţă marcată de un comportament agresiv faţă de alţi oameni. Mentorii săi au hotărât să înceapă reanalizarea vieţii lui Unthur în bibliotecă, cu o scenă din copilăria sa, plasată în curtea în care se juca acesta.

Dr. N: Unthur, când te întorci în lumea spiritelor, există vreun eveniment al vieţii tale anterioare de care îţi aminteşti în mod deosebit şi despre care ai vrea să îmi vorbeşti?

S.: După ce voi avea timp să-mi vizitez grupul pentru o vreme, ghidul Meu, Fotanious, mă însoţeşte în bibliotecă pentru nişte studii în particular, câtă vreme viaţa mea anterioară este încă foarte proaspătă.

Dr. N: Această ocazie este singura în care vei veni aici?

S.: Oh, nu. Deseori venim aici singuri, pentru a studia. Este, de asemenea, şi un mod de a te pregăti pentru viaţa viitoare. Voi studia

profesiunile şi ocupaţiile secundare ale noii vieţi, în lumina obiectivelor mele, pentru a vedea dacă se potrivesc.

Dr. N: În regulă, să intrăm în bibliotecă. Te rog, descrie tot ce observi, în ordinea în care vezi tu.

S.: Camera este într-o clădire mare, dreptunghiulară. Totul este de un alb luminos, transparent, pereţii sunt plini cu cărţi mari şi groase.

Dr. N: Fotanious te-a adus aici?

S.: Doar la început. Acum sunt cu o femeie cu părul alb care mi-a fost prezentată. Faţa ei e foarte încurajatoare. Primul lucru pe care îl observ când intru sunt şirurile lungi de bănci care se întind aşa departe încât nu pot vedea unde este capătul. Văd mulţi oameni aşezaţi la aceste mese lungi şi care se uită la cărţile din faţa lor. Cei care studiază nu stau prea aproape unul de celălalt.

Dr. N: De ce?

S.: Oh... a nu sta unul în faţa celuilalt este o problemă de politeţe şi de respect pentru intimitate.

Dr. N: Te rog, continuă.

S.: Bibliotecara mea pare atât de învăţată... noi numim aceşti oameni Academicienii (pentru alţii, ei sunt Arhivarii). Ea se îndreaptă spre o secţiune apropiată şi ia o carte. Ştiu că acestea sunt cronicile despre mine. (cu o voce îndepărtată) Conţin istorii spuse, dar şi din acelea care nu au fost spuse.

Dr. N: (cu superficialitate) Ai o legitimaţie a ta de bibliotecă?

S.: (râde) Nu se cer legitimaţii – doar potriviri mentale.

Dr. N: Ai mai multe Cărţi ale Vieţii destinate ţie?

S.: Da, şi astăzi o voi folosi pe aceasta. Cărţile sunt aşezate în ordine pe raliuri. Ştiu unde sunt ale mele şi strălucesc de la distanţă când le privesc.

Dr. N: Poţi căuta singur în mormanele de cărţi?

S.: Mmmm... nu... dar cred că cei mai în vârstă pot.

Dr. N: Deci, în acest moment bibliotecara ţi-a adus cartea pe care urmează să o studiezi.

S.: Da, există piedestale mari aşezate lângă mese. Academiciana deschide la pagina de unde voi începe.

Notă: Suntem acum la stadiul în care fiecare caz capătă o calitate unică de angajament personal faţă de ecranele Cărţii Vieţii. Mintea conştientă poate fi sau nu în stare să traducă în limbaj uman ceea ce mintea superconştientă vede în totalitate în bibliotecă.

Dr. N: Şi ea te pregăteşte pe acest piedestal, înainte ca tu să duci această carte la masă?

S.: Da... mă uit la o pagină cu... scris... cu litere aurite...

Dr. N: Poţi să îmi citeşti ce scrie?

S.: Nu... nu pot traduce acum... dar o identific ca fiind cartea mea.

Dr. N: Nu poţi descifra măcar un cuvânt? Priveşte atent!

S.: (face o pauză) Văd... simbolul grecesc pi.

Dr. N: E simbolul unei litere din alfabetul grecesc sau are o semnificaţie matematică pentru tine?

S.: Cred că este legată de proporţii, cum se leagă un lucru de altul în ceea ce mă priveşte. Scrisul este un limbaj al mişcării şi al emoţiei. Simţi scrisul ca... pe nişte vibraţii muzicale. Aceste simboluri reprezintă cauzele şi efectele unui set de relaţii proporţionale între situaţii asemănătoare şi diferite din vieţile mele. Este mai mult, dar nu pot... (se opreşte)

Dr. N: Îţi mulţumesc pentru descriere. Acum, spune-mi ce vei face cu această carte?

S.: Înainte să o duc jos într-un spaţiu liber al uneia dintre mese, vom face un exerciţiu împreună. Simbolurile scrise ne spun unde să întoarcem paginile... dar nu pot să vă spun cum... nu ştiu cum să explic.

Dr. N: Nu-ţi face griji. Faci o treabă minunată în ceea ce priveşte explicaţiile. Relatează-mi numai cum te ajută bibliotecara.

S.: (respiră adânc) Ajungem la o pagină care mă arată ca un copil ce se joacă în curtea şcolii (subiectul începe acum să tremure). Acest lucru... nu va fi amuzant... Sunt îndreptat spre perioada când eram un puşti josnic, infect... urmează să trec din nou prin acele momente... ceea ce ei vor ca să văd... o parte a energiei mele... se târăşte ea însăşi pe pagină...

Dr. N: (încurajator) În regulă, lasă scena să se desfăşoare şi zi-mi tot ce poţi.

S.: (simţindu-se stingherit în scaunul său) După ce... mă târăsc în carte... particip total la scenă în toate privinţele, ca şi când s-ar rejuca. Învăţ... În şcoala primară. Sunt un puşti dur care îi aleargă pe băieţii mai mici, mai puţin agresivi... lovindu-i şi aruncând cu pietre în toată lumea când supraveghetorii nu se uită. Şi apoi... OH, NU!

Dr. N: Ce se întâmplă?

S.: (alarmat) Oh... pentru Dumnezeu! Acum sunt cel mai mic puşti din curte şi sunt lovit DE MINE! Este incredibil. După un timp sunt din nou eu, fiind lovit de pietrele aruncate de toţi ceilalţi. OH, CHIAR DOARE!

Dr. N: (după ce îl liniştesc pe subiect şi îl aduc din nou înapoi în bibliotecă) Te aflai în acelaşi moment temporal ca atunci când erai copil sau într-o formă de realitate modificată?

S.: (pauză) în acelaşi timp, dar într-o realitate schimbată. Nici unul dintre aceste lucruri nu mi s-a întâmplat în viaţa mea anterioară, dar ar fi trebuit. Deci, timpul a fost dat înapoi pentru mine, într-un mod diferit. Putem retrăi un

eveniment pentru a vedea dacă îl putem face mai bine. Am simţit durerea pe care am pricinuit-o altora cu pumnii mei.

Dr. N: Unthur, ce ai învăţat din toate acestea?

S.: (pauză lungă) Că am fost un copil rău, condus de frica faţă de tatăl meu. Acestea sunt scenele cu ce urmează să fac. Lucrez asupra sentimentului de milă şi învăţ să îmi controlez firea rebelă în calitate de suflet.

Dr. N: Care este semnificaţia Cărţii Vieţii tale şi a faptului că te afli în această atmosferă de bibliotecă?

S.: Studiindu-mi cartea, sunt în stare să îmi recunosc greşelile şi să experimentez alte variante. Aflându-mă în această zonă liniştită de studiu – privind toate celelalte suflete la mese, care fac acelaşi lucru – ei bine, Acest fapt îmi dă un sentiment de camaraderie faţă de ele şi de tot ceea ce facem împreună.

Mai târziu în şedinţa noastră am descoperit că Unthur avea nevoie de auto-disciplină şi de a fi mai amabil cu oamenii. Acesta fusese un model de comportament de-a lungul mai multor vieţi. Când am întrebat dacă este posibil să studiem vieţile viitoare în bibliotecă, am primit următorul răspuns: „Da, putem întrevedea o multitudine de posibilităţi aici, în timp, dar evenimentele viitoare nu sunt deloc determinate şi nu aş lua vreo decizie despre ce urmează să se întâmple în acest spaţiu” (în bibliotecă).

Când aud afirmaţii ca aceasta, mă gândesc la universuri paralele unde pot fi examinate toate posibilităţile şi probabilităţile. În acest scenariu, acelaşi eveniment se poate petrece suferind schimbări uşoare sau radicale, în aceeaşi perioadă de timp, în spaţii multiple, noi existând simultan în mai multe universuri. Cu toate acestea, Sursa întregului spaţiu şi timp poate folosi realităţi alternative fără universurile paralele. În capitolele viitoare mă voi referi la raporturile despre universurile multiple din jurul nostru, care nu sunt copii ale universului propriu. În lumea spiritelor, sufletele care privesc ecranele orchestrate par a se mişca din trecut în prezent, din prezent în viitor şi înapoi simultan, în acelaşi spaţiu.

Când sufletele sunt în bibliotecă, mi se spune că anumite secvenţe ale evenimentelor viitoare pot părea neclare în anumite privinţe şi că aproape dispar. Pe de altă parte, în clasele cu ecrane mai mari, şi mai ales în zona unde se fac selecţiile din viaţă, loc dotat cu nişte ecrane imense, asemănătoare unor panouri, perioadele de timp sunt mai proeminente. Acest lucru permite o explorare şi o intrare mai uşoară a sufletului în studiul vieţii viitoare. Sufletele mai noi trebuie să dobândească acest talent, învăţând să-şi îmbine undele de lumină cu liniile de pe ecran. Concentrându-şi esenţa în acest fel, imaginile se focalizează într-un punct. Liniile temporale de pe ecran se mişcă înainte şi înapoi, încrucişându-se ca nişte unde de rezonanţă ale probabilităţii şi ale

posibilităţii din timpul PREZENT al lumii spiritelor, unde viitorul şi trecutul se unesc şi totul poate fi cunoscut.

Cazurile 29 şi 30, asemenea tuturor celorlalte, ridică întrebarea: ce este adevărata realitate? Clasele şi biblioteca cu ecranele trecutului şi viitorului sunt *reale?* Tot ceea ce ştiu despre viaţa noastră de după moarte se bazează pe observaţiile tăcute de oameni. Observatorul dialoghează cu mine, în stare de transă, din mintea sufletului prin intermediul creierului. Observatorul este acela care defineşte proprietăţile materiei şi ale substanţei eterice atât pe Pământ, cât şi în lumea spiritelor.

Să luăm ca exemplu ultimul caz. Unthur mi-a spus că nu îşi poate schimba trecutul printr-o a doua vizită. Cu toate acestea, după moarte, s-a întors ca participant activ în locul unde se juca în copilărie. Era din nou băiatul care îşi petrecea timpul cu ceilalţi copii, având toate simţurile – văz, auz, miros – şi sentimentele legate de acel eveniment. Unii dintre clienţii mei susţin că acestea sunt întâmplări simulate, dar, oare, este chiar aşa? Unthur a devenit parte a scenei în care bătea copiii şi apoi a fost atacat de ei. A putut simţi durerea şi s-a tăvălit în scaunul din biroul meu, din cauza durerii pe care în perioada copilăriei nu o simţise. Cine afirmă că o realitate schimbată nu există simultan pentru toate evenimentele, unde atât originile, cât şi rezultatele sunt interschimbabile? În timp ce studiază, sufletul observator poate lucra în lumea spiritelor cu mai multe realităţi în acelaşi timp. Toate sunt aşezate pe drumul sufletului spre învăţare.

Ne întrebăm dacă universul nostru este tot o iluzie. Dacă gândurile eterne ale sufletului sunt reprezentate de o energie luminoasă, inteligentă care nu are formă şi atemporală, atunci aceasta nu este limitată de materia din universul nostru. Astfel, dacă o conştiinţă cosmică controlează ceea ce vede mintea observatorului pe Pământ, atunci întregul concept de cauză şi efect în intervale de timp date este o iluzie manipulată cu scopul de a ne instrui. Chiar dacă credem că tot ceea ce gândim că este real pare o iluzie, viaţa nu este, în nici un caz, lipsită de sens. Ştim că, dacă ţinem o piatră în mână, acest fapt este la fel de real pentru noi cât şi pentru un observator – participant într-o lume fizică. Trebuie, de asemenea, să ţinem minte că o inteligenţă divină ne-a aşezat în acest mediu, pentru a învăţa şi a evolua spre mai bine. Nici unul dintre noi nu este aici din întâmplare şi nici evenimentele care ne afectează în propria realitate în acel moment temporal nu sunt.

Culorile spiritelor

Amestecul culorilor în grupurile de suflete

Când oamenii aflaţi în transă părăsesc mental atât spaţiile regenerării şi orientării energiei, cât şi biblioteca, pentru a se angaja activ cu alte suflete, culorile lor contrastante devin mai evidente. Un aspect al înţelegerii dinamicii grupurilor matcă este identificarea fiecărui suflet prin culoare. În *Călătoria Sufletelor* am descris constatările mele despre culorile energiei sufletelor. Ceea ce vreau să fac în acest capitol este să încerc să corectez concepţiile greşite pe care le au oamenii în ceea ce priveşte recunoaşterea culorii. În timpul explicaţiilor mele, ar putea fi folositor pentru cititorii care au prima mea carte să compare figura 3 din *Călătoria Sufletelor* cu figura 6 din acest capitol.

În figura 6, am prezentat întregul spectru al culorilor care identifică nivelul evoluţiei sufletului, aşa cum este văzut de subiecţii aflaţi în stare de hipnoză adâncă. Mai important, am încercat să indic straturile subtile şi amestecul culorilor energiei în cadrul acestor nivele. Culorile de bază – alb, galben şi albastru, generate de suflete – sunt semnele majore ale dinamicii creşterii lor. Deoarece undele luminoase capătă nuanţe mai puternice, de la luminos la întunecos, în timpul evoluţiei, devin mai puţin împrăştiate şi se concentrează mai mult asupra mişcării lor vibraţionale. Tranziţia este lentă şi există multe pierderi ale nuanţelor culorilor când sufletele se dezvoltă. Din această cauză, trasarea unor reguli clare, definitive, despre transmisia culorilor ar fi restrictivă.

Referindu-ne la figura 6, căsuţa 1, vedem tonurile de alb pur reflectate în sufletele începătoare. Este un semn al inocenţei şi totuşi această culoare poate fi văzută în spectrul tuturor sufletelor. Culoarea universală de alb va fi explicată mai mult la cazul următor. Albul este deseori asociat cu efectul de aureolă. Ghizii, de exemplu, pot încărca dintr-o dată lumina lor – de obicei intensă, constantă – să se înconjoare cu un nimb de un alb strălucitor. Sufletele care se întorc în lumea spiritelor îmi spun adesea că, atunci când observă un suflet care vine spre ele, văd lumina albă.

Fig.6 *Spectrul culorilor Aurelor Spirituale*

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
alb	alb murdar, înspre gri/gri cu ușoare tente de roz	alb și rozaliu	galben portocaliu deschis, cu nuanțe de alb	galben	auriu închis/ galben cu nuanțe de verde	verde sau maron-verzui	albastru deschis; bleu cu tente aurii, verzui sau maron	albastru închis	albastru închis cu nuanțe de violet	violet

Nivelul I Nivelul II Nivelul III Nivelul IV Nivelul V Nivelul VI Nivele mai înalte

Sufletele ale căror nivele de dezvoltare sunt trecute în căsuţele 1, 5, 9 şi 11 sunt văzute, de obicei, fără să fie acoperite parţial cu alte nuanţe de culoare în centrul masei lor de energie. Nu am remarcat mulţi clienţi care să îşi etaleze exclusiv culorile arătate în căsuţa 7. Acest lucru poate indica faptul că avem nevoie de mai mulţi tămăduitori pe Pământ. Nu am avut niciodată un subiect a cărui energie să facă parte în totalitate din spectrul violet – purpuriu ca în căsuţa 11. Spectrele de culori dincolo de nivelul V sunt maeştrii care nu apar ca fiind încarnaţi, aşa că puţinul pe care îl ştiu despre ei vine doar din observaţiile subiectului meu.

Există variabile individuale în cadrul fiecărui grup de suflete în funcţie de culoarea de bază centrală, deoarece ele nu se dezvoltă toate în acelaşi ritm. Cu toate acestea, culoarea energiei unui suflet poate, de asemenea, să fie afectată de un alt factor, care, iniţial, m-a tulburat. Pe lângă culorile primare centrale care indică stadiul dezvoltării generale, anumite suflete au culori secundare Acestea au fost numite culori ale aureolei luminoase, pentru că, de obicei, ele apar observatorului ca fiind în afara centrului masei de energie a sufletului.

Culorile nimbului nu sunt diluate de nuanţele sau umbrele altor culori, aşa cum este cazul culorilor centrale. Singura excepţie ar fi atunci când culoarea nimbului şi cea din centru ar fi exact aceeaşi. Rapoartele primite de la subiecţii mei referitoare la distingerea culorilor sunt făcute mai uşor, deoarece acest efect de acoperire parţială nu se vede prea des. Culorile nimbului reprezintă atitudini, idei şi chiar aspiraţii neîmplinite ale sufletului. Deoarece se însuşesc în fiecare viaţă, nuanţele nimbului pot fluctua mai rapid între diferitele vieţi decât culorile centrale, care arată o dezvoltare mai lentă a caracterului. În timpul unei şedinţe de hipnoză, aceste culori secundare ale nimbului sunt văzute de observator ca nişte autoportrete strălucitoare. În cazul 31, un reprezentant foarte avansat al nivelului V va descrie acest efect. Acesta persoană a fost într-un grup de clienţi care m-a ajutat să descifrez codul culorilor nimbului.

Cazul 31

Dr. N: Dacă aş sta în faţa ta în lumea spiritelor, ţinând în sus o oglindă în Lungimea sa, ce culori aş vedea?

S.: Ai zări un centru de un albastru deschis cu nuanţe de alb auriu la marginile energiei mele – nimbul meu.

Dr. N: Şi când te uiţi la profesorul tău, cum arată energia lui?

S.: Clandour are... un centru albastru închis... care tinde spre un violet pal în afară... Încununat cu un nimb alb pe margine.

Dr. N: Ce înseamnă pentru tine „energia din centru” şi „energia nimbului”?

S.: Clandour îşi radiază starea solidă a experienţei de învăţare în centrul energiei sale, în timp ce forma violetă este înţelepciunea lui avansată provenită din această cunoaştere. Albul transmite această înţelepciune.

Dr. N: Care crezi că va fi, în cele din urmă, culoarea centrală a lui Clandour şi cum va apărea asta?

S.: Violetul adânc al spiritualităţii divine radiind din toate poziţiile în masa lui de energie.

Dr. N: Poţi defini diferenţa dintre variaţiile culorii centrale şi cea a nimbului în energia sufletului?

S.: Miezul central reprezintă realizarea.

Dr. N: Cum ar fi albastrul deschis în energia ta – acesta ar fi nivelul tău actual de însuşire a învăţăturii?

S.: Da.

Dr. N: Şi marginile – nimburile – propriul tău alb auriu, ce îmi poţi spune despre asta?

S.: (pauză) Ah... Însuşirile mele... ei bine, am încercat întotdeauna să mă feresc de alţi oameni în vieţile mele – acesta sunt eu – dar este şi ceea ce doresc să ajung... mai degrabă aş spune că vreau să mă străduiesc să devin mai puternic din acest punct de vedere.

Dr. N: Nu eşti un suflet începător, dar cu toate acestea, ai ceva alb în energia ta. Sunt curios în legătură cu acest nimb de un alb strălucitor din jurul atâtor altor suflete care alte culori ale energiei lor.

S.: Vibraţia energiei albe indică faptul că ne putem armoniza uşor vibraţiile cu toate celelalte suflete, în scopul unei comunicări mai bune.

Dr. N: Presupun că acesta este motivul pentru care ghizii-profesori etalează adesea nimburi de un alb strălucitor, dar cum se deosebeşte acest alb de albul strălucitor al unui suflet tânăr?

S.: Albul reprezintă culoarea de bază a energiei tuturor sufletelor. Nuanţarea albului cu alte amestecuri de culori este cea care identifică fiecare suflet. Energia albă este foarte receptivă. Cei mai tineri primesc vibraţii în cantităţi mari, în timp ce profesorii trimit informaţii în cantităţi mari, pentru a fi preluate ca adevăruri incontestabile.

Dr. N: Şi sufletul începător a avut atât de puţină experienţă, încât nu vizualizezi nici o altă culoare decât cea albă?

S.: Este corect, aceste suflete sunt nedezvoltate.

Deşi sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre întregul mecanism de formare a culorii energiei sufletului, am aflat că schimbările din centrul culorilor devin mult mai puţin evidente după nivelul IV. După mulţi ani de cercetări, am păstrat o înregistrare cu ceea ce mi-au spus oamenii despre aceste culori secundare ale nimbului. Culorile principale au fiecare însuşiri proprii. Peste 90%

dintre subiecţii mei sunt de acord cu calităţile pe care le reprezintă aceste culori într-un suflet. Am comprimat ceea ce am aflat în trei dintre cele mai des întâlnite trăsături de caracter pentru fiecare culoare, fără să ţin seama de variaţiile nuanţelor. Negrul e fie pătat, stricat sau constituie energia negativă a sufletului care se vede, în general, în centrele de recuperare a sufletelor.

Albul: Puritate, Limpezime, Nelinişte
Argintiul: Eteric, Încredere, Flexibilitate
Roşul: Pasiune, Intensitate, Sensibilitate
Portocaliul: Exuberanţă, Impulsivitate, Deschidere
Galbenul: Protecţie, Putere, Curaj
Verdele: Tămăduire, Hrănire, Compasiune
Maroul: Sprijin, Toleranţă, Hărnicie
Albastrul: Cunoaştere, Uitare, Revelaţie
Purpuriul: Înţelepciune, Adevăr, Divinitate

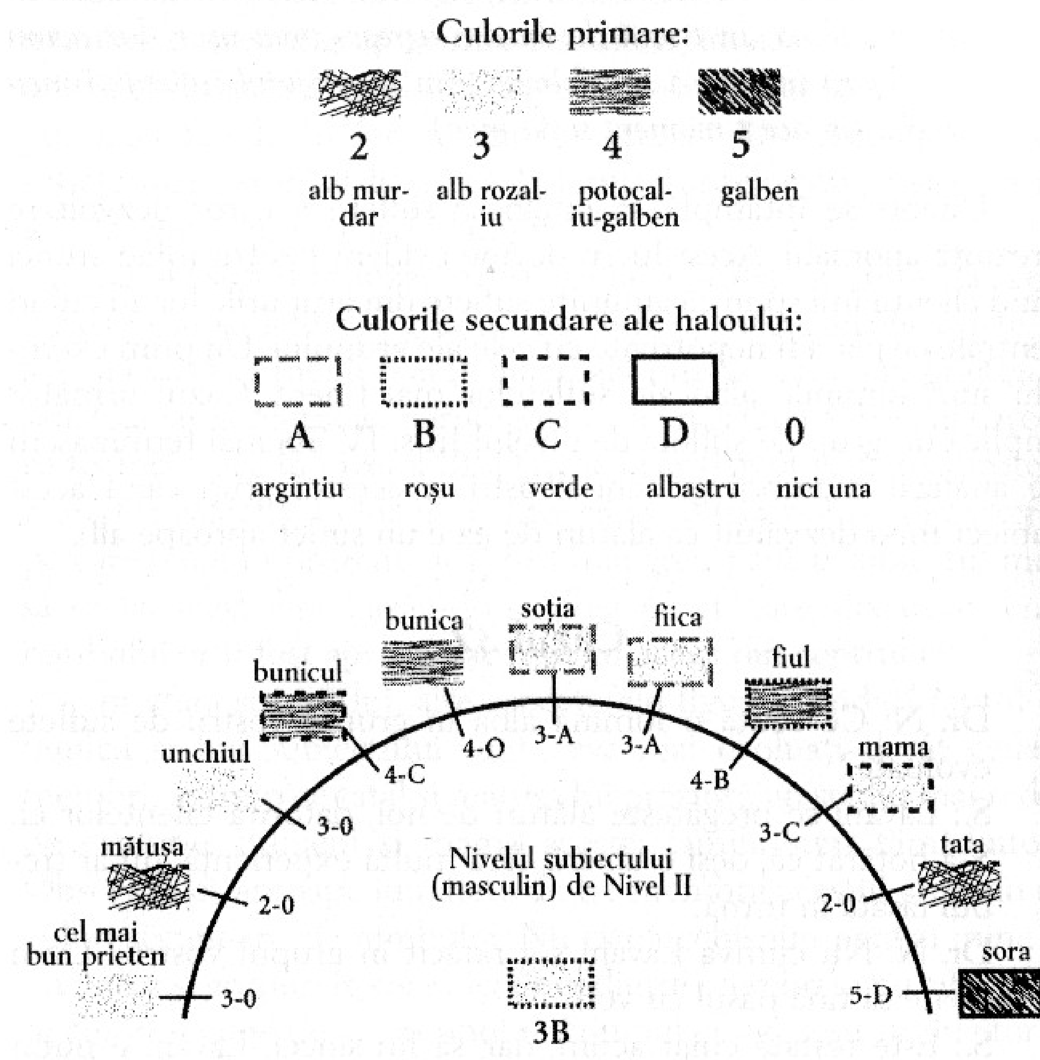

Figura 7. Această schemă indică rudele încarnate ale subiectului, precum şi cel mai bun prieten al subiectului 3B. Pătrăţelele fiecărei rude sunt explicate în figura 6 atât din punct de vedere al miezului, cât şi al haloului culorilor. Pătratele notate cu literele A,B,C şi D reprezintă culorile secundare ale halourilor prezente la membrii grupului.

În capitolul următor vor fi alte referiri de ordin spiritual la semnificaţia culorilor. Acest lucru se referă la veşmintele colorate pe care le poartă membrii consiliului, după cum sunt percepute de sufletele care vin înaintea lor. În plus, vă voi arăta cum desenele anumitor embleme purtate de aceşti Bătrâni, dintre care unele sunt pietre preţioase, transmit anumite mesaje prin culori.

Figura 7 este o reprezentare a unui grup de suflete de nivel II, care redă atât culorile centrale, cât şi pe cele ale nimbului. Am evitat în mod intenţionat să fac referire la un caz la care culoarea centrală a evoluţiei este în acelaşi timp şi culoarea nimbului. Pentru a evita confuzia, figura 7 nu înfăţişează nimburi de culoare albă, galbenă sau de un albastru închis. Sunt doisprezece membri ai acestui grup primar de suflete, inclusiv subiectul meu, un bărbat aflat la nivelul II. Diagrama indică relaţiile dintre membrii unei familii în încarnarea lor actuală. Un grup primar de suflete mai apropiat de uzanţele lumii spiritelor nu se va încarna în întregime într-o *singură* familie.

Aflat sub hipnoză, acest subiect (3B) se uită la cele unsprezece suflete din grupul său primar, care sunt încarnate în această viaţă ca membri ai familiei sale, plus cel mai bun prieten al său. Culoarea centrală a surorii sale e de un galben aprins, deoarece ea tocmai trece în nivelul III. Dacă sora ar fi avut şi partea protectoare tot galbenă, în locul nuanţei albastre (simbol al cunoaşterii) pe care o are în prezent, ar fi fost mai greu pentru subiectul meu să redea acest fapt bazându-se doar pe culoare, deoarece tenta nimbului ar fi fost aproape aceeaşi cu aceea din centrul ei.

În afara surorii lui, alte aspecte ale figurii 7 indică faptul că bunicii şi fiul subiectului sunt ceva mai evoluaţi decât ceilalţi membri, în timp ce tatăl şi mătuşa lui prezintă un stadiu mai redus de evoluţie. Bunicul şi mama acestei familii sunt tămăduitori. Observaţi că aproape jumătate dintre membrii acestui grup nu au culori secundare ale nimbului. Nu este neobişnuit pentru mine să întâlnesc şi grupuri în care nici unul dintre membri să nu aibă aceste culori secundare ale nimbului. Nimbul de un roşu strălucitor al subiectului meu aşezat într-o masă centrală de energie de culoare albă şi roz-roşcată i-a confirmat firea puternică şi intensă. Fiul lui din această viaţă are trăsături de caracter similare. Soţia sa e mai contemplativă, având o fire deschisă, încrezătoare. Fiica lui este nonconformistă şi foarte spirituală. Când i-am cerut acestui subiect să îmi dezvăluie ce crede despre nuanţa roşie din energia sa, a spus următoarele:

Din cauza firii mele intense, am probleme cu furia în cursul vieţilor mele. Deseori aleg corpuri care sunt foarte implicate emoţional, deoarece se potrivesc cu firea mea. Nu-mi plac trupurile pasive. Ghidului meu nu-i pasă de aceste alegeri, deoarece spune că voi învăţa să mă controlez relaxând creierul acestor corpuri. Acest fel de control este dificil din cauza propriilor reacţii impulsive şi pasionale în situaţii dificile. Miau trebuit multe secole de vieţi anterioare, dar mă descurc mai bine cu autodisciplina. În trecut deveneam agresiv prea uşor, dar acum acest lucru începe să se schimbe. Am şi sprijinul sufletului meu pereche (în acest moment soţia mea).

Uneori se întâmplă să întâlnesc suflete a căror dezvoltare prezintă anomalii. Acest lucru devine evident pentru mine atunci când clienţii îmi spun că anumite suflete din grupurile lor au culori centrale ce par a fi nepotrivite cu cele ale grupului. Un prim exemplu sunt luminile albe ale sufletelor mai tinere. Cazul următor implică un grup de suflete de nivelul III şi IV. Tocmai terminasem de analizat membrii galbeni-albaştri ai acestui grup când acest subiect mi-a dezvăluit că alături de ca e un suflet aproape alb.

Cazul 32

Dr. N: Ce caută o lumină albă în grupul vostru de suflete evoluate?

S.: Lavani se pregăteşte alături de noi, datorită talentelor ei. S-a hotărât că, deşi e tânără, fără multă experienţă, nu ar trebui lăsată în urmă.

Dr. N: Nu cumva Lavani s-a rătăcit în grupul vostru? Cum poate să ţină pasul cu voi?

S.: Este testată chiar acum, dar, să fiu sincer, Lavani e puţin copleşită.

Dr. N: De ce a fost destinată grupului vostru?

S.: Grupul nostru este destul de neobişnuit, pentru că avem o mare toleranţă în a lucra cu suflete neexperimentate. Cele mai multe grupuri de tipul grupului nostru sunt aşa de ocupate, încât probabil ar ignora-o. Nu spun că ar fi nepoliticoase, dar la urma urmelor ea este un copil şi aşa ne şi apare, cu modelele ei mici, înmănunchiate, de energie.

Dr. N: Presupun că cele mai multe grupuri avansate nu îşi doresc asemenea responsabilităţi.

S.: Exact. Grupurile ce evoluează sunt foarte absorbite de propria muncă. Unui copil, ele îi pot părea aproape dispreţuitoare.

Dr. N: Atunci, explică-mi de ce ghidul rătăcitoarei Lavani i-a permis să vină aici, lângă oamenii tăi.

S.: Lavani are mult talent. Noi suntem un grup de studenţi care învaţă repede şi vieţile noastre au fost deosebit de dificile, deşi le-am parcurs rapid (subiectul meu a petrecut o mie şase sute de ani pe Pământ). În ciuda evoluţiei noastre rapide, avem reputaţia de a fi foarte modeşti, ba unii spun chiar mai mult decât atât. Noi studiem pentru a deveni profesori pentru copii şi astfel Lavani ne e de ajutor.

Dr. N: Sunt foarte mirat de acestea. I s-a interzis sufletului Lavani să se asocieze cu propriul grup în acest stadiu timpuriu al existenţei ei?

S.: Oh, nu! De unde ţi-a venit ideea asta? Ea este împreună cu grupul său în cea mai mare parte a timpului (râde) şi ei nici nu ştiu despre aventurile noastre. E mai bine aşa.

Dr. N: De ce?

S.: Oh, ar putea să o tachineze şi i-ar pune prea multe întrebări. E foarte legată de ei şi noi vrem ca Lavani să aibă o legătură normală cu proprii

prieteni, deşi ştim că va pleca devreme din grupul ci, datorită însuşirilor pe care le are. Ei nu sunt motivaţi încă de aceeaşi dorinţă.

Dr. N: Ei bine, dacă sufletele sunt telepatice şi ştiu totul unul despre celălalt, nu înţeleg cum Lavani poate ascunde toate acestea de prietenii ei.

S.: E adevărat că albii nu sunt în stare să blocheze, să pună paravane, aşa cum facem noi în anumite probleme personale. Lavani a fost învăţată să facă aşa, ţi-am spus că are potenţial (face o pauză şi apoi adaugă). Desigur, toată lumea respectă gândurile intime ale celorlalţi.

Nu este neobişnuit să afli că atunci când suflete asemenea acelora din cazul 32 se încarnează, sufletele mai tinere care lucrează cu ele cer să fie copiii lor în viaţă. Lavani e copilul acestui subiect azi. Reversul poate fi şi el adevărat în acele cazuri în care copilul e, de fapt, sufletul mai evoluat, care trăieşte alături de un părinte cu sufletul mai tânăr.

Sunt momente când aud despre un suflet a cărui culoare e descrisă ca fiind în regres. Cei mai mulţi dintre noi am avut momente de declin după câteva vieţi de-a lungul existenţei noastre, dar când culoarea noastră involuează într-o măsură semnificativă, acest lucru se datorează unei stări serioase şi prelungite. Avem în cele ce urmează declaraţia unui client, care conţine un mesaj important pentru noi toţi:

„Este o ruşine ce se întâmplă cu Klaris. Verdele lui era strălucitor. A fost un mare tămăduitor care a devenit corupt de putere. Pentru el, lucrurile erau uşoare – avea mult talent. Căderea lui s-a produs într-un număr de vieţi care au implicat multe abuzuri. Îi plăcea atât de mult să fie venerat şi adulat, încât vanitatea lui a devenit o mască faţă de el însuşi. Klaris a început să îşi piardă însuşirile şi noi am observat cum culoarea lui devenea tot mai ştearsă. În cele din urmă, Klaris a devenit atât de ineficient, încât a fost trimis înapoi pentru reinstruire. Cu toţii îl aşteptăm să se întoarcă."

Culorile vizitatorilor din grupuri

Din când în când aflu că aspectul culorilor unui suflet sau două dintr-un grup pare să fie nepotrivită cu a celorlalte. Am descoperit că acest lucru poate semnifica o vizită temporară a unui oaspete sau a unui suflet foarte specializat dintr-un grup apropiat. Uneori mai aud şi despre vizita unui călător interdimensional a cărui experienţă o depăşeşte cu mult pe cea a grupului. Prezint în continuare rezumatul unei declaraţii dintr-un raport interesant referitor la astfel de vizitatori:

Când privim fiinţele evoluate care vin să ne viziteze grupul prin alte dimensiuni care nu ne sunt familiare, este ca şi cum ar fi trecut în drumul spre

noi printr-un ecran, pe care îl numim Lentilele Luminii. Vin din când în când la invitaţia ghidului nostru Joshua, pentru că sunt prietenele lui. Vedem aceste suflete ca având nuanţa argintie a apei curgătoare, când trec prin faţa noastră, pentru noi fluviul argintiu fiind... o manta de trecere... puritatea unei inteligenţe strălucite inter-dimensionale. Ele sunt fiinţe elastice dotate cu abilitatea de a trece prin multe sfere fizice şi mentale. Vin să ne ajute să alungăm întunericul ignoranţei noastre, dar aceste fiinţe frumoase nu stau niciodată mult.

Ar trebui să adaug că aceste personaje pline de culoare, care apar în grupurile de suflete pentru scurt timp, au un efect profund asupra acestora. În cazul de mai sus, când i-am cerut clientului meu să dea un exemplu concret al înţelegerii câştigate din învăţămintele primite de la aceste fiinţe argintii, mi-a răspuns: „Ele ne lărgesc perspectiva, pentru a vedea mai multe probabilităţi în alegerile pe care le facem, devenind astfel mai pricepuţi în ceea ce priveşte cunoaşterea oamenilor. Acest talent dezvoltă gândirea critică şi permite luarea unor decizii temeinice bazate pe adevăruri mai generale.”

Culorile aurei umane comparativ cu cele ale aurei sufletului

Există încă o concepţie greşită referitoare la culori, de care m-am izbit de când a fost publicată *Călătoria Sufletelor.* Mulţi oameni încearcă să facă unele comparaţii între clasificările mele privind culorile aurei sufletelor şi aura umană. Cred că aceste presupuneri pot conduce la concluzii greşite. Vibraţiile culorilor şi ale energiei sunt strâns legate în cazul sufletelor, aceste oscilaţii reflectând mediul non-material al lumii spiritelor. Astfel, într-un mediu fizic frecvenţa aceleiaşi energii a sufletului este modificată. Corpul uman schimbă şi mai mult culoarea acestor modele de energie.

Când tămăduitorii identifică, aşadar, culorile aurei din jurul fiinţelor umane, aceste nuanţe sunt reflectări ale manifestărilor fizice. Pe lângă gândurile provenite de la un creier uman, care sunt influenţate de firea noastră emoţională, de sistemul nervos central şi de echilibrul chimic, toate organele vitale ale corpului afectează aura umană. Chiar şi muşchii şi pielea joacă un rol în crearea energiei fizice din jurul nostru. Cu siguranţă, există corelaţii între mintea sufletului şi corpurile noastre, dar sănătatea fizică şi mintală sunt determinanţii principali ai aurei umane.

Ar trebui să menţionez că nu văd aura umană. Toate informaţiile mele despre aure vin de la specialiştii acestui domeniu şi de la subiecţii mei. Mi se spune că în timpul vieţii, corpul nostru temporar are fluctuaţii rapide şi acest lucru afectează poziţiile externe ale culorilor energiei noastre. E nevoie de multe secole pentru a se schimba culorile sufletului. Filosofia orientală susţine, şi sunt de acord cu această teorie, că avem un trup spiritual care există în strânsă legătură cu cel fizic şi că acest corp eteric are propriul său contur de

energie. Adevărata vindecare trebuie să ţină seama atât de corpul fizic, cât şi de cel eteric. Când noi meditĂm sau practicăm yoga, lucrăm pentru a ne debloca energia emoţională şi spirituală prin diferitele părţi ale corpului.

În mai multe ocazii, când vorbesc cu un subiect aflat în transă despre distribuirea energiei luminoase de la alte suflete din grupul lor, mi se relatează despre modelele de energie mai puternice care emană din anumite zone ce par a aparţine unei forme umane. Aşa cum putem aduce amprenta unei vieţi anterioare în viaţa noastră curentă, tot aşa putem lua amprente ale corpului în lumea spiritelor, în forma unor resturi ale conturului de energie rămas din încarnările noastre fizice. În timp ce puneam întrebări în cazul următor, mă întrebam dacă acest subiect îşi lasă memoria conştientă despre chakre să pătrundă în explicaţiile ei inconştiente. Se presupune că chakrele sunt surse de putere, vârtejuri care emană dinspre noi spre exterior, prin şapte puncte majore ale corpului omenesc. Acest subiect a crezut că chakrele reprezintă o expresie spirituală a individualităţii prin manifestări fizice.

Cazul 33

Dr. N: Ai spus că Roy este unul dintre membrii familiei tale În această viaţă şi aparţine grupului tău de suflete. Ce remarci atunci când te uiţi la punctul focal de energie a lui Roy?

S.: Văd o concentrare de un galben-rozaliu care vine din mijlocul corpului său, locul unde ar fi plexul solar.

Dr. N: Ce formă a corpului? De ce prezintă Roy un corp fizic grupului tău?

S.: Noi arătăm trăsăturile corpurilor pe care le-am ocupat şi care ne-au mulţumit în viaţă.

Dr. N: Ei bine, ce înseamnă pentru tine o concentrare de energie în zona stomacului?

S.: Cel mai tare punct al puterii personale de care a dat dovadă Roy în vieţile sale este tăria sa de caracter, fără să ţinem seama de corpul său. Are nervi de oţel (râde). Dar şi alte pofte în această zonă.

Dr. N: Dacă energia metabolică a lui Roy prezintă această însuşire, poţi observa o atare distribuire a energiei foarte luminoase care vine din anumite locuri ale corpului şi la alţi membri ai grupului tău?

S.: Da, Larry are cea mai mare energie în zona capului. El a fost un gânditor creativ în multe vieţi.

Dr. N: Altcineva?

S.: Da, Natalie. Esenţa puterii ei se dezvoltă mai repede în zona inimii, graţie compasiunii sale.

Dr. N: Ce poţi să îmi spui despre tine?

S.: Energia mea vine din gât, ca urmare a abilităţilor mele de comunicare prin discursuri de care am dat dovadă în unele dintre vieţi, dar şi prin faptul că eu cânt în viaţa actuală.

Dr. N: Au de-a face aceste puncte de energie cu proiecţia culorii aurei umane?

S.: Nu întotdeauna, în ceea ce priveşte culorile. Însă referitor la puterea de a concentra energia, da.

Meditaţia spirituală folosind culorile

Proprietăţile de vindecare ale luminilor multicolore pentru reechilibrarea energiei într-o zonă de recuperare au fost analizate în ultimul capitol cu ajutorul unui suflet numit Banyon. Cei care mi-au citit lucrările despre lumea spiritelor au întrebat dacă aceste informaţii despre culori pot fi folositoare şi pentru vindecarea fizică. Meditaţia spirituală, ca mijloc de a intra în legătură cu eul nostru interior, este de mare ajutor în tămăduirea corpului. Există multe cărţi bune de auto-vindecare pe piaţă care explică diferitele forme ale meditaţiei. Deoarece transmiterea culorilor este expresia energiei unui suflet şi a ghizilor noştri, poate că ar trebui să dau un exemplu de meditaţie folosind culorile.

Exerciţiul de meditaţie în şase etape pe care l-am ales provine atât din propriile vizualizări, cât şi din cele ale unei femei curajoase de cincizeci şi patru de ani, cu care am lucrat, a cărei greutate a scăzut la treizeci şi două de kilograme în timp ce lupta cu un cancer ovarian. Ea este acum în perioada de atenuare a bolii după chimioterapie şi viteza însănătoşirii ei i-a derutat pe doctori.

O parte dintre clienţii mei dezvoltă un simţ al puterii spirituale prin folosirea meditaţiei prin culori. Cei care au probleme grave de sănătate îmi spun că cele mai bune rezultate apar prin practicarea meditaţiei o dată pe zi timp de treizeci de minute sau de două ori pe zi, câte cincisprezece – douăzeci de minute. Vă rog să înţelegeţi că nu recomand aceste etape de meditaţie drept tratament pentru bolile fizice. Puterea minţii fiecărei persoane şi abilitatea sa de a se concentra sunt diferite, ca şi natura bolii sale. Cu toate acestea, ştiu că sistemul imunitar poate fi sprijinit dacă îl conectăm la Eul nostru superior.

1. Începeţi prin a vă calma mintea. Iertaţi-i pe oameni pentru toate relele, reale sau imaginare, pe care vi le-au pricinuit. Petreceţi cinci minute purificându-vă, vizualizând toată energia negativă din gândire – inclusiv temerile despre boală – ca pe o culoare neagră. Gândiţi-vă la un aspirator care se mişcă din creştetul capului dumneavoastră până la picioare, preluând şi scoţându-vă din corp tot întunericul provenit din durere şi maladie.

2. Acum creaţi-vă un nimb de un albastru deschis deasupra capului, reprezentând ghidul dumneavoastră spiritual, pe care îl chemaţi în ajutor în timp ce emanaţi gânduri de iubire. Apoi petreceţi alte cinci minute concentrându-vă şi numărându-vă respiraţiile. Măsuraţi-vă respiraţia cu grijă, gândindu-vă la relaxare în timp ce inspiraţi şi la ceva compact în timpul expiraţiei. Doriţi să vă armonizaţi respiraţia cu ritmul corpului.

3. În acest moment, începeţi să meditaţi la propria conştiinţă superioară ca la un balon larg, alb-auriu, care să vă ajute să vă protejaţi corpul. Spuneţi-vă în mintea dumneavoastră: „Vreau acea parte din mine care este nemuritoare, pentru a o apăra pe cea muritoare”. Acum începeţi să vă concentraţi foarte adânc. Vă veţi scoate puritatea luminii albe din balon şi o veţi trimite ca pe o rază de putere în organele corpului. Deoarece globulele albe ale sângelui reprezintă puterea sistemului imunitar, vizualizaţi-le ca pe nişte baloane şi mişcaţi-le în jurul trupului. Gândiţi-vă la baloanele albe, atacând celulele negre de cancer şi dizolvându-le cu puterea pe care o are lumina asupra întunericului.

4. Dacă faceţi chimioterapie, sprijiniţi acest tratament emanând o culoare asemănătoare levănţicăi, ca şi cum v-aţi vedea printr-o lampă cu lumină infraroşie toate părţile corpului. Aceasta este culoarea divină a înţelepciunii şi a puterii spirituale.

5. Acum, transmiteţi în afară culoarea verde, pentru a vindeca celulele bolnave de efectul cancerului. Aţi putea amesteca această culoare cu albastrul ghidului spiritual, intermitent, în timpul celor mai dificile perioade. Alegeţi-vă propria nuanţă şi gândiţi-vă la verde ca la un lichid care curge, vindecând ceea ce este înăuntru.

6. Ultimul pas este să vă creaţi încă o dată nimbul albastru de lumină în jurul capului, pentru a trimite puterea mintală şi curajul asupra unui corp slăbit. Extindeţi-o în jurul părţilor externe ale capului ca pe o pavăză. Simţiţi puterea de vindecare a acestei lumini a iubirii atât înăuntru, cât şi afară. Gândiţi-vă la dumneavoastră într-o stare de suspendare, repetând o rugăciune cum ar fi „Vindecă, Vindecă, Vindecă!”.

Meditaţia ca disciplină zilnică este o muncă grea care cere mari sacrificii. Nu există un mod perfect de a medita. Fiecare persoană trebuie să găsească un program care să îi lege sistemele intelectuale şi emoţionale într-un cadru potrivit nevoilor sale. Reflecţia adâncă ne aduce într-un stadiu al conştientei divine şi la o eliberare temporară a sufletului de personalitate. Prin această eliberare vom fi capabili să transcendem într-o realitate diferită, non-dimensională, în care tot ce se află în mintea care se concentrează este unificat într-un întreg.

Femeia cu cancer ovarian a fost capabilă să îşi ajute doctorii printr-o concentrare mintală totală, cu scopul de a-şi vindeca trupul. Când mintea este

într-o stare pură, concentrată, putem alia cine suntem cu adevărat – acea esenţă pe care se pare că am pierdut-o undeva pe drumurile vieţii. Meditaţia zilnică este, de asemenea, folositoare ca mijloc de a intra în legătură cu prezenţa spiritelor iubitoare.

Forme ale culorilor energiei

Pe lângă efectele culorilor, un alt mijloc extern de investigare a sufletelor din grupuri este acela de a le compara formele. Aceste structuri de energie ar include simetria opusă iregularităţii formei, strălucirea sau întunecimea configuraţiilor de lumină şi calitatea mişcării, tot ceea ce conţine semnăturile spirituale ale membrilor grupului. Când examinează alte suflete, mulţi oameni aflaţi în transă sunt conştienţi de o rezonanţă vibraţională a sufletului. După ce analizez nuanţele de culoare cu un client, studiem împreună viteza de pulsaţie şi de vibraţie a mişcării celorlalte suflete din acel grup.

Discutând forma de energie a unui suflet, prima mea întrebare este: „Câtă energie a fost lăsată în lumea spiritelor înainte de încarnarea actuală?”. Această întrebare e strâns legată de activitatea sau pasivitatea sufletului şi de strălucirea sau întunecimea energiei. În ciuda cantităţilor de energie, toate modurile de a genera energie se identifică astfel cu caracterul, capacitatea şi starea de spirit a sufletului. Acestea sunt variabile care se pot schimba după mai multe vieţi.

În timpul interviului pe care îl iau unui client înaintea hipnozei, îi pun întrebări despre distribuţia personajelor în viaţa sa actuală. Îmi fac însemnări despre toate rudele lor, prieteni şi iubiri din trecut. Aceasta deoarece voi avea un loc în rândul din faţă în piesa care este gata să înceapă în minţile lor şi vreau un program al acesteia. Clientul meu va fi actorul principal în această dramă, iar ceilalţi vor juca în rolurile secundare.

În fragmentul care urmează, se poate vedea cât de repede se pot obţine informaţii despre culoarea, cât şi forma unui membru secundar al distribuţiei din cadrul grupului de suflete al clientului, punând întrebări referitoare la acestea.

În timpul interviului meu cu Leslie, clienta mea, am aflat că Rowena, cumnata ei, îi stătea acesteia ca un adevărat ghimpe în coastă. Leslie, al cărei nume spiritual este Susius, s-a descris pe ea însăşi ca pe cineva care caută siguranţă în vieţile ei şi încearcă să fie înconjurată de oameni liniştiţi. În viaţa actuală, acest subiect a remarcat: „Se pare că surorii soţului meu, Rowena, îi place să se confrunte cu mine şi să mă provoace în legătură cu convingerile mele”. Ceea ce urmează este scena de deschidere a imaginii mintale a clientei mele, Leslie, asupra grupului ei de suflete.

Cazul 34

S.: (foarte abătută) Oh, nu pot să cred! Rowena se află aici – sau mai degrabă este Shath – aceasta e Rowena.

Dr. N: Ce nu este în regulă când vezi sufletul cumnatei în grupul tău?

S.: (încruntată, cu o încordare a gurii) Ei bine, Shath este unul dintre... cei dezmembraţi...

Dr. N: Dezmembraţi, în ce sens?

S.: Oh... comparativ cu cei ca noi, care au vibraţii de energie netede, calme.

Dr. N: Susius, în timp ce îţi observi cumnata, în ce fel este ca diferită în ceea ce priveşte culoarea şi forma?

S.: (verificând încă recunoaşterea Rowcnei) Iat-o, în regulă! Energia ei portocalie pulsează repede – obişnuitele margini ascuţite, zimţate – este Shath. Sparks, aşa cum o numim.

Dr. N: Forma pe care ea o prezintă arată că ţi se opune şi aici, în această aşezare spirituală, ca în viaţa actuală?

S.: (Leslie se adaptează acum prezenţei Rowenei şi vocea ei se calmează) Nu... de fapt, ne face să avansăm... este bună pentru grupul nostru... Înţeleg asta.

Dr. N: Vreau să ştiu în ce fel proiecţiile ei sunt diferite de propria ta energie, ca formă şi culoare. Ce poţi să îmi spui despre cum eşti tu în lumea spiritelor?

S.: Culoarea mea este de un alb pal cu variaţii trandafirii... Prietenii îmi spun Bells, deoarece ei văd energia mea ca pe nişte picături de apă de ploaie, fluide, care au un ecou de... clinchet stins de clopoţel. Shath are o claritate extraordinară a energiei şi văd nuanţe aurii. Energia ei este strălucitoare şi foarte puternică.

Dr. N: Şi ce semnifică toate acestea pentru tine şi pentru grupul tău?

S.: Nu putem fi mulţumiţi de noi alături de Sparks. Este atât de neliniştită – un vârtej de mişcare constantă – întotdeauna există din partea ei întrebări şi provocări legate de performanţele noastre. Ei îi place să ia parte la vieţile noastre, ceea ce ne clatină mulţumirea de sine.

Dr. N: Crezi că este mai puţin aspră în lumea spiritelor decât în corpul actual, ca Rowena?

S.: (râde) Poţi să pariezi. Ea şi-a ales un corp bine clădit care se înfurie foarte repede şi amplifică totul. de data aceasta (viaţa actuală) a venit drept sora soţului meu. Shath poate fi atât de plictisitoare, dar acum când văd cine este cu adevărat, ştiu că acţiunile ei provin din dragoste şi din dorinţa de a ne face să dăm ceea ce avem mai bun în noi (râde din nou). O ajutăm, de asemenea, să se calmeze, deoarece are tendinţa de a sări în foc fără să se uite.

Dr. N: Mai este şi altcineva în cercul vostru de prieteni a cărui energie e similară cu cea a entităţii duble Shath – Rowena?

S.: (zâmbind) Da, ar putea fi Roger,soţul celei mai bune prietene a mea, Megan. Numele lui aici este Siere.

Dr. N: Cum îţi apare energia sa?

S.: Transmite modele geometrice, unghiulare, care merg în zigzag înainte şi înapoi. Sunt nişte unde ascuţite – ca limba lui – şi de la distanţă energia îi reverberează ca nişte talgere bubuitoare într-o orchestră. Siere este un suflet curajos, întreprinzător.

Dr. N: Bazându-mă pe ce mi-ai spus despre formele energiei, ar putea Shath şi Siere – Rowena şi Roger – să aibă o compatibilitate în viaţă?

S.: (izbucneşte) Poate glumeşti! S-ar omorî unul pe celălalt. Nu, soţul Rowenei este Sen – fratele meu, Bill, un suflet paşnic.

Dr. N: Te rog, descrie-mi energia lui.

S.: are o energie puternică de culoare maroniu-verzuie. Ştii că Vines (viţă-de-vie) este prin preajmă când auzi un foşnet uşor.

Dr. N: Vines? Nu înţeleg ce înseamnă.

S.: În grupul nostru, când primeşti o poreclă, se prinde. Sen are unde vibraţionale care seamănă cu viţa-de-vie... cu modele care formează şuviţe în cosiţe – ştii cum e – ca părul lung.

Dr. N: Acest model de energie se identifică, oare, cu Sen – fratele tău, Bill – în vreun fel?

S.: Sigur. Complex, dar constant – foarte demn de încredere. Modelul reflectă abilitatea lui de a păstra o varietate de elemente împreună, într-o armonie minunată. Vines şi Sparks se înţeleg minunat, deoarece Rowena nu îl lasă niciodată pe Bill să fie prea mulţumit de sine, iar el îi oferă un punct de sprijin în viaţă.

Dr. N: Înainte să continuu, am observat că numele spirituale pe care le-ai dat celor din grupul tău de suflete încep toate cu litera S. Are vreo semnificaţie? Nici măcar nu sunt sigur că le pronunţ corect.

S.: Nu-ţi face griji în privinţa asta – sunetul dă intonaţii mişcării energiei lor. Acest lucru arată cine sunt cu adevărat prietenii mei.

Dr. N: Sunetul? Deci, pe lângă culoarea şi forma energiei grupului tău, undele fiecăruia au un anumit sunet, aşa cum l-am putea auzi pe Pământ?

S.: Ei bine... un fel de... noi identificăm vibraţia energiei cu Pământul, deşi nu ai putea auzi aceste vibraţii cu o ureche omenească.

Dr. N: Ne putem întoarce la cea mai bună prietenă a ta, Megan? Ai amintit-o, dar nu îi ştiu modelul culorii vibraţionale.

S.: (cu un zâmbet cald) Energia ei înmănunchiată, de un galben pal, este ca lumina pâlpâitoare a soarelui pe un câmp cu cereale... blândă şi delicată.

Dr. N: Şi caracterul ei ca suflet?

S.: Milă absolută, necondiţionată şi dragoste.

Înainte de a merge mai departe cu problema sunetului şi cu asemănarea câtorva nume spirituale, aş explica legătura karmică dintre pacienta mea, Leslie, şi cea mai bună prietenă a ei în această viaţă, Megan. Pentru mine, este o poveste emoţionantă. În timpul discuţiei mele din cazul 34, Leslie mi-a explicat că era cântăreaţă profesionistă şi că uneori gâtul şi laringele ei erau deosebit de sensibile. Am privit acest lucru, pur şi simplu, ca pe un pericol specific meseriei şi nu m-am mai gândit la el până nu am ajuns la scena morţii din viaţa ei trecută. Atunci a fost necesar să deprogramăm amprenta unui fost corp, legată direct de sensibilitatea gâtului pacientei mele, Leslie.

În viaţa ei trecută, Megan era sora mai mică a cântăreţei Leslie. Ca tânără, Megan fusese forţată de tatăl ei să ia în căsătorie un bărbat mai în vârstă, înstărit, brutal, numit Hogar, care o bătea şi abuza sexual de ea. După puţin timp, Leslie a ajutat-o pe Megan să scape de Hogar şi să fugă cu un tânăr care o iubea (Roger). Înfuriat, Hogar a găsit-o pe Leslie în noaptea aceea şi a târât-o într-un loc izolat unde a violat-o şi a bătut-o ore întregi, pentru a afla în ce direcţie a plecat sora ei. Leslie nu i-a spus lui Hogar nimic până când acesta a început s-o stranguleze pentru a obţine informaţiile. Atunci, Leslie i-a acordat surorii ei mai mult timp pentru a fugi în siguranţă, dându-i lui Hogar indicaţii greşite. Hogar a strangulat-o pe Leslie până a omorât-o şi a fugit, dar el nu a mai găsit-o niciodată pe Megan. Mai târziu, în şedinţa noastră, Leslie a avut de spus următoarele: „A cânta în această viaţă este o expresie a iubirii, deoarece vocea mi-a fost redusă la tăcere, tot din cauza dragostei în ultima mea viaţă".

Sunetele şi numele spirituale

Am văzut cum culoarea, forma, mişcarea şi sunetul sunt semne individuale ale sufletelor în grupurile lor. Aceste patru elemente se pare că interacţionează, deşi energia luminoasă, formele vibraţionale şi mişcarea lor specifică, precum şi rezonanţa sunetului nu sunt uniforme la membrii grupului de suflete. Cu toate acestea, există asemănări referitoare la aceste elemente între anumite suflete şi sunetul poate fi dintre cele mai evidente pentru regresionistul spiritual.

Există un limbaj al sunetului în lumea spiritelor care trece dincolo de sistematizarea limbii vorbite. Mi se spune că râsul, fredonatul, cântatul există, la fel ca sunetul vântului şi al ploii, dar sunt imposibil de descris. Unii subiecţi pronunţă numele sufletelor din grupul lor ca şi când ar atinge corzi muzicale, pentru a le armoniza unele cu altele. Cazul 34 este un exemplu despre modul în care pronunţarea numelor spirituale într-un cerc de prieteni are o afinitate de sunet cu litera S. În cazul 28 cei doi profesori spirituali se numeau Bion şi Relon. Se pare că există o reciprocitate ritmică între anumite energii ale sufletului într-un grup matcă, manifestată în acest mod.

Unii subiecţi aflaţi sub hipnoză au dificultăţi în pronunţarea numelor spirituale. Aceştia spun că numele sufletelor, percepute la nivel mental, constau într-o rezonanţă vibraţională imposibil de tradus. Un client a afirmat: „Din experienţa mea, numele reale ale sufletelor sunt ceva similar cu emoţiile, dar nu au însuşirile trăirilor omeneşti, aşa că nu pot reproduce numele noastre prin nici un sunet”. Există, de asemenea, un simbolism vocal legat de nume, care ar fi putut ascunde înţelesuri pe care un client nu le poate descifra într-o formă umană.

Totuşi, pentru mulţi clienţi care se străduiesc să îşi reamintească un nume spiritual, folosirea foneticii şi a unei cadenţe a sunetului pot fi de mare ajutor. Un subiect ar putea utiliza sunete de vocale pentru a-i caracteriza pe membrii grupului său. Am avut un client care a numit trei suflete din grupul său: Qi, Lo şi Su. Nu este deloc neobişnuit pentru mine să am cazuri, precum ultimul, unde în numele grupului se accentuează o literă a alfabetului. Din anumite motive, mulţi ghizi spirituali au un A la sfârşitul numelor lor.

Am subiecţi în transă care cred că este mai uşor să îmi spună pe litere numele spirituale decât să încerce să le pronunţe. Totuşi, aceiaşi clienţi vor spune că citirea pe litere nu înseamnă tot atât de mult pentru ei ca sunetul. Ancheta mea privind numele spirituale poate să scoată la iveală versiuni prescurtate ale numelor actuale Un client a declarat: „În grupul meu spiritual, porecla pentru ghidul nostru este Ned”. Nesatisfăcut cu acest lucru, am insistat şi, în cele din urmă, am obţinut numele întreg al ghidului scris pe hârtie. Rezultatul a fost Needaazzbaarriann. Am înţeles. În timpul acelei şedinţe am rămas la Ned.

Intimitatea este, de asemenea, un factor de luat în scamă; de exemplu, atunci când am un client care crede că dacă îmi va da numele ghidului său spiritual, va compromite cumva această relaţie. Trebuie să le respect îngrijorarea şi să fiu răbdător. Pe măsură ce şedinţa înaintează, această piedică s-ar putea să dispară. De exemplu, o clientă mi-a mărturisit că ghidul ei se numea Mary. Apoi a adăugat: „Mary îmi dă voie să ii spun pe nume în faţa ta”. Am acceptat acest lucru şi am continuat un timp când, deodată, numele ghidului a devenit Mazukia. Există momente în timpul regresiei când nu este bine să insişti prea mult pentru a obţine informaţii.

În cele din urmă, ar trebui să precizez că propriile nume ale sufletelor noastre se pot schimba puţin pe măsură ce ne dezvoltăm. Am avut un subiect foarte avansat, care mi-a spus că numele ei ca suflet tânăr era Vina, şi acum s-a schimbat în Kavina. Am întrebat de ce, şi Kavina mi-a răspuns că era un discipol al unui ghid mai vârstnic numit Karafina. Când am întrebat despre semnificaţia literelor conţinute în aceste nume în lumea spirituală, mi s-a spus că nu era treaba mea. Există clienţi care nu au nici o reţinere în a pune capăt repede unor întrebări, dacă simt că am depăşit limita intimităţii.

Grupurile de studiu ale sufletelor

În prima mea carte, am dedicat capitole întregi examinării grupurilor de suflete începătoare, medii şi avansate şi ghizilor acestora. Am dat, de asemenea, exemple de cazuri legate de pregătirea energiei de grup, unde sufletele învaţă să creeze şi să dea o formă materiei fizice, cum ar fi pietrele, solul, plantele şi alte forme de viaţă mai puţin dezvoltate. Nu vreau să mă repet cu privire la aceste subiecte, atât că, procedând astfel, pot oferi informaţii suplimentare cititorului în legătură cu alte aspecte ale vieţii în colectivităţile de suflete.

În această secţiune, voi examina legăturile dintre cei care învaţă în grupurile de studiu ale sufletelor, spre deosebire de aspectele structurale ale şcolilor şi sălilor de clasă analizate mai devreme în acest capitol. Centrele de învăţare spirituală nu sunt neapărat vizualizate de clienţii mei ca având o atmosferă de clasă sau de bibliotecă. Destul de des aceste locaţii sunt descrise doar ca „spaţiul clasei noastre”. Chiar şi aşa, imaginile mediului în care se desfăşoară învăţarea spirituală se pot schimba rapid în mintea clienţilor mei atunci când discutam despre perioada lor de instruire.

Când a fost publicat studiul meu despre viaţa noastră de dintre vieţi, unii oameni mi-au criticat analogiile cu şcolile şi clasele umane ca model spirituale de instruire a sufletelor. Un cuplu din Colorado mi-a scris: „Considerăm dezagreabile referirile dumneavoastră la existenţa unor şcoli în viaţa de după moarte şi acest lucru se datorează, probabil, înclinaţiei pe care o aveţi spre acest domeniu în calitate de fost educator”. Alţii mi-au spus că pentru ei şcolile au însemnat un lung şir de experienţe neplăcute referitoare la birocraţia, autoritatea şi umilirea personală din partea altor elevi. Pe de altă parte, ei nu voiau să vadă nimic în cealaltă parte care să semene cu clasele de pe Pământ. Ştiu că există cititori care au amintiri neplăcute despre momentele pe care le-au petrecut în şcoală. Din păcate, şcolile de pe Pământ, ca şi alte instituţii, au defectele lor, asemenea fiinţelor umane. Profesorii şi elevii pot fi aroganţi, nişte mici tirani indiferenţi la problemele altora. Oriunde are loc procesul de învăţare, există o cercetare atentă. Cu toate acestea, mulţi dintre noi îşi amintesc că au avut profesori grijulii care le-au dat informaţii esenţiale, în timp ce ei au legat prietenii de-o viaţă cu alţi colegi.

Aspectele funcţionale ale dobândirii cunoaşterii spirituale sunt traduse de mintea omenească în centrele de învăţare şi sunt sigur că ghizii noştri sunt pricepuţi în a crea vizualizări ale edificiilor pământene pentru sufletele care vin pe planeta noastră. Oamenii aflaţi sub hipnoză vorbesc despre o oarecare similitudine cu forma şi structura de pe Pământ, dar rapoartele lor dau informaţii şi despre unele diferenţe mari referitoare la alte aspecte. Clienţii mei

îmi relatează despre amabilitatea copleşitoare, bunăvoinţa şi răbdarea nemăsurată a tuturor celor din zonele eterice de studiu. Chiar analizarea rezultatelor fiecărui suflet de către colegii săi este făcută cu multă dragoste, respect şi înţelegere reciprocă, pentru ca lucrurile să meargă mai bine în următoarea încarnare.

Grupurile de suflete apreciază individualitatea. E de aşteptat să te remarci şi să îţi aduci contribuţia. Există suflete puternice şi suflete liniştite, dar nimeni nu domină şi nimeni nu este supărător. Individualismul este apreciat întrucât fiecare suflet e unic, cu părţi tari şi slabe, completându-i pe ceilalţi din grup. Noi suntem destinaţi anumitor grupuri de suflete atât pentru diferenţele, cât şi pentru asemănările noastre. Aceste trăsături distincte de caracter ne onorează, deoarece sufletele care îşi împărtăşesc viaţa aduc o înţelepciune personală bogată fiecărei experienţe.

Sufletelor le place să se tachineze şi folosesc umorul în grupul lor, dar întotdeauna îşi arată respect unul altuia, chiar şi celor care au fost încarnate în corpuri care le-au pricinuit necazuri în viaţă. Mai mult decât iertare, sufletele manifestă toleranţă. Ele ştiu că şi cele mai negative trăsături ale personalităţii, legate de ego-ul corpului persoanei care le-a pricinuit tristeţe şi amărăciune au fost îngropate o dată cu moartea corpului. În fruntea listei emoţiilor negative la care s-a renunţat sunt furia şi frica. Sufletele se oferă voluntar, atât să predea, cât şi să înveţe anumite lecţii şi planurile karmice s-ar putea să nu funcţioneze de fiecare dată aşa cum trebuie, date fiind variabilele mediilor pământeşti.

Îmi aduc aminte că după una dintre prelegerile mele, un psihiatru a ridicat mâna şi a spus: „Discuţia dumneavoastră despre grupurile de suflete îmi aminteşte de tribalism”. Am răspuns că grupurile de suflete pot părea tribale în ceea ce priveşte marea lor loialitate şi sprijinul reciproc de care dau dovadă într-o comunitate spirituală. Totuşi, grupurile de suflete nu sunt tribale în relaţiile lor cu alte grupuri. Societăţile de pe Pământ au prostul obicei de a nu avea încredere unele în altele şi, în plus, dau dovadă de cinism şi cruzime în relaţiile dintre ele. Societăţile din lumea spiritelor sunt mai degrabă riguroase, moderate sau docile în relaţiile interpersonale, dar nu văd nici o dovadă de discriminare sau de alienare în interiorul unui grup de suflete sau între acestea. Spre deosebire de fiinţele umane, toate entităţile spirituale sunt legate între ele. În acelaşi timp, sufletele observă cu stricteţe puritatea altor grupuri de suflete.

Când eram profesor cu jumătate de normă la un liceu seral, am aflat că unii dintre elevii mei, inclusiv adulţii din clasele mele, confundau faptele cu propriile modele de valoare. În timp ce ne confruntam cu problemele conceptuale, erau momente când se certau plecând de la o premiză falsă şi chiar se contraziceau. Aceasta, la urma urmelor, este în firea elevilor. În cele din urmă, ei au învăţat să extrapoleze şi să sintetizeze ideile mai eficient.

Pornind de la acest punct, introducerea în domeniul învăţării din lumea spiritelor m-a făcut să înţeleg cum stau lucrurile.

În timpul primilor ani de cercetare a hipnozei, am fost uluit de lipsa totală a auto-înşelării în timpul claselor spirituale. Am văzut că profesorii-ghizi păreau prezenţi peste tot, deşi nu întotdeauna sub o formă palpabilă. Profesorii noştri vin şi pleacă din şedinţe spirituale de studiu, dar nu intervin în auto-evaluare. Deşi sufletele în sine nu sunt încă atotştiutoare, având cunoştinţe nemăsurate în orice domeniu, nu au nici un fel de îndoială în privinţa lecţiilor karmice şi a rolului pe care l-au jucat în evenimentele din vieţile anterioare. O axiomă a lumii spiritelor este aceea că sufletele sunt întotdeauna dure cu ele însele în ceea ce priveşte performanţele.

În interiorul grupurilor de studiu ale sufletelor există o claritate minunată a gândurilor raţionale. Lipseşte autoamăgirea, dar pot să spun că motivaţia de a munci mult în fiecare viaţă nu este aceeaşi la toate sufletele. Am avut clienţi care mi-au spus: „Am de gând să patinez pentru un timp”. Acest lucru poate însemna încetinirea procesului lor de încarnare, alegerea unor încarnări uşoare sau amândouă. Deşi profesorii sufletului şi consiliul nu pot fi fericiţi cu această decizie, este totuşi respectată. Chiar şi în lumea spiritelor, unii elevi aleg să nu dea întotdeauna tot ce au mai bun. Cred că aceştia sunt o minoritate distinctă de suflete legate de Pământ. La greci, cuvântul „persona” era sinonim cu „mască”. Acesta este un termen potrivit pentru felul în care sufletul foloseşte un corp gazdă pentru oricare dintre vieţi. Când ne reîncarnăm într-un corp nou, caracterul sufletului este unit cu temperamentul gazdei sale pentru a forma o persoană. Trupul este manifestarea exterioară a sufletului, dar nu întruchiparea totală a Eului sufletului nostru. Sufletele care vin pe Pământ cred despre ele că devin actori mascaţi pe o scenă a lumii. În piesa de teatru *Macbeth* a lui Shakespeare, regele se pregăteşte de moarte, spunând: „Viaţa nu e decât o umbră trecătoare, un biet actor care umblă ţanţoş şi se agită pe scenă şi care apoi nu se mai aude de loc”. În oarecare măsură, aceste versuri celebre descriu ceea ce simt sufletele în legătură cu viaţa lor pe Pământ, diferenţa fiind aceea că o dată ce a început piesa, cei mai mulţi dintre noi, datorită unei multitudini de blocaje amnezice, nu ştiu că se găsesc într-o reprezentaţie scenică până când nu se termină.

Astfel, analogia cu o piesă, la fel ca aceea cu o sală de clasă, se potriveşte cu ceea ce văd clienţii mei aflaţi într-o stare adâncă de transă hipnotică. Am avut clienţi care mi-au spus că atunci când se întorc la grupurile lor de suflete, după o viaţă deosebit de grea, aud aplauze şi strigăte de „Bravo!” de la prietenii lor. Aplauzele sunt pentru o treabă bine făcută la sfârşitul ultimului act al piesei vieţii. Un subiect a relatat: „în grupul meu, actorii principali ai distribuţiei ultimei piese din viaţă se vor retrage într-un colţ să studieze scenele individuale pe care le-am jucat, după ce reprezentaţia s-a

terminat şi înainte de începerea repetiţiilor pentru următoarea”. Deseori îi aud pe subiecţii mei râzând pentru că li s-a oferit un anumit rol în piesa următoare – care este viaţa lor actuală – şi discuţiile care au avut loc înainte de a se alege distribuţia finală au avut ca scop împărţirea rolurilor în viitor.

Ghizii noştri devin regizori care trec prin scene din viaţa trecută împreună cu noi, umăr la umăr, atât în vremurile bune, cât şi în cele rele. Erorile de judecată sunt puţine. Sunt studiate toate rezultatele posibile şi apoi comparate prin scrierea unor noi scenarii pentru aceste scene, cu seturi diferite de alegeri care ar fi putut fi făcute în fiecare situaţie. Modelele de comportament sunt analizate minuţios la fiecare actor, fiind urmate de o revizuire a tuturor rolurilor din scenariu. Sufletele ar putea decide atunci să schimbe rolurile între ele şi să rejoace scenele cheie din nou, pentru a verifica rezultatele cu un alt actor din grupul lor sau cu cineva ales dintr-un grup alăturat. Îi încurajez pe subiecţii mei să îmi spună despre aceste inversări de roluri. Sufletele au posibilitatea să fie martore la propriile reprezentaţii din trecut prin intermediul altor actori.

Recrearea alternativelor vieţii anterioare prezintă o dramă psihică pe care o găsesc folositoare ca instrument terapeutic în viaţa prezentă a sufletului. Aceste analogii cu scena nu trivializează ceea ce sufletele experimentează pe Pământ. Similitudinile sufletului un mijloc de înţelegere obiectiv şi îi insuflă dorinţa de a se perfecţiona. Sistemul este ingenios. Sufletele nu par niciodată să se plictisească în timpul acestor exerciţii educaţionale care promovează creativitatea, originalitatea şi dorinţa de a triumfa asupra adversităţii prin dobândirea înţelepciunii din relaţiile umane. Îşi doresc întotdeauna ca data viitoare să reuşească mai bine. Oricare ar fi formatul, spaţiile de învăţare sunt prevăzute cu o fascinantă tablă de şah aflată la dispoziţia sufletelor atunci când, după ce jocul s-a terminat, ele încearcă toate mişcările posibile pentru a găsi cele mai bune soluţii, într-adevăr, unii dintre subiecţii mei numesc întregul proces de reîncarnare „Jocul”.

Rezultatul reprezentaţiei cuiva în piesă poate fi de la foarte bun până la acceptabil sau nesatisfăcător. Îmi dau seama că unii cititori ar putea trage concluzia că acest lucru sună suspect de apropiat de notele de pe Pământ, dar ideea în speţă nu îmi aparţine. Mi se spune că în grupurile de suflete evaluarea jocului de către colegii noştri nu este ameninţătoare; mai degrabă încurajează motivaţia. Mi se pare că cele mai multe suflete sunt mânate de dorinţa de a revedea ultimul act pe care l-au jucat în viaţă, pentru a-l pregăti mai bine pe următorul. Ca atleţii campioni, ele vor să încerce să se perfecţioneze cu fiecare reprezentaţie. În ultimul rând, ele ştiu că, la un anumit nivel al dezvoltării şi al eficienţei, acest aspect al jocului se va sfârşi cu încheierea piesei şi a încarnărilor lor fizice. Acesta este ţelul sufletelor care vin pe Pământ.

Aşa cum am declarat la începutul acestei secţiuni, instruirea în centrele de învăţare nu se limitează la reanalizarea vieţilor anterioare. Pe lângă toate

celelalte activităţi, folosirea adecvată a energiei este o parte importantă a instruirii. Dobândirea acestor abilităţi capătă multe forme în munca din clasă. Am spus mai înainte că umorul este un semn distinctiv al lumii spiritelor. Eleva din următorul caz ne explică cât de ciudat a fost într-una dintre orele ei de creaţie când situaţia a scăpat puţin de sub control:

Cazul 35

Dr. N: Ai explicat cum grupul tău s-a strâns într-o încăpere care semăna cu o sală de clasă, dar nu sunt sigur asupra a ceea ce se petrece aici.

S.: Ne-am strâns pentru a ne exersa crearea energiei. Ghidul meu, Trinity, stă în faţa unei table desenând ceva, pentru ca apoi noi să studiem.

Dr. N: Şi ce faci acum?

S.: Stau în banca mea cu ceilalţi şi îl privim pe Trinity.

Dr. N: Explică-mi imaginea. Sunteţi aşezaţi pe un rând împreună cu alţii, într-o bancă mai mare sau cum?

S.: Nu, avem bănci individuale, cu capace care se deschid.

Dr. N: Unde eşti aşezată faţă de prietenii tăi?

S.: În partea stângă, la margine. Ca-ell, cel neascultător (fratele clientei mele în viaţa ei actuală) este lângă mine. Jac (soţul actual al clientei) este chiar în spatele meu.

Dr. N: Care este acum starea de spirit în încăpere?

S.: Foarte relaxată, pentru că această temă este atât de uşoară, încât devine aproape plictisitoare, când îl privim pe Trinity desenând.

Dr. N: Da, chiar aşa? Ce desenează?

S.: Desenează... ah, cum să faci un şoarece repede... din diferite particule de energie.

Dr. N: Vă veţi împărţi în grupuri, ca să vă combinaţi energia cu alţii pentru această temă?

S.: (cu o fluturare a mâinii) Oh, nu. Am trecut de asta. Vom fi testaţi individual.

Dr. N: Te rog, explică-mi testul.

S.: Trebuie să vizualizăm repede în minte un şoarece... astfel încât particulele necesare de energie să creeze unul întreg. Există o ordine a evoluţiei prin modul în care energia trebuie aranjată în orice creaţie.

Dr. N: Deci, testul este etapa potrivită pentru crearea unui şoarece?

S.: Mmm... da... dar... de fapt, mi se dă un test de viteză. Secretul eficienţei în pregătirea creaţiei este conceptualizarea rapidă – să ştii cu ce parte a animalului să începi. Apoi abordezi problema energiei care urmează să fie aplicată.

Dr. N: Pare dificil?

S.: (cu un zâmbet larg) Este uşor. Trinity ar fi trebuit să aleagă o creatură mai complexă.

Dr. N: (adulmecând) Ei, mi se pare că Trinity ştie ce face. Nu văd... (mă întrerupe cu un hohot de râs şi o întreb atunci ce se întâmplă)

S.: Ca-ell tocmai mi-a făcut cu ochiul şi şi-a deschis pupitrul, iar acum văd cum o zbugheşte afară un şoarece alb.

Dr. N: (stăruind) înseamnă că şi-a terminat tema mai repede?

S.: Da, şi acum se dă în spectacol.

Dr. N: Trinity e conştient de toate acestea?

S.: (încă râzând) Desigur, nu-i scapă nimic. Tocmai se opreşte şi spune: „în regulă, hai să facem cu toţii acest lucru repede, dacă sunteţi aşa de dornici să începeţi”.

Dr. N: Ce se întâmplă după aceea?

S.: Sunt şoricei care aleargă în toată camera (chicoteşte). I-am pus urechi mai mari decât cele normale şoarecelui meu, doar aşa, pentru distracţie, pentru a anima lucrurile şi mai mult.

Voi încheia acest capitol cu un caz mai serios referitor la folosirea energiei de grup. Reprezintă un tip de lecţie despre care nu am mai vorbit înainte. Cazul 36 implică un cerc mai strâns, de trei prieteni care doresc să îl ajute pe un al patrulea membru, care tocmai s-a încarnat pe Pământ. Spre deosebire de nivelul mai ridicat al abilităţilor sufletului din cazul precedent, aceste suflete fac parte dintr-un grup de învăţare care a intrat de puţin timp în nivelul II.

Cazul 36

Dr. N: În timp ce vizualizezi mental toate activităţile care au loc în grupul vostru de studiu, arată-mi, te rog, un exerciţiu semnificativ şi explică-mi ce faci.

S.: (pauză lungă) Oh... vrei să... ei bine, eu şi cei doi prieteni ai mei încercăm tot ce ne stă în putinţă pentru a-l ajuta pe Kliday cu energie pozitivă, după ce a intrat în corpul unui copil. Dorim ca acest lucru să meargă, deoarece în curând o să îl urmăm în viaţă.

Dr. N: Hai s-o luăm încet. Ce faceţi fiecare dintre voi în acest moment?

S.: (respiră adânc) Stăm într-un cerc, profesorul este în spatele nostru, dirijând lucrurile. Trimitem o rază unită de energie în mintea copilului care e acum Kliday. El tocmai a sosit şi... Ei bine... oh... n-aş vrea să îţi dezvălui asta, dar nu îi este prea uşor.

Dr. N: Înţeleg..., poate vorbind despre asta putem clarifica lucrurile. Nu crezi că ar fi bine să îmi explici ceea ce faci puţin mai târziu?

S.: Eu... cred că... nu văd răul...

Dr. N: (cu blândeţe) Spune-mi, în ce lună, după concepere, s-a unit Kliday cu copilul?

S.: În luna a patra, (pauză şi apoi adaugă) Dar noi am început să îl ajutăm pe Kliday în luna a şasea. Este o muncă aşa de grea să continui până în luna a noua!

Dr. N: Înţeleg – concentrarea necesară şi toate celelalte (pauză). Explică-mi, de ce are nevoie Kliday de ajutorul vostru?

S.: Încercăm să îi trimitem energie încurajatoare sub o astfel de formă încât să îl sprijinim să se adapteze mai bine la temperamentul copilului. Când te uneşti cu un copil, ar trebui să fie ca atunci când îţi introduci mâna într-o mănuşă care este de o mărime potrivită, atât pentru tine, cât şi pentru el. de data aceasta, mănuşa lui Kliday nu se potriveşte bine.

Dr. N: Acest lucru vă surprinde pe tine şi pe profesorul tău?

S.: Ah... nu chiar. Vezi, Kliday este un suflet liniştit, paşnic. Are o minte neliniştită, agresivă şi... angrenajul este dificil pentru Kliday, deşi ştia la ce să se aştepte.

Dr. N: Vrei să spui că dorea o provocare înainte de a alege acest copil?

S.: Da, ştia că trebuia să înveţe să facă faţă unui astfel de corp, deoarece înainte avusese probleme din cauza faptului că nu fusese în stare să-şi controleze agresivitatea.

Dr. N: Acest copil va fi o persoană ostilă? Poate chiar cu oarece inhibiţii... conflicte emoţionale şi aşa mai departe?

S.: (râde) Ai priceput – este fratele meu mai mare.

Dr. N: Vrei să zici, în viaţa ta actuală?

S.: Da.

Dr. N: Ce roluri au, în viaţa actuală a lui Kliday, celelalte două suflete care lucrează alături de tine?

S.: Zinene este soţia lui, şi Monts, prietenul său cel mai bun.

Dr. N: Pare că este o echipă bună care să-l sprijine. Poţi să îmi explici mai pe larg de ce are nevoie Kliday de o astfel de personalitate de tip A într-un corp?

S.: Ei bine, Kliday este foarte profund. Se gândeşte mult şi apoi încearcă. Nu acţionează sub impulsul momentului. S-a crezut că acest corp îl va ajuta să-şi lărgească posibilităţile, cât şi să-l ajute pe copil.

Dr. N: Kliday a avut probleme în ultima sa viaţă?

S.: (ridică din umeri) Probleme... probleme... acelaşi fel de corp... a trecut prin stări obsedante şi a fost stăpânit de patimi... control slab... A abuzat şi de Zinene.

Dr. N: Atunci de ce?

S.: (izbucnind) Am studiat, într-adevăr, această ultimă viaţă... analizând totul iar şi iar... Kliday voia o altă şansă în acelaşi fel de corp. A întrebat-o pe

Zinene dacă vrea să îi mai fie o dată soţie şi ea a acceptat (subiectul începe să râdă).

Dr. N: Ce te amuză?

S.: Doar că de această dată voi juca rolul fratelui mai mic, pentru a-l ajuta să fie la înălţimea unui corp atât de puternic.

Dr. N: Hai să terminăm cu exerciţiul tău vizând particulele energiei tale actuale. Explică-mi cum folosiţi energia, tu şi cei doi tovarăşi ai tăi, pentru a-l ajuta pe Kliday.

S.: (pauză lungă) Particulele de energie ale lui Kliday şi ale copilului sunt dispersate.

Dr. N: Copilul a răspândit energie emoţională şi Kliday are probleme în legătură cu acest lucru?

S.: Da.

Dr. N: Acest lucru implică modelele de impulsuri electrice din creier sau altceva?

S.: (pauză) Da, procesele de gândire... de la terminaţiile nervoase (se opreşte şi apoi continuă) încercăm să îl ajutăm pe Kliday să se sincronizeze cu acestea.

Dr. N: Copilul îi opune rezistenţă lui Kliday ca unui intrus?

S.: Ah, nu... Nu cred... (râde), dar Kliday crede că a primit un alt creier primitiv.

Dr. N: Unde anume în corpul copilului ajunge energia voastră combinată?

S.: Ni s-a spus să acţionam de la baza craniului, începând cu partea din spate a gâtului.

Dr. N: (aduc pacientul la timpul trecut). Aţi reuşit să faceţi acest exerciţiu?

S.: Cred că am reuşit să-l ajutăm pe Kliday, mai ales la început (râde din nou). Dar fratele meu este încă o persoană încăpăţânată, în această viaţă.

În capitolele următoare vor putea fi întâlnite mai multe ilustraţii referitoare la interacţiunile din grupul de suflete. În capitolul 9, în partea care descrie parteneriatul dintre corp şi suflet, voi da mai multe detalii despre aspectele fiziologice ale luptei noastre cu partea primitivă a minţii omeneşti, lucru menţionat şi la ultimul caz. Următorul capitol este dedicat ajutorului spiritual deosebit pe care îl primim auxiliar grupurilor de studiu. Ramificaţiile psihologice ale alegerilor din vieţile viitoare încep, de fapt, cu primul nostru impuls de a ne întoarce în lumea spiritelor. Ideile care implică performanţe trecute şi aşteptări viitoare vor fi analizate mai atent la prima întâlnire a unui suflet cu consiliul.

6
CONSILIUL BĂTRÂNILOR

Teama oamenilor faţă de judecată şi pedeapsă

Nu mult după ce sufletele se întorc la grupurile lor, ele sunt chemate înaintea unei adunări formate din fiinţe înţelepte. Aflaţi cu o treaptă sau două deasupra ghizilor noştri, aceşti maeştri sunt entităţile cele mai avansate care pot fi identificate în lumea spiritelor de către clienţii mei încă încarnaţi. Ei le-au dat diferite nume, cum ar fi Cei Bătrâni, Maeştrii Sacri, Venerabilii sau titlurile pragmatice de Examinatorii ori Comitetul. Cel mai adesea aud termenii de Consiliu şi Bătrânii, aşadar îi voi folosi pentru denumirea acestor maeştri foarte evoluaţi.

Având în vedere că acest Consiliu al Bătrânilor reprezintă autoritatea în lumea spiritelor, există persoane care, în timpul conferinţelor mele, devin imediat suspicioase când vorbesc despre fiinţe înveşmântate în robe, care doresc să pună întrebări sufletelor despre realizările vieţii lor trecute. Un bărbat din Toronto nu s-a putut abţine şi a proclamat cu glas tare întregii asistenţe: „Aha, ştiam eu! Un tribunal, judecători, pedeapsă”! De unde vin această teamă şi acest cinism referitor oare la viaţa de după moarte, prezente în mintea unui număr atât de mare de oameni?

Instituţiile religioase, tribunalele civile şi militare ne dau coduri ale moralităţii şi ale justiţiei care influenţează comportamentul a milioane de oameni. E vorba de acuzaţii, pedepse şi de toate tradiţiile culturale care ne-au însoţit încă din vremurile tribale, referitoare la judecata aspră a transgresiunilor umane. Efectele pozitive ale codurilor de comportament şi de etică ale tuturor religiilor care au existat de-a lungul istoriei au fost enorme. S-a argumentat că teama de justiţia divină este motivul pentru care oamenii au un comportament mai bun decât ar avea în lipsa acesteia. Totuşi, cred că există un regres al tuturor doctrinelor religioase care oferă perspectiva ca, după moarte, să avem de-a face cu o autoritate aspră şi neiertătoare, cu spirite malefice, cauzând prin aceste precepte angoasă şi teamă oamenilor.

Religiile organizate ne-au fost alături numai în ultimii cinci mii de ani. Antropologii ne spun că în mileniul trecut oamenii primitivi erau naturişti şi împărtăşeau credinţa că toate lucrurile, însufleţite sau nu, aveau spirite, bune sau rele. Astfel, practicile tribale străvechi nu erau chiar aşa de diferite de idolatria religiilor istorice. Mulţi dintre zeii trecutului erau mânioşi şi neiertători, în vreme ce alţii se arătau binevoitori şi îndatoritori. Fiinţele umane au privit

întotdeauna cu nelinişte forţele aflate mai presus de controlul lor, mai ales acele divinităţi care puteau să le conducă viaţa după moarte.

Din moment ce temerile cu privire la supravieţuire au fost mereu o parte a vieţii noastre, reiese că fiinţele umane vor considera moartea ca fiind pericolul suprem. De-a lungul lungii noastre istorii, brutalitatea vieţii a condus la concluzia că judecata, pedeapsa şi suferinţa vor continua într-un fel sau altul şi după moarte. Multe culturi din diferite colţuri ale lumii au alimentat aceste credinţe pentru propriile scopuri. Oamenii erau făcuţi să creadă că toate sufletele, bune sau rele, vor trece imediat după moarte printr-un infern al pericolului şi al judecăţii.

În occident, purgatoriul a fost multă vreme ilustrat ca o staţie solitară destinată sufletelor blocate între rai şi iad. În ultimele decenii, bisericile neevanghelice dau o definiţie mai liberală purgatoriului, văzându-l ca pe o stare de izolare, în vederea purificării de păcate şi imperfecţiuni înainte ca sufletul să poată intra în rai. În filosofia orientală, în special în canoanele hinduismului şi ale sectelor budhiste Mahayama, există o lungă tradiţie a unor închisori spirituale, reprezentate de nişte planuri de existenţă joase, pângărite, teză care a fost liberalizată la rândul său. Acest concept este un motiv în plus pentru care sunt împotriva folosirii imaginii cercurilor concentrice multiplelor planuri astrale drept o hartă ce descrie călătoria sufletului după moarte. Din punct de vedere istoric, brâurile, folosind expresia lui Dante, au fost destinate înfăţişării unei multitudini de celule ale purgatoriului, într-un infern al judecătorilor, tribunalelor şi al demonilor.

Cei ce caută adevărul în tradiţiile metafizice antice ale Orientului găsesc un amestec derutant de superstiţii, asemănător aceluia din teologia occidentală. În vreme ce reîncarnarea a fost de multă vreme acceptată de Orient, au existat rezerve faţă de doctrina transmigraţiei. În călătoriile mele prin India, am aflat că metempsihoză este un concept intimidant, care a fost folosit pentru a controla comportamentul oamenilor. Conform acestei credinţe, o largă varietate de păcate sunt considerate că ar putea face ca sufletul să se încarneze într-o formă inferioară, subumană de viaţă, în următorul său ciclu de existenţă. În cadrul cercetărilor mele, nu am găsit nici o dovadă care să susţină trecerea sufletelor dintr-un corp în altul. Subiecţii mei spun că energia sufletului diferitelor forme de viaţă de pe Pământ nu pare să se amestece în lumea spiritelor. Pentru mine, intimidarea şi teama pe care le generează transmigraţia reprezintă o constrângere a justiţiei karmice. Am constatat că sufletele oamenilor încarnate anterior în alte lumi au avut corpuri gazdă apropiate de specia noastră din punct de vedere al inteligenţei. Nu am întâlnit niciodată clienţi repartizaţi în alte lumi şi care să nu fi făcut parte din rasa cu inteligenţa cea mai semnificativă de pe acea planetă. Aşa sunt gândite lucrurile de la început.

Mai curând decât prin stadii de pedepsire, trecem prin etape de autoiluminare. Mai sunt încă segmente largi ale societăţii umane, incapabile să se dezbare de sentimentul sâcâitor, dezvoltat în mii de ani de condiţionări culturale, că judecata şi pedeapsa trebuie să existe sub o formă sau alta după moarte, ca şi pe Pământ. Poate că nu este vorba chiar de un iad în care să ne tortureze forţele întunericului, dar e ceva neplăcut. Speranţa mea este că ceea ce voi spune în acest capitol va aduce alinare oamenilor înclinaţi spre teama unei pedepse după moarte. pe de altă parte, vor fi fiind şi dintre aceia care cred că a fi traşi la răspundere în faţa unui Consiliu al Bătrânilor nu este totuşi confortabil. Epicurienii acestei lumi – cei dedicaţi numai plăcerii în viaţă, fără a da prea multă atenţie datoriei faţă de ceilalţi – pot, de asemenea, să nu fie fericiţi la citirea celor scrise în acest capitol. Şi nici iconoclaştii, care se opun oricărei autorităţi, morale sau de altă natură.

Lumea spiritelor este un loc al ordinii, iar Consiliul Bătrânilor, exemplu de justiţie. Membrii acestui for spiritual nu sunt sursa ultimă a autorităţii divine, dar par să reprezinte ultimul bastion al fiinţelor responsabile de sufletele încarnate încă pe Pământ. Aceste fiinţe înţelepte au o mare compasiune pentru slăbiciunea omenească şi demonstrează o răbdare infinită cu greşelile noastre. Ne va fi dată de multe ori o a doua şansă în vieţile viitoare. Acestea nu vor fi vieţi cu alegeri karmice uşoare, pentru că altfel nu vom învăţa nimic din venirea noastră pe Pământ. Cu toate acestea, riscurile pe care le implică viaţa pe această planetă nu sunt destinate să ne cauzeze vreo suferinţă viitoare după moarte.

Locul în care este evaluat sufletul

Subiecţii mei afirmă că apar în faţa consiliului imediat ce o încarnare a lor a luat sfârşit, mulţi dintre ei spunând că se mai înfăţişează o dată în faţa acestuia chiar înaintea re-naşterii lor. Dintre aceste două înfăţişări, prima pare să aibă un impact semnificativ asupra sufletului. În timpul acestei întâlniri sunt revăzute alegerile majore pe care le-am făcut în viaţa care tocmai a luat sfârşit, apoi evaluate cu grijă comportamentul şi responsabilitatea acţiunilor la răscrucile importante ale drumului nostru karmic. La prima întrunire ne conştientizăm în mod acut greşelile, mai cu seamă dacă i-am rănit pe ceilalţi. Dacă mai există şi o a doua vizită, atunci când se apropie timpul unei reîncarnări, aceasta este una mai relaxată, implicând discuţii despre alegerile, oportunităţile şi aşteptările pe care le vom avea în viitoarea viaţă.

Ghizii noştri ne anunţă când este timpul să ne înfăţişăm înaintea consiliului şi, de obicei, ne conduc în camerele acestor maeştrii avansaţi. Rolul pe care îl joacă ghizii la aceste audieri nu pare a fi unul semnificativ, din câte mi-au spus clienţii mei obişnuiţi. Cu toate acestea, sufletele mai avansate îmi relatează că se duc la această întâlnire singure şi că nu e neobişnuit să vadă că

ghidul face parte din consiliu în timpul audierii lor. Când apar alături de noi în faţa consiliului, ghizii noştri sunt mai degrabă tăcuţi, pentru că discuţiile referitoare la viaţa noastră dintre ghizi cu membrii consiliului au avut loc deja.

Ca principali profesori şi avocaţi ai noştri, e posibil ca ghizii să vrea să intercaleze un gând pentru a ni-l clarifica sau să ne interpreteze unele concepte, dacă au impresia că suntem confuzi într-un anumit punct din timpul procedurilor. Cred că ghizii fac mult mai mult în timpul acestor audieri decât înţeleg clienţii mei.

Descrierile referitoare la forma şi procedura din timpul întrunirilor consiliului sunt foarte consistente la toţi subiecţii mei. Când ajung la această parte a şedinţei unui client, obişnuiesc să mă apropii întrebându-l ce anume se întâmplă când vine timpul să meargă în faţa unui grup de fiinţe înţelepte. Citez în cele ce urmează un exemplu tipic pentru răspunsurile pe care le primesc:

Timpul pe care-l aşteptam a sosit, ii voi vedea pe Cei Sfinţi. Ghidul meu, Linii, vine şi mă conduce de la grupul meu matcă pe un coridor lung, peste alte săli de clasă. Mergem într-un alt loc, printr-un pasaj la fel de lung, marcat de coloane de marmură. Pereţii sunt tapetaţi cu ceva ce pare a fi lambriuri îngheţate de sticlă multicoloră. Aud în surdină muzica unui cor şi a unor instrumente cu coarde. Lumina străluceşte într-un ton auriu. Totul este atât de relaxant, chiar senzual, dar sunt totuşi puţin înspăimântat. Ajungem într-un atrium în care se află nişte plante frumoase şi o fântână arteziană. Acesta este locul de aşteptare. După câteva clipe, Linii mă introduce într-o încăpere rotundă cu un tavan înalt, asemănătoare unui dom. Sunt raze de lumină ce coboară. Cei sfinţi sunt aşezaţi la o masă lungă, în formă de semilună. Mă îndrept spre centrul încăperii, în faţa mesei, în vreme ce Linii stă puţin mai în spate, în stânga mea.

Când am auzit pentru prima dată despre întâlnirile consiliului, m-am mirat de faptul că ei consideră obligatoriu să fie văzuţi într-un astfel de loc plin de autoritate. De ce nu într-o simplă scenă câmpenească, dacă tot sunt atât de plini de bunăvoinţă? În vreme ce sufletele mai tinere mi-au spus că acest loc era „potrivit pentru examinarea lor", cele mai avansate mi-au explicat că există un motiv important pentru a alege un astfel de spaţiu închis, în formă de dom. În acest fel, o prezenţă mai înaltă îşi focalizează de sus energia sub forma unei lumini asupra întregii proceduri. Voi discuta impactul profund al acestei Prezenţe tot în acest capitol, dar mai târziu.

Marea majoritate a subiecţilor mei vizualizează încăperea Consiliului Bătrânilor ca pe un ansamblu în formă de dom, conform figurii 8 . Ei văd structura acestei camere sub forma unui loc sfânt de pe Pământ. Acest „lăcaş celest al compasiunii", după cum a numit un client camera consiliului său, este

un simbol al templelor, moscheilor, sinagogilor şi al bisericilor. În figura 8 am schiţat masa centrală (D), care, de obicei, este lungă şi curbată în jurul marginilor, spre a permite unui număr mare de Bătrâni să ia loc. Unii clienţi mi-au relatat că au văzut această masă pe o estradă uşor înălţată peste nivelul privirii. Am aflat că aceste nuanţe reprezintă ceea ce simte sufletul ca fiind obligatoriu, pentru ca o anumită întâlnire să fie cât mai eficientă pentru el. Dacă un suflet vede consiliul său într-un mod mai autoritar, e posibil să existe motive pentru acest lucru, ceea ce voi examina împreună cu un client, referitor la viaţa pe care tocmai o încheiase.

Subiecţii care sunt regresionaţi în lumea spiritelor nu se oferă bucuroşi să-mi dea detalii despre scopul unei anumite întrebări primite din partea Bătrânilor. Ei trebuie să se simtă confortabil că hipnotizatorul le cunoaşte drumul către o cameră a consiliului. La nivel inconştient, încrederea în regresionistul spiritual pare să le dea permisiunea mentală de a vorbi despre amintirile lor sacre. Acesta este motivul pentru care cercetările mele în domeniul amintirilor umane despre lumea spiritelor au durat atâţia ani. A fost ca şi când aş fi aranjat un puzzle. Unele piese mici, conţinând informaţii despre lumea spiritelor conduceau către implicaţii mai mari, despre care niciodată nu mi s-ar fi întâmplat să pun întrebări în totalitatea contextului lor. De exemplu, motivul pentru care se afla în camera consiliului o estradă înălţată a fost unul dintre aceste mici detalii care au condus la descoperirea unor semnificaţii importante. Altul a fost cel referitor la poziţia ghidului unui client, mai ales în timpul primei audieri.

Figura 8: *Camera Consiliului*

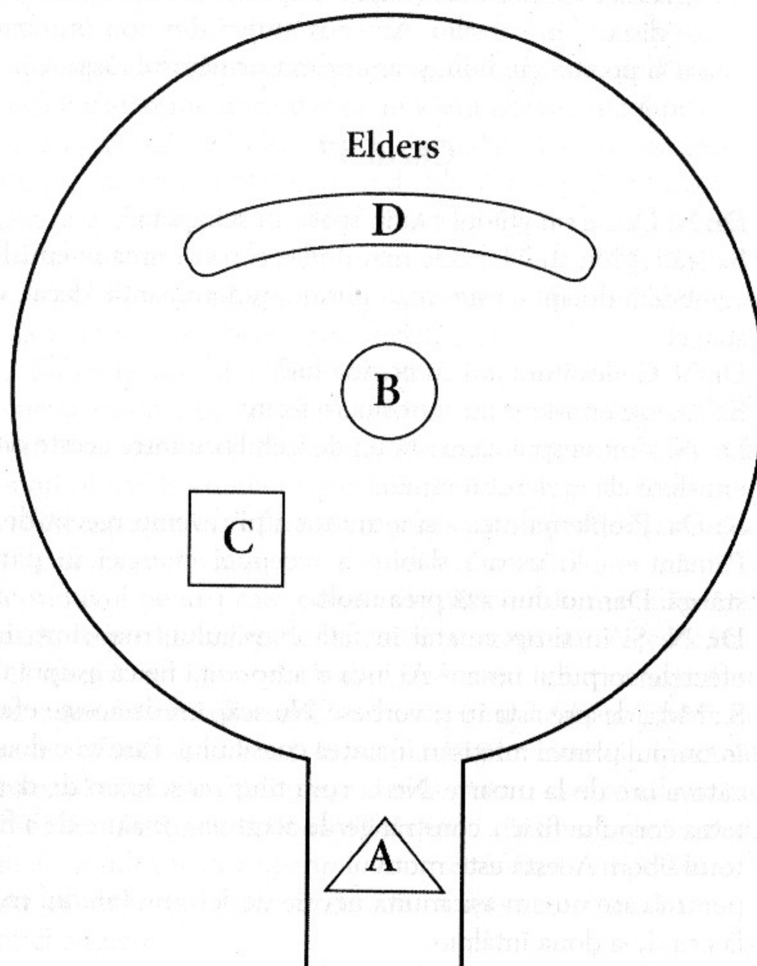

Figura 8. Un model structural tipic pentru întâlnirea dintre Bătrâni şi suflet. Această cameră spaţioasă apare multora dintre subiecţi drept o sală largă rotundă, cu un acoperiş boltit. Sufletele intră în încăpere prin capătul coridorului (A) sau dintr-un alcov. Sufletul se aşează în centru (B), împreună cu ghidul care stă în spatele lui, de obicei în stânga (C). Bătrânii stau, de obicei, la o masă lungă curbată (D), în faţa sufletului. Masa poate să pară şi dreptunghiulară

După cum se poate vedea în figura 8, poziţia ghidului (C) este în stânga. Multă vreme nu am înţeles de ce erau ghizii poziţionaţi, de obicei, în spatele majorităţii clienţilor mei. Dacă sufletul are doi ghizi, din când în când cel mai tânăr va sta în partea dreaptă. Cel mai adesea, numai ghidul nostru principal asistă la audieri şi numai un mic procent al subiecţilor mei afirmă ca acesta stă în partea dreaptă. Ori de câte ori am pus întrebări referitoare la motivele acestei aşezări, am primit răspunsuri vagi, de genul: „O, e mai puţin restrictiv” sau „E obişnuit pentru comunicarea noastră” sau „Stăm în picioare, în anumite locuri, din respect”. Multă vreme nu am mai pus această întrebare.

Apoi a venit o zi când, lucrând cu un subiect avansat foarte perceptiv, acesta mi-a vorbit despre importanţa înţelegerii a tot ceea ce se discuta în consiliu. Am pus atunci din nou întrebarea referitoare la poziţia ghidului şi am primit următorul răspuns:

Cazul 37

Dr. N: De ce stă ghidul tău în spate, în stânga ta?

S.: (râde) Nu ştii? La cele mai multe corpuri umane emisfera cerebrală dreaptă este mai puţin predominantă decât cea stângă.

Dr. N: Ce legătură are cu poziţia lui?

S.: Aceste emisfere nu sunt sincronizate.

Dr. N: Vrei să spui că există un dezechilibru între aceste două emisfere ale creierului uman?

S.: Da. Problema mea – şi a multor alţii reveniţi recent de pe Pământ – e o uşoară slăbire a recepţiei energiei în partea stângă. Dar nu durează prea mult.

Dr. N: Şi în timp ce stai în faţa consiliului, mai simţi încă efectele corpului uman? Ai încă o amprentă fizică asupra ta?

S.: Mda, despre asta îţi şi vorbesc. Nu scăpăm de aceste efecte în timpul primei înfăţişări înaintea consiliului. Pare că e doar la câteva ore de la moarte. Ne ia ceva timp să scăpăm de densitatea corpului fizic... constrângerile acestuia... Înainte de a fi cu totul liberi. Acesta este motivul pentru care nu am aşa multă nevoie de Jerome (ghidul meu) la cea de-a doua întâlnire.

Dr. N: De ce?

S.: Pentru că la această a doua întâlnire primim şi transmitem comunicarea telepatică mai eficient.

Dr. N: Explică-mi, te rog, ce anume face Jerome pentru a te ajuta, stând în spatele tău, în stânga?

S.: La cei mai mulţi dintre oameni, partea stângă a creierului este mai rigidă decât cea dreaptă. Jerome mă ajută în receptarea energiei ce vine dinspre consiliu în partea mea dreaptă, blocând gândurile ce ar putea scăpa prin cea stângă.

Dr. N: Vrei sa spui că aura ta de energie este ca o sită?

S.: (râde) Uneori seamănă cu asta – pe partea stângă. Blocând gândurile ce ar putea să-mi scape, el serveşte ca un fundal, împingând înapoi undele gândurilor. Asta mă ajută să înţeleg mai bine.

Dr. N: Crezi că el adaugă şi propriile gânduri în acest proces?

S.: Cu siguranţă. Vrea să înţeleg şi să reţin tot ce mi se spune.

Discuţiile avute şi cu alţi clienţi au confirmat efectul de fundal de care mi-a vorbit subiectul cazului 37. La începutul încarnărilor lor, când învaţă să folosească circuitele simple şi complexe, sufletele constată că cele mai multe

creiere umane nu au emisferele stângă şi dreaptă echilibrate. Mi s-a spus că nu există două trupuri gazdă identice în ceea ce priveşte modul în care cele două emisfere ale creierului nostru sunt legate pentru a procesa judecăţile critice, creativitatea şi comunicarea prin limbaj. Acesta este unul dintre motivele principale pentru care sufletele mai înţelepte se alătură fetusului noului lor trup cât mai devreme în timpul sarcinii.

Terapeuţii regresiei în vieţile anterioare lucrează cu amprentele trupului fizic din vieţile trecute, lucru care ar putea să fie inhibant pentru corpul actual al clientului lor. În mod obişnuit, aceşti oameni vin la noi după ce practicile medicinei tradiţionale nu le-au fost de folos. De exemplu, o problemă de natură fizică poate cauza disconfort, ca urmare a unei morţi violente într-o viaţă anterioară. O parte a muncii noastre constă în a deprograma aceste influenţe ori de câte ori devin o povară pentru client.

În capitolul 4 am văzut cum amprentele trupului pot afecta şi sufletul, care va trece în lumea spiritelor cu o energie fizică deteriorată. Trebuie să precizez că înaintea cazului 37 nu mi-aş fi închipuit niciodată că amprenta corpului uman poate afecta dialogul în timpul întrunirilor consiliului. Eram conştient că pe durata acestor audieri membrii consiliului pot comunica între ei printr-un schimb rapid de vibraţii înalte şi joase. Sufletul obişnuit nu poate percepe acest fel de comunicare a Bătrânilor. Faptul că sufletele nu înţeleg ce discută între ei membrii consiliului pare să fie intenţionat astfel. Cred că putem, în mod sigur, să tragem concluzia că, orice conversaţie din timpul întrunirilor consiliului care trebuie să fie interpretată e, de obicei, prelucrată de ghizii noştri.

Am o procedură cam neortodoxă pentru un regresionist spiritual, dar eficientă, şi anume, una legată de comunicare şi de consiliu. Atunci când lucrez cu un subiect ce se află înaintea consiliului, îl rog să îi întrebe pe Bătrâni şi pe ghidul care asistă dacă ei îl cunosc pe ghidul *meu* spiritual. Clientul răspunde, de obicei, afirmativ, spunând ceva despre efectul prin care toţi maeştrii din lumea spiritelor se cunosc între ei. Continuu apoi cu următoarea întrebare: de ce crede clientul meu că aceşti maeştrii, ghidul său şi al meu au conspirat să-l aducă în biroul meu în această zi anume. Răspunsurile pot fi foarte revelatoare o dată ce clienţii mei simt că sincronizarea funcţionează. În cadrul acestui proces de hipnoză mai mulţi subiecţi vor remarca : „ştii, îl văd pe ghidul tău suspendat deasupra umărului tău stâng, ajutându-te şi râzând de eforturile tale de a afla despre lumea spiritelor mai multe decât ai nevoie să ştii”.

Sufletele care vin înaintea consiliilor lor au fost deja stoarse de informaţii în urma şedinţelor de orientare făcute cu ghizii lor. Cu toate acestea, sufletul se simte cel mai vulnerabil înaintea consiliului în privinţa realizărilor sale din trecut. Obiectivul întrunirilor consiliului nu este acela de a înjosi sufletele care se înfăţişează sau de a le pedepsi pentru greşelile şi neajunsurile lor. Scopul

Bătrânilor este de a pune întrebări sufletului, pentru a-l ajuta să-şi atingă obiectivele în următoarea viaţă. Fiecare suflet are o anumită idee despre forma cercetărilor referitoare la verificarea vieţii sale trecute, totuşi, ele ştiu că niciodată două întruniri înaintea consiliului nu vor fi la fel. Am observat că, atunci când un suflet tânăr se prezintă înaintea consiliului, atât ghizii cât şi membrii consiliului sunt indulgenţi şi plini de solicitudine. La începutul cercetărilor mele referitoare la întrunirile consiliului am aflat că întrebările puse direct subiecţilor mei de către aceşti maeştri spirituali sunt deopotrivă ferme şi binevoitoare în acelaşi timp.

Recunosc că atunci când am auzit pentru prima dată despre aceste audieri aveam anumite dubii. Credeam că, dacă un suflet era chemat înaintea unei asemenea autorităţi de fiinţe spirituale, urma să fie vorba şi de nişte aspecte punitive, referitoare la evaluările karmice. Acest mod de gândire era tributar condiţionărilor mele culturale. În cele din urmă am realizat că înfăţişarea înaintea consiliului are mai multe faţete. Bătrânii sunt asemenea unor părinţi Iubitori, dar fermi în acelaşi timp, asemenea unor manageri, profesori iubitori sau consilieri comportamentali, toate acestea însă la un loc. Sentimentul pe care îl încearcă sufletele faţă de consiliul lor este acela de respect. De fapt, sufletele înseşi sunt cei mai severi critici ai lor. Consider că evaluările făcute în grupul nostru de suflete sunt mai acerbe şi mai dure decât orice consiliu al Bătrânilor, deşi colegii noştri îşi împletesc criticile cu mult umor.

În timpul drumului străbătut până la locul în care are loc întrunirea, sufletele încearcă sentimente variate. Am avut subiecţi care mi-au spus că aşteaptă să se înfăţişeze înaintea consiliului, pentru a căpăta o perspectivă mai autorizată asupra progreselor pe care le-au făcut. Alţii sunt cuprinşi de presimţiri nefaste, dar aceasta trece imediat ce încep procedurile. Bătrânii au un mod propriu de a face sufletele ce se prezintă înaintea lor să se simtă binevenite încă de la început. Una dintre cele mai evidente diferenţe între o sală de judecată de pe Pământ şi aceste adunări ale maeştrilor spirituali este aceea că toţi cei prezenţi în camera în care are loc întrunirea consiliului au calităţi telepatice. Astfel, toţi cei ce asistă cunosc tot adevărul despre orice aspect al comportamentului nostru, cât şi despre alegerile pe care le-am făcut în viaţa trecută. Orice înşelăciune este exclusă. Nu e nevoie de probe, avocaţi ai apărării sau juraţi. Pentru a putea să se implice total în planurile referitoare la viitorul nostru, Bătrânii vor să fie siguri că ne înţelegem pe deplin consecinţele acţiunilor, mai ales acelea vizând comportamentul faţă de ceilalţi.

Bătrânii ne întreabă ce credem despre evenimentele majore ale vieţii noastre şi drumul urmat de noi. Acţiunile dezirabile şi cele contraproductive sunt discutate deschis, fără răutate sau arătări cu degetul. Consiliul dă dovadă de o enormă răbdare, neavând importanţă de câte ori am repetat o anumită

greşeală. Noi înşine avem mult mai puţină răbdare cu noi. Cred că dacă consiliile tuturor sufletelor de pe Pământ cu care am lucrat n-ar fi fost atât de indulgente, un suflet mediu ar fi renunţat şi ar mai fi revenit pe Pământ. Sufletele au acest drept de a refuza să se întoarcă.

Bătrânii ne întreabă şi cum credem că ne-a ajutat sau ne-a îngreunat dezvoltarea corpul nostru gazdă. Consiliul ia deja în considerare următorul nostru corp şi mediul în care va avea loc viitoarea încarnare. Ei vor să ştie ce credem despre o altă întrupare.

Mulţi subiecţi au impresia că în cadrul consiliului nu s-a luat încă o decizie cu privire la vieţile viitoare. Nimic din ce se petrece la aceste întâlniri nu pare a fi bătut în cuie.

Ceea ce are, într-adevăr, o importanţă esenţială în cadrul întrunirilor consiliului este intenţia noastră în viaţă. Bătrânii ştiu deja totul despre noi înainte să apărem în faţa lor, dar în timpul deliberărilor este analizat atent modul în care a colaborat mintea sufletului nostru cu un creier uman. Ei mai cunosc cum ne-am descurcat în trecut cu alte trupuri gazdă. E vorba de controlul sau de lipsa acestuia, pe care l-am exercitat asupra organismului şi a emoţiilor negative ale corpurilor pământeşti. Constrângerile, iluziile şi problemele de adaptare nu sunt niciodată prezentate de către suflete ca scuze pentru comportamentul lor. Nu vreau să spun că sufletele nu se plâng despre dificultăţile lor în faţa consiliului. Cu toate acestea, explicaţiile raţionale despre procesele vieţii nu sunt substituite de o sinceritate brutală.

Consiliul urmăreşte să afle în ce fel caracterul nemuritor al sufletului nostru şi-a păstrat integritatea în timpul încarnării, mai cu seamă în ceea ce priveşte valorile, idealurile şi acţiunile. Ei vor să ştie dacă am fost copleşiţi de către corpul nostru gazdă în timpul încarnărilor sau am depăşit limitele acestuia; dacă sufletul nostru a fost cu adevărat un partener al creierului uman, în sensul obţinerii unei personalităţi armonioase. Membrii consiliului pun sufletelor şi întrebări referitoare la modul în care au folosit puterea. A fost, oare, influenţa noastră una pozitivă sau am fost corupţi de nevoia de a-i domina pe alţii? Am fost, oare, conduşi de convingerile celorlalţi, dând dovadă de o lipsă a puterii personale sau am adus la rândul nostru contribuţii originale? Consiliul este mai puţin interesat de câte ori am regresat în drumul nostru, ceea ce are cu adevărat importanţă fiind curajul de a ne ridica şi de a merge până la capăt.

Aspectul şi componenţa consiliului

Cuvântul Bătrân este considerat potrivit de mulţi dintre clienţii mei, datorită faptului că fiinţele avansate care fac parte din consiliile lor sunt percepute ca oameni în vârstă. Deseori aceştia sunt văzuţi ca având capul chel

sau părul alb şi, probabil, purtând barbă. Întrebând despre sexul acestor fiinţe, am ajuns la câteva concluzii. Predominanţa cu care sunt văzuţi bărbaţi în vârstă în componenţa consiliilor este un stereotip cultural. Înţelepciunea se asociază vârstei, iar faptul că bărbaţii sunt prezenţi în consilii mai des decât femeile e datorat îndelungatei noastre istorii de dominaţie masculină în poziţiile de autoritate.

Există doi factori care crează aceste imagini stereotipe: pe de o parte, ceea ce îţi este proiectat din partea consiliului e intenţionat să aibă impact asupra propriilor tale. experienţe şi concepţii ca suflet venit de pe Pământ; pe de alta, reamintirea în timpul regresiei hipnotice implică un proces destul de complicat. În timp ce subiecţii îşi retrăiesc experienţele în stare de suflet pur în faţa consiliului, ei comunică şi cu mine, prin intermediul corpului lor actual, care este supus tuturor influenţelor culturale ale vieţii contemporane.

Suntem supuşi aceloraşi influenţe şi ca fiinţe discarnate, atunci când proiectăm un set de trăsături faciale dintr-o viaţă trecută membrilor grupului nostru de suflete. Acest lucru reflectă atât caracterul şi dispoziţia noastră din acel moment, cât şi crearea unei forme de recunoaştere spontană, menită acelor suflete care probabil că nu ne-au văzut de o periodă de timp. Sunt convins că regresioniştii care vor face astfel de şedinţe în viitor vor observa un număr egal de femei şi bărbaţi în componenţa acestor consilii. Trebuie să reţineţi că atunci când vorbesc despre o întrunire a consiliului este vorba, de obicei, despre una care are loc între nişte vieţi anterioare din secolele trecute. Când evaluez realitatea unei scene din lumea spiritelor din mintea unuia dintre clienţii mei ţin scama întotdeauna de momentul în timp când se petrece aceasta.

Trebuie să adaug la finalul acestor precizări faptul că majoritatea clienţilor mei aflaţi la un nivel avansat, ca şi un număr mare de suflete intermediare, văd consiliile lor ca fiind formate din androgini. Un Bătrân poate apărea într-o formă asexuată sau într-una aparţinând ambelor sexe, arătând subiectului atât caracteristici feminine, cât şi masculine. Totuşi, de vreme ce majoritatea clienţilor mei fie nu pot, fie nu vor să-mi dezvăluie numele membrilor consiliului lor, ci înclină să le spună mai degrabă „el” decât „ea”, în ciuda oricărei apartenenţe sexuale a acestora. Ghizii spirituali, pe de altă parte, sunt văzuţi de clienţii mei în mod egal atât ca femei, cât şi ca bărbaţi.

Revenind la figura 8, cititorul va observa că poziţia mesei de consiliu (A) este spre spatele rotondei. Sufletul (B) stă în picioare exact în centrul camerei. Majoritatea clienţilor mei spun: „Stăm în picioare din respect”. Nu sunt convins că au de ales în această privinţă. Am cunoscut şi suflete mai avansate, care s-au aşezat la unul dintre capetele mesei consiliului lor, dar acest lucru este unul destul de ieşit din comun, un suflet obişnuit considerându-l ca pe o dovadă de aroganţă. Când mi se relatează că în încăpere nu există nici o masă şi că

Bătrânii îl poftesc fără prea multe formalităţi pe clientul meu să li se alăture, ştiu că am de-a face cu un suflet foarte avansat, care se apropie de statutul de ghid.

Sufletul foarte tânăr, care s-a încarnat pe Pământ de mai puţin de cinci ori, îşi vede consiliul într-un mod diferit faţă de toţi ceilalţi subiecţi ai mei, după cum ilustrează următorul citat:

Patru dintre noi ne jucăm mai mult. Facem o groază de prostii când profesoara noastră, Minări, nu e prin preajmă. Eu şi prietenii mei ne ţinem de mâini când e timpul să mergem să ne întâlnim cu doi oameni importanţi. Ne ducem într-un loc unde sunt peste tot culori deschise. Un bărbat şi o femeie stau pe două scaune cu spătar înalt şi zâmbesc larg. Abia au terminat cu un grup mic de copii care ies făcându-ne cu mâna. Cei doi cred că au în jur de treizeci-treizeci şi cinci de ani. Ar putea să fie părinţii noştri. Sunt blânzi şi iubitori şi ne fac semn cu mâna să ne apropiem. Ne pun câteva întrebări despre cum ne simţim şi ce am vrea să facem în viaţa următoare. Ne spun să fim foarte atenţi la tot ce ne zice Minări. Este ca de Crăciun într-un magazin, cu doi Moşi Crăciun.

Faptul că în faţa consiliului se înfăţişează mai multe suflete şi nu unul singur dovedeşte negreşit că subiectul meu este considerat încă un „suflet copil". Am aflat că acest suflet nu a mai fost pe Pământ decât o singură dată înainte de viaţa sa actuală. Din experienţa mea reiese că undeva între a doua şi a cincea viaţă aceste scene de întâlnire cu consiliul se schimbă. Un client care tocmai făcuse o astfel de tranziţie a exclamat:

Doamne, cum s-au schimbat lucrurile! Întâlnirea aceasta este mai formală decât ultima. Sunt puţin emoţionat. Se află o masă lungă aici, şi tivi oameni mai în vârstă îmi cer să le descriu ce progrese am făcut. Parcă aş fi după un examen, când e timpul să aflu ce punctaj am obţinut.

Clientul tipic vede în consiliul său între trei şi şapte membri. Un suflet avansat poate avea de la şapte la doisprezece. Aceasta nu este o regulă fixă. Totuşi, pe măsură ce sufletul se dezvoltă şi devine mai complex, pare să aibă nevoie de mai mulţi specialişti în consiliul său. Observ însă că sufletele mai puţin dezvoltate au deseori dificultăţi în a-i diferenţia pe membrii consiliului, cu excepţia conducătorului şi, poate, a unui alt Bătrân de la masă. Aceşti doi Bătrâni par a fi cei mai implicaţi în respectivul caz, în timp ce ceilalţi, care nu pun direct întrebări sufletului, sunt percepuţi de acesta înceţoşat, în imaginea neclară din fundal.

Mă frapează faptul că pare să existe un fel de protocol legat de modul în care sunt dispuşi membrii consiliului. Aceştia se aşază pe un rând, cei mai puţin activi stând la capetele mesei. Aproape întotdeauna există un Bătrân care conduce discuţia şi stă în centrul mesei, exact în faţa sufletului, putând fi considerat regizorul sau moderatorul. Numărul membrilor consiliului care participă la aceste întâlniri poate să se schimbe de fiecare dată, în funcţie de circumstanţele vieţii care tocmai s-a încheiat sau de cele ale aceleia care urmează. De obicei, preşedintele şi poate unul sau doi membri ai consiliului sunt prezenţi pe perioade mari de timp, de-a lungul a mai multe vieţi. Un alt aspect al acestei proceduri care mi se pare ciudat este că membrii aceluiaşi grup de suflete apar în faţa unor consilii diferite. Bănuiesc că acest fapt se datorează caracterului diferit al fiecărui suflet şi stadiului de dezvoltare la care se află acesta. Clienţii mei nu îmi pot explica de ce se întâmplă aşa.

Când un subiect îmi spune că un membru al consiliului său a revenit în urma unei absenţe îndelungate, după un număr de vieţi sau că a apărut un membru nou în cadrul consiliului, devin atent. Un bărbat mi-a povestit:

După ultima mea viaţă am văzut o femeie care nu mai fusese în consiliul meu. Nu era aspră, ci uşor critică la adresa insensibilităţii faţă de femei de care dădusem dovadă în vieţile anterioare. Ea este aici ca să mă ajute să fac un plan menit să depăşească tendinţa mea de a ţine femeile departe de mine. Acest lucru îmi împiedică dezvoltarea.

Se pare că specialiştii apar în consilii în anumite momente, pentru a-şi oferi ajutorul, atunci când continuăm să facem în aceleaşi greşeli. Aflându-se în faţa a trei Bătrâni, un subiect a remarcat:

Doar conducătorul din centru vorbeşte cu mine. Bătrânul din stânga mea emană spre mine o energie binefăcătoare şi caldă, iar cel din dreapta îmi trimite seninătate. E ca şi cum aş fi avut nevoie de linişte acum, când vorbim despre felul în care fac faţă sentimentelor de mânie în viaţă.

O altă clientă mi-a explicat ce s-a întâmplat la ultimul ei consiliu, astfel:

După multe vieţi recente, numărul membrilor din consiliul meu s-a schimbat, de la trei la patru, apoi iar la trei şi din nou la patru. Am observat că acest al patrulea membru are o culoare argintie, în timp ce ceilalţi trei au nuanţe închise de violet. Îl numesc consilierul meu de încredere. Invariabil, când îl văd în consiliu, ştiu că mi se va tine o predică despre lipsa mea de încredere. Îmi spune că sunt un suflet reticent, că mi-e teamă să mă impun chiar şi atunci cărui ştiu că am dreptate. Îi zic cât de temătoare sunt pe Pământ

şi el îmi explică blând că atunci când mă deschid devin iubită şi apreciată. Mi-e teamă de confruntări şi de vieţile pline de adversitate. Îmi spune: „Nu îţi dăm niciodată mai mult decât poţi duce; continuă să te deschizi, ai multe de oferit.

Acest subiect a ales să fie o femeie scundă şi cu trăsături comune în viaţa actuală, în loc să accepte oferta tentantă a unui alt corp, de o frumuseţe răvăşitoare. Mi-a relatat că a făcut astfel, pentru că se aştepta ca acest consilier de încredere să fie mulţumit de această probă în plus, pe lângă faptul că a acceptat o viaţă cu nişte părinţi care au tratat-o cu neîncredere şi dispreţ în copilărie. Am întrebat-o pe clienta mea care a fost afirmaţia, din cele spuse de acest membru argintiu al consiliului, care a susţinut-o cel mai mult în ultimele câteva secole. Mi-a răspuns: „Ceea ce obţii din fiecare viaţă dificilă este câştigat pentru eternitate”.

În timp ce un ghid personal va verifica ulterior care ne-au fost obiectivele prioritare şi ne va analiza fiecare pas din viaţă, Bătrânii pun întrebări mai generale. Consiliul nu pune întrebări despre ultima viaţă. Linia întrebărilor ne urmăreşte suma vieţilor şi ne acoperă o zonă mai largă a progresului de autoîmplinire. Bătrânii vor să observe dacă ne dezvoltăm pe măsura potenţialului nostru. Am ajuns la concluzia că discuţiile din cadrul comitetului sunt atent echilibrate de anumiţi Bătrâni, al căror caracter şi experienţă trecută sunt asemănătoare cu cele ale sufletelor care li se înfăţişează. Uneori observ o afinitate personală între un Bătrân şi unul dintre clienţii mei. Anumiţi Bătrâni par să se indentifice cu caracterul, puterea sau slăbiciunile, interesele şi scopurile unui suflet.

În ciuda celor expuse mai sus, trebuie să menţionez faptul că marea majoritate a oamenilor aflaţi sub hipnoză nu se simt prea apropiaţi de Bătrânii din consiliul lor. Îi respectă şi îi venerează, dar nu au şi acea afecţiune profundă pe care o arată faţă de ghizii lor spirituali. Din acest motiv, cazul următor este unul excepţional.

Cazul 38

Dr. N: Vezi figuri noi în cadrul consiliului tău comparativ cu ultima dată când ai apărut în faţa acestuia?

S.: (tresărind brusc, apoi cu un adânc suspin de plăcere) ÎN SFÂRŞIT! Rendar s-a întors. Vai, mă bucur atât de mult să-l revăd!

Dr. N: Cine este Rendar?

Notă: Subiectul tremură şi nu răspunde.

Dr. N: Acum respiră adânc şi relaxează-te, ca să putem descoperi împreună ce se întâmplă.Unde stă Rendar?

S.: În stânga centrului mesei (încă pe gânduri). Ce mult a trecut...

Dr. N: Câţi ani au trecut pe Pământ de când nu l-ai mai văzut pe Rendar?

S.: (în lacrimi, după o lungă pauză) Cam... trei mii de ani...

Dr. N: Asta trebuie să însemne multe vieţi pentru tine. De ce a lipsit Rendar atâta vreme?

S.: (încă în lacrimi, dar revenind la normal) Nu înţelegeţi semnificaţia revenirii lui în consiliul meu. Rendar este foarte bătrân şi înţelept... atât de... liniştit... era cu mine înainte ca vieţile mele pe Pământ să fie atât de numeroase. Rendar mi-a spus că eram foarte promiţător şi că mă voi dezvolta foarte repede – primeam misiuni importante – şi apoi... (subiectul se opreşte, înecându-se din nou).

Dr. N: (blând) Te descurci bine. Te rog, continuă şi povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat.

S.: (după o altă pauză lungă) Am... decăzut. Am intrat în capcana în care cad atâţia dintre noi aici. Am devenit prea încrezător în puterile mele. Era amuzant să ai o poziţie de conducere asupra altora. Nu conta ce fel de corp aveam. Am devenit tot mai indulgent cu mine însumi şi tot mai egoist cu fiecare viaţă care trecea. Rendar m-a avertizat că îmi încetinesc progresul şi i-am făcut promisiuni pe care nu le-am ţinut. Atâtea vieţi... irosite... Am aruncat atâtea oportunităţi... Şi mi-am lăsat cunoaşterea şi puterea să fie corupte.

Dr. N: Bine, dar în mod evident lucrurile s-au schimbat de curând, altfel Rendar nu ar fi aici, nu?

S.: M-am străduit atât de mult să mă îndrept în ultimii cinci sute de ani. Să-mi pese de ceilalţi – să mă pun în serviciul altora – să simt compasiune – şi acum îmi primesc răsplata. Rendar a venit înapoi. (Subiectul începe să tremure puternic şi nu mai poate vorbi).

Dr. N: (după o pauză în care încerc să-mi liniştesc clientul) Care e primul lucru pe care ţi-l spune Rendar când îl revezi după atâta vreme?

S.: Îmi zâmbeşte cald şi-mi zice: „E bine să lucrez din nou cu tine”.

Dr. N: Aşa, pur şi simplu? Numai atât?

S.: Nu e nevoie de nimic altceva. Simt puterea minţii lui extraordinare şi ştiu că are din nou încredere în viitorul meu.

Dr. N: Ce îi spui?

S.: Îi promit să nu mai repet această greşeală.

Culoarea robei lui Rendar pare a fi de un violet fosforescent. Obiectul vestimentar purtat atât de ghizi, cât şi de membrii consiliului este aproape întotdeauna roba, descrisă uneori ca o tunică. Spiritele nu au nevoie de îmbrăcăminte, dar nici de clădiri în lumea spiritelor. Ca şi în cazul altor imagini pe care le au oamenii despre lumea spiritelor, şi aceasta este una metaforică. Fiind energie pură, Bătrânii au nuanţe închise de roşu, dar culoarea acestor

veşminte de ceremonie poate varia. Simbolismul purtării lor conferă demnitate, onoare şi o nuanţă istorică în mintea celor care li se înfăţişează. Oamenii asociază robele cu domeniul juridic, academic şi cu cel teologic din societatea umană.

Există multe indicii pe care un terapeut le poate obţine de la subiecţii săi aflaţi sub hipnoză, prin întrebări referitoare la culoarea tunicilor pe care le poartă fiecare Bătrân din consiliul lor. Aceste veşminte apar pentru edificarea sufletelor de pe Pământ. Când am început să adun informaţii despre varietatea culorilor robelor, bănuiam că aceste diferenţe conferă în minţile oamenilor un statut sau un rang Bătrânilor. În perioada primelor mele investigaţii asupra acestui aspect din lumea spiritelor, puneam întrebări bazându-mă pe presupunerea mea greşită despre autoritate. Am observat apoi că îmbrăcămintea acestor fiinţe, poziţia lor la masă şi gradul lor de participare nu erau rezultatul unei ierarhii.

Cel mai des clienţii mei văd robe albe şi violete. De vreme ce sunt culori aflate la capetele opuse ale spectrului, acest lucru poate părea nefiresc. Cu toate că, aşa cum a explicat subiectul cazului 31, albul este o energie receptivă pentru începători şi în acelaşi timp o culoare propice transferului de gânduri sau intervenţiei pe care cei avansaţi le pot face. Această energie albă a sufletelor mai tinere denotă un proces de continuă reînnoire şi autopurificare. Pentru cele mai avansate, semnifică puritate şi claritate. Motivul pentru care robele albe sunt atât de frecvent văzute la membrii consiliilor – şi la ghizii care ne întâmpină la intrarea în lumea spiritelor – este acela că albul reprezintă transmiterea de cunoaştere şi de înţelepciune. Tunicile de energie albă sau albul aurei unei fiinţe luminate semnifică armonizarea şi uniunea gândului cu energia universală.

Violet este culoarea înţelepciunii şi a înţelegerii profunde. Membrii consiliului cu robe violete şi mov reflectă abilitatea lor de a guverna problemele sufletelor care li se înfăţişează cu bunăvoinţa şi dragostea izvorâte din vasta lor experienţă. Aceste culori ale energiei reflectate asupra robei unui Bătrân au calitatea ideală a perfecţiunii, răsfrântă asupra purtătorilor lor de către clienţii mei. Robele negre nu sunt văzute niciodată, dar, arareori, câte un subiect mai pesimist îi numeşte pe Bătrâni „judecători” atunci când intră pentru prima dată în sala consiliului. O dată intrat însă, nici un suflet nu percepe această cameră a consiliului ca pe o sală de judecată.

Membrii consiliului pot fi văzuţi purtând glugi, pălării cu patru colţuri, toate acestea având un aer antic. Glugile sunt, de obicei, trase de pe cap, ceea ce este mai puţin ameninţător pentru cel care le vede. Aceste imagini îmi aduc aminte de ordinele religioase, cum ar fi cel Dominican, în care se poartă glugi şi robe albe.

Aceste influenţe pământeşti răsfrânte asupra robelor şi tunicilor coboară mult în istoria noastră. Îmbrăcămintea şi accesoriile Bătrânilor despre care vorbesc subiecţii mei sunt moduri de a insufla respect faţă de aceste fiinţe înţelepte care, asemenea oracolelor, interpretează evenimentele din existenţa unui suflet. Următorul caz aparţine unui suflet de nivelul I a cărui ultimă viaţă s-a încheiat în 1937 şi care abia a intrat în camera consiliului.

Cazul 39

Dr. N: Câţi Bătrâni sunt în consiliul tău?

S.: Aş prefera să le spun Cei înţelepţi. Sunt şase şi stau la masă.

Dr. N: Spune-mi ce poartă fiecare dintre ei şi ce impresie îţi face acest lucru?

S.: (pauză) Păi, cel din mijloc are o robă violetă, iar ale celorlalţi sunt combinaţii între alb şi mov... ah... cu excepţia celei din dreapta... este îmbrăcată în alb, cu puţin galben. Pare mai interesată de mine decât ceilalţi.

Dr. N: Ce înseamnă toate aceste culori pentru tine?

S.: Depind, într-un fel, de viaţa pe care am trăit-o. Înţeleptul în alb din dreapta vrea să văd lucrurile mai clar. Persoana cu robă galbenă... are ceva de-a face cu felul în care ofer şi primesc ajutor... dar nu ştiu în ce fel mă priveşte asta acum. Îmi aduc aminte că altcineva era în locul ei în urmă cu două vieţi şi purta o robă stacojie. S-a întâmplat pe când m-am întors acasă (în lumea spiritelor) după o viaţă în care am fost infirm.

Dr. N: Ce ai gândit când i-ai văzut roba roşie, acum două vieţi?

S.: Este ceva fizic – o culoare orientată spre trup. Cea în stacojiu se ocupa de influenţele karmice ale acelui corp. Eram chiar epuizat şi mânios după acea viaţă. Mai era şi cineva îmbrăcat în verde, pe care nu îl văd acum.

Dr. N: De ce verde?

S.: Ei sunt pricepuţi la vindecare... fizică şi mentală.

Dr. N: Şi este un fapt obişnuit să observi toate aceste culori la robele celor din consiliu?

S.: De fapt, nu. De cele mai multe ori îi văd purtând aproape aceleaşi nuanţe de roşu. De data asta trebuie să primesc un mesaj special.

Dr. N: Să vorbim despre cel din mijloc, cu roba violetă. Crezi că este cineva important?

S.: (râde de mine) Hei, toţi sunt importanţi!

Dr. N: Bine, atunci cineva mai important pentru tine decât ceilalţi.

S.: Mda, este conducătorul. El controlează aproape totul.

Dr. N: De ce crezi că e aşa?

S.: Pentru că ceilalţi par să cedeze în faţa lui. El conduce lucrurile. Cel mai adesea, ceilalţi vorbesc prin el.

Dr. N: Îi ştii numele?

S.: (râde) Nici vorbă! Nu frecventăm aceleaşi cercuri pe aici.

Dr. N: Cum a început întrunirea?

S.: Conducătorul îmi spune: „Bine ai venit. Ne bucurăm că te avem din nou printre noi”.

Dr. N: Tu ce spui?

S.: „Mulţumesc”- dar gândesc: „Sper că totul o să meargă bine”.

Dr. N: Ce fel de gânduri primeşti de la cel care conduce discuţia?

S.: Nu vrea să simt că înţelepţii îmi sunt atât de superiori, încât să nu pot vorbi cu ei. Această întâlnire este pentru mine. Apoi spune: „Ce crezi despre progresul tău de când ne-am văzut ultima dată? Ai învăţat ceva nou despre care putem vorbi?” (pauză) Aşa încep aceste întâlniri. Vor să audă ce am de zis.

Dr. N: Te simţi mai relaxat acum?

S.: Da.

Dr. N: Spune-mi câte ceva despre cum se petrec lucrurile de acum încolo.

S.: (pauză) începem cu ce am făcut bine. Am avut o companie de succes cu mulţi angajaţi în viaţa care tocmai s-a terminat, întorc asta pe toate feţele în mintea mea. Vreau să fac o impresie bună spunându-le despre contribuţiile mele caritabile – ştii, lucrurile bune pe care le-am făcut (pauză)- apoi discuţia continuă despre felul în care am condus compania... inabilitatea mea de a evita conflictele – neînţelegeri şi certuri cu angajaţii mei. (Subiectul devine agitat) Este atât de frustrant... Mă străduiesc... dar apoi...(se opreşte).

Dr. N:Te rog, continuă. Ghidul tău te ajută în vreun fel acum?

S.: Ghidul meu, Joaquin, vorbeşte din spatele meu. Rezumă părţile importante din viaţa mea şi modul prin care am contribuit în societate, prin angajările pe care le-am făcut în timpul crizei economice.

Dr. N: Mi se pare bine. Te mulţumeşte modul în care te prezintă Joaquin în faţa Celor înţelepţi?

S.: Păi, da. Prezintă ce am vrut să fac şi ce s-a întâmplat în realitate. Tonul său este egal. Joaquin nu mă susţine şi nu mă laudă. Pur şi simplu, relatează participarea mea la nişte evenimente în timpul unei perioade grele din America.

Dr. N: Îl vezi pe Joaquin ca pe avocatul tău?

S.: (scurt) Nu, lucrurile nu stau aşa aici.

Dr. N: Joaquin este obiectiv în prezentarea faptelor din viaţa ta?

S.: Da, dar abia dacă am început. Îmi formez gândurile despre cât de bine mi-am întreţinut familia, asta se cam amestecă şi cu viaţa mea profesională... Nu-mi pot scoate din minte cum mi-am tratat angajaţii. Chiar mă deranjează. Joaquin a tăcut acum – nu vrea să se bage în gândurile mele.

Dr. N: Să ne concentrăm pe gândurile tale şi ale Consiliului înţelepţilor. Continuă, te rog.

S.: Încerc să le anticipez întrebările. Ştiu că mi-a plăcut să strâng avere în timpul vieţii. Mă întreabă de ce şi le răspund că m-a făcut să mă simt valoros ca om, dar am călcat pe oameni. Apoi evocă acţiuni similare din alte vieţi... Şi mă întreabă dacă eu cred că fac progrese.

Dr. N: Crezi că probele lor din alte vieţi periclitează în vreun fel rezultatele din viaţa pe care o trăieşti acum?

S.: Nu, întrebările lor nu sunt periculoase sau duplicitare. E bine din punctul ăsta de vedere, dar acum mă gândesc din nou la actele mele de caritate ca la ceva ce ar fi trebuit să fac mai mult... apoi...(se opreşte)

Dr. N: (încurajator) Te descurci foarte bine. Spune-mi ce se întâmplă mai departe.

S.: Înţeleptul din centru... mintea lui puternică mă înconjoară.

Dr. N: Ce îţi comunică, mai exact?

S.: (încet) Iată ce aud în mintea mea: „Emmanual, nu suntem aici ca să te judecăm, ca să te pedepsim sau ca să îţi oprimăm gândurile. Vrem să te vezi prin ochii noştri, dacă poţi. Asta înseamnă să te ierţi. Este aspectul cel mai provocator din timpul pe care îl petreci cu noi, pentru că dorim să te accepţi aşa cum eşti şi cu aceeaşi dragoste necondiţionată cu care te privim. Suntem aici ca să te ajutăm în ceea ce ai de făcut pe Pământ. Ţi-am amintit de episodul cu autobuzul”.

Dr. N: Episodul cu autobuzul – ce însemnă?

S.: (pauză) Şi eu am fost nedumerit. Mă uit la Joaquin pentru ajutor.

Dr. N: Spune-mi ce se întâmplă mai departe, Emmanual.

S.: Înţeleptul din mijloc... gândurile lui vin din nou la mine. „Nu îţi aduci aminte episodul? Femeia pe care ai ajutat-o în staţia de autobuz?”. Am spus: „Nu, nu-mi aduc aminte.” Apoi aşteaptă să-mi amintesc şi cineva îmi trimite o imagine în minte. Încep să văd... era o femeie... Într-o zi... Mergeam spre birou şi aveam o servietă în mână. Mă grăbeam. Apoi am auzit-o plângând încet în stânga mea. Stătea în staţia de autobuz, pe bordură. S-a întâmplat în timpul recesiunii şi oamenii erau disperaţi. M-am oprit. Apoi, dintr-un impuls, m-am aşezat lângă ca şi am cuprins-o cu braţul, încercând să o liniştesc. Era ceva foarte neobişnuit pentru mine să fac aşa ceva. (pauză) Doamne, aşa ceva îi interesează? Am stat cu femeia aceea câteva minute, înainte să vină autobuzul. Nu am mai revăzut-o niciodată.

Dr. N: Ce crezi despre faptul că înţeleptul a evocat acest episod în timpul înfăţişării tale?

S.: E o nebunie! O viaţă întreagă am dat bani de pomană şi ei sunt interesaţi de asta! Nu i-am dat nici un ban acelei femei, doar am vorbit...

Când am evaluat întâlnirea aceasta cu clientul meu, i-am reamintit de ce cred că femeia zâmbitoare din dreapta purta galben. Ar fi putut fi o

recunoaştere a actului său spontan de ajutor pentru o necunoscută, în staţia de autobuz. Sufletele mai puţin avansate au deseori probleme de memorie în faţa consiliilor lor. În timp ce sunt absorbite de ele însele, pot scăpa ceea ce este important. Lui Emmanual i-a fost milă de femeia din staţia de autobuz. Deşi era grăbit să ajungă la birou, s-a aşezat lângă ea. Gestul lui de compasiune nu a durat mult. Totuşi, în acele momente, am înţeles că Emmanual a privit-o în ochi şi i-a spus că îşi va depăşi problemele, pentru că era convins că ea poate fi tare. Femeia s-a oprit din plâns şi când a venit autobuzul s-a ridicat şi l-a asigurat că se simte bine. Apoi el s-a grăbit şi a uitat definitiv de fapta sa bună.

Episodul din staţia de autobuz pare să fie minor, comparat cu o viaţă întreagă de alte întâmplări. Nu a fost însă un act minor pentru cei din consiliu. În viaţă sunt multe gesturi care ne ridică. Dar atât de scurte, că nici nu ne dăm seama de importanţa lor. În viaţa spiritelor nici o faptă nu este lipsită de semnificaţie. Nimic nu rămâne neînregistrat.

Nu există reguli stricte în ce priveşte însemnătatea culorii robelor pe care Bătrânii aleg să le arate sufletelor care li se înfăţişează. de exemplu, robele violete purtate de membrii consiliului din cazul anterior erau legate de nevoia lui Emmanual de a-şi păstra pasiunea pentru viaţă în condiţiile în care, într-o viaţă trecută, avusese trupul bolnav. Mai departe am să explic semnificaţia altor simboluri purtate de membrii consiliului. O robă sau o piatră violetă pe un medalion sau inel arătate de un Bătrân pot avea diverse semnificaţii în funcţie de context. Roşul este culoarea pasiunii şi a intensităţii, iar Emmanual a văzut o robă stacojie după o viaţă marcată de incapacităţi fizice. În alt caz, un Bătrân purta un medalion roşu pentru a ilustra nevoia sufletului de a da dovadă de mai multă pasiune pentru adevăr decât arătase în viaţa anterioară. Variaţiile subtile de traducere a culorilor vizualizate în timpul întâlnirilor cu aceste consilii sunt unice, în funcţie de percepţia fiecărui suflet. Aşa cum mărturisea unul dintre subiecţii mei:

Felul în care sunt îmbrăcaţi membrii consiliului meu arată stăpânirea unui anumit domeniu de către fiecare. Culorile pe care le arată în diferite forme se leagă, de asemenea, de subiectul discutat. Acestea reprezintă cadouri pe care membrii consiliului mi le fac. Nici unul dintre înţelepţi nu este mai mare în grad decât celălalt, pentru că fiecare reprezintă un aspect al perfecţiunii ultime.

Semne şi simboluri

Încă din zorii istoriei umane, rasa noastră a căutat înţelesuri spirituale ascunse prin interpretarea celor văzute în jurul nostru, îmi amintesc cum m-am simţit urcând în sanctuarele datând din paleolitic, aflate în peşterile din valea Dordogne din Franţa. Înăuntrul acestor grote eşti transportat în epoca de piatră

graţie artei simbolice înfăţişate pe pereţi. Acestea sunt printre primele reprezentări pe care le avem despre conştiinţa spirituală a oamenilor. De mii de ani culturile primitive din întreaga lume au folosit picturile pe stânci şi pictogramele pentru a reprezenta idei legate de mister, fertilitate, hrană, curaj şi moarte.

Într-adevăr, de-a lungul multor secole noi am căutat revelaţii personale în semnele primite de la supranatural. Primele indicii de acest gen au fost luate din lumea animalelor, a pietrelor şi chiar din fenomenele naturii. Folosim simboluri de toate felurile ca întruchipare a puterii şi ca instrumente ale înţelegerii şi ale autodezvoltării. Interconexiunile culturale antice cu simbolismul mistic au fost adesea asociate cu dorinţa sinelui nostru superior de a se transfigura mai presus de partea primitivă a naturii umane. Ritualurile şi simbolurile societăţilor mistice secrete, cum sunt acelea ale gnosticilor şi ale cabaliştilor, pot fi nişte reprezentări reuşite ale memoriei sufletului pe Pământ, ca şi ale memoriei umane în lumea spiritelor.

Probabil că n-ar trebui să fiu surprins de faptul că am descoperit în lumea spiritelor anumite embleme reprezentând simboluri cu o anumită semnificaţie. Ca şi în cazul altor obiecte fizice vizualizate de către subiecţi în timpul hipnozei, emblemele purtate de Bătrâni sunt legate de experienţele trecute ale subiecţilor mei. Atunci de ce n-am lua cu noi pe Pământ şi mesaje provenite din timpul consiliului, prin intermediul minţii sufletului nostru? Antropologii care au studiat tăbliţele de lut, sigiliile, pietrele, scarabeii şi amuletele din trecutul nostru cred că influenţa acestora manifestată atât asupra observatorului, cât şi acelora care le poartă transcende viaţa fizică, intrând în domeniul sufletelor neîncarnate. Acest obicei e continuat şi azi prin pandantive gravate, inele şi talismane. Mulţi oameni care poartă aceste amulete simbolice cred că îi protejează, dar şi că reprezintă nişte simboluri ale propriilor puteri şi şanse. Cazurile care urmează pot arunca o rază de lumină asupra originii sentimentelor noastre referitoare la semnele profetice.

Aproape jumătate dintre subiecţii mei văd medalioane la gâtul unuia sau mai multora dintre Bătrânii din consiliul lor. Ceilalţi clienţi ai mei nu observă nici un fel de obiect. Sincer vorbind, nu am descoperit nici o corelaţie între aceste două categorii de clienţi, nici în ceea ce priveşte nivelul lor de dezvoltare, nici în alt sens. Circa 85% dintre cei care văd un astfel de medalion îl vizualizează sub o formă circulară. Mai sunt şi dintre aceia care le percep într-o formă pătrată, triunghiulară sau de stea (unele fiind vizualizate chiar tridimensional). Toate aceste configuraţii ale medalioanelor, asociate cu ceea ce este gravat pe ele, au o semnificaţie şi reprezintă continuitatea spirituală a dezvoltării sufletului, atât din punct de vedere moral, cât şi spiritual.

Medalioanele sunt purtate, de regulă, atârnate de un lanţ sau, uneori, de un şnur. De obicei, discul metalic este de aur, dar poate fi şi din argint sau din

bronz. Cei mai mulţi dintre clienţi se concentrează asupra unui singur medalion, care e întotdeauna cel purtat de Bătrânul care conduce discuţia. În general, acest Bătrân este aşezat chiar în faţa sufletului.

Cazul 40

Dr. N: Câţi membri ai consiliului stau în faţa ta?

S.: Cinci.

Dr. N: Cum sunt îmbrăcaţi?

S.: Toţi au robe albe.

Dr. N: Aş vrea să te uiţi cu atenţie – vezi vreuna dintre aceste fiinţe înţelepte că poartă şi altceva deasupra tunicii? Dacă nu observi nimic, nu este nici o problemă, eram doar curios.

S.: (pauză) Ei bine, cel din centru are ceva în jurul gâtului.

Dr. N: Te rog să-mi descrii ceea ce vezi.

S.: Nu ştiu. E atârnat pe un lanţ.

Dr. N: Ce anume?

S.: Ceva rotund, un disc de metal.

Dr. N: (pun întotdeauna această întrebare) E cam de mărimea unui grapefruit, a unei portocale sau a unei nuci?

S.: (răspunsul pe care-l primesc de obicei) A unei portocale.

Dr. N: Ce culoare are acest ornament?

S.: Aurie.

Dr. N: Ce crezi că reprezintă acest medalion auriu?

S.: (de asemenea, răspunsul obişnuit) O, probabil că este un fel de semn distinctiv sau emblema domeniului pe care îl reprezintă acest Bătrân.

Dr. N: Chiar aşa. Crezi că e obligatoriu ca membrii consiliului să poarte embleme care să indice poziţia fiecăruia sau ce talent anume are fiecare?

S.: (confuz) Bine... nu ştiu... vreau să spun... cum aş putea şti?

Dr. N: Hai să nu renunţăm atât de uşor la acest punct. Am putea să învăţăm amândoi câte ceva.

S.: (nu răspunde)

Dr. N: Descrie-mi, te rog, ceea ce observi pe medalionul de aur.

S.: (răspunsul pe care îl primesc de obicei) Nu pot vedea prea bine.

Dr. N: Aş vrea să te apropii puţin, pentru a putea vedea mai clar emblema.

S.: (împotrivindu-se) Nu ştiu dacă ar fi indicat.

Dr. N: Hai să o luăm logic. Dacă n-ar fi trebuit să vezi această emblemă, conducătorul discuţiei nu ţi-ar fi permis acest lucru. Gândeşte-te la logica explicaţiei. Ar fi normal ca aceste fiinţe foarte evoluate să-şi expună podoabele pe robele lor dacă n-ar fi trebuit să le remarci? Şi de ce ar fi avut, oare, nevoie să şi le expună pentru ei înşişi?

S.: Cred că ai dreptate (împotrivindu-se încă). Cred că nu va fi nici o problemă dacă m-aş apropia puţin.

Dr. N: Aşa cum ştii, faptul că-mi vorbeşti despre aceasta nu reprezintă o încălcare a confidenţialităţii. Uită-te la expresia feţei Bătrânului care poartă emblema. El ştie la ce te gândeşti. Spune-mi, ce anume vezi?

S.: O expresie amabilă... serviabilă.

Dr. N: Atunci sunt sigur că nu vrea să scapi ceva legat de această întâlnire. Apropie-te şi spune-mi ce observi pe discul de metal.

S.: (cu mai multă siguranţă acum) Nu pot interpreta inscripţia, arată ca o dantelă filigranată, dar în mijloc, pe partea ridicată a discului, văd o pisică mare cu gura deschisă.

Dr. N: Dă-mi mai multe detalii despre această pisică. E una domestică?

S.: (cu mai multă forţă) Nu, e profilul unui leu de munte, cu o faţă fioroasă şi cu colţii mari.

Dr. N: Altceva?

S.: (recunoscând imaginea) Oh, este o mână ce ţine un pumnal la gâtul leului, (pauză lungă) Ah... da...

Dr. N: Acum ştii despre ce este vorba, nu-i aşa?

S.: (încet) Da, cred că da. E din viaţa mea indiană.

Dr. N: Nu am vorbit despre această viaţă. Spune-mi, te rog, când şi unde a avut loc această viaţă şi care este legătura sa cu leul.

Această clientă, al cărei nume spiritual este Wan, a început prin a-mi explica că în 1740 era o tânără femeie indiancă în America de Nord. Într-o zi, se afla afară, în pădure, dezgropând rădăcini împreună cu cei doi copii ai ei. Bărbaţii din sat erau la vânătoare. Deodată, a văzut o pumă sărind dintr-un copac şi îndreptându-se spre copii. Wan şi-a scăpat coşul şi a fugit direct spre aceasta. Mi-a spus: „Am avut timp numai să-mi scot cuţitul – apoi era deasupra mea. Chiar înainte ca puma să mă ucidă, am reuşit să-i înfig cuţitul adânc în gât. Mai târziu, bărbaţii ne-au găsit moarte, dar copiii erau în siguranţă.” Când am întrebat-o pe Wan de ce crede că îi era arătată această emblemă a pisicii, mi-a răspuns: „Pentru a scoate în evidenţă faptul că în această situaţie am dat dovadă de curaj, lucru pe care trebuia să îl fac şi în alte vieţi.”

La sfârşitul şedinţelor mele verific întotdeauna, cu ajutorul unei sugestii posthipnotice, desenele încrustate pe medalioane. Îmi pun clienţii să îmi deseneze ce au văzut. Imaginea întâmplării vizualizate de Wan este redată în figura 9A.

Desenul mâinii indiencei Wan ucigând leul de munte redat pe medalion avea intenţia de a-i transmite clientei mele un mesaj puternic de capacitate şi curaj. Clienta mea venise la mine, fiindcă se temea să nu moară la vârsta de treizeci şi nouă de ani, fratele ei decedând cu doi ani înainte de împlinirea

acestei vârste, în timp ce conducea cu nechibzuinţă. Ea tocmai împlinise treizeci şi nouă de ani şi am descoperit împreună că de acest punct se lega o trăsătură subtilă a existenţei sale.

În cursul şedinţei noastre, clienta mea a aflat că în viaţa care a urmat vieţii indiene, ea şi cei doi copii ai săi au fost abandonaţi de soţul ei, care era vânător, într-o cabană din Wyoming, în timpul unei ierni aspre din secolul al XIX-lea. Acest soţ, care fusese în viaţa actuală fratele ei, era fără astâmpăr şi dorea să se elibereze de responsabilităţile familiale. Astfel, acest caz implica un transfer karmic al rolurilor jucate în viaţa femeii de un suflet neliniştit din grupul ci, care a trecut de la a fi un soţ rătăcitor în secolul al XIX-lea la un frate destul de sălbatic în secolul al XX-lea.

Wan mi-a spus că în viaţa în care fusese soţia abandonată a vânătorului nu luptase destul de mult pentru a se salva pe sine şi pe copiii ei – punându-şi încălţările de iarnă, luând un pachet în spate şi încercând să ajungă în zonele locuite cât timp mai avea încă mâncare, îi era teamă, dar şi sperase că soţul ei se va întoarce înainte ca ca şi copiii să moară de foame. Consiliul i-a arătat indiencei Wan medalionul ce înfăţişa leul nu numai pentru a-i oferi o contrapondere a lipsei de hotărâre de care dăduse dovadă în viaţa din Wyoming, dar şi pentru teama ei de azi. Mă bucur că Wan a înţeles în şedinţa noastră mesajul contemporan al acestui simbol al curajului, pentru că sufletul fratelui ei s-a oferit voluntar pentru această viaţă scurtă atât pentru a o testa încă o dată pe clienta mea, cât şi pentru a lucra asupra propriei sale karme de a-i abandona pe ceilalţi.

Ştiu că pare ciudat ca aceste făpturi eterice din consiliu să fie văzute de suflete ca având corpuri de energie luminoasă sub o formă umană şi purtând robe cu ornamente. Când am observat pentru prima dată medalioanele, m-am întrebat dacă nu cumva erau însemne ale unei autorităţi. Am aflat apoi că aceste pandantive şi desenele lor nu au nimic în comun cu statutul Bătrânilor în cadrul consiliului, fiind menite numai să ofere un mesaj inspirator sufletelor ce se înfăţişează înaintea acestora. Asemenea multor aspecte ale lumii spiritelor, nici aceste simboluri nu mi s-au dezvăluit uşor.

Când am început să-mi chestionez subiecţii despre emblemele în cauză, întrebările mele au primit răspunsuri enigmatice, de genul că reprezentările medalioanelor sunt insondabile sau că Bătrânii stăteau la o distanţă prea mare pentru a se putea distinge ce reprezentau. Multă vreme am acceptat aceste explicaţii. Apoi am schimbat tactica. Aşa cum se poate vedea din ultimul caz, acum le spun subiecţilor că nu are sens ca Bătrânii să poarte o insignă pentru recunoaştere reciprocă. Având în vedere că aceste făpturi înţelepte ştiu deja totul despre ele însele, aceste medalioane trebuie să fie menite spre folosul sufletului pe care îl intervievează. Pot fi schimbate în timp, dacă o lecţie karmică este învăţată; totuşi, unele scene par să nu se modifice deloc.

Figura 9 (A-D): *Desenele de pe medalioanele purtate de Membri Consiliului*

A

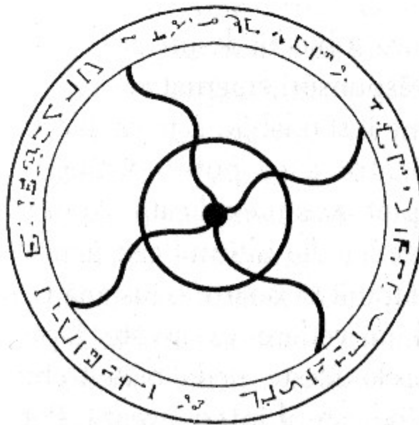

B

C

D

Figura 9. Aceste desene nu sunt reproduse la scara de 1:1. Sufletele le văd având diferite mărimi şi culori, dar aproape întotdeauna sunt rotunde şi atârnă la gâtul Bătrânilor. Toate emblemele par că au pe margine două cercuri în care sunt scrise lucruri indescifrabile.

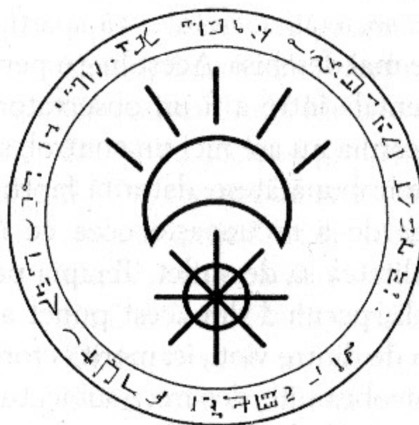
Figura 9 (E-H): *continuare*

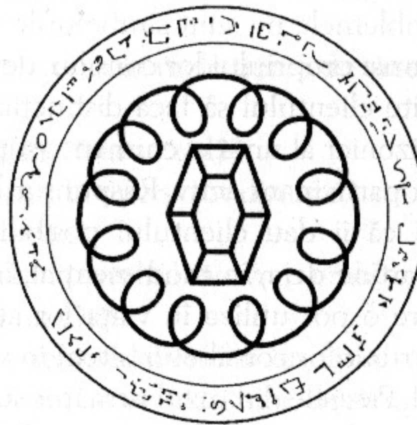
E

F

G

H

O dată ce o persoană aflată sub hipnoză realizează că emblemele nu sunt simbolurile unei societăţi secrete, ci că aparţin numai propriului lor consiliu, devine mai deschisă. Acest lucru permite clientului să facă distincţia mentală între a fi un observator, prizonier al unui eveniment asupra căruia nu are nici un control, şi un participant activ. Răspunsurile se îmbunătăţesc, datorită faptului că îi dau clientului posibilitatea de a recunoaşte ceea ce îi aparţine deja, în mod esenţial, în calitatea sa de suflet. Terapia pe care o pot utiliza în viaţa lor actuală, pornind din acest punct al întrunirilor consiliului, situat în viaţa de dintre vieţi, îşi merită efortul. Pasajele din cazul următor sunt neobişnuite, deoarece subiectul cunoaşte numele a trei membri ai consiliului său, fiecare dintre aceştia având un medalion. Desenul emblemei preşedintelui consiliului este redat în figura 9B.

Cazul 41

Dr. N: Priveşte atent şi descrie-mi, te rog, emblema purtată de preşedintele consiliului tău.

S.: Drit poartă un cap de vultur în relief, aşezat pieziş pe discul de aur. Pliscul păsării este larg deschis. Îi pot vedea limba.

Dr. N: Ok, ce înseamnă toate acestea pentru tine?

S.: Drit îmi transmite mesajul de a zbura sus şi de a striga în tăcere.

Dr. N: Îmi poţi spune mai multe despre asta?

S.: Drit spune că trebuie să lupt cu tăcerea în viaţă. Nu pot trăi tot timpul numai în lumea mea. Dacă nu izbucnesc şi nu mă înalţ deasupra împrejurărilor vieţii, nu voi progresa.

Dr. N: Şi cum răspunzi mesajului lui Drit?

S.: Nu pot accepta – îi zic lui Drit că ceilalţi făceau destul zgomot în viaţa mea anterioară. Nu era nevoie să mai adaug şi eu.

Dr. N: Ce răspunde Drit?

S.: Că aş fi putut să fac lumea mai zgomotoasă – dar mai bună – fiind mai comunicativ faţă de ceea ce ştiam că este adevărat.

Dr. N: Eşti de acord cu aprecierea lui?

S.: (pauză) Cred că... probabil că aş fi putut să mă implic mai mult... atrăgându-i şi pe ceilalţi... şi luptând pentru convingerile mele.

Dr. N: Vezi întotdeauna după vieţile tale acest desen cu reprezentarea vulturului?

S.: Nu, doar atunci când revin la vechile mele tipare de tăcere. Câteodată discul lui este gol.

Dr. N: Ai aceleaşi probleme şi în viaţa actuală?

S.: Da, tocmai de aceea am venit la tine şi tot din acest motiv mi-a amintit Drit de această lecţie.

Dr. N: Mai poartă şi altcineva din consiliul tău vreo emblemă?

S.: Da, Tom. El stă în dreapta lui Drit.

Dr. N: Descrie-mi, te rog, desenul medalionului lui Tom.

S.: Poartă o emblemă pe care e gravat un ciorchine de struguri aurii.

Dr. N: Vrei să spui că strugurii sunt aurii, în loc să apară în culorile lor naturale?

S.: (ridicând din umeri) Da, sunt aurii, pentru că discul are această culoare. Emblemele sunt întotdeauna metalice.

Dr. N: De ce?

S.: Nu sunt foarte sigur. Pentru mine, reprezintă nişte obiecte preţioase şi durabile.

Dr. N: Ce semnifică pentru tine acest ciorchine de struguri?

S.: (pauză) Tom poartă semnul... fructului vieţii... care poate fi atât mâncat... cât şi... absorbit... ceea ce înseamnă a creşte cu înţelepciune

Dr. N: De ce un ciorchine de struguri şi nu, să spunem, un măr?

S.: Ciorchinele de struguri nu reprezintă doar un singur fruct – ci multipli ai aceluiaşi fruct... absorbirea diferitelor aspecte ale aceluiaşi întreg.

Dr. N: N-ai vrea să-mi detaliezi acest mesaj al lui Tom?

S.: Prin absorbţia acestui simbol – a fiecărui strugure – în mine, voi creşte şi mă voi dezvolta în urma fiecărei experienţe.

Dr. N: Mai poartă şi alţi membri ai consiliului tău embleme?

S.: (pauză) Shai, ea poartă emblema unei chei, spre a-mi aminti să deschid uşa înţelepciunii şi, făcând asta, să accept faptul că răspunsurile la problemele mele se află în capacitatea mea de a le rezolva.

În cazul 41, desenul vulturului a avut cea mai mare importanţă. Reprezentarea păsărilor pe medalioane nu e neobişnuită. Un bărbat mi-a spus că preşedintele consiliului său purta emblema unor pene de pasăre cu un ciuline în centru, pentru a-i aminti de o serie de vieţi trăite în Scoţia. El mi-a relatat: „În cursul acelor vieţi, am luptat ca membru al unui clan pentru libertatea poporului meu împotriva opresiunii britanice”.

O clientă a văzut că un Bătrân purta o emblemă în formă de lebădă, ceea ce denotă maturizarea prin schimbare. Ea a declarat: „Mi se aminteşte că la naştere această creatură frumoasă este stângace şi nu poate zbura. Aceasta reprezintă propria-mi metamorfoză din „răţuşca cea urâtă” în cineva impozant – o persoană productivă în ultima mea serie de vieţi.” Uneori sunt văzute şi medalioane reprezentând un peşte. Un client mi-a spus că pentru el acest simbol semnifică o creatură care poate înota împotriva curentului, fiind totuşi în armonic cu mediul său înconjurător.

Dintr-un motiv sau altul, figurile umane sunt remarcate rar pe emblemele membrilor consiliului. Când aud despre existenţa lor, consider înţelesurile lor simbolice cel puţin interesante. Pentru a ilustra reprezentarea unei figuri umane pe un medalion, indic cititorului figura 9C. Aceasta reprezintă cazul unei femei de treizeci de ani numită Noreen, care a venit la mine pentru că nu mai dorea să trăiască. Soţul ei se sinucisese cu câteva luni în urmă, iar ca voia să-l urmeze. În timpul şedinţei am descoperit că sufletul ei pereche îşi pierduse viaţa într-un accident forestier, la vârsta de douăzeci şi şase de ani, în timpul vieţii lor anterioare petrecute împreună.

Orice cuplu are în viaţă propriul drum karmic, fapt ce poate implica diferitele probleme ale fiecăruia. Totuşi, acestea sunt frecvent împletite, când sufletele din acelaşi grup matcă sunt de acord să coopereze, în special într-o căsnicie. Noreen nu s-a descurcat bine în viaţa ei anterioară ca tânără văduvă, în special în ceea ce priveşte refuzul ei de a-şi deschide inima altcuiva. În acea

viaţă, Noreen nu a putut fi consolată şi a murit marcată de amărăciunea rănilor emoţionale pe care şi le indusese ea însăşi.

Pe când se înfăţişa înaintea consiliului ci, la sfârşitul acelei vieţi, preşedintele acestuia i-a spus: „Nu ţi-ai lăsat spiritul să crească, nu-i aşa?”. Aparent, femeii i-a fost prezentată aceeaşi lecţie în viaţa ei actuală, pentru a vedea cum se va descurca. Vreau să subliniez că nu din acest motiv s-a sinucis soţul ei. Am avut cazuri în care unul dintre soţi avea să aleagă intenţionat un trup cu o probabilitate mare de a muri tânăr dintr-o mulţime de cauze naturale, pentru a permite partenerului supravieţuitor să lucreze asupra durerii într-un mod mai natural. Sinuciderea nu face parte dintre aceste opţiuni. Sinuciderea unei persoane tinere, sănătoase din punct de vedere fizic nu poate fi o opţiune karmică premeditată a nimănui. Din experienţa mea, cred că dacă soţul subiectului nu s-ar fi sinucis, ar fi murit, probabil, de tânăr într-un accident.

În momentul întâlnirii noastre, clienta mea credea că îi va fi imposibil să continue fără bărbatul pe care îl iubea. Deznădejdea ei extremă cuprindea şi anumite sentimente de vinovăţie – că ar putea fi responsabilă, într-un fel, de fapta lui – deşi biletul pe care îl lăsase soţul ei dovedea cu totul altceva. Cred că ducând această clientă la ultima ei întrunire cu consiliul şi observând încă o dată medalionul pe care l-a văzut, voi schimba, într-un fel, viaţa sa de astăzi.

Cazul 42

Dr. N: Vreau să îmi precizezi exact ce desen vezi pe medalionul preşedintelui consiliului tău.

S.: Primul lucru pe care îl văd este un animal... o căprioară. Nu, cred că este o gazelă. E redată în timpul săriturii.

Dr. N: Bine, mai observi şi altceva ce poţi să-mi spui?

S.: (pauză) Este reliefat un om pe spatele antilopei, chiar în mijloc.

Dr. N: Înţeleg. Seamănă cu un basorelief?

S.: Da, gazela şi figura umană sunt întoarse spre mine pieziş, ca şi cum i-aş privi în timp ce aleargă pe o câmpie. Omul nu are chip, dar are părul lung şi un trup delicat de femeie. Piciorul pe care îl pot vedea este îndoit... călăreşte. O mână ridicată, ţine o torţă.

Dr. N: (o întoarcere în prezent, apoi un ordin) în regulă, ceea ce vreau să faci este să redescoperi înţelesul a ceea ce vezi. Nu este o întâmplare că ne aflăm azi aici, discutând despre această emblemă. Reprezintă ceva de care ai nevoie să îţi aminteşti. Eşti văduvă la o vârstă destul de tânără, pentru a doua oară în două vieţi consecutive. Cere-i ajutor ghidului tău dacă ai nevoie.

S.: (după o lungă pauză, ea răspunde cu ochii scăldaţi în lacrimi) Ştiu ce înseamnă. Omul sunt eu şi călăresc spre răsărit. Direcţia semnifică zorile unei noi zile. În mod normal, acest animal nu ar fi avut încredere ca un om să se apropie de el, cu atât mai puţin să îl călărească. Gazela are încredere în mine,

iar eu trebuie să am la rândul meu încredere în mine să merg încotro mă duce animalul, pentru că trebuie să mergem repede.

Dr. N: Din ce cauză?

S.: (după câteva îndemnuri venite din partea mea şi câteva începuturi ratate) Pentru că viaţa comportă primejdia. O parte a acestei primejdii este în noi, în slăbiciunea noastră – felul în care ne sabotăm – şi asta ne împiedică să ajungem la destinaţie. Este uşor să te afunzi.

Dr. N: Vrei să sugerezi că această gazelă reprezintă o forţă eliberatoare?

S.: Da, trebuie să am curajul şi puterea de a-mi continua viaţa cu un simţ al finalităţii mai dezvoltat. Gazela reprezintă, de asemenea, libertatea de a învinge frica şi de a avea încredere în mine.

Dr. N: Ce este cu torţa pe care o ţii în mână în emblemă?

S.: (uşor) Ea reprezintă întotdeauna lumina cunoaşterii. Efortul nostru de a căuta înţelepciunea. Flacăra nu este niciodată stinsă sau făcută ineficientă de umbre.

Dr. N: Mai vezi şi altceva pe pandantiv?

S.: (încă în stare de reverie) Oh, cred că nu este important pentru mine. Nu pot citi literele greceşti gravate pe marginea cercului.

Din păcate, trebuie să afirm că nici unul dintre subiecţii mei care văd medalioane nu pot descifra simbolurile ciudate scrise între cele două inele exterioare de lângă muchie. Înscrisul secret rămâne un mister în cercetarea mea şi, fără să fi dorit acest lucru, am ajuns la concluzia că aceasta este o caracteristică a emblemelor despre care clienţii mei nu trebuie să ştie. Ar trebui să adaug, de asemenea, că multe din cele pe care le văd şi le aud sufletele la întrunirile consiliului lor nu pot fi reproduse în biroul meu. De-a lungul anilor mei de cercetare am ajuns să mă aştept ca oamenii aflaţi în stare de hipnoză să nu poată explica în mod adecvat tot ce se întâmplă în vieţile lor spirituale, din cauza limitelor comunicării umane şi a traducerii pe care trebuie să o proceseze creierul uman. Subiecţii mei nu ştiu de ce nu pot descifra aceste inscripţii de pe medalioane. Ei le numesc hieroglife, scriere cuneiformă, rune sau chiar simboluri matematice. Aceste înscrisuri nu par a fi traductibile. Pot fi ilustraţii sau ideograme. Poate este o limbă spirituală nevorbită.

Bănuiesc că aceleaşi tipuri de simboluri apar şi în Cărţile Vieţii din bibliotecile spirituale, cum este şi simbolul grecesc *pi* din cartea descrisă în cazul 30. În timp ce Cărţile Vieţii sunt foarte personale şi folosite de către ghizi şi consilii ca o cronică a trecutului sufletului, înscrisurile de pe muchiile medalionului unui Bătrân pot să nu aibă nimic în comun cu sufletul. Am ajuns la concluzia că dacă subiecţii mei ar trebui să cunoască această scriere în timp ce se află în stare de transă, atunci ghizii lor spirituali i-ar ajuta în acest sens. Nu are importanţă dacă aceste semne simbolice văzute de clienţii mei reprezintă

sunete, idei sau cuvinte de vreun fel, există însă un motiv întemeiat pentru care oamenii nu le pot traduce, care nu are nimic în comun cu respectivul client. Un subiect mi-a spus: „Cred că nu trebuie să înţeleg sensul lor pentru că este un mesaj transmis Bătrânului meu de către o Sursă mai înaltă. Poate că aceasta este propria lui lecţie, pe care trebuie să o descifreze pentru atingerea obiectivelor sale.”

Împart reprezentările văzute pe emblemele membrilor consiliului în două categorii generale. Prima implică fiinţe sau obiecte din natură. Aceste simboluri pot include şi minerale, cum ar fi pietrele preţioase. A doua categorie sunt desenele geometrice, cum ar fi cercurile sau desenele bazate pe linii drepte. Pietrele preţioase pot apărea pe amândouă tipurile de medalioane. Emblemele consiliului sunt simboluri ale suferinţei şi ale scopului, triumfurilor şi ale lipsurilor sufletelor ce se înfăţişează înaintea lor. Culorile pietrelor preţioase prezentate sufletului au legătură atât cu Bătrânii care le poartă, cât şi cu sufletul care le observă. Tema generală a desenelor de pe medalioane cuprinde calităţile, talentele şi ţelurile sufletului. Asemenea oracolelor din vechime, Bătrânii ne pot prezenta unele semne pentru a ne preveni despre anumite probleme.

Cazurile ce urmează implică nişte clienţi ce au văzut desene geometrice şi pietre preţioase pe emblemele membrilor consiliului lor. Descifrarea desenelor geometrice şi a pietrelor preţioase este ceva mai dificilă decât aceea a obiectelor din natură. Există culturi, cea japoneză, în care emblemele personale ce includ desene geometrice au semnificaţii heraldice. În Orient, aceste simboluri ale familiei purtate pe haine pot fi atât reprezentări ale obiectelor naturale, cât şi desene geometrice menite identificării membrilor unui anumit clan. Contrar tradiţiilor japoneze de clan, membrii unui grup de suflete nu văd exact aceeaşi emblemă reprezentată în consiliile lor.

Consider cel puţin interesant înţelesul desenelor spiralate pe emblemele geometrice. Unele reprezentări au un aspect general, cum este schiţa reprezentată în figura 9D. Am văzut imagini foarte asemănătoare acestor desene spiralate pe stânci situate în cele mai variate locaţii, ca Europa, Africa de Nord, Australia şi deserturile Americii de Nord. Mulţi arheologi le numesc reprezentări ale sursei vieţii. Când am întrebat subiectul care a văzut desenul de la figura 9D despre înţelesul său (în cadrul unei întruniri a consiliului), mi-a spus: „Femeia din consiliu care poartă acest desen spiralat îmi reaminteşte că, pornind din miezul lumii spiritelor, ne învârtim spre exterior în cursul dezvoltării noastre şi cândva ne vom întoarce la Sursa originii proprii.” Când o spirală sau un cerc concentric apare pe un medalion, înţelesul său este, de obicei, legat de o anumită existenţă a sufletului din cadrul continuumului vieţii. Acest semn proiectează totodată conotaţia unei protecţii spirituale.

În figura 9E liniile sunt curbate. Redau în cele ce urmează cele declarate de clientul care a văzut această reprezentare la un Bătrân:

Sunt patru linii ondulate ce pornesc din direcţii diferite, dinspre marginile exterioare ale medalionului. Ele converg înăuntrul cercului unităţii, adunându-se în centrul discului. Liniile ondulate reprezintă diferitele drumuri ce duc spre ţelul nostru. Nu sunt nişte căi drepte, pentru că şi noi suntem, la rândul nostru, suflete imperfecte. Liniile fac ca emblema să pară fracturată, aşa cum aproape fiecare viaţă pare a fi uneori. Putem să ne schimbăm drumul de multe ori în călătoriile noastre, dar în final vom ajunge în acelaşi loc din centru.

Mi s-a vorbit, de asemenea, despre corpuri cereşti, despre simbolurile stelelor, Lunii şi ale Soarelui. După o lungă perioadă în care am ţinut evidenţa semnelor reprezentate pe medalioane, am înţeles că desenul ce ilustra Luna în creştere a fost văzut mai des decât oricare altă schiţare a unor corpuri cereşti. Figurile 9F şi 9G (pe care le voi prezenta în cazul 44) arată diferitele reprezentări ale Lunii în creştere, percepute de minţile a doi clienţi:

Soarele ne dă razele aurii ale luminii dătătoare de viaţă, în vreme ce Luna în creştere este pentru mine un simbol al dezvoltării. Această lumină argintie reprezintă forţele potenţialului meu. Pe măsură ce ea creşte, creşte şi sinele meu superior.

Sunt un călător interdimensional intre vieţi. Luna aşezată cu susul în jos reprezintă acoperământul şi conţinutul lumii spiritelor, care domneşte asupra Pământului, Universului nostru şi a dimensiunilor din jurul acestuia. Liniile din partea de sus a emblemei sunt punctele pivot ale călătoriei sufletului meu, care rezumă implicarea în propria mea lucrare. La baza acestei embleme este steaua-atom, lumina purificatoare şi conectorul universurilor.

În general, când un client spune că a văzut o Lună în creştere pe un medalion, aceasta reprezintă puterea crescândă a sufletului pe Pământ. Subiecţii mei afirmă că aceasta este o Lună crescătoare, cu un aspect strălucitor, opusă Lunii cu aspect palid. Semnul ce simbolizează Luna este văzut adesea ca fiind de culoare argintie pe un disc auriu. Liniile drepte ce pot fi înclinate, orizontale sau verticale au nenumărate semnificaţii. De exemplu, figura 9G are cinci linii drepte, aşezate pieziş în partea de sus a medalionului. Un subiect, care a văzut reprezentarea unor astfel de linii pe toată suprafaţa din jurul unui disc, fără alte însemne, a relatat: „Reprezentarea acestor linii lungi ce converg spre centrul discului, în forma unei stele mari, înseamnă că sunt ajutat în toate privinţele de către Bătrânii din consiliul meu". Consider

imposibilă clasificarea marii varietăţi de semne şi simboluri despre care mi se vorbeşte, pentru că fiecare dintre acestea este proprie unui anumit suflet.

Voi oferi în figura 9H încă o reprezentare a unui medalion. Acest ultim desen combină un model geometric cu o piatră preţioasă. Despre această emblemă mi-a relatat o femeie, al cărei nume spiritual este Unz şi care trăieşte într-o suferinţă constantă cauzată de fibromyalgie, o boală ce împiedică funcţionarea muşchilor.

Cazul 43

Dr. N: Explică-mi ce vezi pe mantia preşedintelui consiliului tău?

S.: Kars poartă un medalion auriu. Din câte îmi pot aminti, acesta avea cerculeţe împletite pe toată suprafaţa discului.

Dr. N: Spune-mi, Unz, ce înseamnă acest desen pentru tine?

S.: Cerculeţele îmi reamintesc că fiecare viaţă pe care o trăim se potriveşte cu toate celelalte vieţi ale noastre, într-un continuum menit împlinirii scopului nostru primordial.

Dr. N: Mai vezi şi altceva pe discul purtat de Kars?

S.: (cu voioşie) Da, da – am absolvit până la nivelul pietrei de smarald, care se află în centru.

Dr. N: Şi ce semnifică piatra asta pentru tine?

S.: (cu mare satisfacţie) Este piatra vindecătorului.

Dr. N: Acest lucru are ceva de-a face cu faptul că suferi de fibromyalgie în viaţa actuală?

S.: Absolut. Am cerut expres ca în această viaţă să am un corp care să fie supus unei boli incurabile.

Dr. N: (cu o voce uimită) Poţi să explici motivul acestei dorinţe?

S.: Am ales acest drum cu multă vreme în urmă. Am înţeles că, ori de câte ori sufeream de o boală dureroasă, acest lucru era de ajutor artei mele de vindecător. Când cineva se află în suferinţă constantă, chiar şi una de mică intensitate, acest lucru reprezintă o oportunitate – mai ales pentru un vindecător.

Dr. N:De ce?

S.: Pentru a experimenta nivelurile vibraţionale ale durerii prin intermediul trupului. Poţi învăţa astfel arta delicată a echilibrării energiei, pentru a uşura durerea. Lucrând în acest fel cu propria energie, am învăţat să îi ajut pe alţii cu mai multă îndemânare.

Dr. N: Ce altceva îmi mai poţi preciza despre această experienţă?

S.: A fi într-o stare de suferinţă constantă înseamnă că eşti ancorat în experienţa umană. Pentru a uşura durerea, trebuie să fii complet concentrat. Ajută şi faptul de a avea încredere că aici e vorba de un scop mai înalt, a învăţa să lucrezi prin durere. Am fost foarte atentă şi la alte fiinţe umane ce suferă în

viaţă de infirmităţi fizice. Pot să-i ajut pe cei ce se arată receptivi la folosirea controlului mental în scopul uşurării durerii.

Dr. N: Mi se pare că te simţi chiar mândră de a fi câştigat piatra de smarald, după cum ţi-a arătat Kars.

S.: Această piatră înseamnă că purtătorul ei a ajuns la stadiul de vindecător. Este o întruchipare atât a propriului caracter, cât şi al aceluia al lui Kars, care a fost desemnat să-mi monitorizeze progresele de-a lungul timpului. Reprezintă atingerea obiectivului meu.

Dr. N: Este corect din partea mea să presupun că un maestru în ale vindecării îţi arată această piatră, aşteptând de la tine să-ţi continui munca pentru a deveni tu însăţi un profesor şi un specialist?

S.: Da, iar faptul că el are încredere în mine mă obligă să nu-l dezamăgesc.

Cazul 43 este ceea ce aş numi un suflet accelerat. Unz s-a încarnat pe Pământ vreo cinci mii de ani, o perioadă foarte scurtă având în vedere nivelul la care a ajuns. Din cauză că nu a ales niciodată vieţi uşoare. Nu acceptă trupuri sănătoase, ceea ce m-a uimit, în viaţa ei de azi, Unz este o preoteasă a ştiinţei Minţii, domeniu ce încorporează un amestec eclectic al disciplinelor spirituale. Prin intermediul activităţii sale, ca ajută mulţi oameni care au probleme de sănătate, prin meditaţie şi ghidarea imaginaţiei acestora.

Un alt aspect al cazului 43 pe care îl consider interesant este acela că Unz a început să vadă piatra verde de pe acest medalion abia în ultimele patru sau cinci vieţi. Înainte, în centrul discului era o piatră de chihlimbar. Unz mi-a spus că aceasta era culoarea creşterii şi a protecţiei pentru cei slabi şi bolnavi, nuanţă ce precede piatra verde. Ea a numit această podoabă „piatra maturizării mele”, şi a adăugat: „Smaraldul verde indică nivelul meu actual.” Acest lucru îmi arată faptul că Unz este un suflet de nivel IV. Întrebările ce au urmat au dezvăluit însă altceva. Unz a explicat că în primele ei vieţi pe Pământ, cerculeţele nu aveau nici o piatră în mijlocul emblemei.

Îmi amintesc că un suflet de nivel V mi-a mărturisit: „Sunt cinci nestemate pe emblema supraveghetorului meu, un diamant, un rubin, un chihlimbar, un smarald şi un safir, care simbolizează realizările mele pe nivele diferite de dezvoltare.” Astfel, nu piatra preţioasă în sine, ca minereu de valoare, e cea mai semnificativă, ci, mai curând, culoarea acesteia. Metaforele pietrelor preţioase relatate de oameni aflaţi în transă oferă paralele folositoare cu tradiţiile pământeşti. Vechii locuitori ai Orientului Mijlociu, Indiei şi ai Chinei credeau că anumite culori reprezentate în pietrele preţioase şi semipreţioase posedă, prin ele însele, o anumită personalitate vie. De exemplu, sumerienii considerau că purtătorii unei pietre albastre de lapis-lazuli îl aveau alături de ei pe propriul lor ghid spiritual „care trebuie ascultat.” Majoritatea clienţilor mei îi

văd pe ghizii lor spirituali ca pe o lumină de un albastru închis. Anticii au simţit, de asemenea, că ametistul purpuriu conferea cunoaştere şi înţelepciune transcendentală. Culoarea acestei pietre preţioase reprezintă suflete de nivelul VI sau chiar mai avansate.

Dintre subiecţii aflaţi sub hipnoză care văd aceste medalioane purtate de către membrii consiliului lor, unii observă numai pietre preţioase Nestematele pot să nu fie reprezentate pe disc. Am avut cazuri în care pietrele – sau sferele de energie colorată – apăreau pe lănţişoare, inele sau, pur şi simplu, erau ţinute în mână de un Bătrân şi arătate sufletelor ce se înfăţişau înaintea lor. Etalarea unor anumite culori de energie luminoasă reprezintă, în primul rând, diferite aspecte ale vieţii noastre fizice şi spirituale. Anumite nuanţe emanate prin aura, mantia sau medalionul unui Bătrân pot indica, de asemenea, domeniul în care acesta este specializat, sector care, la rândul său, poate fi legat în mod direct de ceea ce speră să realizeze sufletul aflat în faţa lui.

Hipnotizatorul trebuie să fie precaut cu privire la ideile preconcepute ale subiecţilor săi faţă de interpretarea înţelesului culorilor. Cele vizualizate în timpul întrunirilor consiliului de către subiecţii aflaţi sub hipnoză nu au pentru toţi aceeaşi semnificaţie, deci şi interpretările lor vor fi diferite. Totuşi, cred că e drept să spunem că pentru oamenii aflaţi în transă semnele şi simbolurile ce le sunt prezentate prin intermediul memoriei sufletului au legătură cu efectele forţelor peste care doresc să exercite un anumit control în vieţile lor curente. Subiecţii mei asociază toate medalioanele văzute în cadrul consiliilor percepţiei şi ale înţelepciunii. Înţelesurile lor sunt absolut personale şi sunt reprezentate cu intenţia de a instrui şi motiva sufletele de pe Pământ spre o conştienţă a Sinelui. Impactul vederii acestor semne şi simboluri în timpul hipnozei este atât de puternic pentru unii clienţi, încât, după şedinţă, aceştia şi-au comandat bijuterii identice cu cele văzute, pentru a le reaminti drumul lor karmic.

Prezenţa

„Când îi conduci pe oameni în lumea spiritelor, ei îl văd pe Dumnezeu?” Iată o întrebare care mi se pune frecvent în timpul conferinţelor şi la care nu poate exista un răspuns scurt. Pot spune că subiecţii mei simt Sursa originii lor peste tot în lumea spiritelor. Cei mai avansaţi explică, într-un final, că toate sufletele se vor reuni cu Sursa luminii purpurii. Oricum, există, oare, vreun spaţiu în lumea spiritelor unde prezenţa unei fiinţe superioare Bătrânilor să fie evidentă pentru sufletul încă încarnat? Răspunsul este da, la întrunirile consiliului.

În timp ce ne întâlnim cu Consiliul Bătrânilor avem sentimentul copleşitor al unei forţe şi mai înalte, numită simplu „Prezenţa”. Mulţi subiecţi declară: .Acesta este maximul apropierii noastre de Dumnezeu”. Clienţii mei

mai avansaţi, care se apropie de sfârşitul încarnărilor lor obişnuite, indică faptul că nu consideră Prezenţa ca fiind chiar Dumnezeu. Pentru ei, aceasta este o fiinţă sau mai multe entităţi divine, cu puteri infinit superioare celor din consiliu. Toată lumea este de acord că Prezenţa este acolo, pentru a ajuta lucrarea consiliului.

De obicei, oamenii care vin la mine preferă să nu folosească cuvântul Dumnezeu în descrierea acestei Prezenţe superioare, pe care aceştia o simt, mai curând decât o văd în lumea spiritelor. Ei preferă să folosească cuvinte cum ar fi Sursa sau Suprasufletul, deoarece cuvântul Dumnezeu a fost prea personalizat pe Pământ. Pe măsură ce multe suflete se apropie de stadiile mai avansate de dezvoltare, Prezenţa poate deveni pluralizată în minţile lor, ca o parte a multitudinii de forţe divine din lumea spiritelor înzestrate cu o cunoaştere infinită. Oamenii simt că această forţă superioară influenţează întrunirile consiliului, dar că este posibil ca aceasta să nu fie Creatorul Primar. Subiecţii mei văd cel mai evident Prezenţa în timpul întrunirilor consiliului. Chiar şi aşa, Prezenţa este echivalată cu o forţă energetică omnipotentă şi omniprezentă a lumii spiritelor.

După ce am revăzut sute de note de caz ce descriau Prezenţa, m-am decis să ofer câteva într-o serie de citate. În şedinţele lor, fiecare dintre subiecţi vorbeşte despre Prezenţă în doar câteva propoziţii. Sper că lista de citate pe care am selectat-o va reda impresia pe care o simte un suflet obişnuit în legătură cu acest aspect al întrunirilor consiliului său:

Nu văd, efectiv, Prezenţa, dar o simt, ca energie primară. Este acolo pentru consiliu, dar mai ales pentru mine. Bătrânii nu sunt intermediari între mine şi această Sursă de putere. Simt o legătură directă cu această lumină divină purpurie.

Când sunt în camera consiliului, Prezenţa supraveghează Bătrânii cu o lumină violetă ce pulsează. Uneori se transformă într-o nuanţă de argintiu luminos, pentru a-mi calma şi purifica mintea.

Prezenţa este deasupra şi în spatele consiliului. Numai cu greu mă pot uita la această putere. Îi simt sanctitatea atât de puternic, încât nu cred că ar trebui să încerc să mă uit direct la ea în timpul întrunirilor consiliului. Dacă aş face-o, nu m-aş putea concentra asupra Bătrânilor.

Consiliul pare a recunoaşte Prezenţa, fără a fi însă aşa deferent faţă de ea, încât să încetinească procedurile. Cred că se intenţionează ca eu şi membrii consiliului meu să fim atenţi unii la ceilalţi. Totuşi, am impresia că magnitudinea tuturor acestor energii inteligente combinate este proiectată în

acest moment doar pentru mine. Ghidul meu, Bătrânii şi Prezenţa sunt deţinătorii înţelepciunii din spatele experienţelor mele.

Prezenţa reprezintă o energie pură care asistă consiliul în favoarea mea. Cred că şi consiliul are nevoie de ajutorul Prezenţei, pentru că a trecut atât de mult de când ei înşişi s-au încarnat într-o formă biologică. Înţelepciunea pură a acestei energii ne permite, atât consiliului, cât şi mie să vedem mai clar încotro ar trebui să ne îndreptăm.

Puterea strălucitoare şi aspirantă a Prezenţei este o chemare... o dorinţă... direcţională spre toţi cei din cameră, pentru ca într-o zi să ne alăturam ei cu toţii. Este ca un părinte care aşteaptă să creştem şi să ne unim cu el în înţelegere matură.

Când stai în camera consiliului şi simţi Prezenţa, este ca o rezonanţă penetrantă în mintea ta. Chiar şi ghidul meu principal descoperă această senzaţie de fericire pe care o trăiesc. Ştiu că acesta este motivul pentru care ei îi place atât de mult să vină împreună cu mine la întrunirile consiliului. Este un izvor al iubirii şi al înţelegerii. Când întâlnirea mea cu consiliul a luat sfârşit şi părăsesc Prezenţa... Încerc o dorinţă foarte mare de a mă întoarce şi de a-i mai fi aproape încă o dată.

Am fost întrebat dacă am avut vreodată un client care să poată descrie cum este să fii un membru al Consiliului şi să te afli mai aproape de Prezenţă. Am avut foarte puţini subiecţi cu asemenea experienţe, care tocmai au absolvit nivelul V. Oricum, unul dintre ei mi-a rămas în minte.

Chinera a fost unul dintre cei mai avansaţi clienţi pe care i-am avut vreodată. Nimeni nu m-a dus mai aproape de Prezenţă decât acest suflet. Chinera s-a antrenat în altă dimensiune înaintea venirii pe Pământ cu câteva mii de ani în urmă. Astăzi, acest client este un adept al acupuncturii şi practică o varietate de arte ale vindecării. Medalionul purtat de preşedintele consiliului lui Chinera este reprezentat în figura 9G. Mai multe detalii referitoare la capacităţile de călătorie interdimensională ale sufletului vor fi examinate în capitolul 8, prin intermediul Sufletelor Specializate în Explorări.

Cazul 44

Dr. N: Când munca ta ca ghid personal va lua sfârşit, te aştepţi să fii desemnat în cadrul Consiliului Bătrânilor?

S.: Nu, asta nu se va întâmpla încă. Trebuie să devin un profesor maestru, lucrând cu profesorii mai tineri... ajutându-i să intre în legătură cu studenţii lor pe mai multe nivele.

Dr. N: Cum de ştii asta?

S.: Deoarece sunt încă în instruire aici (încarnat), învăţând mai multe despre formele biologice de viaţă ale Pământului.

Dr. N: Chinera, credinţa mea este că ne aflăm astăzi aici pentru a ne ajuta reciproc să învăţăm anumite lucruri. Hai să începem această parte a discuţiei noastre întrebându-te despre relaţia cu Bătrânii din consiliul tău. Începe prin a-mi spune câţi vezi.

S.: Am doisprezece membri în consiliu în acest moment. După ultima mea viaţă, cei patru din centrul mesei m-au întrebat dacă am devenit mai echilibrat pe Pământ. Încă mai am nişte blocaje pe care trebuie să le pun la punct. Cei patru din dreapta sunt din dimensiunea mea iniţială şi se află aici pentru a ajuta la o mai bună utilizare a energiei pe care am adus-o cu mine în universul din care face parte Pământul.

Dr. N: Ce-mi poţi spune despre ultimii patru membri ai consiliului tău?

S.: Cei patru din stânga mesei acţionează ca stabilizatori ai luminii şi ai sunetului universal între toate dimensiunile dimprejur ul universului Pământului. Ei acţionează ca un nod pentru a mă ţine legat de o lume fizică.

Dr. N: Îmi poţi da o idee despre blocajele care îţi împiedică progresul pe Pământ?

S.: În primul rând, consiliul vrea să-mi extind influenţa asupra mai multor persoane. M-am împotrivit ideii de a mă implica. Mă plâng lor că asta îmi va dilua puterea. Ei nu sunt de acord cu argumentele mele referitoare la faptul că m-aş risipi.

Dr. N: Cunosc sentimentul. Accepţi această evaluare?

S.: (pauză lungă) Ştiu că au dreptate, dar tot mă simt uneori ca un străin pe Pământ.

Dr. N: Spune-mi, Chinera, ai apărut vreodată în faţa unor membri ai consiliului tău, pentru a discuta despre anumiţi studenţi cu care lucrezi?

S.: Da, puţin.

Dr. N: Atunci, poate mă poţi ajuta să înţeleg progresia cu care avansează sufletul. Unde anume te-ai încadra?

S.: Acum lucrez pentru a deveni profesor maestru.

Dr. N: Următoarea promovare, după acest nivel de ghid, va fi o poziţie în consiliu?

S.: Nu neapărat. Există multe alte opţiuni pentru specializare. Cineva poate să nu fie potrivit pentru a fi în consiliu.

Dr. N: Să presupunem că eşti apt şi ţi s-a dat un loc în consiliu şi eşti efectiv, acolo. Care ar fi următoarea ta destinaţie ca suflet?

S.: (ezitând să răspundă) în locul unde devenim Unul.

Dr. N: Acesta e reprezentat de Prezenţă la întrunirile consiliilor?

S.: (vag) în acest sens, da.

Dr. N: Descrie-mi acest loc în care deveniţi Unul – este un suprasuflet?

S.: Cred că sunt mulţi dintre cei care sunt Unul... e centrul creaţiei după cum îl ştiu... este locul unde creatorii noilor suflete dau formă energiei luminoase pentru anumite funcţii.

Dr. N: Chinera, te rog descrie-mi mai departe acest proces.

S.: Eu... nu pot să-ţi spun prea multe... este locul în care energia sufletelor noi se naşte din suprasuflet. Unde îi ajutam pe cei tineri să crească, să-şi găsească identitatea unică.

Dr. N: Defineşti, oare, această contopire într-unui singur ceea ce noi numim Dumnezeu?

S.: Este o divinitate.

Dr. N: Pentru că ai spus că această divinitate este compusă din mai mulţi ce sunt Unul, sunt ei divinităţile primordiale ale tuturor universurilor şi dimensiunilor aferente acestor universuri, incluzând lumea spiritelor?

S.: (pauză lungă) Nu cred.

Dr. N: De unde crezi că vine esenţa Prezenţei?

S.: (slab) de peste tot... (se opreşte)

Dr. N: Cum de ştii despre lucrurile acestea?

S.: Am un mentor în consiliu... vorbim mult... cu şi prietenii mei avem străfulgerări de gânduri... Şi punem întrebări despre realitatea ultimă.

Dr. N: Când vorbeşti cu mentorul şi prietenii tăi despre o forţă ce ar putea fi chiar deasupra Prezenţei, ce simţi şi ce auzi?

S.: Poate fi aceeaşi forţă a cărei parte e şi Prezenţa, nu ştiu... este... masivă, dar uşoară... puternică... Şi totuşi blândă. Este o respiraţie... o şoaptă... a unui sunet... atât de pur...

Dr. N: (punându-mi mâna pe fruntea subiectului) Păstrează aceste fragmente de gânduri, Chinera. Pluteşte cu ele cât de departe te vor duce înspre sunet (vorbind eu însumi în şoaptă). Acest sunet este creat de vreun fel de energie luminoasă?

S.: Nu, sunetul crează totul... inclusiv lumina şi energia.

Dr. N: Apropie-te ca şi cum ai pluti fără efort – înspre originea sunetului, (un ordin) CE VEZI ŞI CE AUZI ACUM?

S.: Sunt la margine... nu pot...

Dr. N: (tare) CONTINUĂ, CHINERA!

S.: (încet, cu mare greutate) Eu... cu prietenii mei... când ne-am unificat minţile asupra acestui sunet vedem în minţile noastre imagini... sunt... desene geometrice... aliniate pe tipuri... (se opreşte)

Dr. N: (convingându-l acum cu blândeţe) Puţin mai departe... chiar în spate... ce este acolo?

S.: Eu... simt... că sunetul susţine această structură... Şi... o face să se mişte... deplasând-o şi ondulând-o... creând totul. Este un clopot adânc reverberat... apoi un zumzet pur... ca un ecou al... (se opreşte)

Dr. N: Încearcă, Chinera, un ultim efort. Un ecou al cui?

S.: (un oftat adânc) O mamă... plină de dragoste... cântând copilului ei.

L-am presat tare pe Chinera pentru aceste informaţii, deoarece ştiam că, probabil, nu voi mai avea în toată viaţa mea un alt client asemenea lui. Această persoană, cât şi alţi subiecţi foarte avansaţi mi-au indicat că această Autoritate sau Consiliu al Bătrânilor există în cadrul unei realităţi care are un înţeles mai adânc, aflat deasupra concepţiilor sufletelor care vin încă pe Pământ.

Lanţul influentei divine

Pentru mulţi dintre clienţii mei, Prezenţa pare să fie mai degrabă „ceea ce este” decât „cineva” anume. Pentru alţii, Prezenţa este o entitate ce funcţionează ca un egalizator, armonizând conştienţa mai mare a Bătrânilor cu aceea mai mică a sufletelor care vin înaintea acestora. Acest efect face ca în camera consiliului să fie o energie sincronizată. Câţiva dintre clienţii mei aflaţi la nivelul V au avut şansa de a participa la discuţii în calitate de membri ai consiliului, în timpul pregătirii lor pentru a deveni ghizi. Când l-am întrebat pe unul dintre ei cum li s-a părut această experienţă, am primit următorul răspuns:

Pe când stăteam în prezidiu era ca şi cum aş ţi fost înăuntrul sufletului din faţa mea. Ceea ce simţi este mai mult decât empatia faţă de cineva care tocmai s-a întors dintr-o viaţă. Chiar eşti cu adevărat în locul său. Prezenţa îţi dă puterea de a simţi tot ceea ce simte sufletul respectiv în acel moment. Prisma de lumină radiată de Prezenţă atinge pe fiecare membru al consiliului în acest fel.

Este, oare, o aceeaşi Prezenţă, ce trece de la un consiliu la altul, reprezintă mai mult decât o singură entitate sau e, pur şi simplu, Dumnezeu, care se află peste tot? La aceste întrebări nu pot răspunde. În ciuda suprapunerii jurisdicţiei dintre grupurile de suflete, oare câte consilii ar trebui să existe pentru a fi responsabile măcar de toate sufletele de pe Pământ? Mi-e absolut imposibil să estimez acest lucru, dar numărul lor trebuie să fie imens. Dacă este adevărat că există suflete şi în alte lumi din universul nostru şi că aceste entităţi au nevoie de consilii sau că aceşti maeştri spirituali au în grijă şi alte universuri, atunci sarcina lor e dincolo de orice închipuire.

Spre deosebire de sufletele foarte avansate, cum este cel care face obiectul cazului 44, cei mai mulţi dintre clienţii mei nu pot recunoaşte că Bătrânii pot fi la rândul lor fiinţe failibile. În afară de momentele efemere alături de o Prezenţă mai puternică şi mai iubitoare, Consiliul Bătrânilor este autoritatea cea mai înaltă cu care oamenii iau contact în mod direct în timpul viziunilor lor spirituale. Rezultatul celor văzute de subiecţii mei în stare de transă este înţelegerea devenirii sufletului în lumea spiritelor, percepută sub forma unui efect ascendent. Această percepţie a cosmosului nu constituie un sistem de credinţă nou al civilizaţiei umane.

Vechile texte indiene, egiptene, persane şi chineze vorbesc despre „mijlocitorii lui Dumnezeu”, personificaţi ca entităţi metafizice, unele dintre ele fiind chiar antropomorfice. Sistemul religios greco-iudaic timpuriu a identificat, de asemenea, un concept al situării ascendente a maeştrilor spirituali, fiecare dintre aceştia fiind mai sacru decât precedentul. Multe culturi au avut credinţa că, în timp ce Dumnezeu este sursa oricărei creaţii, binele absolut, gestionarea universului nostru a fost delegată unor fiinţe mai puţin importante, care erau mediatorii raţiunii şi furnizori ai gândirii divine între o fiinţă perfectă şi o lume finită. Aceştia au fost consideraţi emanaţii ale Creatorului, dar totuşi fiinţe imperfecte. Probabil că acest lucru a ajutat la explicarea imperfecţiunilor lumii noastre, păstrându-l însă pe Dumnezeu drept Cauza Primă.

Punctul de vedere panteist este acela că Dumnezeu este prezent în toate manifestările ce au loc în univers. După o lungă perioadă de timp, spiritualitatea unor culturi a evoluat într-o concepţie potrivit căreia forţele divine care ne guvernează vieţile ar fi în esenţă nişte melodii ale înţelepciunii, analoge puterii de a gândi a fiinţelor umane. În alte societăţi aceste forţe au fost gândite ca Prezenţe capabile să ne influenţeze lumea. Biserica creştină a găsit cu totul inacceptabilă ideea intermediarilor emanaţi din Sursa supremă. Poziţia creştinismului este aceea că o fiinţă perfectă n-ar delega o fiinţă mai puţin desăvârşită – care ar putea greşi – pentru a ne conduce universul.

Dumnezeul Vechiului Testament vorbea prin profeţi. În Noul Testament, cuvântul Domnului vine prin Iisus care, conform concepţiei creştine, este o reprezentare a lui Dumnezeu. Chiar şi profeţii tuturor religiilor majore sunt, pentru adepţii acestora, reflecţii ale lui Dumnezeu. Cred că acceptarea profeţilor în multe dintre religiile lumii are rădăcini în memoria sufletului nostru legată de intermediarii sacri dintre noi şi Sursa creatoare – cum sunt ghizii şi Bătrânii. În lunga noastră istoric pe această planetă au existat multe culturi în care anumite personaje mitologice care îndeplineau funcţii cosmologice erau mediatori între un Dumnezeu aflat mai presus de cunoaşterea noastră şi o lume ostilă. Nu cred că ar trebui să eliminăm miturile, considerându-le modalităţi de explicare a lumii proprii unei gândiri primitive. Ceea ce

cunoaştem astăzi în mod raţional nu ne oferă un răspuns mai complet decât cel din vechime la întrebările referitoare la misterul creaţiei.

Am ajuns la concluzia că atât concepţiile spirituale vechi, cât şi cele noi pot fi reconciliate într-un mod semnificativ pe baza concepţiei despre Cauza Primă. Sufletele pot făuri lucruri însufleţite dintr-o sursă de energie. Astfel, sufletele pot crea ceva din altceva, într-o varietate de moduri. Creaţia divină este definită din punct de vedere teologic ca fiind plăsmuirea din nimic. Mai sunt şi dintre aceia care cred că Dumnezeu nu zămisleşte materia fizică, ci doar condiţiile care să permită unor fiinţe foarte avansate să creeze această materie.

Este, oare, Pământul un laborator conceput de forme superioare ale energiei pentru a le ajuta pe cele mai puţin dezvoltate să avanseze prin mai multe stadii de evoluţie? Dacă este aşa, aceste fiinţe superioare sunt sursa noastră, dar nu *Sursa. În Călătoria Sufletelor* scriam despre posibilitatea existenţei unui creator căruia îi lipseşte perfecţiunea absolută şi care are nevoie să-şi exprime esenţa pentru a deveni mai puternic. Cu toate că, şi dacă ar fi fost perfect, ar fi avut, probabil, aceeaşi nevoie. Filosofia unei autorităţi divine cu diferite stadii ascendente validează credinţa multor oameni că Pământul şi universul nostru sunt de departe prea haotice pentru a fi fost create de către perfecţiunea ultimă. Din punctul meu de vedere, această concepţie nu diminuează cu nimic Sursa perfectă, cea care a dat posibilitatea fiecărui suflet de a deveni ideal într-un sfârşit. Transformarea noastră pe drumul de la totala ignoranţă la cunoaşterea perfectă implică un proces continuu de iluminare, având mereu credinţa că putem deveni mai buni decât suntem.

Interpretarea întrunirilor consiliului

În timpul şedinţelor de hipnoză subiectul îmi poate spune că întrunirea consiliului său a luat sfârşit şi că e gata să părăsească acea cameră şi să se întoarcă la grupul său de suflete. Este un moment de reflecţie intensă, urmând să evaluăm împreună informaţiile primite. Apariţia în faţa consiliului nostru implică, în primul rând, probleme legate de responsabilitatea pentru viaţa pe care tocmai am trăit-o şi vreau să folosesc părţile relevante ale acestei evaluări în viaţa actuală a clientului meu.

În cadrul aprecierii oricărui suflet de către consiliul său îşi face simţită prezenţa iertarea divină. Bătrânii reprezintă atât un forum al chestionării, cât şi unul al compasiunii şi îşi exprimă dorinţa ca sufletul să dea dovadă de încredere în viitoarele sale încercări. Un suflet care tocmai ieşise de la o întrunire a consiliului mi-a relatat următoarele:

Când Bătrânii au terminat discuţia cu mine am simţit că mi-au spus mai mult despre ceea ce am făcut bine decât despre ceea ce am greşit. Consiliul ştie că am avut întâlniri cu ghidul meu în care am discutat critic performanţele mele. Ei nu mă încurajează, dar cred că o parte a sarcinii lor este să îmi crească aşteptările. Consiliul îmi spune că întrezăreşte lucruri mari din partea mea. Ultimul lucru pe care mi l-au spus Bătrânii a fost să nu mă mai iau după ceilalţi în aprecierile pe care le fac faţă de propria persoană. Când îi părăsesc, simt că mi-au absorbit toate îndoielile şi mau purificat.

Oamenii mă întreabă dacă sufletele au remuşcări, atât în timpul, cât şi după întrunirile consiliului, în cazul în care au fost implicate în acte de cruzime. Cu siguranţă, dar trebuie adesea să le reamintesc celor care îmi pun această întrebare că responsabilitatea greşelilor noastre se reglează în mod frecvent în momentul în care alegem trupul următor pentru a ne plăti datoriile karmice. Sufletele sunt implicate direct în acest proces de alegere pe care îl face consiliul lor, pentru că aceasta este ceea ce vor *ele* să li se întâmple. Deşi karma este asociată cu justiţia, esenţa nu este punitivă, ci mai degrabă una de echilibrare a sumei tuturor faptelor din vieţile trecute.

Mai există o întrebare care mi se pune cu privire la concluzia acestor întruniri ale consiliului. „E, oare, totul bine şi frumos pentru sufletele care n-au fost implicate în acte de cruzime sau există şi suflete care ies nefericite în urma desfăşurării generale ale acestor întruniri?”. Răspund la aceste întrebări explicând că am avut câţiva clienţi care au părăsit camera consiliului puţin tulburaţi. E vorba de sufletele care cred că ar fi putut să se prezinte pe ele însele ceva mai bine în faţa unui anumit Bătrân. Mai există şi unele cazuri neobişnuite, îndeosebi acelea care implică suflete tinere, rebele, care, intuiesc, că se luptă cu ceea ce numesc „un act de constrângere” – faptul că ele stau în picioare înaintea Bătrânilor. Următorul citat este un exemplu în acest sens:

Sunt puţin supărat pe Atotştiutori. Ei te liniştesc împingându-te spre automulţumire, pentru că vor să le spui absolut totul. Sigur, am făcut o mulţime de greşeli, dar e vina lor că m-au trimis pe Pământ într-un trup care mi-a făcut probleme. Când mă plâng de Pământ, ei nu par a fi pe aceeaşi lungime de undă cu mine. Sunt zgârciţi cu informaţiile. Le spun că viaţa te face să-ţi asumi riscuri, iar conducătorul consiliului meu îmi vorbeşte despre moderaţiei li spun: „E foarte bine ca voi să staţi aici confortabil, în siguranţă, în timp ce eu mă lupt să supravieţuiesc într-o zonă aflată în război.

Aceste suflete imature nu înţeleg că, pentru a ajunge în consiliu, un Bătrân a supravieţuit multor zone aflate în război. Pentru contrast, citatul

următor aparţine unui suflet bătrân, avansat, aflat aproape de sfârşitul încarnărilor sale pe Pământ:

Pe măsură ce şedinţa mea cu consiliul se apropie de final, Bătrânii se ridică în picioare şi mă înconjoară într-un cerc. O dată aflaţi în această poziţie, îşi ridică braţele – întinse ca o pasăre gigantică – învelindu-mă cu aripile unificării. Aceasta e ceremonia lor pentru un lucru bine făcut.

Nu cred că am avut vreodată un client care să iasă de la întrunirile consiliului fără o senzaţie de veneraţie, căinţă şi nevoie de a se îndrepta. Subiecţii duc cu ei aceste sentimente la grupul lor de suflete. Din acest motiv, cele aflate despre Legea Tăcerii m-au luat pe nepregătite.

Voi cita un exemplu referitor la intimitatea minţii, care se extinde nu numai asupra grupurilor de suflete, ci şi propriilor întrebări pe care le pun clienţilor cu privire la întrunirile consiliului lor. Există anumite aspecte ale reuniunilor consiliului care sunt, pentru subiecţii mei, în afara sferei realităţii curente. Dintr-o varietate de motive, atât spirituale, cât şi personale, oamenii nu-şi pot aminti toate detaliile acestor întruniri. Unele părţi ale acestui blocaj se pot datora intenţiei clientului. În cazul 45, subiectul ştie în mod evident ceea ce nu vrea să-mi spună, în timp ce alţi subiecţi, pur şi simplu, nu au idee de ce nu-şi mai pot aminti anumite aspecte.

Cazul 45

Dr. N: Vreau acum să mă apropii de partea cea mai semnificativă a discuţiei tale cu Bătrânul care stă în dreapta preşedintelui consiliului tău.

S.: (neliniştit) Nu mă simt prea bine să fac asta.

Dr. N: De ce?

S.: Nu vreau să rup Legea Tăcerii.

Dr. N: Vrei să spui că ai încălca-o dacă ai vorbi cu mine despre asta?

S.: Cu oricine, inclusiv cu membrii grupului meu.

Dr. N: Bine, dar membrii unui grup de suflete nu schimbă informaţii despre absolut orice?

S.: Nu chiar despre orice, mai ales dacă e vorba de lucruri foarte personale comunicate de către consiliu. Legea Tăcerii e o modalitate de a ne testa dacă putem păstra adevărurile sacre.

Dr. N: Poţi fi mai explicit în acest punct?

S.: (râzând de mine) Păi, atunci ţi-aş spune!

Dr. N: Nu, nu vreau să încalc nimic din ceea ce consideri prea sacru pentru a-mi spune, dar, la urma urmei, ai avut un motiv pentru a mă vedea.

S.: Da, şi am obţinut multe. Numai că nu vreau să îţi împărtăşesc tot ceea ce văd în acest moment în mintea mea.

Dr. N: Îţi respect decizia. Cu toate că îţi găsesc ciudată dorinţa de a nu-ţi împărtăşi această experienţă cu colegii din grupul tău de suflete.

S.: Majoritatea au alte consilii, dar nu acesta este motivul. Dacă ne-am împărtăşi toată cunoaşterea, am putea crea pagube dacă acea persoană nu este pregătită pentru anumite lucruri. Unele lucruri profunde ar putea fi folosite într-un mod impropriu şi astfel, încălcând Legea Tăcerii, am genera interferenţe cu un alt suflet.

Dr. N: Înţeleg, dar această lege se aplică şi conversaţiei noastre, referitoare la creşterea şi aspiraţiile tale personale?

S.: (zâmbind) Nu renunţi, nu-i aşa?

Dr. N: Dacă m-aş fi lăsat uşor păgubaş să pun întrebări referitoare la viaţa din lumea spiritelor, aş fi ştiut mult mai puţine lucruri şi aş fi fost mai puţin eficient în a ajuta oamenii.

S.: (suspină) Nu-ţi voi spune anumite lucruri sacre, care îmi aparţin.

Implicaţiile celor relatate în acest caz cu privire la secretele existente între sufletele aceluiaşi grup au fost coroborate cu ceea ce mi-au spus şi alţii. Mi se pare foarte bizar că sufletele nu vor să-şi compare impresiile referitoare la ce li s-a întâmplat în consiliu cu cele ale prietenilor lor. Probabil că acesta este unul dintre motivele pentru care membrii aceluiaşi grup de suflete au rareori şi acelaşi consiliu. Iată un alt exemplu despre această intimitate:

Nu discut cu nimeni ceea ce s-a petrecut în consiliu, cu excepţia a doi prieteni. Chiar şi noi trei suntem atenţi la ce spunem referitor la acest subiect. Vorbim la modul general, ca de exemplu: „ştiu că trebuie să fac asta sau asta pentru că un Bătrân mi-a spus aşa şi pe dincolo.

Plecând de la premisa ca viaţa noastră de dintre vieţi se desfăşoară într-o lume telepatică, la începutul cercetărilor mele mă miram cum reuşesc sufletele să ţină secrete unele lucruri unul faţă de celălalt. Am descoperit că sufletele mai tinere au dificultăţi mari în a-şi masca gândurile în faţa sufletelor mai experimentate şi mai cu scamă a ghizilor lor. De la nivelul III, telepatia mentală devine o formă de artă, incluzând în acest stadiu şi blocajele menite protejării intimităţii. Fără restricţiile emoţionale ale trupului uman, ca ruşinea, vina sau invidia, nu există nici un alt motiv pentru subterfugii. într-o lume telepatică, dovada cea mai evidentă de stimă dintre suflete este respectul propriei intimităţi a fiecăruia. Sufletele trăiesc în comunităţi în care există puternice socializări în cadrul grupului. În aceste colectivităţi sufletele lucrează atât la propriile lecţii, cât şi la cele ale colegilor lor. Ele îşi deschid minţile unele faţă de celelalte într-o asemenea măsură, încât pare imposibil de ascuns ceva.

Această deschidere puternică şi completă faţă de problemele karmice afectează acele suflete care vor fi desemnate Pământului.

Cum de reuşesc sufletele telepatice să recurgă la o selecţie mentală sau la blocaje? Acesta este un proces despre care ştiu destul de puţin, dar am descoperit câteva detalii. Din informaţiile pe care am reuşit să le strâng, fiecare suflet are un model vibraţional mental distinctiv, ca o amprentă digitală. Acest model este similar unui coş în care sunt ţesute fâşii integrate de energie, înconjurând un centru individual al caracterului. Fasciculele în cauză reprezintă filmele gândurilor, iar transferul acestora e la latitudinea sufletului. Vizualizările scenice implică ideile, concepţiile, părerile, simbolurile şi distincţiile proprii respectivului suflet. Cu timpul, sufletul capătă abilitatea de a masca orice secvenţă a imaginii, în orice moment. Astfel, pe când nimic nu este ascuns la modul general, nici o asemenea fâşie nu se deschide spre centru pentru a elibera un gând până când un suflet nu doreşte acest lucru.

Acestea fiind spuse, cred că este obişnuit ca ghizii şi Bătrânii să sondeze sub o anumită limită mentală a sufletelor mai puţin avansate. Faptul în sine este, de altfel, în avantajul acestora. Ştiu că acest lucru sună ameninţător. Aşa ar fi, dacă toate acestea s-ar petrece pe Pământ. Profesorii noştri se angajează şi ei în selecţii mentale faţă de sufletele care vor să le sondeze mintea. Acest lucru se petrece deoarece ghizii nu vor să împovăreze sufletele mai tinere cu concepte pentru care acestea nu sunt încă pregătite, mai ales cu cele referitoare la viitor.

Toată lumea respectă sanctitatea şi înţelepciunea consiliului. Informaţiile primite cu acest prilej sunt considerate autorizate şi foarte personale. După terminarea consiliului, sufletele care se întorc la grupurile nu vor ca tovarăşii lor să fie ispitiţi să reinterpreteze cele comunicate de Bătrâni. Un client mi-a relatat: „Ar fi ca şi cum aş copia la un examen oral. Prietenii mei nu s-ar putea abţine să-mi spună, pentru a mă ajuta, propriile interpretări despre ce s-a întâmplat în consiliu”. De cealaltă parte a mesei consiliului, Bătrânii încurajează păstrarea tăcerii, pentru că ei ştiu că, dacă intimitatea este respectată, acest lucru asigură o mai mare francheţe faţă de sufletele care se înfăţişează înaintea lor. Orice amestec ulterior al colegilor de grup în acest subiect, chiar dacă bine intenţionat, poate distorsiona mesajele Bătrânilor. Singura excepţie – de la Legea Tăcerii – care cred că se face, implică suflete mai avansate, care se pregătesc în grupuri specializate. Aceştia par să agreeze ideea de a împărtăşi colegilor lor cele auzite în timpul consiliului, considerând aceste date „informaţii de breaslă”.

De vreme ce în lumea spiritelor nu există noţiunea de timp, folosesc întrunirile consiliului ca pe nişte trambuline terapeutice menite evaluărilor karmice rapide de-a lungul secolelor. Reţinând tot ce se petrece în această cameră, îmi conduc subiectul înapoi spre momentele cheie şi opţiunile decisive

din vieţile sale trecute. Direcţionez subiectul aflat sub hipnoză să-şi aleagă acele momente ale trecutului care sunt relevante pentru subiectul discutat în consiliu. Multe dintre atitudinile şi aspectele egoului nostru provin din vieţile noastre trecute şi înţelegerea lor într-un context diferit îi poate da clientului o nouă perspectivă a prezentului. În mod frecvent, simt atât ajutorul ghidului meu, cât şi pe cel al ghidului clientului.

Prin această formă de intervenţie terapeutică eu caut, împreună cu clientul meu, indiciile actualelor modele de comportament. Acest lucru va deschide uşa spre reformulări sănătoase. Terapia reîncarnării este mai mult decât o înţelegere cognitivă. Oamenii au nevoie să vadă că ocolişurile şi cotiturile vieţilor lor au un înţeles şi un scop. Pot, de asemenea, să îi conduc pe clienţi în camera de selecţie a vieţii, spre a discuta motivele pentru care Bătrânii le-au oferit actualele lor corpuri. Dacă sufletul nu trebuie să afle încă anumite aspecte viitoare ale vieţii sale, el se va bloca. Când am terminat, îi scot pe Bătrâni din animaţie şi întrunirea consiliului continuă fără să se piardă nimic.

Nu uit niciodată că nu sunt decât un intermediar temporar în dinamica dintre clientul meu, ghizii acestuia şi membrii consiliului. Ştiu că ei mă ajută, pentru că, altminteri, subiectul meu n-ar putea vizualiza în stare de transă întrunirea consiliului. Prin intermediul folosirii hipnozei adânci, am avantajul de a utiliza, ca regresionist spiritual, atât mintea sufletului, cât şi actualul ego uman al clientului meu. Mintea supraconştientă operează în cadrul unei matrici eterne, pe care gândirea subconştientă o poate procesa în realitatea actuală.

Importanţa unei conştiente a adevăratului nostru sine interior nu poate fi supralicitată pentru o viaţă productivă. Nu vreau să sugerez că şedinţa de regresie spirituală de maximum trei ore pe care o pot oferi este un remediu imediat pentru oamenii cu probleme. Totuşi, o conştienţă reînnoită a adevăratei noastre naturi, faptul de a cunoaşte unele lucruri despre vieţile noastre trecute şi despre viaţa noastră nemuritoare în lumea spiritelor pot oferi o fundaţie solidă menită unei terapii ulterioare mai convenţionale axate pe problemele specifice ale fiecărui client. Pe de altă parte, o singură şedinţă de regresie spirituală aplicată unui client sănătos din punct de vedere mental poate face minuni pentru recunoaşterea integrităţii interioare şi a scopurilor acestuia.

7

DINAMICELE COMUNITĂŢII

Rude primare de suflet/suflete pereche

Între prima şi a doua întrunire a consiliului există o perioadă menită reînnoirii sufletului. Ca fiinţe eterice, creşterea noastră începe, de fapt, în domeniul mental al lumii spiritelor, împreună cu alte suflete şi înainte ca oricare dintre noi să se fi încarnat. Ca atare, în timp ce fiinţa noastră interioară are exclusiv o trăsătură individuală, o parte vitală a vieţii spirituale de dintre încarnări este dedicată relaţiilor empatetice cu celelalte suflete. Astfel, dezvoltarea noastră ca suflete devine o evoluţie colectivă exprimată parţial prin asocierea pe care o avem cu aceste entităţi într-o realitate materială, cum ar fi Pământul. În timpul reîncarnării, apropierea pe care sufletele o simt unul faţă de celălalt într-un plan mental este testată sever de provocările karmice din trupurile noastre gazdă. Această întrerupere a unei existenţe mentale fericite constituie un mijloc prin care maeştrii noştri spirituali ne înalţă conştiinţa.

Am auzit multe poveşti de dragoste interesante care s-au petrecut în vieţile trecute, implicând suflete pereche care trec peste barierele timpului şi ale spaţiului, pentru a se întâlni din nou în viaţă. Iată câteva exemple:

Un caz în care dragostea a fost chinuită: în timpul epocii de piatră, de către un şef de trib desfrânat care îi lua perechea clientului meu în mod regulat, restituindu-i-o după aceea.

Un caz în care dragostea a fost privată (de ceva): o femeie care fusese sclavă în Roma antică, având sarcina de a-i servi pe gladiatori la masă, s-a îndrăgostit de unul dintre aceştia. Acest luptător captiv i-a spus clientei mele în noaptea dinaintea zilei în care a fost omorât în arenă că o va iubi mereu.

Un caz în care dragostea a fost crudă: în Evul Mediu, în închisoarea unui castel, un grăjdar a fost biciuit până la moarte de un nobil care îşi prinsese fiica şi pe clientul meu în locul unde se întâlneau în secret.

Un caz în care dragostea a fost eroică: când un mire polinezian s-a înecat după ce a salvat-o pe cea care îi devenise de câteva ore soţie – clienta mea – când barca lor a fost lovită de o furtună puternică, în urmă cu trei secole.

Un caz în care dragostea a provocat moarte: când clientul meu, un soţ german din Europa secolului al XVIII-lea, şi-a înjunghiat soţia într-o criză de gelozie provocată de o pretinsă poveste de dragoste a acesteia. Acuzată pe nedrept din cauza bârfelor din partea locului, ea a murit afirmându-şi nevinovăţia şi spunând că nu l-a iubit decât pe el.

Un caz în care dragostea a fost neiertătoare: un soldat care s-a întors din războiul civil şi a cărui soţie, rămasă singură, se măritase cu fratele lui la un an după ce veteranul fusese declarat oficial mort.

Toate cuplurile amintite mai sus au astăzi o căsnicie fericită, încercările prin care au trecut în fiecare viaţă i-au pregătit pentru cele ce aveau să urmeze, întărind legătura lor specială de suflete pereche. Regresia în viaţa anterioară scoate la iveală informaţii interesante despre formarea perechilor, dar o perspectivă mult mai largă asupra acestor relaţii e oferită clienţilor mei de plasarea în perioadele dintre vieţile lor.

Există multe încercări ascunse în spatele vălului iubirii. Alături de vieţile în care am trăit o lungă şi fericită poveste de iubire cu perechea noastră, se află acelea în care noi am distrus această relaţie sau am fost devastaţi la rândul nostru de faptele perechii noastre. În acele vieţi în care traiul nostru comun a fost greu, ceva a stat în drumul acceptării dragostei. A fi împreună cu sufletul nostru pereche ne poate aduce deopotrivă fericire şi suferinţă, dar noi învăţăm din amândouă. Întotdeauna, în spatele evenimentelor grave, care implică relaţiile din viaţa noastră se află motive karmice.

Am avut o clientă numită Valerie, care a trăit viaţa unei femei frumoase din China, cu doua secole în urmă. În acea viaţă ea şi-a respins sufletul pereche, bărbatul pe care îl iubea cel mai mult, din pricină că se certa cu ea şi refuza să îi hrănească vanitatea, aşa cum făceau alţii, „şi în afară de asta”, îmi spunea Valerie în stare de transă, „era atât de neîndemânatic şi arăta atât de necioplit, încât mi-era şi jenă să fiu văzută cu el; mă gândeam la ce vor zice ceilalţi. De necaz, din mândrie şi din sentimente pe care le-am luat de bune, m-am măritat cu un om chipeş care a ştiut să-mi facă toate toanele. Am pierdut fericirea de care puteam să am parte”.

În viaţa următoare, în America secolului al XIX-lea, Valerie a fost fiica unui şef indian Cherokee, care i-a ordonat să se mărite cu fiul altui şef; aşa se stabilise între ei printr-un tratat. Valerie s-a supus dorinţelor tatălui ci, dar acest soţ a respins-o fizic şi i-a făcut o viaţă groaznică. Războinicul din tribul lor, pe care ca îl iubea, era sufletul ei pereche, pe care-l respinsese în viaţa sa anterioară din China. Când s-a întors în lumea spiritelor, după ce viaţa ei indiană s-a sfârşit, Valerie mi-a spus:

Eu şi iubitul meu am fi putut fugi. Lăsând însă la o parte primejdia implicată de o astfel de faptă, ceva îmi spuma că trebuia să îndur ceea ce tatăl meu plănuise. Acum înţeleg că a fost o încercare. Avem capacitatea de a răni grav atât persoana care ne iubeşte, cât şi pe noi înşine. Viaţa mea ca femeie indiană Cherokee a fost un memento al mândriei şi al vanităţii mele ca femeie în China.

Faptul că suntem cu persoana „nepotrivită” pentru o perioadă a vieţii noastre, nu înseamnă că am irosit timpul. Probabil că relaţia a fost plănuită dinainte. Ba chiar am putea vedea acest suflet din nou, în lumea spiritelor, într-

o lumină diferită. Aşa s-a întâmplat cu bărbatul cu care clienta mea a trebuit să se căsătorească în viaţa ei indiană. Sufletul lui aparţinea unui grup învecinat cu cel al Valeriei. Sufletul ambilor bărbaţi pe care Valerie i-a iubit în cele două vieţi trecute este din nou alături de ea, în secolul al XX-lea, fiind soţul ei. Aş mai adăuga că Linda, care astăzi este cea mai bună prietenă a Valeriei şi o membră a grupului ei de suflete, a fost ultima pereche a războinicului pe care ea îl iubise în viaţa ei de indiană Cherokee. După şedinţa noastră, Valerie a zâmbit când mi-a zis: „Acum ştiu de ce am fost întotdeauna stingherită văzând-o pe Linda pe lângă soţul meu”.

Înainte de a merge mai departe, ar fi bine să luăm în considerare câteva ramificaţii implicate de experienţa magică a întâlnirii unui suflet pereche. Prima dată când stabilesc un raport cu un client îl întreb despre relaţiile sale precedente şi actuale, care au avut sau mai au importanţă în viaţa sa. Astfel îmi dau scama cum sunt distribuite personajele care joacă în piesa actualei lor vieţi. de vreme ce am intenţia să stau în primul rând şi să urmăresc desfăşurarea piesei în timpul hipnozei, vreau un program al acesteia.

O dată ce clientul meu se află în stare de transă profundă, legăturile multiple dintre suflete devin clare. Oamenii care joacă în piesa vieţii clientului meu pot fi iubiţi (te), prieteni devotaţi, rude, mentori sau asociaţi ai acestuia. Relaţiile noastre cu oamenii iau multe forme în viaţă şi, de obicei, implică atât suflete din alte grupuri, cât şi din grupul nostru. În general, clienţii mei nutresc o dorinţă puternică de a identifica aceste legături de suflet în viaţa lor actuală, deşi cei mai mulţi au deja o idee în acest sens.

Într-o definiţie mai amplă, dragostea înseamnă afecţiune, care poate lua multe forme în viaţă. Întotdeauna realizăm o conexiune mentală, într-un fel sau altul, cu un suflet pereche, indiferent de rolul pe care acesta îl joacă în viaţa noastră. Intrăm în legătură cu oamenii pe multe niveluri şi pentru o mulţime de lecţii karmice în fiecare viaţă. Când o prietenie se înfiripă, se transformă în dragoste, dar în lipsa unei amiciţii durabile, iubirea nu poate să înflorească. E vorba de cu totul altceva decât de infatuarea care există la un nivel superficial, când avem acele îndoieli supărătoare referitoare la întrebarea dacă relaţia respectivă are sau nu vreo însemnătate. În lipsa încrederii, intimitatea suferă şi dragostea nu se poate dezvolta. Iubirea înseamnă acceptarea tuturor imperfecţiunilor partenerului tău. Dragostea adevărată te face mai bun decât ai fi dacă acea persoană n-ar exista în viaţa ta.

Oamenii pun, de obicei, semnul egal între iubire şi fericire, însă aceasta din urmă este o stare de spirit care trebuie să se dezvolte în tine şi să nu depindă de altcineva. Cel mai sănătos fel de dragoste este acela în care te simţi deja bine cu tine însuţi şi astfel, extinzându-ţi sentimentele şi asupra altcuiva, nu dai dovadă de egoism. Dragostea cere multă muncă şi întreţinere permanentă. Am avut mulţi subiecţi care au divorţat şi care au aflat că primele

lor iubiri au fost sufletele lor pereche. Lucrurile ar fi mers bine dacă amândoi s-ar fi străduit mai mult.

Pe de altă parte, pot exista anumite motive pentru care s-ar putea să nu ne întâlnim sufletul pereche decât mai târziu în viaţă. Sufletele pereche se vor separa din când în când, pentru o viaţă sau două, nevăzându-se deloc în cursul acestora. „Sufletul meu pereche şi cu mine am devenit mult prea dependenţi unul de celălalt, aveam nevoie să evoluăm singuri pentru o vreme" – iată o declaraţie pe care o aud adesea atunci când sufletele pereche sunt despărţite. Fiecare perioadă de pe Pământ este diferită din punct de vedere al ataşamentului şi al experienţei pe care o trăim cu sufletul nostru pereche. Cu toate acestea, fiecare viaţă alături de ele se clădeşte pe vieţile anterioare.

Învăţăm lecţii importante din relaţiile care s-au rupt. Ceea ce este important e ca în viaţă să mergi mai departe. Unii clienţi îmi spun, înaintea şedinţelor, că dragostea adevărată pare să-i ocolească. După şedinţă ei înţeleg, de obicei, motivele care stau la baza acestei situaţii. Dacă nu îţi iese în cale dragostea adevărată, eliberează-te, înţelegând că e posibil să fii aici pentru a învăţa alte lecţii. Presupunem în mod greşit că oamenii care au ales să trăiască singuri ar fi singuratici, când, de fapt, au vieţi bogate, pline de linişte, reflexie şi de realizări. Dacă stabileşti o legătură cu cineva pentru care nu ai nici un sentiment, numai pentru a nu fi singur, eşti mai singur decât dacă n-ai avea pe nimeni. Cum spune şi cântecul, „a te îndrăgosti de dragoste înseamnă a te preface". Acest fel de iubire este o închipuire, deoarece este indus de ideea de a avea cu orice preţ parte de dragoste. Dacă sufletul tău pereche trebuie să apară în viaţa ta, o va face cel mai adesea atunci când te aştepţi mai puţin.

După mulţi ani de revelaţii asupra vieţii sufletelor în lumea spiritelor, mi-am format o modalitate de clasificare a sufletelor pereche. Cred că plasarea sufletelor în una dintre aceste trei categorii depinde de relaţia pe care o au cu noi în drama vieţii. Ghizii noştri şi fiinţele care vin din zonele spirituale îndepărtate de a noastră nu apar în aceste trei categorii.

Suflete pereche primare

Un suflet pereche primar sau principal este în mod frecvent în viaţa noastră un partener apropiat. Acesta poate fi soţul (sau soţia), fratele, sora, cel mai bun prieten sau câteodată o rudă a noastră. Nici un alt suflet nu este mai important pentru noi decât acest suflet pereche primar, şi când subiecţii mei îşi descriu vieţile trăite alături de aceste suflete, cei mai mulţi spun că existenţa le este mult îmbogăţită. Una dintre cele mai mari motivaţii ale sufletelor de a se încarna este ocazia de a se exprima sub o formă fizică. Acest lucru reprezintă, cu siguranţă, o mare tentaţie pentru sufletele pereche primare. Ele îşi pot schimba genul, de la o viaţă la alta, dacă sunt suflete avansate. Un suflet obişnuit face acest lucru aproximativ în 75% dintre cazuri.

Un suflet pereche primar nu trebuie confundat când folosim termenul de grup matcă primar, în cadrul căruia mai multe suflete interacţionează în calitate de colegi. Oamenii folosesc termenul de „adevăratul suflet pereche primar”, pentru a-şi caracteriza sufletul pereche primar, ceea ce este bine, atât timp cât această definiţie nu conduce cumva la concluzia că toţi ceilalţi colegi din grupul lor de suflete ar fi mai puţin adevăraţi. Neplăcerile pe care cei din domeniul meu le au în legătură cu astfel de termeni sunt adesea mai degrabă simbolice decât literale, dar mi se pare mai importantă o altă problemă referitoare la conceptul sufletelor pereche primare.

Am fost întrebat, în timpul conferinţelor mele, cum se leagă descrierile despre sufletele pereche primare şi afirmaţiile despre dualitatea sufletului de teoria sufletelor gemene. Răspunsul meu este următorul: nu se leagă. Am discutat deja despre modalitatea în care suntem capabili să ne împărţim energia sufletului pentru a trăi vieţi paralele, deşi cele mai multe dintre suflete nu doresc să îşi accelereze procesul de învăţare în acest mod. De asemenea, am afirmat că această capacitate de a ne împărţi ne permite să lăsăm o parte din energia noastră în lumea spiritelor, ca un duplicat perfect, în timp ce ne încarnăm. Aproape toate sufletele uzează de acest procedeu al dualităţii sufletului. Consideraţiile mele referitoare la relaţiile dintre sufletele pereche primare şi la capacitatea sufletelor de a se diviza nu au nimic de-a face cu teoriile sufletelor şi flăcărilor gemene. Sunt numai adevărurile mele, dar ca să fiu sincer, n-am găsit niciodată în cadrul cercetărilor mele nici măcar o singură dovadă în sprijinul conceptului sufletelor gemene.

După cum înţeleg teoria sufletelor gemene, tu şi geamănul tău aţi fost creaţi în acelaşi moment, din acelaşi ou de energie, pentru a fi apoi separaţi, fără a te mai reuni cu geamănul tău -adevăratul tău suflet pereche primar – până la sfârşitul încarnărilor voastre karmice respective. Îmi amintesc de unii clienţi, cum este cel din cazul 26, care mi-au spus că nu există două suflete identice în momentul conceperii. Fiecare particulă de energie este unică şi creată ca o entitate singulară. Ceea ce mi se pare ilogic în teoria sufletelor gemene este următorul aspect – de ce am mai avea un suflet pereche primar dacă tot n-am putea lucra împreună cu acesta la lecţiile noastre karmice, înainte de a atinge perfecţiunea? Fie că le numim primare sau adevărate, sufletele pereche există pentru a se ajuta unul pe celălalt în atingerea obiectivelor lor; ele nu sunt gemenii noştri.

Suflete pereche tovarăşi/colegi

Sufletul nostru pereche primar este partenerul nostru etern, dar mai sunt şi alte suflete în grupul nostru matcă pe care le putem numi suflete pereche. În principal, sunt tovarăşii noştri de suflet. Caracterul acestor suflete diferă, deoarece au talente distinse şi se completează, după cum rezultă din cazurile

pe care le-am analizat. În cadrul grupului matcă există, de obicei, un cerc interior de suflete, care ne sunt cu deosebire apropiate şi joacă un rol important de susţinere în vieţile noastre, după cum şi noi la rândul nostru facem acelaşi lucru pentru ele. Numărul acestora variază, dar un client obişnuit are între trei şi cinci suflete în cercul lui interior.

Deşi sufletele tovarăşi dintr-un grup matcă au început împreună, ele se dezvoltă în ritmuri diferite. Acest lucru depinde mult de talentul lor de a se conduce şi de a se motiva. Fiecare suflet are anumite puncte tari, pe care tovarăşii lor le pot folosi în timpul încarnărilor grupului. Pe măsură ce grupul se micşorează, multe capătă diferite specializări, dar nu pierd contactul unul cu celălalt.

Sufletele afiliate

Această clasificare a sufletelor se referă la membrii grupurilor secundare aflate în afara grupului nostru matcă, dar în aceeaşi vecinătate spirituală. După cum am menţionat în capitolul 5, în figura 1, grupurile secundare din jurul grupului nostru primar pot însuma până la o mic de suflete sau mai mult. Multe dintre aceste grupuri lucrează în aceleaşi săli de clasă cu noi. Există anumite suflete afiliate, din alte grupuri, care sunt alese să lucreze cu noi şi pe care ajungem să le cunoaştem de-a lungul mai multor vieţi, în timp ce altele se intersectează cu drumul nostru doar pentru puţin timp. Părinţii noştri provin adesea din unul dintre aceste grupuri matcă învecinate.

În condiţiile interacţiunii sociale din lumea spiritelor şi ale contactului din timpul încarnărilor fizice, sufletele unui grup matcă pot să aibă prea puţină sau chiar deloc legătură cu multe dintre sufletele unui grup secundar. Într-un context mai larg, toate sufletele dintr-un grup secundar sunt afiliate într-un fel sau altul, dar nu pot fi considerate suflete pereche de către clienţii mei. Deşi nu se manifestă cu adevărat drept suflete tovarăşi, formează un grup mare de persoane aflate la dispoziţia regizorilor vieţii noastre viitoare, pentru a interpreta un rol sau altul. Un suflet afiliat poate avea o anumită caracteristică, absolut necesară nouă pentru învăţarea unei lecţii karmice. Este foarte probabil ca entităţile să se încarneze în persoane care aduc o energie puternică, pozitivă sau negativă, în asocierea cu noi. Aceste decizii depind de înţelegerile făcute în prealabil între toate părţile implicate şi profesorii acestor suflete, cu privire la beneficiile sau dezavantajele pe care le implică un rol sau altul.

Contribuţia poate fi foarte scurtă. Cititorul poate că-şi aminteşte de acel episod din staţia de autobuz, povestit de subiectul cazului 39. Ajutorul acordat femeii a fost, foarte probabil, un gest spontan şi cred că acest subiect nu era un suflet afiliat. Voi cita un exemplu referitor la un scurt contact pozitiv, pe care mi l-a relatat un subiect care s-a întâlnit cu un suflet afiliat clar definit:

Mergeam singur pe o plajă, distrus complet de faptul că-mi pierdusem slujba. A apărut un om şi am început o conversaţie. Nu-l cunoşteam şi nici n-aveam să-l mai revăd vreodată în acea viaţă. Dar în acea după-amiază el a venit nestingherit spre mine şi am discutat. Am simţit că-mi descarc problemele asupra acelui străin. El m-a liniştit şi mi-a dat o perspectivă mai largă situaţiei mele. După vreo oră a plecat. Acum văd că era o cunoştinţă din lumea spiritelor, dintr-un alt grup. N-am dat din întâmplare unul peste celălalt în acea zi. El mi-a fost trimis.

Totuşi, cele mai profunde contacte le avem cu sufletele pereche. În timp ce mă gândeam dacă să scriu sau nu această carte, oamenii mi-au întărit decizia de a o face şi mi-au cerut să relatez în detaliu cazul unei poveşti de dragoste între două suflete pereche. Cum eu însumi sunt un romantic, a fost o cerere la care nu am putut rezista.

Cazul 46

Am distins ceva imperativ în vocea unui subiect, Maureen, când m-a sunat să-mi ceară o întâlnire. Eram mai liber (este vorba de perioada dinaintea aceleia în care ajunsesem să am liste cu programări întinse pe perioade de câte un an). Maureen locuia aproape de biroul meu din California şi se întreba dacă să vină la întâlnire şi cu un prieten din New York, pe care-l vedea pentru prima dată. Am întrebat-o despre acest prieten pe care nu-l mai întâlnise niciodată şi iată ce poveste am auzit:

Cu trei luni înainte, pe un site, un grup de vreo douăzeci şi cinci de persoane interesate de viaţa de după moarte a format ceea ce se numeşte în limbajul fanilor un „chat room”. Se pornesc astfel discuţii on-line între oameni cu interese similare. A trebuit să mi se explice toate acestea, pentru că nu ştiu prea multe despre computere. Maureen mi-a spus că ea şi un anume Dale au descoperit că sunt atât de apropiaţi, în discuţiile lor despre sufletele pereche, încât s-au simţit legaţi într-un fel straniu. Ea a mai adăugat că modul în care Dale reflecta propriile ei gânduri era tulburător. S-au hotărât să îşi creeze propria convorbire pe chat, pentru a continua discuţiile.

Maureen şi Dale au aflat că se născuseră la numai câteva luni unul după altul, în urmă cu cincizeci de ani, într-o zonă de pe lângă San Francisco. Ei au vorbit despre căsătoriile lor nereuşite şi despre sentimentul inexplicabil de tristeţe legal de căutarea a ceva ce n-au găsit niciodată şi care le-ar fi putut deschide inimile. Discuţiile lor se concentrau mai ales asupra vieţii după moarte şi Dale a menţionat că îmi citise lucrările. La scurt timp după acesta, cei doi s-au hotărât să se întâlnească în California, pentru a mă vedea. Doreau să facă în acelaşi timp o şedinţă de regresie.

Am fost de acord să îi primesc a doua zi după ce se întâlniseră. Au sosit la biroul meu cu ochii strălucind şi am remarcat că erau deja în stare de transă şi nici nu mai aveau nevoie de mine. Momentul în care se văzuseră a fost un prilej de recunoaştere instantanee. Maureen mi-a spus: „Felul în care ne-am zâmbit unul celuilalt, expresia din ochii noştri, sunetul râsului nostru, vibraţiile care ne legau când am dat mâna au creat o euforie care a fost atât de puternică, încât nici nu mai ştiam ce se întâmplă în jurul nostru."

Voi relata acest caz din punctul de vedere al ei, pentru că eu stabilisem primul contact cu ea. În timpul interviului, am aflat că au fost situaţii în viaţa sa când avea un sentiment de deja vu, auzea muzica anilor '20 sau vedea dansatoare de Charleston purtând rochiile largi din acea vreme. Maureen mi-a mai relatat că fusese urmărită încă din copilărie de un coşmar care tot revenea, legat de O moarte bruscă.

De obicei, îi conduc pe subiecţi în lumea spiritelor după momentul morţii survenite în urma ultimei lor vieţi, în aşa fel încât să nu rateze surprinderea obişnuită pe care o încearcă un suflet obişnuit la intrarea în lumea spiritelor. Această tehnică de hipnoză are multe avantaje, printre care şi acela că aflu dacă există amprente ale corpului din ultima viaţă preluate de corpul fizic actual al clientului meu. Dacă se grăbeşte acest proces, ducând subiecţii direct în lumea spiritelor, să spunem din pântecele mamei lor, există riscul să ajungă acolo dezorientaţi. Ar fi ca şi cum ai lua pe cineva în spatele unei case şi i-ai cere să-ţi descrie faţada. Această procedură accelerată de intrare în lumea spiritelor i-ar face să piardă multe puncte de reper. Opririle ar putea fi vitale în cazul în care moartea a survenit brusc şi într-un mod traumatic. Nemaitrecând peste scenele morţii, clientul este, de fapt, mai bine protejat de amintiri fizice dureroase.

La indicaţia mea de a alege scenele cele mai importante din viaţa ei trecută, Maureen m-a dus spre evenimentele care i-au provocat moartea. Acesta este adesea un semn că vor urma probleme şi cei care înlesnesc aceste pătrunderi în vieţile trecute trebuie să fie pregătiţi să aibă de-a face cu scene de moarte ce pot fi oribile. Ceea ce urmează reprezintă o versiune prescurtată a poveştii ei.

Dr. N: Eşti bărbat sau femeie?

S.: O fată, de fapt.

Dr. N: Cum te numeşti?

S.: Samantha. Pe scurt Sam.

Dr. N: Unde te afli şi ce faci acum?

S.: Sunt la masa de toaletă din dormitorul meu şi mă pregătesc să merg la o petrecere.

Dr. N: De ce are loc petrecerea?

S.: (pauză, apoi râde uşor) Este... pentru mine, astăzi împlinesc optsprezece ani şi părinţii dau o petrecere în cinstea majoratului meu.

Dr. N: La mulţi ani, atunci. Ce dată e azi?

S.: (după o uşoară ezitare) 26 iulie 1923.

Dr. N: Dacă tot eşti în faţa oglinzii, aş vrea să te uiţi şi să-mi spui ce vezi.

S.: Sunt blondă, cu părul pieptănat în sus în seara aceasta. Port o rochie lungă de mătase albă. Este prima mea rochie de petrecere. Îmi voi pune pantofii noi, albi, cu tocuri înalte.

Dr. N: Sună grozav.

S.: (cu un zâmbet ştrengăresc) Ar fi bine ca şi Rick să aibă aceeaşi părere.

Dr. N: Cine e Rick?

S.: (acum distrasă şi roşind) Rick este... prietenul... iubitul meu cu care mă văd astă-seară. Trebuie să-mi termin machiajul, va veni în curând.

Dr. N: Ascultă, Sam, sunt sigur că poţi vorbi cu mine în timp ce te fardezi; nu vreau să te fac să întârzii. Spune-mi, e serioasă relaţia cu Rick?

S.: (iar se înroşeşte) Îhâm... dar nu vreau să dau aerul că sunt prea dornică. Joc tare, ca să ajung unde vreau. Rick zice că nu e serios, dar ştiu că mă vrea.

Dr. N: Văd că e o petrecere importantă. Presupun că va claxona în curând, ca să alergi în întâmpinare la maşina lui.

S.: (iritată) A, nu. Deloc. Ştiu că i-ar plăcea; va suna însă la uşă în mod civilizat şi servitoarea îi va deschide şi-i va spune să mă aştepte jos.

Dr. N: Deci, petrecerea este la o oarecare distanţă de casa ta.

S.: Nu prea departe... este într-o vilă elegantă din centrul oraşului San Francisco.

Dr. N: Bine, Sam, acum să mergem mai departe în timp, la petrecerea din centru şi să-mi explici ce se întâmplă.

S.: (debordând) Mă distrez grozavi Rick arată nemaipomenit, bineînţeles. Părinţii şi prietenii îmi spun cât de bine arăt. E muzică, dans... mulţi prieteni mă felicită... şi (faţa clientei mele se întunecă pentru un moment) e multă băutură de care părinţii mei nu ştiu.

Dr. N: Asta te tulbură?

S.: (încercând să respingă un val nou de senzaţii; îşi trece o mână prin păr şi revine) Oh...băutura face întotdeauna parte din aceste treburi... te face mai vesel şi mai lipsit de griji. Şi cu beau... Rick şi câţiva prieteni au băut pe furiş.

Dr. N: Mergi mai departe acum spre următoarea întâmplare importantă din acea seară şi explică-mi ce se petrece.

S.: (expresia clientei mele se schimbă, vocea e ezitantă) Rick şi cu mine dansăm... mă ţine strâns... suntem înfierbântaţi... Îmi şopteşte la ureche să plecăm puţin de la petrecere ca să fim singuri.

Dr. N: Şi cum te simţi?

S.: Emoţionată... dar parcă ceva mă reţine...dar trec peste asta, vreau şi eu. Presupun că este dezaprobarea părinţilor mei... Şi totuşi parcă ar mai fi ceva. Dar mă scutur şi rămân la exaltarea mea de moment.

Dr. N: Rămâi la sentimentul ăsta. Ce se întâmplă apoi?

S.: Plecăm printr-o uşă laterală ca să nu fim văzuţi şi ne ducem la maşina lui Rick. Este o maşină roşie, nouă, decapotabilă, superbă. E o noapte minunată, capota maşinii este lăsată.

Dr. N: Apoi ce faceţi?

S.: Ne urcăm în maşină, Rick îmi scoate agrafele din păr. Mă sărută cu putere. Vrea apoi să facă pe grozavul şi ieşim pe şosea, facem o tură.

Dr. N: Poţi descrie locul unde era drumul şi în ce direcţie aţi luat-o?

S.: (devine foarte nervoasă) Mergem în jos, spre sud, spre coasta Pacificului, ieşim din San Francisco.

Dr. N: Cum e plimbarea pentru tine, Sam?

S.: (pentru un moment, subiectul pare a nu mai avea nici o premoniţie) Simt că trăiesc. E o noapte caldă şi vântul îmi aruncă şuviţele de păr în faţă. Rick îşi ţine o mână după gâtul meu. Mă strânge şi îmi spune că sunt cea mai frumoasă fată din lume. Ştim că ne iubim.

Dr. N: (am observat că acum mâinile subiectului meu încep să tremure şi corpul îi devine mai rigid; o iau de mână, pentru că bănuiesc ce urmează) Acum, Samantha, vreau să înţelegi că, pe măsură ce vei continua să vorbeşti cu mine, voi fi cu tine la fiecare pas pe care-l faci şi voi putea să te conduc repede prin orice ţi s-ar întâmpla. Ştii asta, da?

S.: (stins) Da...

Dr.N: Du-te la momentul când lucrurile încep să se schimbe în călătoria cu Rick şi descrie ce s-a întâmplat.

S.: (întreg trupul începe să îi tremure) Rick a băut prea mult şi drumul devine din ce în ce mai şerpuitor. Curbele sunt din ce în ce mai strânse şi Rick n-are decât o mână pe volan. Ne apropiem de o parte în pantă... aproape de ocean... e o stâncă acolo... maşina iese de pe şosea, (acum strigă) RICK, MAI ÎNCET!

Dr. N: Încetineşte?

S.: (strigă) O, DOAMNE, NU! NU ÎNCETINEŞTE! RÂDE ŞI SE UITĂ LA MINE ÎN LOC SĂ SE UITE LA DRUM.

Dr. N: Acum repede, Sam... continuă.

S.: (cu un hohot) Nu luăm curba următoare... maşina e în aer... cădem în ocean... mor... apa... atât de rece... nu pot respira... Oh, Rick, Rick...

Ne oprim şi încep o desensibilizare rapidă a acestei amintiri traumatice, scoţând sufletul Samanthei din trupul ei fizic. Îi reamintesc că a trecut de mai multe ori prin moartea fizică înainte şi că totul va fi în ordine. Samantha îmi explică că a ezitat să meargă, pentru că tânăra ei viaţă de-abia începuse. Nu a vrut să-l părăsească pe Rick, dar senzaţia de tragere afară din ocean era „prea insistentă”.

Când mi-am început cercetările asupra sufletului, am presupus că, atunci când două persoane ca Samantha şi Rick au murit împreună, vor intra, de asemenea, împreună în lumea spiritelor. Am aflat că acest lucru nu era adevărat în scenele care implicau moartea, cu o singură excepţie. Copiii mici care sunt omorâţi împreună cu cei care-i iubesc se ridică împreună cu acele persoane. Voi dezvolta această temă în capitolul 9, la secţiunea despre sufletele tinerilor. Chiar sufletele pereche primare ucise în acelaşi moment se înalţă în mod normal pe rute separate, fiecare pe propria linie vibraţională. Am simţit că pierderea acestei tovărăşii era puţin cam tristă până când mi-a devenit clar că sufletele sunt întâmpinate de ghizii şi de prietenii lor din lumea spiritelor la momentul şi locul oportun. Fiecare suflet are nevoie de propriul ritm de ascensiune, ceea ce include opririle de orientare şi de reîntinerire a energiei, chiar dacă se întorc în acelaşi grup de suflete. Aşa a fost pentru Rick şi Samantha.

Dr. N: Îl vezi pe undeva pe Rick?

S.: Nu, încerc să rezist acestei trageri care vrea să mă întoarcă şi să mă îndrepte în sus. Vreau să continuu să mă orientez spre ocean... să-l ajut pe Rick.

Dr. N: Până la urmă această forţă te întoarce în direcţia bună, scoţându-te din oceanul Pacific?

S.: (clienta este acum liniştită şi resemnată, dar şi îndurerată) Da, sunt acum departe, deasupra Pământului.

Dr. N: (o întrebare pe care o pun de obicei) Vrei să îţi iei rămas bun de la părinţii tăi înainte de a pleca mai departe?

S.: Oh, nu, nu chiar acum... mai târziu... acum nu vreau decât să plec.

Dr. N: Înţeleg. Spune-mi, Samantha, ce vezi acum?

S.: Gura unui tunel... deschizându-se şi închizându-se... coordonându-şi mişcările cu ale mele. Trec dincolo şi mă simt mult mai uşoară. E atât de luminos. Cineva îmbrăcat într-o robă vine spre mine.

În timpul întrevederii cu Dale, am aflat că el era Rick şi că amintirile lui se potriveau cu cele ale subiectului Maureen. În timp ce Samantha a mai trăit câteva secunde după prăbuşire şi s-a ridicat din ocean, sufletul lui Rick s-a

eliberat din trup cât timp maşina era încă în aer. Când am relatat această poveste unui public din Dallas, o doamnă a bombănit tare: „Se vede că era un bărbat!”. I-am spus că atunci când mintea ştie că nu mai este nici o şansă de supravieţuire a corpului, e posibil ca sufletele să părăsească trupul cu un moment înainte de moartea propriu-zisă. În felul acesta sufletul iese cu energia mai puţin avariată.

După ce s-au terminat şedinţele cu Dale şi Maureen, m-am întâlnit cu aceste suflete pereche, pentru o trecere în revistă a ceea ce am aflat. Maureen a explicat că de fiecare dată când conducea pe autostrada 1, la sud de San Francisco, devenea în mod inexplicabil nervoasă şi i se făcea frică pe o anumită porţiune a drumului din lungul coastei. Acum ştia de ce. Am sperat că deprogramarea scenei morţii ei din 1923 va rezolva şi problema coşmarurilor care îi tot reveneau. O lună mai târziu, Maureen mi-a scris şi mi-a confirmat că nu mai avea acest coşmar.

Minunile sincronicităţii au devenit evidente în acest caz, când Dale mi-a spus că unul dintre motivele pentru care a plecat din zona în care se născuse era acela că nu se simţea bine când conducea în jurul oraşului San Francisco. Ai crede că timpul pe care îl petrecem în lumea spiritelor între două vieţi ar trebui să elimine toate efectele reziduale din experienţele vieţilor noastre trecute. În majoritatea cazurilor aşa se întâmplă, dar, după cum am mai menţionat, există oameni care îşi duc amprentele fizice şi emoţionale ale trupului dintr-o viaţă în următoarea. Acest lucru este adevărat mai ales dacă aceste amprente se leagă de o anume lecţie karmică din viaţa următoare.

De ce au fost separate în vieţile lor de acum, timp de cincizeci de ani, aceste suflete pereche primare? Pentru a înţelege acest lucru, trebuie să pornim de la dinamica grupului lor matcă. Dale şi Maureen vin dintr-un grup de suflete de nivel I. Aceste doisprezece suflete sunt, într-o măsură mai mare sau mai mică, luptători redutabili care-şi asumă riscuri. Ghidul lor îi duce regulat în grupurile învecinate, astfel ca ei să poată vedea cum funcţionează şi alte grupuri, cu mai multă pace şi armonie. Dale şi Maureen mi-au spus că aceste vizite au fost interesante, dar mi-au mai precizat că sufletele liniştite erau „cam plictisitoare”. Bineînţeles că şi în grupul lor sunt şi suflete mai liniştite, dar Dale/Rick nu face parte dintre acestea. În viaţa lui actuală a fost în armată şi a servit de trei ori în Vietnam.

„Nu mă aşteptam să mă întorc”, mi-a spus „şi ar fi fost foarte bine”. Pentru că îi place să trăiască la limita pericolului, a ieşit din armată după terminarea războiului. A fi un soldat pe timp de pace era prea plictisitor pentru el.

După accidentul de maşină din 1923, ghidul principal al grupului lor l-a luat pe Rick, care a petrecut mult mai mult timp cu chestionări, pentru a obţine mai multe informaţii utile şi cu orientare decât Samantha. Când s-a întors la

grup, Rick era foarte îndurerat. Într-o scenă tandră, plină de mângâieri energetice intense, Rick i-a spus sufletului său pereche cât de mult regretă că i-a întrerupt viaţa atât de devreme. Nu era clar din şedinţa noastră cât de mult ştiau amândoi de posibilitatea unui accident înainte de petrecerea acestuia. Ei fuseseră amanţi în numeroase alte vieţi trecute, de multe ori cu certuri şi scandal. Deşi Dale şi Maureen s-au încarnat amândoi concomitent şi în acelaşi loc în această viaţă, ca şi în cea din anii '20, nu le-a fost dat să se cunoască de tineri. Aceeaşi experienţă senzorială şi o energie emoţională identică din acest punct geografic erau doar o parte a condiţiilor de a se întâlni, mult mai târziu în vieţile lor actuale.

Aceste suflete pereche ştiau când au intrat în această viaţă că se vor regăsi abia după ce vor fi trecut mulţi ani. Dale, mai ales, avea nevoie să simtă frustrarea anilor în care să tânjească după femeia potrivită. Astăzi el nu mai este un bărbat neglijent şi iresponsabil. Samantha/Maureeen avea şi ca nevoie de maturitatea de care nu dăduse dovadă în relaţia ei cu Rick din anii '20. Nici Dale, nici Maureen n-au luat viaţa de-a gata în această etapă a reunirii lor. Amândoi au suferit mult câtă vreme au fost despărţiţi unul de celălalt. Când munca mea cu acest cuplu s-a terminat, amândoi au făcut în principal aceeaşi declaraţie. Maureen a spus: „Ne desăvârşim vindecarea printr-un respect clar faţă de sfinţenia vieţii şi de importanţa iertării. Acum că ştim amândoi ce înseamnă să pierzi ceva, vom preţui timpul care ne-a mai rămas să-l petrecem împreună în viaţa aceasta”.

Înainte de a încheia această secţiune dedicată sufletelor pereche, aş mai adăuga faptul că multe urmează un curs pregătitor chiar înainte de următoarea lor încarnare. Este vorba de o repetiţie cu costume alături de ghizii lor, o ultimă trecere în revistă a problemelor mai importante din următoarea viaţă. Un aspect al acestui curs pregătitor poate fi şi acela că două suflete pereche pot pomi separat, trimiţându-şi apoi imagini vizuale unul altuia despre cum vor arăta în noile lor corpuri omeneşti şi în ce împrejurări se vor întâlni.

În *Călătoria Sufletelor* am scris un capitol în care am citat exemple de acest fel de pregătire pentru îmbarcare. Sufletele pereche nu sunt întotdeauna împreună înainte de plecare. Apoi, în funcţie şi de karma implicată, câteodată un suflet ştie mai multe decât celălalt despre viitoarea lor întâlnire şi cum va arăta acea persoană. Iată un scurt exemplu – un suflet pereche vorbind despre întâlnirea cu viitoarea sa soţie:

Mi s-a permis să o văd pe soţia mea din viaţa viitoare în camera ecranelor. Era o instructoare de aerobică atrăgătoare, pe care urma să o întâlnesc într-o sală de gimnastică, l-am studiat atent corpul şi trăsăturile feţei, pentru că nu voiam să stric întâlnirea noastră, aşa cum făcusem în viaţa anterioară. Mirosul corpului ei transpirat mi s-a întipărit în minte... gesturile...

zâmbetul şi mai ales ochii săi. În momentul în care am văzut-o în viaţa aceasta am simţit amândoi o atracţie magnetică.

Legăturile dintre familiile spirituale şi cele umane

De regulă, membrii aceluiaşi grup de suflete nu se întorc în încarnările lor următoare ca membri ai aceleiaşi familii umane genetice. Aceasta înseamnă că, în mod contrar credinţelor indienilor americani, sufletul unui bunic nu va reveni, de obicei, în trupul nepotului său. Am subliniat rezistenţa pe care sufletele o opun reîncarnării genetice în capitolul 4, în secţiunea dedicată diviziunii sufletelor, cât şi în capitolul 5, în cea referitoare la ADN. Faptul ca sufletele dornice de a învăţa lecţii noi să se mai întoarcă în corpuri care au aceeaşi ereditate, etnicitate, mediu înconjurător şi, poate, acelaşi loc geografic ca şi în viaţa lor anterioară este atât limitativ, cât şi redundant pentru acestea. Încarnându-se în diferite familii de pe glob în fiecare dintre vieţile lor, sufletele pot profita de marea diversitate de trupuri omeneşti. Tocmai această variaţie conferă profunzime încarnărilor noastre pe Pământ.

Există şi cazuri mai speciale, în care ghizii noştri pot fi mai indulgenţi cu acele suflete care au sentimente puternice faţă de o misiune karmică neterminată în cadrul unei anumite familii, manifestându-şi dorinţa de a se întoarce în cadrul acesteia. Aceste suflete pot primi o a doua şansă în ceea ce priveşte un mare rău care li s-a făcut sau spre a corecta unul pe care l-au produs altui membru al acelei familii. Ele s-ar putea reîntoarce în respectiva familie ca vlăstare ale unei noi generaţii, dar încă în timpul vieţii acelor persoane implicate în întâmplările karmice care stau în atenţia lor. Vreau să accentuez faptul că incidenţa acestor reîncarnări genetice în scopuri karmice este rară. Pare mult mai probabil ca sufletul să vrea să revină într-o altă familie, legată într-un fel sau altul de cea din viaţa sa anterioară, spre a îndrepta o anumită greşeală. Totuşi, o atare decizie ar fi una destul de neobişnuită, mai ales în acele cazuri în care sufletul a fost rănit direct, deoarece ar avea aerul unei răzbunări.

Deşi sufletele nu se reîncarnează, de obicei, în aceeaşi familie creditară pe care au avut-o în vieţile trecute, e mai mult ca sigur că membrii aceluiaşi grup de suflete îşi aleg noile familii, în aşa fel încât să poată fi împreună. Reprezentanţii grupului identic de suflete au tendinţa de a se asocia, în fiecare dintre vieţile lor, prin legături de sânge şi apropiere geografică. Ce fel de roluri îşi aleg? Sunt sigur că cititorii acestei lucrări pot trasa o schemă cu membrii cei mai importanţi ai familiilor lor, cu prieteni, iubiţi, chiar simple cunoştinţe, pentru a vedea care sunt cei mai probabili candidaţi ai propriei lor familii de suflete.

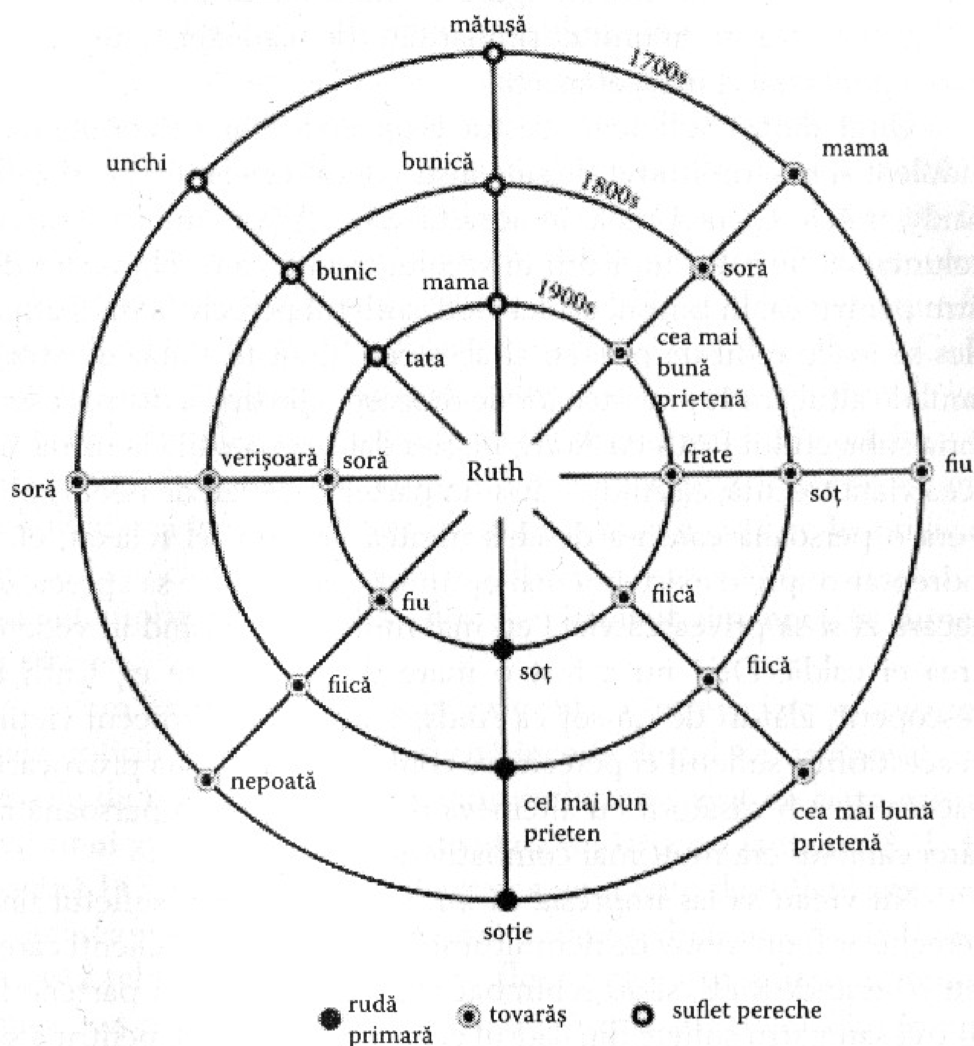

Figura 10. Această diagramă prezintă tovarăşii şi sufletele pereche primare care s-au încarnat de-a lungul vieţilor subiectului Ruth, în ultimele trei secole. Fiecare linie generatoare din exterior către mijloc reprezintă acelaşi suflet în corpuri diferite.

În capitolul 5, figura 7, am reprezentat culorile aurei unei familii de suflete în viaţa lor actuală. Figura 10 este o diagramă care arată cum s-au încarnat membrii unui grup de suflete în familii umane, pentru a rămâne în legătură, de-a lungul ultimelor trei secole. Subiectul central al acestei diagrame este Ruth. Vă rog să observaţi că, de la un secol la altul, ereditatea familiei este complet diferită, în ciuda armoniei genealogice din harta mea. Figura 10 reprezintă o versiune prescurtată a prietenilor spirituali ai subiectului Ruth,

încarnaţi în trupuri umane. Această diagramă conţine, pentru fiecare secol, şase suflete din propriul ei grup matcă şi două dintr-un grup afiliat.

Ruth apare în centrul diagramei şi fiecare dintre liniile care leagă centrul cercului de marginea acestuia reprezintă acelaşi suflet, asumându-şi diferite roluri în familia clientei mele, Ruth, din secolul al XVIII-lea până în secolul al XX-lea. Putem observa că sufletul pereche primar al subiectului este soţul său în această viaţă. În viaţa ei anterioară, acest suflet i-a fost cel mai bun prieten, iar în viaţa de dinainte, soţia sa, pe când Ruth, în secolul al XVIII-lea se încarnase în trupul unui bărbat. Sufletul pereche primar al ei are o aură colorată cu un galben protector, în vreme ce aceea a perechii sale este un amestec de nuanţe de alb şi albastru, indicând claritate şi dorinţa de a învăţa. Aceste suflete pereche primare sunt alături unul de celălalt de vreo şapte mii de ani, de la prima lor viaţă împreună.

În afară de tovarăşii de suflet din grupul de suflete al clientei Ruth, am mai reprezentat şi două suflete afiliate dintr-un grup învecinat. Aceste suflete sunt în această viaţă tatăl şi mama clientei mele. Rolurile pe care ei le-au jucat în secolul al XIX-lea au fost de bunică, respectiv bunic. În secolul al XVIII-lea, aceleaşi două suflete au fost mătuşa şi unchiul subiectului Ruth. Diagrama ei reprezintă cazul unui client tipic. Fiecare grup de suflete cunoaşte propriile variaţii în ceea ce priveşte preferinţele dintr-o anumită familie umană. Am avut o clientă, în aceeaşi săptămână în care am văzut-o pe Ruth, care era extrem de apropiată de mama ei. Sufletul mamei sale făcea parte din grupul de suflete al clientei mele şi fusese sora acesteia în viaţa anterioară.

Bunicii au adesea o mare influenţă în primii noştri ani de viaţă, fiind cei mai indulgenţi confidenţi ai noştri. De multe ori am descoperit că un bunic favorit în această viaţă fusese într-o viaţă anterioară un frate ori o soră sau cel mai bun prieten. Dinamica socială a contactelor umane intime este atât de puternică, încât, în majoritatea cazurilor mele, atât rolurile pe care sufletele le joacă în vieţile noastre, cât şi cele pe care le punem în scenă în vieţile lor sunt legate de lecţiile karmice ale unui grup. Când cineva apropiat nouă ne răneşte, sau noi înşine rănim o persoană apropiată, cauzându-i prin aceasta sentimente de înstrăinare şi de separare, acest lucru se întâmplă pentru că aceşti oameni din viaţa noastră s-au oferit voluntar să ne înveţe o anumită lecţie, învăţând ei înşişi cu acest prilej. Aceste lecţii pregătesc ambele părţi pentru relaţiile viitoare, după cum se va vedea din cazul 47.

Voi mai arăta că rolurile periferice, pe care le joacă în vieţile noastre sute de suflete afiliate din grupurile alăturate, pot continua de-a lungul mai multor generaţii. Din cauza lipsei de spaţiu, nu am înşirat în figura 10 toate aceste suflete care au făcut parte din viaţa anterioară a subiectului Ruth. Un exemplu al unui astfel de suflet afiliat important, care nu este inclus, este unul numit Zenda, care a fost profesoara favorită a ei în clasa a şasea. Am descoperit că în

secolul trecut Zenda a fost vecină cu Ruth, cu care aceasta s-a ajutat mult. În secolul al XVIII-lea, Zenda avea o mică afacere, unde clienta mea era angajată. Diagrama din figura 10 este potrivită dacă vom lua în considerare toate relaţiile existente între noi şi persoanele care se intersectează cu drumul nostru.

Profilele psihologice ale sufletelor pereche primare, tovarăşilor şi ale sufletelor afiliate sunt foarte instructive atunci când pot fi detaliate într-o diagramă de tipul arborelui genealogic. Am descoperit că în vieţile subiectului Ruth din fiecare dintre aceste trei ultime secole a existat un personaj principal, care aparţinea unui grup de suflete afiliat. Nu am avut spaţiu suficient în figura 10 nici măcar pentru acesta. Acest suflet, cunoscut sub numele de Ortier, şi-a asumat rolurile unor persoane geloase, lipsite de sensibilitate şi care îi manipulau pe ceilalţi. Ea a fost trimisă ca să pună la încercare natura încrezătoare a clientei Ruth, pentru ca ea să înveţe astfel să-şi revină mai repede după ce a fost rănită şi să facă faţă suferinţei într-un mod sănătos. Temperamentul acestei persoane putea implica şi unele calităţi pozitive, dar latura sa negativă era una constantă. În actuala viaţă, Ortier este soacra sa. În viaţa anterioară, acest suflet a jucat rolul unui prieten apropiat care a trădat-o. Există însă anumite dovezi conform cărora ciclurile karmice care o implică pe Ortier în roluri importante ale vieţii subiectului Ruth se vor sfârşi în curând.

Ruth este o persoană caldă, pasionată şi tandră. Sufletul ei pereche primar are, la rândul său, unele aspecte ale acestor calităţi, dar este în acelaşi timp şi tenace, brutal de sincer şi hotărât. Multe din sufletele reprezentate în figura 10 sunt mai degrabă rezervate şi liniştite. Au şi anumite similarităţi de caracter, cum ar fi perfecţionismul şi încăpăţânarea.

Unul dintre sufletele acestui grup este mai neîngrijit, mai indolent şi mai mulţumit de sine însuşi decât celelalte. E vorba de Andy, fratele clientei mele în această viaţă. Acest suflet s-a oferit voluntar să fie soţul lui Ruth în secolul trecut, ca o schimbare de ritm pentru ea. În timpul acelei vieţi, sufletul pereche a lui Ruth a ales să joace rolul de prieten al acesteia. Ei au fost atât de atraşi unul de altul, încât povestea lor de dragoste aproape a distrus căsătoria subiectului Ruth cu Andy. Ea şi-a dat scama până la urmă, în acea viaţă trecută, că Andy – deşi un partener destul de neobişnuit – era o persoană care i-a deschis mintea. Într-un fel relaxat, el a îndreptat-o spre o existenţă mai optimistă, învăţând-o să aprecieze fiecare zi şi să privească viaţa cu mai mult umor, având în vedere firea ei caldă. Deşi nu a fost o mare dragoste între ei, Ruth a descoperit, alături de un soţ ca Andy, toleranţa şi farmecul vieţii, în acest timp, sufletul ei pereche se confrunta cu o nouă provocare – aceea de a fi căsătorit cu altcineva decât cu Ruth, o persoană al cărei caracter era mult mai combativ decât al acesteia.

Nu vreau să las impresia că a nu fi căsătorit cu sufletul tău pereche ar fi un motiv de nemulţumire. Am avut chiar clienţi care, într-o scrie de vieţi, şi-au

schimbat intenţionat între ei partenerii cu trei sau patru suflete din cadrul cercului lor interior, pentru a se confrunta cu anumite provocări. Deşi sufletele cuplului, Ruth-Andy, au încercat acest lucru pentru prima dată în secolul al XIX-lea, rezultatele au fost cu precădere pozitive.

Reunirea cu sufletele care ne-au rănit

Acum că avem o idee despre diferitele roluri pe care le pot juca în viaţa noastră diferite rude primare de suflet, vreau să pun în discuţie un aspect specific al acestor asociaţii, ipostază care se dovedeşte a fi de mare interes pentru oameni. Sunt adesea întrebat ce sentimente ne pot încerca atunci când vedem în grupul nostru de suflete anumite persoane care ne-au rănit într-un fel sau altul în cursul vieţii pe care tocmai am încheiat-o. Filosoful Heidegger a spus: „Nimeni altcineva nu poate iubi pentru tine sau simţi durerea ta”. Această afirmaţie poate fi adevărată pe Pământ, dar nu şi în lumea spiritelor. Sufletele sunt capabile să intre în minţile prietenilor lor şi să simtă exact ceea ce trăiri au aceştia. Ei procedează astfel din empatie, din dorinţa de a înţelege şi de a evalua comportamentul lor, de a înţelege ce i-a făcut să se dezbine în viaţa trecută.

În cazul 47, am ales un bărbat care a avut un început aspru în viaţa sa anterioară, cu un tată abuziv, tiranic, pe care nimic din ceea ce făcea el nu îl mulţumea. Pentru a simplifica, voi folosi numele pământene ale acestora – subiectul meu este Ray şi tatăl său, Carl. Ray a fost un copil cu o copilărie tulbure, care a crescut lipsit de încredere în forţele proprii şi care, în tot timpul vieţii sale adulte, s-a străduit să depăşească aceste sentimente negative. Ray şi-a ascuns sensibilitatea în spatele unor ziduri protectoare, pe care le-a ridicat în jurul său ca să se izoleze de ceilalţi. Acest caz vorbeşte despre ce s-a întâmplat când tatăl şi fiul s-au întâlnit din nou, în lumea spiritelor.

Vom analiza ceea ce Ray a numit „o întrevedere motivaţională critică” cu Carl. Prima scenă începe destul de nevinovat, cu urările de bun venit adresate unui suflet nou sosit de către membrii unui grup matcă. Ne poate ajuta întoarcerea la figura 3, unde am trasat diagrama unui grup de suflete aşa cum ar apărea pe jumătatea superioară a unui cadran de ceas. Folosesc această tehnică a „ceasului” cu sufletele proaspăt ajunse în lumea spiritelor, pentru a putea determina poziţia sufletelor din grupul matcă, pe măsură ce subiecţii pe care îi hipnotizez le identifică.

Cazul 47

Dr. N: Când te apropii de aceste suflete, cum sunt aranjate în faţa ta?

S.: Mmm... un fel de semicerc, eu fiind în mijloc.

Dr. N: Vreau să-ţi imaginezi poziţiile lor ca şi când ar fi aşezate pe cadranul unui ceas. Tu eşti în centru, în punctul de unde pornesc limbile ceasului. Persoana aşezată chiar în faţa ta trebuie, aşadar, să fie la ora 12. Cea de la stânga la ora 9, iar cea de la dreapta la ora 3. Înţelegi?

S.: Da, dar ghidul meu Ix-Ax este chiar acum în spatele meu.

Dr. N: E ceva obişnuit la prima reîntâlnire, Ray. Vom presupune că el este între orele 5 şi 7. Acum, spune-mi din ce direcţie a cadranului vine prima persoană să te salute?

S.: Din stânga mea, de la ora 9.

Notă: Prima persoană care ne iese în întâmpinare şi ne salută după ce ne-am întors dintr-o viaţă este întotdeauna un suflet important pentru noi.

Dr. N: E bine. Sufletul ăsta îţi apare ca fiind o femeie sau un bărbat, sau este un suflet fără gen?

S.: (cu tandreţe) Este soţia mea, Marian.

Dr. N: Şi ce face acum?

S.: Îmi cuprinde capul în mâinile ei... mă sărută uşor şi apoi mă îmbrăţişează.

Fiecare spirit are propriul stil de a saluta un nou venit. După Marian, vine bunica lui Ray, care îl înfăşoară complet cu energia ci, cu dragoste, ca într-o mantie. Apoi vine spre el fiica lui, Ann. O parte din energia sa este încă pe Pământ, deoarece încarnarea ei actuală nu s-a încheiat încă. În ciuda masei sale reduse de energie, Ann îl strânge în braţe pe Ray cu o mişcare exuberantă, legănată, râzând de atitudinea lui nehotărâtă.

Pe măsură ce înaintam pe cadranul ceasului, am observat că subiectul meu devenea tot mai stânjenit. Am bănuit că un membru important al grupului nu se găsea încă în raza vederii lui Ray. Cu cât ne apropiam de sfârşitul cercului de suflete, cu atât atmosfera a început să se schimbe în momentul în care Ray a întâmpinat ceea ce numesc „sindromul ghemuirii”, produs de un suflet care se ascunde după altul. Câteodată, acest act conţine o anumită voioşie, ca un joc de-a v-aţi ascunselea, dar nu era cazul de data aceasta.

Dr. N: Este cineva acolo?

S.: (răsucindu-se inconfortabil pe scaunul din biroul meu) Nu... văd o umbră în spatele mătuşii Bess.

Dr. N: (după ce îl liniştesc pe subiectul meu) Ray, spune-mi exact ce se întâmplă mai departe.

S.: Văd o lumină fulgerătoare (recunoscând ceva) Oh... este tatăl meu, Carl. Se ascunde în spatele celorlalţi. Vrea să fie ultimul. Mă evită. Este

stânjenit de luminozitatea acestui moment... toate îmbrăţişările astea, râsete, emoţii. Tatăl meu nu simte nevoia să participe chiar acum la aşa ceva, cu mine. (sumbru) Nici eu.

Notă: Puţin mai târziu, în aceeaşi şedinţă, fac tranziţia spre sufletul care a fost încarnat în Carl.

Dr. N: Vreau ca acum să înaintezi la momentul în care ai vorbit cu Carl. Încearcă să-mi dai detalii despre cum s-a desfăşurat conversaţia ta cu el.

S.: Ajungem repede la... criticarea a ceea ce s-a petrecut şi de ce... vorbim despre atitudinile noastre, despre cum am judecat anumite situaţii. Marian şi Ann sunt şi ele acolo, Carl este încă îndurerat. Începe prin a spune: „Am fost prea sever cu tine, ca tată. Ceea ce plănuisem, ştiu, mi-a scăpat din mână. Viaţa asta... pur şi simplu, mi-a scăpat de sub control...”

Dr. N: Ce înseamnă acesta recunoaştere pentru tine, Ray?

S.: (cu o senzaţie de revelaţie) Sufletul lui Carl nu este asemenea acelui bărbat alcoolic, abuziv care a fost tatăl meu... ah, văd nişte asemănări... dar bunătatea lui înnăscută a fost redusă la tăcere. N-a putut să stăpânească obsesiile acestui corp.

Dr. N: Iartă-mă, Ray dar nu cumva încerci să-i găseşti scuze pentru ceea ce a făcut? Vreau să spun că şi Carl avea de învăţat nişte lecţii, nu-i aşa?

S.: Da, bine, s-a oferit să intre într-un trup înclinat spre ieşiri emoţionale. În afară de faptul că, dinadins, făcea ca lucrurile să meargă greu pentru mine, a vrut să vadă dacă îşi poate pondera mai bine acest trup înclinat spre violenţă. Viaţa anterioară a lui Carl a fost o viaţă de excese. De altfel, recunoaşte că lucrurile n-au mers prea bine în această viaţă trecută a noastră. Carl n-a făcut ceea ce trebuia.

Dr. N: (forţând) Nu crezi totuşi că sufletul lui Carl se scuză pentru ce ţi-a făcut, invocând ca motiv corpul său?

S.: Nu, aici nu merge aşa. Carl explică faptul că n-a reuşit cu mine în multe rânduri şi în multe feluri, dar a învăţat din viaţă. Mă întreabă dacă am învăţat şi eu (pauză).

Dr. N: Continuă, te rog, despre acest lucru, Ray.

S.: (oftează adânc) Văd că nu mai e furios şi mi se pare ciudat, pentru că nu sunt obişnuit cu el astfel, cu adevăratul lui sine... dar nu va dura prea mult să mă obişnuiesc.

Dr. N: Luând în considerare toate acestea, Ray, care sunt înclinaţiile negative ale sufletului lui Carl, pe care le ia cu sine în încarnările sale?

S.: Ştie că are dorinţa de a controla întâmplările şi oamenii din jurul lui. Viaţa lui anterioară, cea în care mi-a fost tată, i-a alimentat aceste tendinţe. Amândoi avem probleme în viaţă cu natura noastră combativă. De aceea

lucrăm atât de bine cu Ann şi cu Marian. Ele par să împrăştie frustrările vieţii mult mai uşor decât o facem noi.

Dr. N: Să ne întoarcem la împrejurările care te-au făcut să simţi nevoia de a fi controlat de un tată atât de sever, care trebuia să facă lucrurile dinadins dificile pentru tine. Chiar dacă nu a depăşit măsura în îndeplinirea sarcinii sale, tot nu înţeleg de ce te-ai oferit să-i fii fiu.

S.: (râde) Ar trebui să îl cunoşti pe ghidul nostru, Ix-Ax. El mai degrabă se foloseşte de umor decât să fie prea moralist. Nu ne forţează într-un mod autoritar, pentru că nici eu, nici Carl nu reacţionăm prea bine la aşa ceva. Ix-Ax ne împinge, lăsându-ne să credem că toate ideile pe care le avem vin din propriile percepţii, (pauză) Ix-Ax mă lasă să cred că mă descurc şi apoi îmi răsuceşte conştiinţa. Nu e un regizor, e un antrenor.

Dr. N: Îmi pare bine să aud asta despre Ix-Ax, dar cum se leagă toate astea de tine şi de Carl şi de viaţa voastră trecută, în care aţi avut o relaţie atât de precară?

S.: (cu răbdare) în viaţa anterioară vieţii mele cu Carl, am fost un orfan care avea nişte năravuri urâte. Mi-am pierdut adevărata mea identitate în acel trup. A fost ca un apel de trezire.

Dr. N: În ce fel?

S.: Ca puşti, n-aveam pe nimeni care să mă îndrume. Mama mea murise. Dacă rămâi orfan când eşti atât de mic, ori ajungi cineva, ori te distrugi. Problema a fost... că atunci când am devenit mai puternic şi mai încrezător în mine, nu prea îmi păsa de ceilalţi. Îmi făurisem o viaţă în care primeam, dar dădeam înapoi prea puţin. Aveam senzaţia că oamenii îmi sunt datori.

Dr. N: Ascultă, Ray, de ce trebuie să mergi de la o extremă la alta? Nu era mai bine ca în viaţa ta cu Carl să fi avut un tată iubitor, spre a-ţi compensa viaţa anterioară de orfan?

S.: (ridicând din umeri) Prea uşor. După viaţa mea de orfan, Ix-Ax m-a întrebat: „Cred că eşti gata acum pentru o viaţă în care să fii răsfăţat de părinţi indulgenţi, nu-i aşa?”. I-am răspuns: „Ia ascultă, asta nu sună rău deloc”. Apoi el a adăugat: „Să aranjăm pentru tine să fii unicul copil al unor părinţi bogaţi?”. Ne-am distrat puţin cu acest scenariu, Carl aducând în discuţie nişte glume despre cum voi dori mulţi bani de la tatăl meu cel bogat, ca să pariez la cursele de cai. Ii plac caii.

Dr. N: Şi-atunci, cum aţi ajuns, tu şi Carl, la hotărârea de a avea o viaţă chinuitoare împreună?

S.: Ix-Ax ne cunoaşte foarte bine. Nu-mi place deloc să abordez viaţa uşor. I-am cerut, până la urmă, să ne repartizeze împreună într-un mediu dificil.

Dr. N: Lucrurile au mers din rău în mai rău pentru tine. de la însingurare la înstrăinare, în ultimele tale două vieţi, nu crezi? Mă întreb dacă tu şi Carl aţi învăţat ceva din relaţia precară pe care aţi avut-o ca tată şi fiu.

S.: (pauză, frecându-şi mâinile, adâncit în gânduri) Da şi nu. Este adevărat că am lăsat ca înstrăinarea să-mi servească drept scuză pentru lipsa unui progres real în aceste două vieţi, dar cel puţin în a doua viaţă am avut un tată care n-a plecat. A fost mai bine cu un Carl abuziv decât cu abandonul total din viaţa anterioară, când am fost orfan.

Dr. N: Nu prea e o aprobare. Tot sufletul lui Carl a fost tatăl tău şi în viaţa ta de orfan?

S.: Nu.

Dr. N: Care a fost lecţia ta principală în aceste două vieţi?

S.: Să îmi păstrez identitatea, indiferent de greutăţi. Asta mă va face un suflet mai puternic.

Dr. N: Sunt sigur că aşa va fi, Ray. Nu crezi totuşi că, din când în când, ar trebui să o iei mai încet, acceptând şi vieţi mai uşoare, măcar şi pentru o schimbare de ritm? Ar fi chiar aşa de rău să îţi tragi răsuflarea şi să îţi construieşti o temelie mai solidă, pentru ca trupurile tale viitoare să-şi păstreze identitatea?

S.: (vădit nemulţumit de această sugestie) Nu! Ţi-am spus că o pot face şi Ix-Ax o ştie şi el. Puterea mea constă în perseverenţa de a lupta cu greutăţile. Viaţa mea avându-l tată pe Carl a fost testul că mi-am revenit din viaţa anterioară de orfan, test pe care l-am trecut, (cu glas puternic) Am învăţat multe pentru viaţa următoare, şi îi repet şi lui Carl, ca să îl fac să se simtă mai bine.

Dr. N: Cum rezolvaţi toate acestea în lumea spiritelor?

S.: (cu un ton mai contemplativ) Când suntem singuri, ne place să ne schimbăm energia gândurilor şi ale amintirilor din viaţa pe care am trăit-o împreună.

Dr. N: E vorba de acel schimb mental şi complet de care am mai auzit?

S.: Da, fiecare particulă a identităţii mele ca fiu al lui Carl în acea viaţă i se transferă în timp ce el îşi proiectează asupra mea toate amintirile ca tată al meu. Este foarte subiectiv... Şi e bine. În grupul meu, noi numim asta trecerea de la unul la celălalt a cupei durerilor.

Dr. N: Şi toate perspectivele sunt complet cinstite?

S.: Nu încape înşelătorie aici.

Dr. N: Durează mult schimbul?

S.: Nu, transferul este scurt, dar complet. După aceea, cunoaştem toate încercările, greutăţile, durerile şi furiile... impulsurile... din perspectiva celuilalt, pentru că, de fapt, este ca şi cum ai fi în vechile lor trupuri. Devenim cealaltă persoană.

Dr. N: Aduce iertare acest schimb mental?

S.: Este mult mai mult decât asta. Este un amestec, greu de descris, a două minţi. Putem experimenta ce împrejurări l-au condus pe celălalt să facă

anumite alegeri. Simt lipsa de împlinire a lui Carl, şi el pe a mea. O dată schimbul făcut, el pătrunde atât de adânc, încât iertarea celuilalt nu mai este necesară. Te ierţi pe tine însuţi şi apoi ne vindecăm unul pe celălalt. Înţelegerea este absolută. Vom încerca din nou, într-o altă viaţă, până când vom reuşi.

După ultimele lor vieţi trăite împreună, Ray şi Carl se simt puţin stingheriţi la început, în lumea spiritelor, dar apoi se relaxează şi sunt din nou fericiţi în grupul lor de suflete. Aceasta nu înseamnă că purtarea lui Carl a fost repede iertată în lumea spiritelor. În timp ce viaţa sa a fost revăzută şi evaluată, înainte de a-l vedea pe Ray, Carl era extrem de conştient de durerea şi răul pe care i le pricinuise acestuia. În acest caz acţionează două forţe. Prima este subversiunea potenţială a deplinătăţii caracterului sufletului, exercitată de atributele biofizice ale trupului său gazdă şi de efectele specifice ale mediului. Al doilea factor implică rolul care a fost atribuit fiecăruia dintre ei, în contextul cauzalităţii karmice.

Fiecare viaţă este o bucată de pânză şi toate laolaltă ne alcătuiesc întreaga tapiserie a existenţei. Dacă un membru al familiei sau un prieten este aspru şi intransigent cu noi, sau dimpotrivă, dă dovadă de slăbiciune şi de neimplicare emoţională faţă de noi în viaţă, vedem numai o porţiune exterioară a întregului caracter al acelui suflet. Toate rolurile ce sunt atribuite în viaţă au un scop. Dacă ai crescut cu un părinte foarte dificil, aşa cum a păţit Ray cu Carl, pune-ţi această întrebare: Ce-am învăţat din această situaţie? Aş mai fi câştigat aceeaşi înţelepciune dacă acea persoană n-ar fi făcut parte din viaţa mea?

Ray a avut greutăţile lui în viaţa actuală, cu dependenţa de droguri şi medicamente, plus cu o purtare obsesivă. Şi totuşi, la patruzeci şi cinci de ani, îşi adună resursele interioare şi face ca lucrurile să se schimbe total. Din ceea ce mi-a spus Ray, faptul că a luat contact cu adevărata identitate a sufletului său, în timpul întrevederii noastre, i-a fost de mare folos. Sufletul lui Carl este acum fratele mai mare al clientului meu; ei doi nu s-au avut prea bine când erau mai mici. Multe dintre aceleaşi modele relaţionale din trecut se desfăşoară între cei doi fraţi şi azi. Chiar şi aşa, aceste două suflete au fost mult mai legate unul de celălalt în calitate de fraţi, decât ca tată şi fiu.

Datorită faptului că nu şi-a transpus amintirile neplăcute în această viaţă, sufletul lui Ray trăieşte într-un trup mai sănătos din punct de vedere mental. În acest timp, sufletul subiectului Ann, un personaj principal, este mama lui Ray. Ea îi aduce în viaţa actuală dimensiunea unei generaţii diferite. Gershen Kaufman a scris că „a te ruşina este un fel de a-ţi ucide sufletul". Una dintre problemele cu care se confruntă Ray este tocmai aceasta – ruşinea. Jena ne paralizează minţile, deoarece induce sentimente de neacceptare, de inutilitate

şi de lipsă a valorii proprii. Poate fi atât de copleşitoare, încât să împiedice orice progres al sufletului. Cu toate acestea, Ray este un suflet neobişnuit de hotărât care, după cum am văzut, nu va renunţa la aceste vieţi dificile pentru puţină odihnă. Cu fiecare viaţă grea devine mai puternic.

Cazul 47 ilustrează că există suflete care cer mereu tipuri de trupuri menite să le pună la încercare slăbiciunea de caracter. Atât Ray, cât şi Carl, sunt suflete ce devin repede dependente de trupurile lor. De ce continuă totuşi să ceară astfel de corpuri? O fac pentru a exersa. Orice comportare obsesivă care schimbă dispoziţia sufletească este o împrejurare dificilă şi Ray are hotărea să învingă acest lucru înainte de a merge mai departe. Ştiu că acest suflet face progrese. După două căsătorii nereuşite, Ray mi-a spus că a întâlnit femeia visurilor lui, dar că trebuia să se elibereze de droguri şi de alcool ca s-o aprecieze. Am descoperit că cea care va fi soţia lui este sufletul subiectului Marian.

Un ultim cuvânt despre sindromul „ghemuirii", prin care un suflet care se întoarce e posibil să nu vadă de la început clar un membru al grupului. Când acest lucru i se întâmplă cuiva care se află în biroul meu, e posibil ca sufletul care se ascunde de conştiinţa unui client să aibă un puternic impact în viitor asupra acestuia. Îmi amintesc de o tânără văduvă care a venit să mă vadă pe când purta încă doliu după moartea soţului său. I-am revăzut împreună pe toţi membrii grupului ei de suflete, printre care se afla şi sufletul soţului ei mort. El a îmbrăţişat-o, într-o scenă emoţionantă, sfătuind-o să fie tare, că lucrurile se vor îndrepta. Apoi, ea a spus: „Ah, mai e ceva. O figură întunecată, ascunzându-se în spatele celorlalţi. Oh... este sufletul viitorului meu soţ. Sunt sigură... dar încă nu ne-am întâlnit în viaţa aceasta. Nu trebuie să ştiu de pe acum cine anume este, pentru că ar dispărea spontaneitatea întâlnirii noastre."

Interacţiunea dintre grupurile de suflete

Am menţionat că aproape toate grupurile de suflete mai tinere rămân în zonele lor de studiu. La nivelurile I şi II în special, spaţiile care le sunt desemnate sunt sacrosancte, având limite autoimpuse între clase. Baza acestor convenţii este faptul că toate sufletele respectă intimitatea muncii care se desfăşoară în alte zone de studiu. Clasele spirituale nu sunt ca acelea de pe Pământ, unde avem nevoie de scutiri pentru absenţe. Sufletele au libertatea de a refuza oricând să studieze alături de colegii lor. Dacă un suflet vrea să fie singur sau să studieze în particular un anumit domeniu pe care îl consideră benefic, are libertatea de a face acest lucru, atât timp cât această activitate nu influenţează lucrul unui alt grup.

Cred că sufletele nu sunt forţate să studieze, unele dintre ele luându-şi chiar lungi perioade de odihnă. Chiar aşa fiind, majoritatea sufletelor cu care

vorbesc se simt lăsate deoparte dacă nu sunt implicate în vreun proiect alături de colegii lor. Ceea ce le determină să îşi dorească să se implice este plăcerea de a stăpâni diverse abilităţi. Astfel, majoritatea sufletelor nu doresc să fie implicate în proiectele aflate deja în curs în alte grupuri. Cred că niciodată două grupuri învecinate nu se află exact la acelaşi nivel în toate disciplinele de studiu. Aşa că, indiferent de nivelul de dezvoltare la care ne aflăm, nu este uşor să vizităm o altă clasă şi să învăţăm ceva dintr-o lecţie în desfăşurare.

Vizitele între membrii grupurilor de suflete sunt selective, fiind destinate unor motive precise. De vreme ce aceste întrevederi se fac la invitaţiile ghizilor profesori, întâlnirile în speţă reprezintă în lumea spiritelor mai degrabă excepţia decât regula. Există grupuri care se asociază cu cei care stau un timp acolo, în timp ce altele par să nu vadă deloc suflete din alte grupuri, decât când sunt departe de zonele lor de studiu. Când sufletele ajung aproape de sfârşitul nivelului II de pregătire, încep să depună eforturi susţinute. Subiecţii mei vorbesc cel mai des despre oportunitatea vizitării altor grupuri matcă tocmai atunci când se află în acest moment al instruirii lor. Clientul din următorul meu caz vorbeşte despre una dintre aceste vizite.

Cazul 48

Dr. N: De ce ai vrut să vizitezi grupul alăturat?

S.: Provin dintr-un grup mai puţin serios decât multe altele îmi place să vizitez acest grup matcă, pentru că ei sunt ceva mai înaintaţi decât cei din grupul meu. Cei mai mulţi dintre ei sunt aproape gata să acceadă la studiul independent şi, de asemenea, par foarte hotărâţi. Le spun câteva glume despre grupul meu, ca să îi mai destind, iar ei îmi dau idei practice.

Dr. N: Îi vizitezi des?

S.: Nu, cu toţii ştim cât de ocupat e fiecare şi respect asta. Nu îmi place să îi întrerup prea mult.

Dr. N: Povesteşte-mi despre ultima ta vizită şi ce ţi s-a întâmplat atunci.

S.: (pauză) Erau în mijlocul unei discuţii aprinse. Unul dintre membrii lor, Orick, vorbea despre o secvenţă dintr-un vis pe care îl avusese în timpul unei încarnări recente. Orick s-a gândit că le-ar plăcea să afle despre acest incident.

Dr. N: E vorba de un eveniment implicând un vis al lui Orick din ultima încarnare a acestuia?

S.: Exact. Cineva din grupul lui, care nu era încarnat, îi trimisese lui Orick informaţia cât timp era adormit şi mintea lui omenească nu a interpretat-o cum trebuie.

Dr. N: A fost greşeala celui care a trimis acel vis sau a lui Orick?

S.: Trebuie să înţelegi că grupul pe care îl vizitez este profesionist cu lucrurile acestea. Nu le plac greşelile. Este un grup foarte serios.

Dr. N: Continuă, te rog. Ce ai aflat din cele povestite de Orick despre visul lui?

S.: A doua zi dimineaţă, după acest vis, Orick a spus că s-a cufundat într-o meditaţie adâncă, pentru a încerca să-şi clarifice mesajul pe care îl primise în timpul nopţii. Bănuiesc că era prea tulburat în mintea lui umană, ca să înţeleagă prea mult. Orick l-a dojenit puţin pe prietenul lui – acela care îi trimisese mesajul – în sensul că ar trebui să se mai perfecţioneze în ceea ce priveşte trimiterea de mesaje prin intermediul viselor.

Dr. N: Ce i-a zis lui Orick cel care i-a trimis visul?

S.: A spus cu dezinvoltură: „Nu, tu ai tradus într-un fel imperfect informaţia trimisă de mine şi apoi ai acţionat greşit, pe baza propriei dezinformări".

Dr. N: Şi ce a dedus grupul pe care îl vizitai în urma acestei discuţii dintre Orick şi prietenul lui?

S.: Cred că au ajuns cu toţii la concluzia că, deşi două suflete sunt foarte apropiate, aspectele imperfecte care ţin de capacitatea de recepţie a creierului uman pot compromite orice transmisie. Lucrul cel mai sigur pe care îl poate face un suflet din lumea spiritelor e să trimită mesajul de mai multe ori şi să nu se bazeze pe un singur mediu de transmisie, cum ar fi starea de visare. Deci, mesajele trebuie să fie scurte şi foarte clare.

Dr. N: Aşadar, a fost o vizită productivă pentru tine? Ai învăţat ceva?

S.: Întotdeauna aflu câte ceva. De cele mai multe ori, când sunt în acest grup, tac şi ascult. Discuţia despre transmiterea mesajelor spirituale mi-a fost folositoare şi tot ce am învăţat am dus cu mine la grupul meu de studiu.

Acele grupuri care nu se simt prea confortabil cu vizitatorii obişnuiţi pot să întâmpine cu totul altfel un specialist avansat sau un suflet de profil înalt care este unic pentru experienţa lor. Am prezentat exemplul unei astfel de vizite în capitolul 5, prin intermediul culorilor vizitatorilor. Şi totuşi, chiar şi grupurile de tip clan par să se bucure de compania altora în afara ariilor lor de studiu. Am trecut deja în revistă zonele în care multe grupuri primare se întâlnesc şi discută. Pentru multe suflete, această practică este considerată recreaţie.

Deoarece multe suflete devin neliniştite uneori în ceea ce priveşte munca lor, sufletele instructori aranjează adesea unele adunări în centrele comunităţii menite audierii unor invitaţi. Conferenţiarii invitaţi oferă sufletelor o pauză din a-i audia numai pe profesorii lor, lucru care permite grupului de suflete câştigarea unor noi perspective faţă de anumite subiecte de interes general. Aceste mesaje se pot referi la cum să îi apreciem pe ceilalţi, la beneficiul pe care ni-l aduc faptele bune, la loialitate, integritate şi la modalităţile de a fi generoşi cu talentele pe care le avem. Ştiu că exprimarea tuturor acestor

sentimente morale nu prea seamănă cu o recreaţie, dar vorbitorii îşi condimentează adesea discursurile cu anecdote şi cu multe alegorii prin care fac paralele cu experienţele lor pământeşti. Există totodată şi nişte conversaţii subtile purtate de maeştrii unui anumit domeniu şi membrii unei audienţe formate din suflete, pe care clienţii mei nu mi le pot traduce. Citez în cele ce urmează o declaraţie referitoare la farmecul unei astfel de adunări:

Instruirea noastră este ajutată şi de anumiţi conferenţiari invitaţi. Ei sunt diferiţi în ceea ce priveşte înfăţişarea şi caracterul ghidului meu personal şi asta e bine. Printre ei e şi o femeie pe nume Shalakin, pe care o ador. Ea vine câteodată în centrul nostru şi am grijă să nu ratez niciodată ocazia de a o vedea. Abilitatea ei constă în capacitatea de a atinge miezul oricărei probleme care i se ridică. Femeia poate lua o problemă complexă şi în scurt timp să mi-o explice atât de clar şi de cuprinzător, încât ştiu că a doua oară când voi fi confruntat cu acea întâmplare în viaţă mă voi descurca mult mai bine. Shalakin ne spune să îi ascultăm pe oamenii de pe Pământ care nu ne plac în mod deosebit, pentru că putem învăţa câte ceva de la oricine.

Activităţi de recreere în lumea spiritelor

Timpul liber

Această secţiune este dedicată tuturor acelora care. se tem că viaţa de dintre vieţi implică numai muncă şi nici un fel de distracţie. Sintagma R&R (odihnă şi distracţie, ***rest and recreation*** în limba engleză) este chiar potrivită în lumea spiritelor şi am ascultat afirmaţiile a sute de clienţi despre ceea ce fac ei în afara locurilor în care se pregătesc. După moartea fizică, spiritul nostru continuă să păstreze toate amintirile esenţiale din viaţa pământească. Senzaţia de a gusta mâncarea şi băutura, de a atinge trupurile umane, mirosul, imaginile şi sunetele plimbărilor prin pustietate, escaladatul munţilor şi băile în mările de pe Pământ rămân alături de suflet. Memoria eternă îşi poate aminti de mişcările motrice şi de plăcerile senzoriale ale trupului omenesc, cât şi de toate sentimentele generate de acestea. Astfel, este normal ca sufletele să dorească să păstreze aceste amintiri terestre, prin recrearea în lumea spiritelor a trupurilor lor de dinainte. La urma urmei, aici (în lumea spiritelor) începe proiectarea conceptuală şi se desăvârşesc modelele finale ale energiei organismelor fizice.

În această secţiune, voi discuta şi despre călătoriile făcute de către suflete pe Pământ, în timpul vieţii de dintre vieţi, privite ca o parte a R & R (odihnei şi distracţiei, ***rest and recreation).*** În capitolul 8 voi vorbi despre sufletele care călătoresc în alte lumi decât Pământul. Aceste excursii ale

sufletelor pot fi interpretate şi ca „vacanţe de lucru”, menite explorărilor şi studiului, sau pot fi dedicate în exclusivitate petrecerii timpului liber. În cadrul acestor voiaj e în universuri fizice şi imaginare, timpul pentru studiu, cât şi timpul liber sunt alocate într-un mod flexibil, în funcţie de scopul principal al călătoriei şi de dispoziţia în care se găseşte sufletul. De vreme ce am dedicat acesta secţiune activităţilor de recreere ale sufletelor, cazurile mele referitoare la călătoriile pe Pământ, ca şi la alte activităţi din lumea spiritelor, vor fi privite din punctul de vedere al divertismentului sufletelor.

Pauzele pentru repaos

Subiecţii mei fac o diferenţă între pauzele scurte din timpul studiului şi cele care implică o perioadă mai mare de timp menită recreerii. În cele ce urmează, redau cele ce mi-au fost relatate de un client de sex masculin, ca pe un exemplu tipic al pauzelor din timpul studiului:

În grupa mea suntem zece persoane şi în timpul acestor pauze scurte ne despărţim. Îmi place să hoinăresc, departe de gardul nostru. Mă pot duce pe culoar sau afară, în aer liber, unde stau de vorbă oameni din multe alte grupuri. Ce îmi place la aceste pauze obişnuite menite odihnei este spontaneitatea. Putem întâlni cu uşurinţă pe cineva cu care, cândva, într-o viaţă viitoare, ne-ar plăcea să avem o relaţie. Nu e vorba numai de faptul că discutăm în aceste pauze, mai interesant este că avem posibilitatea de a întâlni şi de a cunoaşte alte feluri de suflete. Bineînţeles că există întotdeauna şi plăcerea de a te lovi de câte cineva pe care l-ai cunoscut într-o viaţă anterioară şi pe care nu l-ai mai văzut de mult timp, prilej cu care mai schimbăm câte o impresie.

O altă clientă, vorbindu-mi despre pauzele din timpul studiului petrecute alături de membrii grupului ei (care preferă să se încarneze în trupuri femeieşti), mi-a spus următoarele:

Mergem într-un loc înconjurat de o grădină luxuriantă. Aici este o piscină frumoasă, plină cu energie lichidă vibraţională, ce are calităţi regenerative. Nu este adâncă, aşa încât mai curând putem să ne bălăcim decât să înotăm. Plutim de jur împrejur asemenea nimfelor din ape şi ne spunem unele altora poveşti distractive despre vieţile noastre.

În acele grupuri în care sufletele nu sunt încă în totalitate androgine, am auzit despre anumite activităţi de recreere orientate în funcţie de genul căruia îi aparţin sufletele respective. Acest lucru nu mă surprinde. Aşa cum am arătat mai înainte, sufletele mai tinere înclină spre un gen sau altul când se încarnează pe Pământ. Un subiect mi-a zis: „în timpul picnicului pe care l-am

organizat în pauză, eu şi prietenele mele am cochetat cu nişte suflete masculine din alte grupuri apropiate. I-am ameninţat că vom deveni soţiile lor în următoarea viaţă dacă nu se poartă frumos.”

Singurătatea şi liniştea ca R&R (odihnă şi distracţie)

Din cauză că activităţile din grupurile de suflete sunt solicitante, există suflete care preferă să-şi petreacă timpul liber în singurătate. Cu toţii cunoaştem persoane care preferă să fie singure decât în societate. Mulţi dintre noi suntem atât de ocupaţi cu rolurile agitate pe care le jucăm în viaţă, încât ne este greu să vedem cine suntem cu adevărat. În cazul 22 din capitolul 4, fac referire la sufletele singuratice care necesită o lungă perioadă de adaptare în singurătate, în special după ce au dus o viaţă grea. Aceste suflete nu sunt, de obicei, fiinţe orientate spre monahism, care au nevoie de perioade regulate de singurătate de-a lungul existenţei lor. Cu siguranţă, multe suflete reîntineresc datorită singurătăţii. Totuşi, am întâlnit anumite suflete ce par să aibă nevoie în mod regulat de perioade de izolare, pe parcursul instruirii lor. pe multe dintre acestea le consider suflete ascetice. Cred că atracţia resimţită de aceste suflete pentru perioadele de linişte reprezintă o formă de contemplaţie mentală asemănătoare aceleia din mănăstirile de pe Pământ, în cadrul cărora ne concentrăm asupra unor principii spirituale. Un client a făcut următoarea declaraţie:

Colegii din grupul meu îmi spun ţesătorul-de-cununi. Îmi place să fiu singur, pentru a mă putea cerceta şi înţelege pe mine însumi, în acest timp îmi creez benzi circulare de energie pe care le împletesc ca pe o tapiserie a vieţilor mele şi a altor şase prieteni apropiaţi. Etalez diversitatea experienţelor vieţilor noastre împletind diferite materiale – atribute ale energiei – ceea ce reprezintă ornamentele oamenilor şi ale evenimentelor. Pentru a putea face acest lucru în mod adecvat, îmi trebuie o concentrare maximă.

Subiecţii mei spun că dorinţa de singurătate în lumea spiritelor vine dintr-o nevoie intensă de a trăi în cadrul comuniunii sacre a gândurilor pure, de a încerca să atingă Sursa din care ei înşişi au provenit. Mulţi afirmă că au unele momente de profund succes, dar acest lucru presupune o muncă intensă. Am descoperit că unele dintre aceste suflete ascetice întâmpină dificultăţi în ceea ce priveşte participarea la activităţile colective şi că evită perioadele de recreere, pentru că preferă contemplaţia. În ciuda detaşării lor din timpul pregătirii, aceste suflete au capacitatea de a-şi aduce importante contribuţii în domeniile de activitate.

Călătoria pe Pământ în scopuri de odihnă şi distracţie

Există suflete care coboară pe Pământ între vieţi ca fiinţe invizibile, astfel încât pot reexperimenta mediile fizice din trecut. Singura problemă pe care o ridică această călătorie este că aceste suflete trebuie să se întoarcă la timpul cronologic, ceea ce înseamnă că vor fi derutate de schimbările petrecute faţă de ultima oară când au mai fost aici. În capitolul 3, sufletul din cazul 17 descria că s-a întors pe Pământ într-o excursie, întâlnind cu acest prilej alte suflete dezîncarnate, dintre care unele erau dislocate. Acest factor, împreună cu dorinţa de a nu altera amintirile vechi şi originale, poate determina sufletele să nu revină pe Pământ între vieţi. Există suflete care consideră că aceste călătorii nostalgice sunt nesatisfăcătoare şi chiar frustrante, având în vedere că presupun întoarcerea într-un mediu fizic în lipsa unui trup. Această situaţie nu se aplică sufletelor care se întorc pentru a alina şi a ajuta fiinţe iubite, nefiind motivate de dorinţe de recreaţie.

Din câte am observat, există unele schimbări care par să aibă cel mai mare impact asupra sufletului aflat în vacanţă. Multe nu se vor întoarce pe Pământ între vieţi pentru a se recrea, din cauza modernizării de zi cu zi a comunităţii căreia odată i-au aparţinut, în dimensiunile îndepărtate de punctul 0 de pe Pământ, imaginile locurilor şi ale oamenilor care au trăit cândva acolo sunt îngheţate într-un vid etern care nu dispare niciodată din existenţă. Modelele particulelor de energie reprezentând anumite momente ale istoriei omenirii pot fi refăcute ori de câte ori sufletele aflate în afara timpului fizic absolut o doresc.

Nu în ultimul rând, există suflete care tot mai vor să revină în vizite terestre, în ciuda tuturor neajunsurilor. Următorul meu caz este unul dintre aceste suflete, căruia îi face plăcere să hoinărească în jurul vechilor sale locuri de pe Pământ. Am ales acest exemplu din motive subiective. Locurile descrise sunt cele în care am copilărit şi eu. Subiectul cazului 49 şi cu mine am avut aceleaşi activităţi, care chiar s-au suprapus cu timpul, în decursul ultimilor cinci ani ai vieţii sale, sfârşite în 1948. Aşa cum înţeleg acest caz, mă întreb dacă nu cumva voi imita eu însumi, în secolul al XXI-lea, modalitatea de recreere spirituală a acestui suflet.

Cazul 49

Dr. N: Care anume activitate de recreaţie între vieţi consideri că ar fi cea mai plăcută?

S.: Îmi place să vin pe Pământ.

Dr. N: Unde anume te duci?

S.: În ultima mea viaţă am iubit plajele din sudul Californiei. Aşa că mă întorc să mă întind pe nisip la soare, să mă plimb pe plajă alături de pescăruşi şi să fac surfing. Pasiunea mea sunt valurile – senzaţia de mişcare şi spuma pe care o fac când se sparg.

Dr. N: Cum poţi experimenta în întregime toate acestea pe plajă dacă nu ai trup omenesc?

S.: Iau cu mine suficientă energie pentru acest lucru, dar nu destulă pentru a fi văzut.

Dr. N: Mi s-a spus că în multe astfel de plimbări sufletul poate lua 100 % din energia sa. Tu cum procedezi?

S.: Pe Pământ nu facem astfel, pentru că nu ar fi cinstit să speriem oamenii. Nu iau mai mult de 5 %, de obicei chiar mai puţin.

Dr. N: Poţi să tai valurile?

S.: (râzând) Bineînţeles, de ce crezi că vin? de asemenea, zbor cu păsările şi mă joc cu delfinii.

Dr. N: Dacă ai fi un spirit care stă pe plajă bucurându-se de soare şi aş trece peste tine, ce aş vedea?

S.: Nimic, sunt transparent.

Dr. N: Înseamnă că dacă hoinăresc de-a lungul plajei şi trec pur şi simplu prin tine, prin spaţiul tău, o fac fără să îţi simt prezenţa?

S.: Bine... unii oameni pot simţi ceva, dar, probabil, îl vor interpreta drept un rod al imaginaţiei lor.

Dr. N: Poţi merge să experimentezi tot ce mi-ai descris şi în alte lumi fizice?

S.: Da, însă iubesc această zonă şi am fost pe aici în mai multe vieţi. De aceea mă întorc. Pentru mine, marea face parte din sufletul meu. Aş putea să mă duc în alte lumi acvatice sau să creez toate acestea în lumea spiritelor, dar nu ar mai fi acelaşi lucru pentru mine.

Dr. N: Unde sunt celelalte locuri favorite de joacă ale tale – ţinând seama numai de acelea de pe Pământ?

S.: În jurul mărilor Mediterană şi Egee.

Crearea aşezărilor pământeşti

Apaşii cred că „înţelepciunea se află în locurile unde locuim”. De vreme ce e posibil să creăm orice realitate în lumea spiritelor, nu este un lucru neobişnuit că unele suflete doresc să-şi petreacă perioadele de vacanţă în casele unde au locuit pe Pământ. De multe ori aceste suflete preferă să suspende curgerea timpului în care au trăit într-o viaţă anterioară, spre a nu se expune creşterii populaţiei şi schimbărilor care au afectat vechea lor aşezare. Este ca şi când ar îngheţa toate aceste clipe în trecut, lucru pe care sufletele care vor să-şi petreacă timpul liber în lumea spiritelor îl pot face.

Aceste suflete pot dori să-şi construiască mental o copie exactă a locurilor familiare în jurul cărora au trăit, cum ar fi zonele de la ţară, parcurile, străzile şi orice alte edificii care le amintesc de vechile lor aşezări. Trebuie doar să evoce aceste locuri aflate în memorie şi să folosească raze orientate de

energie pentru ca imaginile să apară. Pentru a executa în întregime aceste proiecte create din energie pură, poate fi necesar şi ajutorul altora. Odată instalate, vizualizările se vor dezintegra numai atunci când sufletul îşi va pierde interesul faţă de acestea. Trupurile pe care sufletele le-au avut în timp ce trăiau în anumite locuri pot fi, de asemenea, recreate ori de câte ori aceste entităţi sunt prin preajmă. Sufletele pot dori să îşi aducă şi vechile lor animale de casă în acest scenariu, lucru pe care îl voi explica mai pe larg în capitolul despre animale. Trebuie să spun că multe dintre sufletele care apreciază acest tip de recreere sunt iubitoare de distracţii şi au simţul umorului. Îşi pot ruga prietenii lor din trecut să vină să le stea alături în locaţiile geografice de interes comun ce au fost recreate. Sufletele pereche au prioritate aici, după cum se vede şi din următorul citat:

„Eu şi soţia mea, Erika, am îndrăgit căsuţa pe care am construit-o în Alpii bavarezi. Neam dorit să o avem şi după moarte şi astfel am înălţat-o cu ajutorul profesorului nostru care ne ajută să ne folosim energia. A considerat că acesta este un exerciţiu bun pentru noi. Modelul era în mintea mea şi el l-a văzut perfect, înainte ca noi să începem transmisiile de energie. Pentru exterioare, ajutorul a venit de la prietenii noştri Hans şi Elfie, care au locuit aproape de casa noastră în Germania şi acum sunt cu noi. Aranjamentul interiorului l-am făcut eu şi Erika, fără ajutorul nimănui. Eu am creat vechea mea bibliotecă, iar soţia mea a aranjat bucătăria exact cum era înainte. Este minunat să fiu iarăşi singur cu ea în felul acesta.”

Oamenii se întreabă dacă sufletele pot avea relaţii fizice intime cu trupurile lor recreate. Dacă un contact sexual reuşit îşi are originea în minte, atunci sufletul pur are parte de toate beneficiile şi de nici una dintre inhibiţiile fizice. În lumea spiritelor nu este posibil să te prefaci. Din câte pot să-mi dau seama, are loc o pierdere totală a senzaţiilor tactile prin faptul că nu mai suntem într-un corp fizic dens şi dotat cu sistem nervos. În orice caz, în recrearea spirituală a trupului omenesc, lipsa totală a simţurilor senzoriale este un lucru care nu ştirbeşte prea mult puterea erotică a două minţi complet împreunate.

Dragostea înseamnă dorinţa de a ne uni în totalitate cu obiectul iubit. Spiritele au capacitatea de a-şi exprima dragostea mult mai intim între vieţi decât pe Pământ. Chiar şi aşa, unele suflete sunt încă motivate de dorinţa de a crea acele scene din viaţa anterioară în care a înflorit dragostea lor. Re-crearea acestor scene este semnificativă pentru parteneri. La urma urmei, un stimulent major al multor suflete pentru a se reîncarna e reprezentat tocmai de plăcerile exprimării fizice într-o formă biologică.

Sufletele animalelor

Îmi amintesc că am ţinut un discurs în New York, şi în timpul alocat întrebărilor asistenţei, o femeie care stătea în rândul întâi mi-a pus următoarea problemă: „Credeţi că pisicile au suflete?”. I-am răspuns: „Aveţi cumva o pisică?”. În timp ce femeia a ezitat un moment, un prieten care stătea lângă ea a zâmbit şi a ridicat patru degete. Dintre toţi iubitorii de animale din lume care sunt interesaţi de această întrebare, trebuie să fiu cel mai atent cu cei care au pisici. I-am spus femeii din Manhattan că, din moment ce nu am hipnotizat niciodată o pisică, nu pot să afirm că pisicile au suflet. Acest lucru n-a făcut-o cu nimic mai fericită. Am adăugat apoi că unii dintre clienţii mei mi-au spus că au întâlnit animale în lumea spiritelor, în perioada de dintre vieţile lor.

Religiile lumii s-au întrebat mult timp dacă animalele au suflet. Religiile orientale afirmă că sufletele animalelor sunt egale cu cele ale oamenilor. Iudaismul distinge mai multe nivele ale sufletelor, cel mai jos dintre acestea fiind cel al animalelor, iar cel mai înalt, cel al omului. Musulmanii consideră că animalele au spirit, dar că sufletele acestora nu sunt nemuritoare, pentru că animalele nu pot alege în mod conştient între Rai şi Iad. Religia creştină rezervă sufletul nemuritor numai oamenilor drepţi, fără păcat.

Deţinătorii de animale, care interacţionează cu acestea, îşi proiectează o bună parte din energia spirituală către aceste creaturi, care reacţionează în diferite moduri, în funcţie de tipul şi personalitatea animalului respectiv. Reprezintă, oare, aceste trăsături un suflet? Ştim că animalele gândesc, dar nu suntem siguri de nivelul gândirii lor. Câinii sunt protectori, pisicile, pline de viaţă, iar delfinii au modele complexe de comunicare. Poate, oare, existenţa unei gândiri raţionale, sau lipsa acesteia, să se instituie într-un criteriu de a stabili dacă animalele au sau nu suflet?

Toţi cei care au animale de casă vor spune că acestea sunt înzestrate cu o personalitate proprie şi, mai mult, cu capacitatea de a simţi nevoile stăpânilor. Este un fapt cunoscut că animalele ne pot aduce alinare în timpul doliului şi când suntem bolnavi. Animalele au capacitatea de a ne îmbunătăţi dispoziţia şi a ne ajuta vindecarea, prin faptul că ne oferă dragoste şi se află alături de noi în mod necondiţionat. Acelor persoane care cred că animalele sunt fiinţe ceva mai simţitoare, dar care au numai instincte, le-aş putea spune că, dacă animalele au capacitatea de a percepe gândurile, atunci au şi energie individualizată la un anumit nivel.

Subiecţii mei susţin că fiecare animal are propria sa clasă de energie inteligentă şi sufletele oamenilor nu pot urca sau coborî pe această scară de la o formă la alta. Aceste particule de energie se întind de la forme complexe de viaţă, cum este cazul cimpanzeilor, la structuri mai simple. În ciuda refuzului transmigraţiei observat la subiecţii mei, probabil că toată materia, atât cea

organică, cât şi cea anorganică, proiectează o energie vibraţională asupra Pământului şi, probabil, au o anumită legătură într-un mod intenţionat.

Mi s-a spus de către clienţii care au avut legătură cu o varietate de animale în lumea spiritelor că, într-adevăr, toate au un fel de energie a sufletului. Nu sunt asemenea sufletelor umane şi diferă, de asemenea, şi între ele. După moarte, energia din aceste animale „există în sfere diferite de cele ale sufletului uman”. Pentru o persoană aflată în transă, *sferele* reprezintă spaţii care au fiecare propriile modele şi funcţii specifice. Am avut o serie de rapoarte ce cuprindeau informaţii despre sufletele animalelor din lumea spiritelor. Cazul următor, relatat de un subiect pe nume Kimoye, este un bun exemplu în acest sens:

Cazul 50

Dr. N: Kimoye, cum îţi place să te recreezi?

S.: Sincer, sunt un suflet liniştit, nesociabil şi îmi place să fac două lucruri: mă ocup cu grădinăritul şi mă joc cu animalele, în timpul în care nu sunt împreună cu grupul meu.

Dr. N: Chiar cultivi nişte plante în lumea spiritelor?

S.: A crea din energie lucruri însufleţite este unul din exerciţiile noastre importante.

Dr. N: Spune-mi câte ceva despre cum te joci cu animalele.

S.: Am un câine, o pisică şi un cal. Sunt animalele mele din viaţa anterioară.

Dr. N: Apar, pur şi simplu, atunci când îţi doreşti?

S.: Nu, trebuie să le chem, din moment ce în mod normal, nu trăiesc în spaţiul nostru. Nu mă pot duce în lumea lor. Mi le aduce *un suflet ce se îngrijeşte de animale.* Noi le spunem copoi.

Dr. N: Înseamnă că acest copoi trebuie să îţi găsească animalul tău şi nu unul făurit din energie, cum sunt plantele pe care le creezi în grădină.

S.: Cu siguranţă.

Dr. N: Kimoye, crezi că animalele au suflet?

S.: Da, bineînţeles că au, dar sunt de mai multe feluri.

Dr. N: Care e diferenţa între sufletele animalelor şi cele ale oamenilor?

S.: Sufletele tuturor fiinţelor vii au diferite... caracteristici. Sufletele animalelor au particule de energie mai mici... un volum mai mic şi nu sunt atât de complexe şi de multifuncţionale ca sufletele oamenilor.

Dr. N: Ce alte diferenţe mai cunoşti între sufletele oamenilor şi cele ale animalelor?

S.: Principala diferenţă, în afara mărimii şi a capacităţii, este aceea că sufletele animalelor nu sunt centrate asupra eului. Nu sunt atât de preocupate de problemele identităţii, ca noi. De asemenea, îşi acceptă mediul,

amestecându-se cu acesta, nu luptă să îl controleze, cum fac fiinţele umane, (se opreşte, apoi adaugă) Putem învăţa de la ele.

Dr. N: Ai spus că sufletele animalelor au propria zonă în lumea spiritelor. Cum poţi atunci să te asociezi cu ele, chiar şi ajutat de un suflet care are grijă de animale?

S.: (perplex) Au energie senzorială pe Pământ exact ca şi noi... ne împărţim cu ele existenţa fizică... aşa că, de ce nu şi pe cea mentală?

Dr. N: Bine, Kimoye, ai zis că au o alcătuire diferită a proprietăţilor faţă de energia noastră inteligentă.

S.: La fel e şi cu plantele mele, dar pot sta în compania lor ori de câte ori o doresc.

Dr. N: Ai spus că te joci cu câinele tău. Poate energia plantelor să devină energia unui câine?

S.: Nu, pentru că fiecare formă de viaţă are propria combinaţie de energie şi această energie nu trece într-o altă formă fizică pe aceeaşi planetă.

Dr N: Vrei să spui că o pisică nu va trece într-o formă superioară de viaţă şi o fiinţă umană nu va deveni o formă inferioară, spre exemplu trupul unei pisici, într-o viaţă viitoare?

S.: Da, este adevărat. Energia este creată şi destinată pentru anumite forme fizice şi mentale.

Dr. N: De ce crezi că este aşa?

S.: (îmi zâmbeşte) Nu am idee despre raţiunea acestor lucruri, ştiu doar că amestecul tipurilor de suflete nu este de dorit.

Dr. N: Spune-mi, Kimoye, vezi cumva că sufletele animalelor tale stau în grupuri asemănătoare cu grupul tău de suflete?

S.: Aşa cum am mai spus, nu mă duc în lumea lor. Ele nu simt nevoia să ne cheme. Nu pot să îţi spun despre lumea lor decât ce am auzit şi cu de la sufletul care are grijă de animale, şi anume că există o împărţire generală a acestei lumi, care cuprinde grupurile pământului, aerului şi ale apei.

Dr. N: Sunt ele, oare, legate în lumea spiritelor?

S.: Din câte am înţeles, balenele, delfinii şi focile sunt împreună – ciorile şi şoimii – caii şi zebrele – cam aşa ceva. Animalele au propriile legături cu comunitatea, bazate pe speciile generale pe care nu trebuie să le înţelegem, cel puţin eu nu o fac.

Dr N: Ei bine...?

S.: (mă întrerupe) Bănuiesc că dacă trebuia să ştim, ni s-ar fi spus.

Dr. N: Bine, hai să ne întoarcem la prima ta afirmaţie – că te joci cu animalele în timpul liber. Ai putea avea un animal sălbatic, un lup de exemplu?

S.: Numai dacă ar fi domesticit.

Dr. N: Poţi să îmi explici şi mic, Kimoye?

S.: (subiectul se încruntă, concentrându-se) Asocierea cu animalele trebuie să fie productivă în anumite forme pentru noi, pentru a putea să fim motivaţi să lucrăm cu anumite forme de viaţă. Câinele meu îmi poate fi alături în cadrul proprietăţii mele spirituale, în care mi-am construit casa şi grădina, pentru că e normal să fie aici. Îmi aparţine, pentru că suntem colegi apropiaţi de joacă. Iubirea noastră reciprocă şi respectul unuia faţă de celălalt pe care le-am avut pe Pământ este reînnoită, deoarece este un lucru bun. Există frumuseţe de ambele părţi, acesta trebuie să fie motivul pentru care sunt permise.

Dr. N: Poli face o diferenţă între sufletul unui animal domestic de pe Pământ şi cel al unuia sălbatic?

S.: Cred că da. Aşa cum am mai spus, sufletele animalelor sunt mult mai puţin complicate decât cele ale oamenilor. Cele domestice îşi exprimă dragostea şi afecţiunea pentru oameni, lucru de care avem nevoie. Sufletele animalelor sălbatice nu sunt atât de dezvoltate în acest domeniu şi nu ne înţeleg deloc. Cele mai multe dintre ele nu pot fi constrânse – şi nici nu cred că ar trebui să fie doar pentru faptul că împărţim acelaşi mediu.

Dr N: Crezi că animalele sălbatice au o mai mare nevoie de libertate?

S.: Poate, dar sufletele tuturor fiinţelor vii – în special ale noastre – au nevoie de libertate de exprimare. În ceea ce priveşte sufletele animalelor domestice, acestea sunt mult mai dornice să renunţe la libertatea lor pentru a crea o legătură cu oamenii, primind în schimb dragostea, afecţiunea şi protecţia acestora. Există o reciprocitate în a avea animale de casă.

Dr N: Kimoye, ceea ce spui tu sună ca şi cum animalele domestice există pe Pământ pentru a-i sluji pe oameni.

S.: Este, după cum ţi-am mai spus, un schimb reciproc echitabil. Aceia dintre noi care iubesc animalele pe Pământ credem că putem comunica, măcar într-o mică măsură, cu ele. Când ne întoarcem în lumea spiritelor şi ne revedem animalele – fiecare dintre noi fiind în stare de suflet pur – acest lucru devine şi mai evident.

Dr. N: Toţi din lumea spiritelor gândesc ca şi tine despre sufletele animalelor?

S.: Mulţi nu simt faţă de animale aceeaşi iubire pe care o simt eu. Am aici prieteni care nu-şi doresc să intre în contact cu energia animalelor, chiar dacă pe Pământ au avut animale. Au alte activităţi în timpul liber (se opreşte şi apoi adaugă) Ei pierd!

Sufletele care au grijă de animale par a fi specialişti în lumea spiritelor. Nu este o îndeletnicire prea populară între clienţii mei, dar munca lor este foarte apreciată de către iubitorii de animale. Aceste suflete nu sunt considerate a fi îngrijitori de grădină zoologică. Odată l-am întrebat pe un

subiect de-al meu, care avea cunoştinţă referitoare la cerinţele acestei îndeletniciri, despre Socrate, vechiul meu căţel de rasă basset, un animal de casă iubit de familie timp de cincisprezece ani. Întrebarea mea era următoarea – dacă mintea sufletului meu putea crea o casă şi un trup omenesc în perioada de dintre vieţi, aveam, oare, să evoc câinele meu? Mi s-au răspuns următoarele:

Poţi face asta dacă eşti destul de avansat în ceea ce priveşte crearea energiei. Dar chiar şi dacă ai avea această capacitate, câinele tău nu ar fi chiar atât de real cum ar fi dacă ar fi creat de un profesionist. Un suflet care îngrijeşte animalele are abilitatea de a urmări şi de a găsi crâmpeiul de energie al sufletului care nu a murit o dată cu Socrate, reconstruindu-ţi câinele exact cum îl ştiai pe Pământ. Animalul tău te va cunoaşte şi se va putea juca cu tine oricând vei dori, după care va pleca.

În aparenţă, sufletele specializate în domeniul animalelor de pe Pământ se ocupă cu precădere de găsirea şi reconstruirea unor forme inferioare de viaţă. Eu le văd mai curând ca pe nişte suflete creatoare, implicate cu acest domeniu în lumea spiritelor, pentru că au iubit animalele în existenţele lor pământene.

Pot exista de asemenea, în asocierile noastre cu animalele pe Pământ, anumite aspecte karmice din vieţile trecute, acesta fiind, probabil, unul dintre motivele pentru care există *suflete care au grijă de animale.* Am o clientă care în viaţa actuală e o militantă înfocată pentru drepturile animalelor. Ea s-a dedicat uşurării suferinţelor acestora în toate vieţile sale ce au urmat unei existenţe din Austria secolului al XVI-lea. În timpul acestei vieţi, subiectul meu făcuse parte dintr-o familie care se ocupa cu sacrificarea animalelor într-un abator. Acest lucru a traumatizat-o. Astăzi, ca vorbeşte despre animale numindu-le „copiii mei”. Atât în timpul vieţii, cât şi în viaţa dintre vieţi, această clientă a mea îşi petrece timpul liber alături de animale. De asemenea, într-un loc numit Spaţiul Transformărilor, ea se încarcă cu energia lor. Acest spaţiu al transformărilor este folosit pentru a-i spori capacitatea de percepţie a caracterului lor. În esenţă, acelaşi lucru mi l-a spus şi Kimoye: „Intru în această cameră, cu un câmp de energie animală programat care îmi permite să simt asemenea lor. Acest lucru mă ajută să înţeleg mai bine animalele de pe Pământ.” Pentru aceşti doi clienţi ai mei, asemenea activităţi reprezintă atât un aspect al instruirii lor, cât şi un mod de a se relaxa.

Spaţiul transformării

Pe durata lungii lor ucenicii, sufletele pot studia şi chiar practica multe tehnici. Unul dintre locurile menite instruirii, despre care am scris şi în *Călătoria*

Sufletelor, este sfera transformării sufletului. Sufletele, fie ele tinere sau bătrâne, pot învăţa multe dacă încearcă această experienţă în viaţa de dintre vieţi. Tinerii sunt iniţiaţi aici în anumite tehnici care i-ar putea interesa, în timp ce sufletele mai bătrâne pot să îşi îmbunătăţească abilităţile pe care le au deja. Când descriu oamenilor acest spaţiu, folosesc o comparaţie cu puntea navei spaţiale din filmul *Star Trek.* Deşi există unele asemănări între aceste concepte, totuşi spaţiul de transformare este mult mai mult decât o cameră a simulărilor.

Spaţiul de transformare nu se limitează la a permite sufletelor să se încarce cu energie animală. În cadrul acestuia, sufletul poate deveni orice obiect, însufleţit sau neînsufleţit, cunoscut lui. Pentru a dobândi esenţa tuturor lucrurilor însufleţite sau chiar neînsufleţite de pe Pământ, sufletele se pot îmbiba cu multe substanţe, incluzând focul şi materii în stare gazoasă sau lichidă. Ele pot de asemenea deveni total amorfe, pentru a se contopi cu o senzaţie sau cu o emoţie pe care o presupune această stare.

Am inclus spaţiul transformărilor în secţiunea dedicată divertismentului pentru că sufletele obişnuite încep prin a folosi acest spaţiu pentru pura plăcere de a-şi schimba forma energiei. Cu toate acestea, multe dintre sufletele cu care am lucrat preferă să se angajeze în acest exerciţiu în aşezările fizice din alte lumi. Aceste aspecte vor fi dezbătute în capitolul următor. Aşa cum am mai menţionat, toate aceste activităţi au potenţialul de a trece dincolo de recreere pentru cele mai multe suflete. Scurtul caz care urmează arată felul în care spaţiul transformărilor căleşte şi întăreşte mintea sufletului printr-un proces de regenerare mentală.

Cazul 51

Dr. N: De ce ai venit în Spaţiul de Transformare?

S.: Există perioade când sunt departe de grupul meu de suflete şi doresc să văd şi eu ce are de oferit camera aceasta. Intru în ecranele de energie de aici pentru a absorbi energia în stratul de compasiune. Sunt dus de acest curent de energie... face parte din sufletul meu.

Dr. N: Te rog, explică-mi ce este cu acest curent de energie.

S.: Există anumite centuri de energie purificată. Mă amestec cu cea a compasiunii.

Dr N: Cine îţi crează aceste centuri aici?

S.: Nu ştiu. Mă concentrez la ceea ce doresc şi mi se dă. Cu cât exersez, cu atât energia devine mai puternică şi beneficiile primite sunt tot mai mari.

Dr. N: Nu văd de ce trebuie să vii în acest loc pentru a experimenta sentimentul compasiunii, când poţi să o faci şi mergând pe Pământ.

S.: Da, dar trebuie să înţelegi că atunci când mă duc pe Pământ şi îmi folosesc energia vindecându-i pe ceilalţi, aceasta îşi pierde mult din intensitate

spre sfârşitul vieţii mele. Acest lucru se întâmplă, pentru că sunt încă un vindecător neexperimentat.

Dr. N: Bine, dacă eşti aici pentru acest gen de reîntinerire, de ce nu îmi dai un exemplu concret despre ce anume faci în spaţiul de transformare?

S.: (respiră adânc) Pot identifica durerea, dar pentru a o disipa în corpul omenesc, o asimilez. Acest lucru mă poate face ineficient, mai degrabă devin un burete decât o oglindă a luminii. Aici îmi pot exersa tehnica.

Dr. N: În ce fel?

S.: Învăţ mai repede să-mi controlez energia decât să absorb durerea. Centura energiei compasiunii este ca o piscină unde pot să înot şi să devin parte a unei emoţii, într-o experienţă atât de subiectivă, încât nu v-o pot descrie. Mă ajută să lucrez asupra calmului într-o mare de adversitate. Este magnific... este... viu.

Ascultând ce mi se povesteşte despre Spaţiul de Transformare, ajung la credinţa că această experienţă este una euforică. Dacă aceste piscine imaginare de energie concentrată, care par să transforme sufletul pentru un timp, sunt reale sau simulate, nu pot să afirm cu certitudine din perspectiva sistemului meu de referinţă. Din cauză că, în timp ce clienţii mei văd lumea spiritelor ca pe o realitate ultimă, eu numesc acest spaţiu unul al realităţilor schimbate. Există un criteriu constant care mă ajută să diferenţiez mental aceste concepte. Acele modele funcţionale ale realităţii, care sunt temporare şi, în cele din urmă, se vor stinge, devin iluzorii. Lumea veşnică a sufletului, care analizează şi evaluează acest proces, apare subiecţilor mei ca o permanentă stare de conştienţă. Spaţiul transformărilor este o creaţie menită dezvoltării spirituale.

Dansul, muzica şi jocurile

Încă mai există în lume oameni care trăiesc în aşezări îndepărtate şi participă la dansuri şi cântece importante pentru viaţa lor culturală. Cu mulţi ani în urmă, am avut privilegiul de a privi şi de a participa, într-o noapte, la cântecele şi dansurile unui trib de băştinaşi din Lahu. Aceştia trăiesc în inima munţilor Birmaniei, de-a lungul graniţei dintre acest stat şi Thailanda. Am fost cu un grup mic de occidentali, care erau primii străini conduşi să vadă acest trib izolat. Drumul a fost dificil, purtându-ne prin jungle şi peste lanţuri muntoase. Experienţa a fost mistică.

Când subiecţii mei descriu felul în care îşi exprimă fiinţa interioară în lumea spiritelor, prin muzică şi mişcări de dans, mă gândesc la oamenii din Lahu. Locuitorii din această aşezare sunt animişti, având credinţa că toate fenomenele naturii au suflet şi exprimă o forţă spirituală personală. În timpuri străvechi, cu mult timp înaintea apariţiei principalelor religii, multe societăţi

împărtăşeau această credinţă. Clienţii mei spun că atunci când grupurile de suflete practică această formă de recreere, există elemente de ritualism şi de celebrare a unei Surse sacre. Sufletele găsesc această formă de exprimare ca fiind o modalitate de a creşte intensitatea. Aceeaşi credinţă au avut-o, sau încă o mai au, culturile străvechi sau moderne ale umanităţii.

Sincronizarea dansului şi a muzicii dă senzaţia că toate gândurile devin unul. Când subiecţii mei îmi descriu efectele acestei forme de recreere a sufletului e ca şi când s-ar simţi suspendaţi în amintirile acestei fericiri spirituale. Ei vorbesc despre modul în care sunetul şi ritmurile harpei, lirei şi al clopotelor sunt expresii ale naturii lor ca suflete. Relatările unora dintre clienţii mei referitoare la tobe, fluiere şi dansuri în jurul focului îmi amintesc de vizita pe care am făcut-o la tribul din Lahu. Unul din aceşti subiecţi mi-a spus următoarele:

Am început să dansăm în jurul luminii flăcărilor, mişcându-ne într-o armonie plină de graţie, acompaniaţi de sunetul ritmat al melodiilor. Energia noastră se împletea într-o cadenţă circulară, schimbătoare. Pentru noi, aceasta este o expresie a legăturilor intense care există între noi, născute din miile de vieţi trăite împreună. Participăm la dansuri şi cântece spre a confirma legăturile dintre noi şi a rezona cu o înţelepciune colectivă.

Alt subiect a relatat despre dansul în lumea spiritelor următoarele:

La început esenţa acestuia era viteza, apoi dansul s-a transformat în altceva: începem să ne mişcăm în cerc, apoi ritmul se accelerează tot mai mult şi mai mult. Ne adunăm toate forţele şi le împingem în faţă, până când arătăm ca un vârtej, fără nici un spaţiu între noi. Acum nu mai e vorba de dans – a fost înlocuit de o cascadă de vârtejuri, ceea ce reprezintă o unire a sufletelor noastre. Cu cât încetinim ritmul, efectele energiei deşirate, sunt folositoare pentru a observa despărţirea noastră. La sfârşitul acestui dans am experimentat diferenţele complexe dintre modelele energiei noastre vibraţionale.

Unele suflete au descris scena de mai sus ca fiind un fel de joc de-a rostogolul. Aceasta îmi arată că există numai o linie subţire de demarcaţie între dansurile spirituale şi jocuri, toate având interpretări personale. Iată un alt exemplu:

Când dansăm ne schimbăm forma obişnuită a energiei (în formă de pară, alungită) într-o curbă ascendentă asemănătoare cu primul pătrar al Lunii. Ne mişcăm unul către celălalt din trei sau mai multe direcţii, în funcţie de numărul

de participanţi. Schimbându-ne formele de la concav la convex, înainte şi înapoi pentru a ţine pasul cu sufletul din faţa noastră, ne putem amesteca şi despărţi cu foarte mare viteză. Ne alungim şi ne împletim energia legănându-ne înainte şi înapoi, ca într-un dans al împerecherii.

Dansul sufletelor poate deveni, de asemenea, şi o formă de acrobaţie, după cum reiese şi din următoarea declaraţie a unui client de-al meu:

Grupul meu iubeşte în mod special acrobaţia. Nu practicăm gimnastica în formă umană, cum fac alţii. Ne păstrăm formele ovale sau alungite ale energiei pure. Construim un câmp de energie asemănător cu un fel de trambulină, pentru a-l folosi la exerciţiile noastre. E vorba despre un dans a cărui formă este prea greu de descris, dar care implică multă plăcere şi distracţie, apropiindu-ne şi mai mult.

Am observat că aceste activităţi pot fi asociate cu satira şi comedia. Sufletelor ce se angajează în aceste forme de divertisment le place să facă haz pe seama lor. Totuşi, nu prea aud despre suflete care să joace în piese complete în scopuri pur recreaţionale. Aceasta pentru că jocurile de rol au şi un aspect mai serios, nelipsit, la rândul său, de umor şi anume acela al reconstituirilor vieţilor trecute.

Alte activităţi de recreere, ca arta şi compoziţia, se desfăşoară în linişte şi individual. Practicarea muzicii şi a sculpturii poate fi făcută individual sau în colectivitate. Sculptarea energiei în scopul creării unor obiecte sau a unor mici forme de viaţă nu este considerată, propriu-zis, un mod de recreere. Acest lucru reprezintă o parte integrantă a predării anumitor aptitudini, deşi, după cum am văzut, aceste activităţi pot fi subsumate şi domeniului timpului liber. Muzica intră într-o categorie specială. Spre deosebire de Pământ, unde mulţi dintre noi nu suntem în stare să învăţăm să cântăm la un instrument sau chiar din voce, ca suflete ne vom putea angaja în aceste activităţi fără nici un efort. Acordurile melodice sunt de multe ori auzite de către subiecţii mei în lumea spiritelor în spaţii care nu au drept scop recreaţia. În cadrul R&R (odihnei şi recreaţiei – *rest and recreation***),** sufletele se pot bucura de muzică în mod direct sau întreţesută în graniţele subtile ale teatrului, dansului şi chiar jocurilor.

Din cercetările mele, am ajuns la concluzia că muzica, mai mult decât oricare alt mijloc, înalţă sufletul cu game de note mult peste ceea ce cunoaştem pe Pământ. În lumea spiritelor pare să nu existe limite pentru sunetele folosite în creaţiile muzicale. Oamenii aflaţi în stare de hipnoză adâncă susţin că muzica reprezintă limbajul sufletelor. Compunerea şi transmiterea rezonanţelor armonice pare să aibă legătură cu formarea şi

prezentarea limbajului spiritual. Cu mult mai presus de comunicarea prin muzică, mi s-a spus că acordurile spirituale sunt temelia creării energiei şi a unificării sufletelor.

Multor suflete le place să cânte în lumea spiritelor, dar mi-au trebuit mulţi ani pentru a găsi un suflet care să fie dirijor. Următorul meu caz este un subiect care a trecut prin multe vieţi în care a fost legat într-o formă sau alta de muzică. În ultima lui viaţă a fost un cântăreţ de operă italian din anii '30.

Cazul 52

Dr. N: Care este principala ta activitate de recreaţie în lumea spiritelor?

S.: Să compun muzică.

Dr. N: Vrei să spui cu instrumente muzicale?

S.: Da, poţi lua orice instrument, pur şi simplu, din aer pentru a cânta cu el. Dar mie nimic nu-mi dă satisfacţii mai mari decât să creez un cor. Cel mai frumos instrument muzical este vocea.

Dr. N: Dar nu mai ai corzile vocale ale unei vedete de operă, aşa că...?

S.: (râde de mine) A trecut chiar aşa de mult de când ai fost un spirit? Nu e nevoie de nici un corp omenesc. De fapt, sunetele pe care le creăm sunt mai delicate şi într-o gamă mult mai mare decât cea folosită pe Pământ.

Dr. N: Poate oricine să cânte atât notele înalte, cât şi pe cele joase?

S.: (cu entuziasm) Bineînţeles că da. Noi toţi putem fi şi soprane, şi baritoni în acelaşi timp. Oamenii mei pot lua notele mai înalte, cât şi pe cele joase, iar toată lumea este mereu pregătită – le trebuie numai un dirijor.

Dr. N: Poţi să-mi descrii ceea ce faci?

S.: (calm, fără să se laude) Sunt dirijorul sufletelor. Acest lucru reprezintă pasiunea mea – talentul meu – , este o plăcere să o împărtăşesc şi altora.

Dr. N: Eşti mai bun, în acest domeniu, decât celelalte suflete graţie talentului muzical pe care l-ai avut în viaţa trecută ca solist de operă?

S.: O, presupun că una o precede pe cealaltă, dar nu toată lumea este interesată de muzică cum sunt eu. Unele suflete din grupurile muzicale pot să nu acorde atenţie întregii partituri (zâmbeşte). Având în vedere gama muzicală pe care o posedă sufletele, ele au nevoie un dirijor, pentru a le călăuzi această virtuozitate. La urma urmei, acest lucru reprezintă pentru ele un mod de divertisment. Vor să se distreze, dar să şi creeze muzică frumoasă.

Dr. N: Deci, preferi să lucrezi mai curând cu un cor decât cu o orchestră?

S.: Da, dar le şi combinăm pentru a cânta împreună. Când spiritele se dedică atât muzicii instrumentale, cât şi celei vocale este minunat. Ele nu cântă fals. Îmbinarea armonioasă a energiilor muzicale reverberează sunete incredibile în lumea spiritelor.

Dr. N: Aşadar, toate acestea sunt foarte diferite de lucrul cu un cor de pe Pământ?

S.: Există similitudini, dar aici avem atât de mult talent, pentru că orice suflet are capacitatea de a reda perfect sunetele muzicale. Există motivaţii importante. Sufletele iubesc acest mod de recreere, mai ales dacă pe Pământ îşi doreau să poată cânta, dar nu aveau calităţi vocale.

Dr. N: Aduci şi suflete din alte grupuri decât al tău să cânte în acest cor ceresc?

S.: Da, dar multe grupuri preferă să cânte separat, spre a vedea care este mai inspirat.

Dr. N: Dacă ar fi să te uiţi la cele mai profunde motivaţii ale sufletelor, poţi să mă ajuţi să înţeleg de ce este muzica atât de importantă pentru ele în lumea spiritelor?

S.: Acest lucru te poartă spre noi niveluri mentale...mişcând energia... te ajută să comunici la unison cu multe alte suflete.

Dr. N: Cât de mare este corul pe care îl conduci?

S.: Prefer grupurile mici, de câte douăzeci, deşi există sute de suflete, din multe grupuri, care îmi stau la dispoziţie pentru a le dirija.

Dr. N: Grupurile mai mari trebuie să fie o mare provocare pentru tine.

S.: (trăgând adânc aer în piept) Gama lor e decalată. Vibraţii ce se revarsă din multe direcţii... fiecare luând note incredibil de înalte sau de joase fără a mă preveni, în timp ce mă lupt să le îndrum... Şi cu toate acestea e totuşi extaz pur.

Voi încheia această secţiune dedicată recreerii cu o clasificare a celor mai populare jocuri practicate de suflete în lumea spiritelor. Unul dintre motivele pentru care am prezentat partea mai uşoară a socializării sufletelor este acela de a exemplifica diferenţele dintre perioadele afectate studiului şi cele de recreaţie. Am discutat mai devreme despre atitudinea de clan, cât şi despre atitudinea izolata a unor grupuri de suflete. Nu vreau ca, în fond, cititorii mei să creadă că aceasta este o reprezentare a mentalităţii de ***„membru – nemembru”*** pe care o vedem atât de des în grupurile culturale de pe Pământ. Nu există gelozie, neîncredere sau prejudecăţi între grupurile de suflete. Dacă sufletele mai tinere trebuie să se concentreze asupra propriilor grupuri de instruire, aceasta nu înseamnă că se percep pe ele însele ca fiind foarte diferite faţă de sufletele din alte grupuri. În lumea spiritelor nu există xenofobie. Informaţiile pe care le am despre modul în care spiritele din diferite grupuri se joacă împreună este doar una dintre modalităţile prin care pot să demonstrez natura comportamentală a sufletului.

Totuşi, în cadrul conferinţelor mele simt nevoia de a fi precaut în a oferi prea multe detalii despre jocurile spirituale. Există persoane care cred că modelele vieţii de după moarte sunt mult prea serioase pentru atare frivolităţi. Unii chiar au comentat că expunerile mele despre recreere diferă de restul

lucrurilor pe care le-am spus despre viaţa sufletelor. În ciuda acestor critici, consider că este mai important ca publicul să ştie că viaţa de după moarte nu este chiar atât de serioasă, încât sufletele să nu mai aibă parte de nici un fel de distracţii.

Jocurile spirituale pe care le-am găsit nu sunt niciodată impuse de monitori, nici conduse de căpitani de echipă. de fapt, regulile sunt interpretate destul de liber. Există unele elemente de competiţie sportivă, dar fără agresiunea emoţională pe care o vedem în sporturile de pe Pământ. Jocurile spirituale nu sunt practicate pentru ca să câştige cineva, în timp ce altcineva pierde. Jocurile sunt viguroase şi imprudente în acelaşi timp. Ghizii noştri încurajează participarea la întreceri, ca pe un mijloc de a exersa mişcarea energiei, dexteritatea şi transmisia gândurilor în cadrul grupului. Pe de altă parte, am avut subiecţi ale căror grupuri nu iau parte la jocuri în lumea spiritelor. Separarea lor este respectată întotdeauna. Acest lucru se aplică, în special, sufletelor mai avansate, care sunt atât de implicate în alte forme de lucru cu energia, încât participarea la distracţii le-ar distrage de la acestea din urmă.

Subiecţii mei aflaţi sub hipnoză dovedesc o coerenţă remarcabilă în descrierea jocurilor. Deşi putem să luăm cu noi în lumea spiritelor amintirea unui joc, cred că anumite jocuri, care îşi au originea în viaţa de după moarte, sunt aduse pe Pământ şi modificate de memoria inconştientă pentru a putea fi practicate în condiţiile trupului fizic. Cititorul poate fi cel care hotărăşte originea jocurilor expuse în următoarele citate. Voi începe enumerarea câtorva jocuri populare cu ceea ce pare a fi o formă a jocului de-a prinselea.

Ne fugărim de jur împrejur, încercând să ne prindem unii pe alţii, zburând repede în linii drepte şi păstrând această viteză şi când cotim brusc. Spiritele cele mai agile pot să se întoarcă, să se oprească şi să reînceapă, fără a fi prinse.

Interpretări simple ale jocului de-a prinselea şi a altor jocuri pot fi asociate cu muzica şi dansul. În aceste versiuni, în special sufletele tinere se vor alerga unele pe altele în nişte zone ce au fost numite locuri personale de joacă:

Îmi plac pajiştile cu pomi şi iarbă înaltă, unde ne putem învârti şi alerga unul după celălalt, jucând leapşa. Putem, de asemenea, să luăm forma unor obiecte, spre a ne face jocul mai interesant.

Am auzit câte ceva despre un joc care îmi aminteşte într-un fel de raţele şi vânătorii, în cadrul căruia un număr mare de suflete se aliniază faţă în faţă şi

aruncă săgeţi de energie. De asemenea, putem întâlni elemente din „fereşte” şi volei în descrierea jocului numit „bate cuiul”, joc ce reclamă în special schimbări rapide ale poziţiei şi dexteritate:

În jocul nostru, ne aşezăm în două rânduri lungi faţă în faţă. Creăm mingi de energie şi le aruncăm spre echipa adversă în toate direcţiile, peste o linie imaginară de foc. Trebuie să stăm într-o zonă delimitată pentru a arunca şi primi aceste mingi de energie, fără a încetini ritmul. La început este uşor să te fereşti şi să-ţi faci şi propriile-ţi mingi în acelaşi timp. Apoi ritmul creşte şi terenul de joacă arată de parcă ar fi lovit de grindină. Când mingile noastre zboară de jur împrejur, pot fi deviate sau prinse şi aruncate înapoi. Scopul jocului este să nu fi atins de o minge.

Un jucător lovit nu este scos din joc – el va încerca doar să fie mai agil. În fiecare minge de energie care ne-a atins, simţim complexitatea fiecărui suflet din care acesta provine.

Un alt joc care se practică în mare viteză este unul înrudit cu cel numit „ţară, ţară, vrem ostaşi” în care sufletele se aliniază faţă în faţă într-un pătrat. În loc să trimită din când în când câte un jucător să treacă printr-un lanţ de braţe, cum se întâmplă în jocul „ţară, ţară, vrem ostaşi”, aceste suflete se reped în masă unele la altele. Un subiect a spus: „Acesta este un joc al coliziunilor, în care ne ciocnim într-o reacţie în lanţ a energiei împletite”. Scopul jocului pare a fi crearea unui volum mare de energie concentrată. Alt client care practica acest joc mi-a spus:

Energia fiecăruia dintre noi este acumulată, aşa că fiecare jucător primeşte o mai mare conştienţă de la toate celelalte suflete. Este un joc incitant, o amplificare a tuturor energiilor noastre unite. În cele din urmă, când schimbul de energie scade, ne oprim şi începem să dansăm un fel de dans popular.

Există multe jocuri subtile, în descrierea cărora subiecţii mei întâlnesc dificultăţi. Cu toate acestea, o astfel de întrecere, pe care mi-au descris-o mai multe persoane, se numeşte „piatra preţioasă”. Jocul seamănă puţin cu jocul de bile şi cu popicele, combinat cu simbolismul pietrelor preţioase despre care am menţionat în capitolul 6. Din cazul 53 se poate vedea că reprezentarea unor obiecte de energie colorată, ca întruchipare a caracterului personal, nu trebuie limitată la apariţiile noastre înaintea Consiliului Bătrânilor.

Cazul 53

Dr. N: Toate grupurile sunt interesate de jocuri?

S.: Nu chiar. Grupul meu iubeşte distracţia şi nu ne place să fim reţinuţi în clasă prea mult. Unii ne consideră cam sălbatici şi indisciplinaţi. Există în grupul nostru patru suflete cărora nu le place să se joace, aşa că alegem suflete din alte grupuri, pentru a ne face echipa.

Dr. N: Este adevărat că sufletele pot aduce în lumea spiritelor toate jocurile care le-au plăcut pe Pământ?

S.: (ezită) Bine, da... dar nu le poţi vedea pe toate...

Dr. N: De ce nu? Dă-mi câteva exemple de jocuri pe care nu le poţi vedea.

S.: Nu prea văd golful, pentru că este un joc prea individual, în mare măsură joci cu tine însuţi. Tenisul este puţin mai bun, dar nu-l văd nici pe acesta, deoarece este un joc numai pentru două persoane, fiind astfel limitativ.

Dr. N: Înseamnă că fotbalul american este popular în lumea spiritelor?

S.: Mmm... nu chiar. Nu jucăm jocuri ce implică vedete, cum sunt cei de pe linia de trei sferturi sau căpitanii de echipă. Fotbalul american este un joc prea instabil, cu prea multe poziţii. Fotbalul ar fi mai bun. Este greu de explicat. Ne plac jocurile de grup, cu multe suflete, în care toate sunt egale şi au acelaşi scop... în mişcările lor.

Dr. N: Mic îmi place să înot, dar presupun că nu vezi prea des nici asta?

S.: (râzând) Atunci te înşeli. Dacă nu vrei să mergi pe Pământ ca spirit pentru a înota, poţi crea aici o imitaţie a apei – sau a curenţilor din golf –, orice îţi poate trezi amintiri plăcute. Dar dacă vrei să participe cu tine la jocurile sportive şi alte suflete, atunci devine deja o problemă colectivă.

Dr. N: Deci, vezi o diferenţă între activităţile de recreere individuale şi cele de grup?

S.: Da, văd.

Dr. N: Bine, atunci spune-mi despre un joc care nu este asemenea jocurilor sportive despre care am vorbit, poate unul care nu este atât de robust şi de imprudent, deşi poate fi totuşi considerat un mod de recreere.

S.: (visător) O... este simplu, e jocul „piatra preţioasă”. Multe suflete vin într-un loc unde ne aşezăm în cerc mare. Apoi fiecare dintre noi face o minge de energie de mărimea celei de tenis, care arată ca o piatră preţioasă cristalină.

Dr. N: Au vreo semnificaţie anume mingile? S: Bineînţeles, culorile energiei reprezintă expresii ale individualităţii.

Dr. N: Bine, ce se mai întâmplă mai departe în joc?

S.: Fiecare persoană îşi păstrează mingile până când cineva spune: „Porniţi”. Apoi, împingem încet mingile spre mijlocul cercului.

Dr. N: Şi se lovesc toate mingile, ca la jocul de bile?

S.: Cred... Într-un fel. E mai degrabă un soi de carambol, mingile împrăştiind radiaţii colorate în toate direcţiile... dar nu se opresc... continuă să se mişte.

Dr. N: Nu cred că înţeleg...(subiectul mă întrerupe şi continuă)

S.: În final, una dintre mingi vine la tine. În timpul fiecărei runde a jocului un jucător corespondent va primi mingea mea, atât timp cât există o atracţie magnetică.

Dr. N: Dar dacă nu primeşti o minge de la alt jucător?

S.: Se întâmplă foarte des. Jucăm runde cu grupuri mari de jucători diferiţi – în cele din urmă o minge se va rostogoli în poala mea.

Dr. N: Trebuie ca doi jucători să primească mingea unul de la altul?

S.: Nu, nu este un joc programat. Orice se poate întâmpla.

Dr. N: Ce înseamnă să primeşti o minge de la altcineva?

S.: Acest lucru te anunţă că poţi fi legat într-un fel sau altul de proprietarul acesteia. Acesta este un joc intim al aşteptărilor şi al încrederii, pentru că niciodată nu ştii unde se va duce mingea ta sau ce vei primi în schimb.

Dr. N: Ce faci după ce ai primit o minge?

S.: (râde) Prinzi mingea care se îndreaptă spre tine în palme. Acest joc îţi oferă posibilitatea de a afla unele aspecte personale despre un suflet care poate fi legat de tine într-un fel sau altul. Am luat multe decizii referitoare la a fi împreună cu anumiţi oameni în vieţile viitoare în urma acestui joc.

În timpul primelor mele cercetări nu aveam idee despre multiplele ramificaţii ale jocurilor spirituale. Toate au propriile caracteristici care îţi oferă plăcere. Pe măsură ce domeniul recreerii spirituale mi-a devenit familiar, subiecţilor mei le-a fost mai confortabil să-mi împărtăşească detalii despre perioadele lor anterioare preferate. Am aflat că anumite jocuri fac la caracteristicile personale ale sufletelor care participă. În cele din urmă, am înţeles că unele jocuri pot deveni exerciţii de antrenament şi că în jurul acestor activităţi gravitează suflete care provin din multe grupuri. Îmi vine în minte în acest sens un anumit joc.

Consider că cel de-a v-aţi-ascunselea are implicaţii semnificative pentru viitoarele suflete călătoare, despre care voi discuta în capitolul următor. Practicarea acestui joc oferă o varietate de nivele de îndemânare. Acest lucru e de mare ajutor pentru sufletele interesate de însuşirea limitelor spaţiale de referinţă. Am început să fiu atent la particularităţile acestui joc după ce am auzit despre apariţia antrenorilor când jocul devenea mai complex. Clienţii mei îi numesc Păstrătorii Jocului. Ei sunt antrenorii specializaţi despre care vor vorbi cei ce călătoresc în dimensiuni diferite. Iată un citat al unui suflet foarte avansat care doreşte să se specializeze ca să devină explorator:

Jocul de-a v-aţi-ascunselea în lumea spiritelor începe ca un exerciţiu între lumină şi întuneric. Când avem de-a face cu sufletele mai tinere ne încărcăm energia de la distanţă şi apoi scânteiem când acestea vin în direcţia noastră. Ne blocăm şi ne deschidem energia telepatică în acelaşi timp, pentru a combina semnalele mentale şi vizuale. La început creăm portaluri de lumină în cadrul unor coloane de energie, folosite ca panouri de umbră care pot fi aranjate în linii paralele sau orizontale. Mai târziu le transformăm în felurite modele geometrice. Celor mai mulţi dintre tineri le ia o groază de timp până învaţă să ne găsească pe când ne mişcăm repede între aceste portaluri, dar se distrează, deoarece consideră aceasta încă o joacă. Unii devin atât de buni, încât nu îi mai putem păcăli, în timp, aceste suflete – cele care vor să continue – devin ucenici şi sunt gata să fie incluşi în terenurile noastre dejoacă inter dimensionale, despărţite prin bariere de energie şi o viteză diferită a pulsului vibraţional. Aceasta este un lucru dificil, deoarece ucenicii trebuie să se înveţe să se adapteze la diferitele genuri de configuraţii care există în cadrul fiecărei dimensiuni şi să-şi acordeze energiile repede pentru a intra în acestea. Pierdem multe suflete în acest punct, când nu mai doresc să continue. Munca noastră este ca şi când am fi într-un hol plin de oglinzi. Sufletele ca mine, care refuză să renunţe, deoarece iubesc această muncă, trebuie să stăpânească dimensiunile mentale lipsite de structură sau formă. Acestea există ca un vid între dimensiunile fizice. O parte din mine consideră încă acest antrenament ca fiind un mod de recreere. Este atât de captivant, încât de abia aştept să mă întorc acasă şi să reîncep acest exerciţiu cu prietenii mei.

Patru tipuri generale de suflete

Înainte de a continua în capitolul următor despre sufletele mai avansate, cred că ar fi bine să enumăr principalele categorii de suflete din lumea spiritelor. Probabil că sunt, de fapt, mai multe decât patru categorii, însă această clasificare a mea e tributară amintirilor clienţilor mei cu privire la alte tipuri posibile de suflete în lumea spiritelor.

1. Suflete care, fie că nu pot, fie că nu vor să funcţioneze individual. Aceste suflete lucrează, de regulă, în cadrul colectivităţilor şi se pare că nu părăsesc niciodată lumea spiritelor. Chiar şi aşa, mi s-a spus că tuturor sufletelor le este dată oportunitatea de a experimenta existenţa atât în universuri mentale, cât şi fizice.

2. Suflete care nu doresc să se încarneze în forme fizice. De asemenea, aceste suflete e posibil să nu posede caracteristicile energetice cerute de această activitate. Ele par să lucreze numai în lumi mentale şi să se deplaseze

cu uşurinţă între diferite dimensiuni. Multe dintre talentele lor sunt mai presus de înţelegerea clienţilor mei.

3. Suflete care se încarnează numai în lumi fizice. Cred că unele dintre acestea au capacitatea de a se antrena în sferele mentale în perioada dintre vieţile lor, dar nu simt dorinţa de a face acest lucru. Ele nu sunt atrase de călătoriile interdimensionale, nici măcar ca divertisment. Câţiva dintre clienţii mei fac parte din această categorie.

4. Sufletele care au atât abilitatea, cât şi dorinţa de a funcţiona în toate tipurile de medii fizice şi mentale. Acest lucru nu le dă în mod obligatoriu mai multă instruire decât celorlalte tipuri de suflete. Totuşi, gama bogată a experienţelor practice a acestor suflete le face pregătite pentru multe dintre specializările ce reclamă responsabilitate şi atribuţii variate.

8

TRECEREA SUFLETULUI ÎNTR-UN NIVEL SUPERIOR

Absolvirea

Vine un moment în existenţa unui suflet când acesta este pregătit să se desprindă de grupul său primar. Următorul meu caz este un suflet care a atins de curând nivelul III, după mii de ani de încarnări pe Pământ. Acest subiect a fost foarte tulburat de vizualizarea mentală a imaginilor acestui eveniment ce s-a petrecut recent în lumea spiritelor. Descrierile simbolice ce implică analogii cu mediul educaţional sunt deja familiare cititorului. În viaţa ei actuală clienta mea este profesoară şi predă la o şcoală pentru copii cu dificultăţi în procesul de învăţare.

Cazul 54

Dr. N: Pari foarte fericită de apariţia ta în faţa consiliului tău.

S.: Da, mi-am dat jos şi ultima bucată din armura corpului.

Dr. N: Armura?

S.: Da, armura mea protectoare... care mă ferea să fiu rănită. Mi-a luat secole să învăţ să am încredere şi să fiu deschisă cu oamenii înclinaţi să mă rănească din prea multă mânie. Acesta a fost ultimul meu mare obstacol.

Dr. N: De ce a fost atât de greu pentru tine?

S.: Mă identificam mult prea mult cu emoţiile, mai mult decât cu puterea mea spirituală. Asta crea o îndoială faţă de propria mea persoană, în relaţiile cu

ceilalţi, pe care îi percepeam mai puternici şi mai învăţaţi decât mine. Şi nu era aşa, de fapt.

Dr. N: Dacă acest lucru a fost ultimul tău obstacol, mă refer la propria ta identitate, cum te vezi acum?

S.: Până la urmă, am aruncat o punte de flori peste abisul de durere şi răni. Nu-mi mai risipesc energia pe nimic dacă nu este cazul (pauză). Suferinţa fizică şi mentală este legată de felul în care ne privim pe noi înşine. În ultimii o mie de ani, cu fiecare viaţă mi-am îmbunătăţit păstrarea propriei identităţi în împrejurări potrivnice şi am învăţat să mă respect ca fiinţă umană care nu poate fi înlăturată de alţii. Nu mai am nevoie de armură pentru a realiza acest lucru.

Dr. N: Ce spune consiliul tău despre acţiunile tale pozitive legate de modul în care te defineşti pe tine însăţi?

S.: Sunt mulţumiţi că am trecut testul ăsta greu.... că nu am lăsat împrejurările potrivnice ale acestor vieţi să-mi dicteze viziunea despre mine însămi... despre cine sunt în realitate. Sunt bucuroasă că am atins cel mai înalt nivel prin răbdare şi stăruinţă.

Dr. N: De ce crezi că a trebuit să treci prin atât de multe în vieţile tale de pe Pământ?

S.: Cum crezi că îi pot învăţa pe alţii, dacă cu însămi nu am trecut prin foc pentru a deveni puternică?

Dr. N: Bine... (subiectul mă întrerupe, deoarece i-a apărut în minte ceva provocat de întrebarea mea)

S.: Oh.... au o surpriză pentru mine. Oh, sunt atât de FERICITĂ!

Notă: În acest moment, clienta mea izbucneşte în lacrimi de fericire la presimţirea scenei care i se va desfăşura în minte. Îmi pun la îndemână cutia mea de nădejde cu batiste şi continuăm.

Dr. N: Continuă şi spune-mi despre ce surpriză e vorba.

S.: (cu efervescenţă) Este momentul absolvirii! Ne strângem în templu. Aru, ghidul meu, este aici cu preşedintele consiliului. De peste tot se strâng profesorii seniori şi studenţii.

Dr. N: Poţi să te opreşti puţin şi să-mi spui câţi profesori şi câţi studenţi vezi?

S.: (în grabă) Ah... cam doisprezece profesori şi... poate vreo patruzeci de studenţi.

Dr. N: Printre studenţi sunt şi cei din propriul tău grup primar?

S.: (pauză) Suntem numai trei. Au fost aduşi studenţi din alte grupuri, cei care sunt pregătiţi. Pe cei mai mulţi dintre ei nu-i cunosc.

Dr. N: Observ o ezitare din partea ta. Unde se află ceilalţi din grupul tău?

S.: (cu regret) Nu sunt încă pregătiţi.

Dr. N: Care este culoarea esenţială a acestor studenţi din jurul tău?

S.: Un galben strălucitor, consistent. Oh, n-ai idee cât timp ne-a trebuit ca să ajungem aici.

Dr. N: Poate că ştiu. De ce nu-mi descrii cum se desfăşoară lucrurile?

S.: (respiră adânc) Toţi sunt ca la o sărbătoare, ca la o petrecere inaugurală. Toţi ne strângem şi plutim...Voi sta în faţă. Aru îmi zâmbeşte cu mândrie. Maeştrii ne adresează câteva cuvinte de confirmare a eforturilor depuse de noi. Apoi suntem chemaţi pe nume.

Dr. N: Fiecare în parte?

S.: Da... Îmi aud numele, „Iri”.... Înaintez plutind şi primesc un sul de hârtie cu numele meu tipărit pe copertă.

Dr. N: Ce altceva mai este pe aceste suluri?

S.: (cu modestie) E ceva personal... ceva despre acele realizări care mi-au luat atât de mult timp... şi despre cum le-am depăşit.

Dr. N: Deci, într-un fel, e mai mult decât o diplomă. O atestare a muncii tale.

S.: (încet) Da.

Dr. N: Purtaţi toţi tocă şi robă?

S.: (repede) Nu! (zâmbind apoi) Oh... Văd că mă ironizezi.

Dr. N: Ei, puţin. Spune-mi, Iri, ce se mai întâmplă după ceremonie?

S.: Ne strângem să discutăm despre noile noastre sarcini şi am ocazia să mă văd cu unele suflete care sunt din domeniul specialităţii mele. Ne vom întâlni din nou la cursurile ce vor începe, unde vom învăţa să ne folosim cât mai bine calităţile.

Dr. N: Care va fi prima ta îndatorire aici, Iri?

S.: Voi educa sufletele cele mai tinere. E ca şi cum aş creşte flori din răsaduri. Le hrăneşti cu tandreţe şi înţelegere.

Dr. N: Şi de unde crezi că vor veni aceste suflete noi?

S.: (pauză) Din oul divin – sânul creaţiei – tors apoi ca firul de mătase... dus la doici şi apoi la noi. Este extraordinar. Este o responsabilitate care ne va pune la grea încercare.

Trecerea în nivelurile intermediare

Când lucrez cu un subiect care trece la un grup de nivelul III, la început poate apărea o confuzie: de ce se văd ei în mod regulat plecând şi apoi întorcându-se în grupul lor matcă? În timpul hipnozei, nu toţi subiecţii mei sunt capabili să-şi vizualizeze o scenă în minte şi apoi să includă repede acest cadru în întregul film al vieţii lor spirituale. Sarcina hipnotizatorului este de a proceda cu grijă şi a lăsa ca scena să se desfăşoare natural. Un client, care nu absolvise

încă, dar începuse deja procesul de desprindere de grupul său, mi-a spus: „încep să mă simt puţin rupt de familia mea. În jurul meu sunt suflete noi cu care n-am mai lucrat înainte”.

Integritatea unui grup matcă originar de suflete rămâne intactă într-un mod atemporal. Indiferent cine este cel care a absolvit, sufletele nu-şi pierd niciodată legătura cu vechii tovarăşi. Grupurile matcă primare şi-au început existenţa împreună şi rămân strâns unite de-a lungul a sute de încarnări. Am avut suflete care au fost cu grupurile lor primare şi cincizeci de mii de ani înainte de a fi pregătiţi să treacă pe nivelele intermediare, în timp ce un procent mult mai mic a atins această stare a dezvoltării în cinci mii de ani. Cred că o dată ajunse la nivelul III, sufletele încep să se ridice mult mai rapid la nivelurile mai avansate. Sufletele evoluează în ritmuri distincte, etalând o multitudine de talente diferite de-a lungul drumului lor. Am observat că, atunci când sufletele încep să petreacă mai puţin timp cu divertismentul şi alături de celelalte, depun eforturi mai susţinute. Ele se concentrează mai mult asupra perfecţionării anumitor aptitudini ce vor contribui la forţele conştiinţei cosmice.

O dată cu atingerea nivelului III, are loc o schimbare în comportamentul sufletului. Aceste suflete au început acum să-şi lărgească perspectivele mai departe de grupurile lor primare. Sufletele care avansează nu dispreţuiesc tot ce au cunoscut înainte, numai că acum sunt atât de absorbite de pregătirea lor, că acest lucru a devenit un ţel care le consumă toate disponibilităţile. Aceste suflete sunt fascinate de ceea ce pot face şi vor să devină şi mai competente. Când s-au apropiat de gradul de dezvoltare al nivelului IV, tranziţia este încheiată.

În cursul tranziţiei lor, sufletele care au ajuns de curând la nivelul III observă că nu mai sunt limitate la o singură sală de clasă. Vechii lor prieteni sunt conştienţi de ceea ce se întâmplă, dar se pare că este un fapt mutual acceptat să nu se pună prea multe întrebări în legătură cu aceste absenţe. Rog cititorii să se întoarcă puţin la experienţa sufletului Lavani, în cazul 32. Tranziţia este lentă, în concordanţă cu practica grijii infinite care este atât de evidentă în toate pregătirile spirituale Sufletele sunt repartizate noilor grupuri de specialitate, ţinându-se seama ca membrii acestora să se afle la un nivel mental apropiat. Aceste desemnări se fac pe baza unor motive. Cele trei elemente principale de care sunt sigur că se ţine seama la selecţia specialităţii sufletelor sunt: talentul, performanţele obţinute până atunci şi dorinţa personală. M-aş fi aşteptat ca şi nevoile lumii spiritelor să fie un alt element important, dar această ipoteză mi-a fost infirmată.

Presupun că s-ar putea spune că, atunci când un suflet accede la nivelurile intermediare de pregătire, el e iniţiat în tainele unei bresle. N-aş afirma totuşi că este o breaslă ca acelea cunoscute în istorie, din Evul Mediu, care erau denumite şcoli de iniţiere în mistere. Acestea erau organizaţii

exclusiviste şi chiar secrete, accesibile numai membrilor lor. Cu toate că şi în cazul sufletelor există unele elemente secrete ce sunt împărtăşite acestora în vederea unei pregătiri specializate, în nici un caz nu este vorba de elitism. Aspiranţii nou sosiţi sunt totdeauna bine primiţi de grupurile de specialişti.

La început, asocierile acestor suflete mai specializate sunt mai degrabă dezlânate. Le-am definit ca grupuri independente de studiu. Pregătirea începe încet, periodic, cu diferiţi profesori de specialitate. E un sistem care permite o evaluare periodică a sufletelor de către instructorii lor. Sufletele care vor doar să vadă despre ce e vorba pot părăsi aceste grupuri de specialitate, în timp ce sunt admişi alţi candidaţi promiţători. Această practică este în opoziţie cu cea pe termen lung din grupurile primare de suflete. Instruirea devine mai intensă pe măsură ce aceste noi grupuri dovedesc că se pot descurca cu sarcinile lor. În aceste stadii incipiente, deşi sufletele sunt desprinse de grupurile lor iniţiale, ele îşi menţin totuşi ghizii lor obişnuiţi şi iau parte la activităţile grupurilor lor primare. Studiul independent pune un accent mai mare pe auto-îndrumarea sufletelor în îndatoririle lor, accent care devine şi mai pronunţat pe măsură ce ele se dezvoltă la nivelele de competenţă IV şi V

În capitolele precedente au fost enumerate un număr de specializări ale sufletelor. În ordinea prezentării, sufletele au fost descrise ca: Maeştrii Viselor, Mântuitorii Sufletelor Pierdute, Păstrătorii Neutralităţii, Maeştrii Refacerii, Mamele de Incubator, Sufletele Arhivari, Sufletele care au Grijă de Animale, Regizorii Muzicali şi Păstrătorii Jocurilor. Se pare că unele specializări se suprapun într-o anumită măsură. De exemplu, Păstrătorii Jocurilor, cei care îi pregătesc pe alţii pentru călătorie, pot fi şi Suflete Exploratoare ale unor locuri noi (folositoare atât pentru divertisment, cât şi în aspectele mai serioase ale instruirii în folosirea energiei). În acest capitol, voi cita şi alte exemple de specializări ale sufletelor. Sunt sigur că cititorii vor identifica uşor ce domeniu de specialitate s-ar putea potrivi propriilor înclinaţii.

Nu pare să existe un drum sigur prin care sufletele, pe măsură ce avansează, să ajungă să ocupe un loc în Consiliul Bătrânilor. Bătrânii par să provină dintr-un mediu cu multe specializări. Cred că cei mai mulţi oameni simt că ghizii lor profesori au o înclinaţie interioară pentru astfel de poziţii. Desigur, este normal ca ghizii să apară clientului obişnuit ca fiind reprezentanţii profesiei de prim rang din lumea spiritelor. Ştiu totuşi că această percepţie este denaturată de faptul că, în timp ce toţi subiecţii mei au ghizi, mulţi au un contact prea mic cu sufletele avansate din alte specialităţi, îmi pot numai imagina ce alte specializări le sunt oferite sufletelor, pe care nici un subiect nu le poate descrie.

Când discut despre aceste domenii de specialitate în conferinţele mele, mulţi oameni spun că ei au crezut că toate sufletele se străduiau să devină ghizi-profesori. Am avut şi eu aceeaşi idee în primele faze ale cercetărilor mele.

În cele din urmă am aflat că, deşi predarea este o specializare de frunte în lumea spiritelor, aceasta nu înseamnă că majoritatea sufletelor devin mari profesori. Cum predarea este atât de vitală pentru suflete, voi începe cu o categorie din acest domeniu pe care nu l-am acoperit încă.

Specializările

Profesorii-doici

În *Călătoria Sufletelor* am discutat despre activităţile profesorilor ghizi juniori şi seniori şi tot în această carte subiecţii mei au depus mărturie despre activităţile ghizilor lor. Totuşi, nu au fost furnizate prea multe informaţii despre sufletele avansate care se ocupă de sufletele foarte tinere şi care se află încă în perioada de pregătire. se numesc Profesori-doici sau cei care au grijă de copii, deoarece sufletele tinere cu care ei lucrează nu şi-au început încă încarnările.

Imediat după cazul 26 din capitolul 5, am citat amintirile proaspete ale unui suflet foarte tânăr de pe Pământ, care a explicat că o dată ce un suflet nou este creat, el nu este imediat transferat într-o încarnare fizică. Pământul este o şcoală atât de grea pentru pregătire, încât este mai bine ca multor suflete noi să li se permită un interval de timp în care să se adapteze la viaţa terestră, în formă descarnată. Acest lucru este ilustrat de următoarea relatare a unui subiect:

Îmi amintesc de vremea când eram un suflet foarte tânăr şi am venit pentru prima oară pe Pământ cu câţiva prieteni. Pluteam încoace şi încolo, ca spirite, ca să ne verificăm capacitatea şi adaptabilitatea la acest loc, acompaniaţi de profesorii noştri. Ni se arăta cum să adunăm vibraţiile magnetice ale acestei planete şi cum să le îmbinăm cu ale noastre. Era nevoie să simţim ce ar fi însemnat pentru noi să fim aici în formă fizică.

Cred că marea majoritate a clienţilor mei sunt înclinaţi să se pregătească pentru a deveni ghizi. Acest lucru se petrece, pentru că ei îşi venerează proprii ghizi, care au o influenţă foarte mare asupra dezvoltării lor actuale şi vor să-i urmeze. Sigur că aspiraţiile actuale ale unui suflet şi specializarea sa finală pot să nu coincidă. Profesorii trebuie să ştie foarte bine să comunice. Şi totuşi, cineva care comunică foarte bine, care e capabil să ofere o motivaţie, poate să nu aibă abilitatea de a lucra cu mintea unui suflet care încearcă să se integreze în mai multe ego-uri umane din trupurile sale gazdă. S-ar putea ca profesorii doici, care lucrează cu suflete foarte tinere, să nu aleagă să devină ghizi pentru populaţia obişnuită de suflete, din nenumărate motive. Lucrul cu un suflet copil

este dificil, deoarece multe suflete tinere nu par să fie capabile să continue cu reîncarnările lor, necesitând în acest sens studii de remediere. Cazul 28 ne-a spus câte ceva despre aşezările spirituale ale profesorilor şi ale sufletelor elementare, lucru pe care îl voi extinde şi în cazul 55.

Trebuie să mă port cu delicateţe cu clienţii mei avansaţi, întrebările referitoare la culorile sufletului pe care le adresez acestora fiind de mare ajutor. Bărbatul din cazul 55 trece la nivelul IV de competenţă şi tocmai a terminat să-mi relateze despre varietatea de lumini galben-albastre din grupul lui de specializare, compus din trei suflete. Eram gata să trec la altceva când m-am gândit la încă o întrebare, care avea să-mi deschidă o nouă perspectivă.

Cazul 55

Dr. N: Astea sunt toate culorile pe care le vezi în preajmă?

S.: Nu, mai sunt unsprezece copii – lumini albe – adunaţi la un loc, deoparte, în stânga noastră. Energia lor e mai mică, cu un model energetic mai mic şi mai degrabă dispersat. Tinerii sunt foarte exuberanţi.

Notă: În acest punct subiectul meu s-a tulburat foarte mult când a recunoscut pe unul dintre acele suflete ca fiind copilul său de astăzi. L-am lăsat să se bucure de acest moment şi apoi am continuat.

Dr. N: Vezi vreo diferenţă în ceea ce priveşte intensitatea luminii din aceste unsprezece suflete?

S.: Nu prea mare. Copiii foarte inocenţi şi timizi au lumini slabe, neclare. Nu avem nici unul dintre aceia acum.

Dr. N: Ce relaţie ai cu aceste unsprezece suflete?

S.: Predau o lecţie acestor suflete. Doi colegi, pe care nu-i cunosc de foarte mult timp, pentru că provin din alte grupuri, mă ajută la predarea acesteia.

Dr. N: Voi trei aveţi un trecut comun pe Pământ pentru a vă pregăti să deveniţi profesori?

S.: Da, am fost profesori, oameni ai bisericii, vindecători... cam aşa ceva, în vieţile noastre trecute. În general, trebuie să ai multă sensibilitate şi o mare răbdare pentru genul ăsta de muncă (se opreşte şi mai adaugă). Ştii, profesorii pot învăţa uneori de la studenţi.

Dr. N: Sunt convins că aşa este. De ce nu-mi dai o idee despre unde anume în lumea spiritelor sunteţi tu şi aceşti copii în acest moment?

S.: Suntem în zonele neutre de pregătire, pentru că pe copii i-ar inhiba prea tare să se găsească lângă clasele de predare obişnuite.

Dr. N: Ce se întâmplă în acest moment?

S.: (râde) Vâjâie toţi în toate direcţiile, mai interesaţi în a-şi juca feste unul altuia decât să înveţe ceva. Se vor schimba când vor începe să se încarneze.

Citez în continuare pe scurt din cazul unei femei care lucrează cu sufletele care tocmai au început să se încarneze:

Chiar acum sunt ocupată cu şapte neghiobi. Le place să fie afemeiaţi sau femei fatale când se încarnează. Vor, pur şi simplu, să rămână copii şi să nu ia viaţa în serios. Sunt îndrăgostiţi până peste cap de plăcerile pământeşti şi nu vor să aibă de-a face cu lucrurile mai dificile. Interesul lor cel mai mare este să arate bine în viaţa următoare. Ulant, ghidul meu senior, i-a lăsat cu mine şi nu-l mai văd prea des. Recunosc că stilul meu este extrem de indulgent. Faţă de ei mă arăt foarte amabilă şi drăgăstoasă. Unii dintre profesori spun că îi stric, răsfăţându-i astfel. Cunosc profesori care au dat frâu liber frustrărilor devenind foarte severi cu tinerii lor studenţi, mai ales cu cei ce au potenţial. Consiliul este interesat de metodele mele de predare. Vor mai degrabă să testeze teoriile mele despre indulgenţă decât să administreze acestei clase o admonestare mentală. Concepţia meu de predare este că o dată ce aceste suflete-copii încep să se dezvolte, saltul pe care îl vor face spre maturizare va fi. mai rapid, pentru că încrederea lor nu va fi fost zdruncinată de prea multe lecţii grele şi întreruperi.

Specialiştii în etică

Mult timp am considerat predarea eticii ca fiind mai degrabă o parte constitutivă a predării în general decât o specializare de sine stătătoare. Cazul următor este al unui bărbat de douăzeci şi şase de ani din Detroit, aflat la nivelul V, al cărui nume spiritual este Andarado. La început am încercat să-l conving să nu vină la mine, pentru că, de obicei, nu iau clienţi sub treizeci de ani. Din cauză că nu cred că unui tânăr obişnuit viaţa i-a oferit prea multe răspântii cruciale. Blocările lor amnezice ar putea fi încă prea pronunţate. Există, de asemenea, şi o probabilitate semnificativă de obstrucţionare a hipnozei, exercitată de ghizii lor spirituali; s-ar putea ca aceştia să aibă sentimentali că este prea devreme pentru ca studentul lor să vadă anumite drumuri karmice. Dar Andarado era o excepţie şi îmi pare bine că nu mi-a confirmat îngrijorările.

Acest client îmi trimisese o scrisoare care începea aşa: „Sunt nerăbdător să-mi experimentez identitatea nemuritoare, deoarece simt de mult timp că unele dintre aceste lucruri îmi sunt cunoscute şi că abilităţile îmi depăşesc vârsta”. Aud de la mulţi tineri declaraţii de acest gen şi, de cele mai multe ori, etapa dezvoltării lor, pe care o identificam în cursul şedinţei, nu este chiar ceea

ce şi-au imaginat ei. Acest lucru nu s-a întâmplat şi cu acest client. Când l-am întâlnit pe Andarado am fost frapat de intensitatea, vigilenţa şi independenţa lui; erau neobişnuite pentru cineva de vârsta sa.

Pe măsură ce înaintam în şedinţa noastră, am descoperit că Andarado a venit prima dată pe Pământ în timpul ridicării Babilonului, ceea ce credeam că este destul de târziu în timpul pământesc pentru o lumină albastră. Mi-a spus că încarnările lui au început într-o lume întunecată, calmă, cu forme de viaţă inteligente, dar lipsite de afectivitate, care se stingeau ca rasă. Era o lume închinată raţiunii şi logicii. Până la urmă, Andarado a cerut un transfer într-o lume mai luminoasă, unde s-ar fi putut încarna într-o fiinţă mai sensibilă. I-a fost oferit Pământul.

În timp ce treceam în revistă experienţele sale trecute dintr-o clasa spirituală, am aflat de interesul lui Andarado pentru modul în care energia magnetică planetară influenţează comportarea inteligentă în unele lumi. Ultima sa sarcină a fost să creeze ţesut cerebral unei mici creaturi feline. Andarado mi-a explicat: „Am montat o reţea de energie, pentru a urmări şi studia modelele de comportament cu care această creatură răspunde. Trebuie să am grijă să nu montez o baterie de 12 volţi într-un sistem de 6 volţi”. Am presupus că studia şi se pregătea să devină un Maestru al Proiectării. Mă aştepta o surpriză.

Cazul 56

Dr. N: Andarado, am discutat despre munca ta cu studenţii în lumea spiritelor. Mi-ai explicat puţin şi despre studiile tale de creare a energiei asupra proceselor cognitive ale unor forme inferioare de viaţă. Concluzionez că te pregăteşti să devii fie profesor, fie un specialist al proiectării.

S.: (râde) Nu, nici una dintre presupuneri nu este corectă. Mă pregătesc să devin un Specialist în etică.

Dr. N: A, da? Atunci cum rămâne cu cele două domenii de început ale studiilor tale despre care tocmai am vorbit?

S.: Mi-au fost oferite ca premize pentru a fi mai eficient ca specialist în etică. Asta este pasiunea mea, să lucrez cu codurile morale ale. fiinţelor inteligente.

Dr. N: Dar acest domeniu al moralităţii, valorilor şi al comportamentului nu este unul fundamental pentru munca tuturor ghizilor profesori?

S.: Ba da, dar principiile morale, pentru că se leagă de valorile obiective, sunt atât de esenţiale pentru dezvoltarea umană, încât te poţi specializa în acest domeniu. De obicei, există câte un specialist în etică în fiecare consiliu.

Dr. N: De ce ai petrecut atât de mult timp în altă lume înainte de a veni pe Pământ?

S.: Cunoaşterea sistemelor etice ale altor societăţi inteligente reprezintă o bună pregătire pentru orice Specialist în etică.

Dr. N: Foarte bine, Andarado, spune-mi acum câte suflete-studenţi de pe Pământ ţi-au fost date când ai început să lucrezi în viaţa dintre vieţi în acest domeniu al vocaţiei tale reale?

S.: La început numai câteva.

Dr. N: Presupun că erau suflete foarte tinere.

S.: Da, dar apoi situaţia s-a schimbat şi acum am optsprezece suflete de nivel mediu.

Dr. N: Cum de ţi se dă voie să lucrezi cu cele de nivel III când tu însuţi nu ţi-ai terminat încarnările pe Pământ?

S.: Exact asta este raţiunea sarcinii mele actuale. Nu am destulă experienţă ca să pot ajuta sufletele foarte tulburate şi mai puţin dezvoltate. Cum nu sunt încă destul de deprins cu acest domeniu, nu mi se dau cazurile cu adevărat dificile. Pot da însă sfaturi sufletelor ceva mai mature, pentru că am fost şi eu în situaţia lor nu cu mult timp în urmă.

Dr. N: Lucrezi cu studenţii tăi atât în lumea spiritelor, cât şi în timp ce ei sunt pe Pământ?

S.: (ferm) Nu, nu şi în perioadele când se încarnează pe Pământ. Asta este prerogativa ghizilor lor profesori. Eu lucrez cu ei numai în lumea spiritelor.

Dr. N: De ce crezi că etica e un test al societăţii umane?

S.: În principal, pentru că este atât de uşor pentru fiinţele omeneşti să se îndepărteze de la comportarea morală şi să explice raţional acţiunile lor.

Dr. N: Spui cumva asta pentru că majoritatea oamenilor obişnuiţi sunt pragmatici, considerând că scopul – de a fi perceput ca un individ de succes – scuză mijloacele?

S.: Da, şi asta apare oamenilor ca fiind în opoziţie cu universalitatea.

Dr. N: Vezi vreo soluţie în acest conflict dintre universalitate şi individualismul pronunţat manifestat în atitudinea oamenilor?

S.: Munca de îmbunătăţire a lumii va duce, în cele din urmă, la îndepărtarea intoleranţei manifestate faţă de cei care sunt altfel decât noi. Conflictul rezidă tocmai în această nevoie de statut personal şi de elitism – pentru că acestea sunt subsumate fericirii.

Dr. N: Deci, consideri dilema umanităţii ca fiind conflictul dintre a pune dorinţa de fericire personală şi scopurile individuale mai presus de atenuarea suferinţelor populaţiei umane?

S.: Pentru mulţi de pe planeta Pământ, această dilemă este aceea a egoismului.

Dr. N: Poţi continua puţin în acest sens? Vrei să spui că oamenii, prin natura lor, nu sunt o rasă de persoane egalitariste şi generoase?

S.: Oamenii obişnuiţi au această dilemă, deşi mulţi nu cred că egoismul lor reprezintă o problemă pentru ei. Asta este marea încercare la venirea pe Pământ şi de aceea munca mea este atât de grea aici. Lecţia Pământului, în ceea ce priveşte moralitatea şi etica, este ca sufletul să fie închis în trupul unei fiinţe ale cărei instincte – propria ei natură – să reclame, în primul rând, supravieţuirea ei personală. Situaţia celorlalţi este pe planul doi.

Dr. N: Nu descoperi în oameni o latură bună în mod natural, care să fie legată de conştiinţa unui suflet?

S.: Bineînţeles, asta este partea cea mai importantă a specialităţii mele, să dezvolt acest element de bunătate astfel încât, în cele din urmă, să reprezinte o reacţie naturală la împrejurările grele de pe Pământ.

Dr.N: Trebuie, oare, ca pe această planetă nevoia de încredere în sine să fie în opoziţie cu grija faţă de ceilalţi?

S.: Idealurile şi valorile personale pot duce, în final, la o fericire generală, a întregii societăţi, dacă ne lăsăm total angrenaţi în corectitudinea minţii sufletului – ca esenţă a puterii Sinelui. Dr.N: Care este cel mai folositor sfat pe care-l dai studenţilor, înainte să se întoarcă pe Pământ?

S.: (zâmbeşte) Ei sunt precum caii de curse, aşa că îi sfătuiesc să aibă răbdare şi să-şi regleze ritmul. Energia care se cheltuieşte cu controlarea corpului omenesc trebuie bine drămuită. Ei sunt în faza în care învaţă echilibrul fin al comportării etice. Când trăiesc într-o lume fizică atât de densă cum este cea de pe Pământ, trebuie să se ferească să fie absorbiţi de aceasta dacă vor să fie eficienţi.

După ce am terminat cu acest client, am reflectat la cât de mulţi fiziologi cred că sistemul senzorial uman este supradez-voltat, ca o depăşire a originilor noastre primitive. Comportamentul agresiv şi de evitare au fost un mijloc de supravieţuire al oamenilor încă din epoca de piatră. În procesul nostru de evoluţie, avem la dispoziţie un creier care nu arc, deocamdată, un control total asupra reacţiilor trupului. În condiţii de stres emoţional ridicat, avem tendinţa de a ne pierde raţiunea. Jung ne-a spus: „Raţionalul şi iraţionalul există unul lângă celălalt şi oamenii sănătoşi recunosc acţiunile ambelor forţe ce lucrează în ei. Ar trebui să ne privim nevrozele mentale şi suferinţele fizice ca modele valorice inconştiente”.

Cei mai mulţi dintre noi începem prin a face o mulţime de greşeli prosteşti, devenind mai deştepţi spre sfârşitul vieţii. Ideea de a reveni în încarnări repetate este aceea că, în cele din urmă, vom porni cum trebuie încă de la început, ducând astfel o viaţă productivă. În căutarea aceasta suntem adesea conduşi de ego-ul nostru şi uităm că ceea ce este bun pentru noi e, în general, bun şi pentru ceilalţi. Din păcate, filosoful Kant avea dreptate când afirma: „Dacă noi credem în nemurirea sufletului creat de o sursă divină, asta

presupune un liber arbitru care s-ar putea să nu includă şi o comportare morală”.

Există o mare nevoie de suflete specializate în etică. Se poate spune că sunt motive pentru care acţiunile unor oameni iau o întorsătură proastă, din cauza unui suflet care se dezvoltă în aceştia, coexistând cu un creier omenesc tulburat. Datorită acestor condiţii, voinţa noastră liberă de a face alegeri corecte ar putea fi inhibată. Am încercat să arăt că, în lumea spiritelor, sufletele nu se folosesc de acest argument ca să se scuze pentru lipsa de control asupra emoţiilor unui trup gazdă.

Soluţia valabilă pentru noi toţi, spre a ne perfecţiona, este să continuăm procesul de evoluţie pentru a deveni mai buni decât suntem. Şi ghizii noştri spirituali au fost cândva asemenea nouă, înainte de a atinge acest statut. Ni se dau multe corpuri gazdă şi toate sunt imperfecte. Decât să devenim obsedaţi de un trup care durează numai cât o viaţă, ar fi mai bine să ne concentrăm asupra evoluţiei Sinelui nostru sufletesc şi să ne sprijinim pe puterile noastre spirituale. Dacă facem astfel, capacitatea noastră de a intra în legătură cu ceilalţi va evolua şi, în cele din urmă, va rezolva dilema distincţiilor morale de care vorbea mai devreme sufletul Andarado.

Sufletele armonizatoare

Această specializare reprezintă o clasificare largă a sufletelor, care are, la rândul său, multe subgrupe. Totuşi, având acces la minţile atâtor oameni, am observat că există o interdependenţă şi o legătură în spatele tuturor specializărilor sufletelor. Sufletele din categoria generală a Armonizatorilor se reîncarnează adesea în cei însărcinaţi cu comunicarea, lucrând într-o multitudine de competenţe. Când sunt fiinţe dezîncarnate, mi se spune că acestea lucrează ca restauratori ai energiei dislocate de pe faţa Pământului. Sufletele armonizatoare se mai pot încarna în oameni de stat, profeţi, persoane inspirate, negociatori, artişti, muzicieni şi scriitori. De obicei, acestea sunt sufletele care echilibrează energia evenimentelor terestre ce implică relaţiile umane. Ele pot fi figuri publice sau oameni particulari care acţionează în spatele scenei pe care au loc evenimentele lumii. Aceste suflete nu sunt vindecători în sensul tradiţional al termenului, pentru că încercarea lor de a împrăştia energia negativă este aplicată pe scară mare şi nu doar asupra unui singur individ.

În prima mea carte am scris despre înţelepţi, acele suflete foarte avansate care încă se încarnează pe Pământ, chiar dacă acest lucru nu mai este necesar pentru propria lor dezvoltare. Mi s-a spus că aceştia sunt lingvişti deosebit de competenţi, având abilitatea de a pronunţa cuvintele pe nişte tonuri vibraţionale care-i ating profund pe oameni. Aceste fiinţe înţelepte se află aici, pentru că misiunea lor e de a ajuta umanitatea într-un mod fizic

direct. Ei nu supără pe nimeni şi nu cer neapărat atenţia publică. Din informaţiile pe care le-am adunat, numărul lor nu e mare. Aceste suflete bătrâne şi foarte evoluate care se află printre noi sunt considerate a fi nişte observatori activi ai evenimentelor. Ele prezintă tendinţele omeneşti pe care le consideră că ar necesita o atenţie specială. Din acest motiv, le-am inclus în categoria Sufletelor Armonizatoare.

Subiecţilor mei le este evident că înţelepţii sunt cumva în legătură cu un alt grup de specialişti în armonizare din lumea spiritelor, pe care ei îi numesc Supraveghetori. Aceste fiinţe nu se încarnează, dar primesc informaţii din multe surse despre condiţiile de pe Pământ şi din alte lumi. Am foarte puţine date despre ei. Cele pe care le am provin de la câţiva clienţi care ştiu de existenţa acestor suflete numai din propria lor pregătire de a deveni Suflete Armonizatoare. După cât se pare, un Supraveghetor furnizează informaţii celorlalţi Armonizatori, care vor acţiona spre a pondera influenţele forţelor sociale şi fizice ce produc pagube pe Pământ. Cel ce face obiectul cazului următor este un reprezentant al nivelului V, îl cheamă Larian şi se pregăteşte să devină Armonizator.

Cazul 57

Dr. N: Larian, ai putea să-mi explici câte ceva despre specializarea de Armonizator şi ce faci în această calitate?

S.: Sunt doar un novice, dar voi încerca. Învăţ despre armonizarea energiei discordante a Pământului, pentru a-i ajuta pe oameni.

Dr. N: Vorbeşti despre elementele geofizice ale Pământului, cum ar fi vânturile, focul, cutremurele de pământ... genul ăsta de elemente?

S.: Am prieteni în această îndeletnicire, dar nu este domeniul meu de studiu.

Dr. N: Bine, atunci, înainte de a ajunge la însărcinările tale, spune-mi ce învaţă prietenii tăi?

S.: Sunt restauratori ai planetei, care atenuează consecinţele distructive ale forţelor fizice naturale, ce produc cantităţi mari de energie negativă.

Dr. N: De ce forţele care există în lumea spiritelor nu ar putea, pur şi simplu, preveni aceste dezastre naturale, salvând astfel oamenii de multă suferinţă?

S.: (îşi scutură capul) Atunci n-ar mai fi catastrofe naturale, care au scopul de a fi o parte din viaţa noastră pe Pământ. Un armonizator planetar nu s-ar interfera în aceste forţe, chiar dacă ar putea – ceea ce nu cred.

Dr. N: Care este, atunci, rolul lor?

S.: Să împrăştie seminţele energiei coerente în energia tulburată, să neutralizeze marile concentraţii de energie negativă. Ele lucrează cu

polaritatea şi cu forţa magnetică, pentru a ajuta oamenii să se însănătoşească, să-şi revină (zâmbeşte). Le numim aspiratoare.

Dr. N: Bine, Larian, unde anume intră munca ta în această schemă?

S.: Sper să aduc o contribuţie în ceea ce priveşte îndreptarea evenimentelor catastrofale create de oameni în mod direct.

Dr. N: Câţi ucenici mai sunt în secţia ta?

S.: Patru.

Dr. N: Plănuiţi, tu şi cu asociaţii tăi, să opriţi războaiele?

S.: (tulburat) Nu cred că m-ai înţeles. Pregătirea noastră nu urmăreşte să influenţeze minţile oamenilor care produc suferinţă umanităţii.

Dr. N: De ce nu? Vrei să spui că un suflet Armonizator n-ar vrea să intervină cumva în cazul unui psihopat – de genul lui Hitler – înclinat spre distrugere?

S.: Mintea unui psihopat nu permite accesul raţiunii, e închisă. Eu învăţ să menţin energia pozitivă în jurul minţilor mai calme, care pot schimba evenimentele ce se petrec în lume.

Dr. N: Nu e cumva o deturnare a voinţei libere, cauzei şi efectului şi a întregii probleme a influenţelor karmice naturale?

S.:(pauză) Condiţiile sunt deja îndeplinite pentru desfăşurarea cauzei şi efectului. Vrem să instaurăm o gândire mai raţională, trimiţând unde de energie pozitivă către oamenii potriviţi pentru aceasta. Nu orchestrăm hotărâri. Oferim o atmosferă calmă pentru dialog.

Dr. N: Ştii, Larian, am impresia că eşti tentat atât de a influenţa lucrurile, cât şi de a nu o face.

S.: Atunci nu m-am făcut înţeles de tine. Poate, dacă îţi explic mai pe larg ceea ce fac acum, vei vedea diferenţa. Învăţ să-mi ajustez raza energiei pentru a împrăştia şi rearanja forţele negative ce sunt generate zilnic pe Pământ. Este ca deschiderea unui baraj, pentru a fertiliza valea de sub el, dându-i acesteia apa de care are nevoie.

Dr. N: Nu ştiu încă dacă m-ai convins, dar continuă.

S.: (cu răbdare) Mă duc la o cupolă enormă, pentru a exersa cu micul meu grup. E acolo Arlett, instructoarea noastră – este foarte pricepută –, ne descoperă greşelile imediat. Aici exersăm arta echilibrării dizarmoniei vibraţionale. Sperăm ca, până la urmă, să atenuăm mase mai mari de modele de energie distructivă de pe Pământ.

Dr. N: Ce se întâmplă în cupolă?

S.: Aceasta ne dă o bază geometrică pentru anumite oscilaţii şi intervale, pentru a simula undele dezordonate ale gândirii umane din grupurile mari. Este amestecată şi agitată special pentru noi. Trebuie doar să o netezim.

Dr. N: Mmm... pentru a stimula exprimarea gândirii armonice?

S.: Da, gândire şi comunicare. Mai studiem şi tonurile vocale şi le analizăm înţelesurile – tot ceea ce influenţează gândirea negativă. Vrem să-i ajutăm pe oamenii care doresc să se ajute singuri. Acest lucru nu e o interferenţă directă.

Dr. N: Bine, Larian, dar când veţi ajunge competenţi ca Suflete Armonizatoare, ce puteri veţi avea?

S.: Vom deveni transmiţătorii energiei de reînsănătoşire, pentru a lupta cu deziluziile în masă. Melodia unui Armonizator şopteşte prin coridoarele Pământului despre lucrurile mai bune care vor urma. Suntem mesagerii speranţei.

După ce am ascultat explicaţiile mai multor Suflete Armonizatoare, am ajuns la concluzia că maeştrii spirituali care au proiectat acest laborator al haosului, pe care îl numim Pământ, nu au pus lucrurile în mişcare şi apoi, pur şi simplu, au plecat. Există fiinţe superioare ce se preocupă destul de mult de supravieţuirea noastră, pentru a ne supraveghea. Sincer să fiu, mult timp nu am crezut că acest lucru ar putea fi adevărat. Există o temă care revine mereu în relatările Sufletelor Armonizatoare. Acestea doresc să le dea oamenilor mijloacele de a se ajuta ei înşişi acolo unde pot, dar ele nu sunt conştiinţa fiinţelor umane şi nu intervin în voinţa noastră liberă. Am fost creaţi şi trimişi pe Pământ ca să ne rezolvăm problemele în cadrul matricei unei forme de viaţă inteligente, trăind într-un mediu dificil, care implică şi suferinţa, dar şi multă frumuseţe şi speranţă. Trebuie să recunoaştem acest echilibru în realitatea noastră cotidiană. Un vechi proverb chinezesc spune: „Ne numărăm nenorocirile cu multă grijă, dar ne acceptăm binecuvântările fără să ne gândim prea mult”.

Maeştrii proiectării

Deşi această specializare arc, de asemeni, mai multe faţete, reprezintă pentru mine două subdiviziuni majore ale sufletelor, într-un mediu geofizic, există specialişti pur de structură şi aceia care crează lucruri însufleţite în cadrul acestor aşezări. Din câte reiese din experienţa mea limitată în acest domeniu, sufletele ce se specializează în domeniul proiectării sunt trimise să lucreze în universuri fizice, deseori pe planete nelocuite şi aflate în cursul procesului de răcire după ce s-au format din stele. Aceste suflete se ocupă cu crearea formelor de viaţă în lumile în care se dezvoltă o nouă viaţă.

Voi începe prin a trece în revistă activităţile sufletelor ce se ocupă cu structura care învaţă să-şi folosească energia la proiectarea geologici planetare. Mă gândesc la ele ca la nişte arhitecţi-constructori ai topografici ce lucrează cu părţile componente care caracterizează suprafaţa planetară. Aceasta ar include munţii, apele, atmosfera şi clima. Deşi specialiştii în

structură sunt asociaţi sufletelor dedicate amenajării peisajelor cu plante, copaci şi fiinţe vii, această muncă este considerată a fi o categorie distinctă a proiectării. Sufletele orientate spre domeniul structurii îşi încep lucrul construind, în lumea spiritelor, obiectele pe care le-au cunoscut în viaţă.

Cazul 58

Dr. N: Câte suflete erau în grupul tău matcă iniţial?

S.: Erau douăzeci şi unu... cei mai mulţi ne-am despărţit acum.

Dr. N: Asta înseamnă, oare, că nu-i mai vezi prea des pe cei din grupul originar?

S.: (pe gânduri) Nu... ne-am împrăştiat, atât. Cei mai mulţi dintre noi nu mai lucrează împreună, (luminându-se) îmi văd vechii prieteni de altă dată.

Dr. N: Au venit cu tine şi membri din vechiul grup?

S.: Trei... şi au rămas doi.

Dr. N: Câte suflete au fost repartizate noului vostru grup?

S.: Opt în acest moment şi am auzit că mai vine unul.

Dr. N: Sunt curios cum va schimba asta aspiraţiile voastre. Poţi să-mi explici cum a fost pentru tine tranziţia din grupul iniţial?

S.: (pauză lungă) La început, am observat că un alt ghid a început să vină la întrevederile noastre de studiu. Am aflat că numele lui era Baatak. Fusese invitat de ghidul nostru, Eirow, să ne observe un timp.

Dr. N: Baatak venea la întâmplare, în timpul oricărei faze a activităţilor voastre, pe vremea aceea?

S.: Nu, venea numai în timpul perioadelor în care studiam structura.

Dr. N: Şi care era natura muncii tale referitoare la structură pe atunci?

S.: Oh, ştii, folosirea energiei în compoziţiile structurii. Îmi place să sculptez materia şi să-i dau forme utile.

Dr. N: Înţeleg... bun, ne vom mai întoarce la asta. Spune-mi, Baatak participa la activităţile grupului vostru când vă vizita în vechiul grup matcă?

S.: Nu, era doar un observator care ne privea pe fiecare cu atenţie în timpul lecţiilor dedicate structurii. Din când în când ne mai punea anumite întrebări, despre munca pe care o făceam, dacă ne împăcăm cu ca şi dacă simţeam o... afinitate pentru aceasta.

Dr. N: Dă-mi o idee despre ce simţeai faţă de Baatak pe vremea aceea şi ce atitudine avea el faţă de tine.

S.: M-am ataşat de el de la bun început. Cred că a văzut şi el că îmi făcea cu adevărat plăcere ceea ce lucram noi.

Dr. N: Ce s-a întâmplat apoi cu tine şi Baatak?

S.: După un timp (timp de trei vieţi), câţiva dintre noi (nu mulţi) am fost invitaţi să mergem cu el pentru perioade scurte de timp la un nou grup care se

forma. Mi-amintesc că-mi doream ca şi Hyanth să vină... am fi putut fi astfel împreună.

Dr. N: Hyanth e cineva important pentru tine?

S.: Da, este sufletul meu pereche.

Dr. N: Şi a venit cu tine la noul grup?

S.: Nu, Hyanth nu se ataşase atât de mult de domeniul structurii... aşa că ea s-a dus la un alt grup care se forma.

Dr. N: Ce obiecţii avea Hyanth referitor la noul tău grup?

S.: Să spun mai bine aşa. Mie îmi place să sculptez, să dau formă energiei, să experimentez relaţiile dintre planuri şi corpurile geometrice, cum ar fi construirea de blocuri de materie.

Dr. N: Şi Hyanth?

S.: (mândru) Hyanth este atrasă de proiectarea aspectelor frumoase din mediul înconjurător ce sunt potrivite pentru viaţă. E minunată la decoruri. În timp ce eu aş construi un lanţ muntos reuşit, ea ar fi mai interesată de plantele şi de copacii care cresc pe munte.

Dr. N: Dă-mi voie să înţeleg ceva. Mergi, pur şi simplu, într-o lume fizică şi construieşti un munte, iar cineva ca Hyanth se concentrează asupra formelor de viaţă, cum sunt, de exemplu, copacii?

S.: Nu, lucrăm cu lumile fizice care se formează şi punem în mişcare forţele geologice care vor construi muntele. Proiectele structurilor mele nu trebuie să aibă viaţă. Iar Hyanth nu crează o pădure de copaci în lumi potrivite pentru viaţă. Oamenii ei proiectează celulele din care ar creşte, în cele din urmă, aceşti copaci.

Dr. N: Înseamnă că grupul tău şi al lui Hyanth sunt separate?

S.: (oftează adânc) Nu, ca lucrează în apropiere.

Dr. N: Cum e să fii într-un grup nou format?

S.: Nu cred că voi fi vreodată total separat de vechii mei prieteni. Ne completăm în atât de multe feluri. Mii de ani ne-am ajutat în toate vieţile noastre. Acum... ei bine, amestecul unor oameni noi e ciudat. Toţi simţim aceleaşi lucruri pentru vechile noastre grupuri. Avem formaţii şi experienţe diferite, ne ia ceva timp să ne obişnuim.

Dr. N: Ai afirma chiar că se ajunge până la rivalitate între membrii noului grup de suflete?

S.: (zâmbeşte) Nuuu... nu chiar... toţi avem aceleaşi motive să ne ajutăm spre a aduce o contribuţie. S-a cam terminat cu glumitul din grupurile noastre iniţiale. Toţi suntem serioşi. Fiecare are talentul său, ideile lui, propriul mod de a lucra. Ne dăm seama că Baatak încearcă să ne unească şi învăţăm să dăm multă atenţie abilităţilor fiecăruia. Este o onoare să fii aici, dar avem şi slăbiciuni, încă.

Dr. N: Care e punctul tău slab?

S.: Mi-e frică să experimentez cu puterea mea. Îmi place să lucrez în situaţii comode, unde ştiu că pot proiecta ceva perfect. Unul dintre noii mei prieteni este exact opusul meu. Produce unele lucruri planetare bune şi apoi se repede şi apare cu ceva ţăcănit, cum ar fi răsucirea atmosferei, astfel încât nici o formă de viaţă nu poate respira. Intră în tot felul de încurcături cu planurile complexe care îi întrec posibilităţile.

Dr. N: Poţi să-mi explici cum începi, în clasă, cu un proiect de structură?

S.: Vizualizând la început ceea ce vreau. Le asamblez cu grijă în minte pentru a obţine o schiţă clară. În noul nostru grup învăţăm cum să folosim energia de calitate potrivită în compoziţiile pe scară mare. Cu Eirow lucrăm pe părţi; Baatak vrea ca totul să fie un întreg în care părţile se leagă.

Dr. N: Deci, relaţia între elementele de energie este importantă atât pentru formă, cât şi pentru echilibrul lucrului vostru?

S.: Bineînţeles. Energia uşoară începe procesul, dar e nevoie să existe o armonie a proiectului şi acesta trebuie să aibă aplicaţii practice (izbucneşte în râs).

Dr. N: De ce râzi?

S.: Mă gândeam la un proiect de construcţie cu Hyanth. Era în timpul nostru liber. Hyanth şi cu mine glumeam, spunând, fiecare, că el este cel mai important. M-a provocat să construiesc o versiune miniaturală a bisericii elegante unde ne-am căsătorit într-una dintre vieţile noastre. În acea viaţă (în Franţa medievală) eram un cioplitor în piatră.

Dr. N: Ai acceptat provocarea?

S.: (râzând încă) Da, cu condiţia să mă ajute.

Dr. N: Era, oare, corect astfel? Pentru că ea nu e un specialist în structură.

S.: Da, nu este. Hyanth a fost de acord să încerce să reproducă vitraliile şi sculpturile care îi plăcuseră. Ea voia frumuseţea, eu utilul. Ce aiureală a ieşit! Eu am început să folosesc raze plate de energie pentru pereţi şi ca se descurca binişor cu arcadele care-i uneau, dar boitele şi cupola au fost un dezastru. L-am chemat pe Baatak şi a refăcut totul.

Dr. N: (o întrebare frecventă) Dar asta nu e cu totul o iluzie?

S.: (râzând) Eşti sigur? Această clădire va exista atât timp cât vrem noi să fie acolo.

Dr. N: Şi apoi?

S.: Va dispărea.

Dr. N: Unde anume ai ajuns în studiile tale planetare?

S.: Sunt implicat în crearea de particule de energie pentru forme de stâncă, la o scară de 1 la 1.

Dr. N: Atenţia ta este îndreptată în acest moment cu precădere asupra acestui lucru?

S.: Nu, trebuie să mai experimentez singur cu mici modele de topografic pentru a învăţa cum să integrez toate elementele materiei. Apar multe greşeli, dar îmi pare bine că învăţ. Numai că e prea lent.

Cine le dă sufletelor puterea să modeleze materia? Subiecţii mei spun că au capacităţi nedezvoltate, care sunt educate de profesori, ei fiind sursele lor imediate. Clienţii mei cred că aceşti maeştri primesc puterea pe care o au de la ceva şi mai înalt. Şi totuşi, chiar sufletele obişnuite demonstrează aspecte mai slabe ale acestei forţe semnificative. Am petrecut ani meditând asupra problemei creaţiei, încercând să încorporez fragmentele de informaţii despre cosmos primite de la sufletele proiectante. Am ajuns la concluzia că undele de energie inteligentă crează particule subatomice de materie şi că frecvenţa vibraţională a acestor unde e cea care face ca materia să reacţioneze în felul dorit.

Astronomii sunt induşi în eroare de faptul că există o formă necunoscută de energie ce contribuie la densitatea totală a universului nostru şi acţionează împotriva gravităţii, pentru a mări vidul. Am arătat că o rezonanţă muzicală a undelor de energie inteligentă pare să joace un rol în cosmologie. Mulţi oameni explică în cazurile mele că armonia este asociată cu „valorile ritmice ale notelor de energie care au raţii şi proporţii”. Subiecţii mei care fac parte dintre Sufletele Structurale susţin că aceste proiecte au legătură cu formarea „formelor geometrice care plutesc ca modele elastice”, contribuind la construirea blocurilor unui univers însufleţit. Geometria spaţiului a fost exemplificată de citatul unui client în cazul 44.

Maeştrii Proiectării au o influenţă enormă asupra creaţiei. Mi s-a spus că ei sunt în stare să întindă punţi între universuri care par a nu avea început sau sfârşit, scopurile lor declarate fiind legate de mediul înconjurător. Concluzia logică ar fi că aceşti maeştri ar fi capabili să creeze norii de gaz spiralaţi din materia galactică, de unde a pornit procesul apariţiei stelelor, planetelor şi, în cele din urmă, a vieţii din universul nostru.

Sunt convins că în spatele formării tuturor obiectelor, atât însufleţite, cât şi neînsufleţite, se află o gândire inteligentă. Această observaţie îmi parvine de la sufletele care îşi folosesc energia luminoasă, pentru a concepe, proiecta şi mânui moleculele şi structura celulară a materiei vii, care urmează să deţină în forma lor finală proprietăţile fizice pe care aceste suflete le doresc. În ultimul meu caz, am aflat că sufletul pereche Hyanth a proiectat şi a produs în lumea spiritelor copaci maturi, pentru a vedea dacă produsul finit este sau nu potrivit cu ceea ce intenţiona să facă. Abia după aceea a început să lucreze asupra seminţelor şi a celulelor acelui arbore. Acesta este un proces de creare a materiei în scopuri funcţionale. Am prezentat, de asemenea, un exemplu al

acestui fel de instruire în mânuirea energiei în cazul 35, când am vorbit despre crearea şoriceilor.

Următorul caz este încă un exemplu al muncii acestor suflete, ce lucrează cu organismele vii. Aceste suflete specializate în proiectare sunt botaniştii şi biologii lumii spiritelor şi ei susţin că există viaţă extraterestră pe miliarde de planete. Am, de altfel, un dosar destul de mare referitor la aceste suflete care s-au încarnat în alte lumi sau au călătorit printr-o multitudine de lumi ciudate între încarnările lor pământeşti, atât din raţiuni ce ţin de pregătirea lor, cât şi din motive de relaxare.

Cazul 59

Acesta este un caz distinctiv ce implică un suflet specializat în proiectare, numit Kala. Pe măsură ce şedinţa noastră progresa, subiectul meu îmi vorbea despre una dintre misiunile sale planetare recente. Era vorba despre rezolvarea unei probleme a ecosistemului acelei planete ce nu se putea corecta prin adaptarea evoluţionistă. Înaintea acestui caz, nu mă aşteptam ca sufletele să se întoarcă într-un şantier planetar, pentru a aduce modificări unui mediu înconjurător deja existent, deoarece acest lucru însemna că proiectele lor puteau să dea greş. A fost revelator pentru mine să aflu că experienţa subiectului Kala a implicat schimbarea chimiei moleculare a unei creaturi existente, în cadrul unui experiment controlat.

Atunci când clienţii îmi descriu experienţele sufletului lor cu viaţa din alte lumi, încerc să aflu unele informaţii despre localizarea galactică, mărimea planetei, orbita, distanţa până la steaua sa, compoziţia atmosferică, gravitaţia şi topografia respectivei planete. Presupunând că eu însumi sunt un astronom amator, este un stimulent suplimentar pentru a afla aceste detalii. Cu toate acestea, numeroşi clienţi găsesc enervant să încerce să răspundă la aceste întrebări de astronomie, pe care le consideră irelevante şi că îi abat de la subiectul discuţiei. În universul nostru fizic se cunosc o sută de miliarde de galaxii. Fiecare dintre aceste insule argintii, despărţite de distanţe măsurabile în ani-lumină, se mişcă în marea neagră a spaţiului şi conţin nenumărate miliarde de sori, cu probabilitatea aferentă a existenţei planetelor purtătoare de viaţă. Pentru că interesul meu faţă de astronomie nu e împărtăşit de majoritatea subiecţilor pe care-i hipnotizez, iar lumile despre care ei vorbesc sunt atât de îndepărtate de cvadrantul Pământului, cel mai adesea prefer să trec peste aceste aspecte, pentru a nu prejudicia şedinţa.

Kala a încercat să-mi explice că acest curs de instruire în domeniul proiectării, pe care ea l-a urmat, s-a ţinut pe o planetă „undeva pe lângă Pământ”. Ea a numit această lume Jaspear şi mi-a mai spus că planeta în cauză avea un sistem solar dublu (binar) orbitând „o stea galbenă aprinsă din apropiere, cu o stea mai mare, de un roşu întunecat, aflată mult mai departe.”

de asemenea, mi s-a relatat că Jaspear era un pic mai mare decât Pământul, dar avea oceane mai mici. Clienta mea mi-a mai zis că această lume era una semi-tropicală, având patru sateliţi. După puţină încurajare, Kala a fost de acord să discute despre munca ei cu o creatură misterioasă, prezentând similarităţi ciudate cu animalele de pe Pământ.

Un client obişnuit care experimentează pe o planetă străină ezită să-mi dea unele informaţii pe care le consideră secrete. Am menţionat acest lucru şi mai înainte, în alte secţiuni ale cercetării mele spirituale. Subiecţii se închid în ei când simt că nu ar trebui să-mi dezvăluie unele informaţii ce le-au fost încredinţate sau că nu ar trebui să descopere anumite aspecte în vieţile lor actuale. Acest lucru este adevărat, în special, în ceea ce priveşte informaţiile, referitoare la civilizaţiile extraterestre. Este frustrant pentru mine să aud astfel de declaraţii: „Nici tu, nici cu nu ar trebui să ştim despre astfel de locuri." I-am explicat subiectului Kala că era important pentru amândoi să cunoaştem aptitudinile şi potenţialul ei ca suflet, poate chiar mai important pentru ea. O altă metodă eficientă pe care o pot folosi în timpul hipnozei, dacă se întâmplă ca vreun client să se blocheze când vine vorba despre alte lumi, este să întreb: „Ai cunoscut vreo formă de viaţă extraterestră de care să te fi ataşat în mod special?". Acest mod de apropiere este irezistibil pentru multe suflete care călătoresc atât pentru a munci, cât şi din plăcere.

Dr. N: Kala, aş vrea să aflu mai multe despre misiunea ta pe Jaspaer. Cred că mă va ajuta să-ţi înţeleg specialitatea. De ce nu începi prin a-mi vorbi despre cursul tău de instruire şi felul în care a fost prezentat proiectul de pe Jaspaer.

S.: Noi şase am fost desemnaţi să lucrăm cu câţiva seniori (Maeştri ai Proiectării), pentru a ne ocupa de această lume în care un tip de vegetaţie scăpat de sub control punea în pericol existenţa hranei pentru animalele mici.

Dr. N: Deci, în esenţă, problema de pe Jaspear implica ecosistemul?

S.: Da, viţele groase... un soi vorace de plantă parazitară. Creşte aşa de Rapid, încât ucide acele plante necesare pentru hrana acestor animale mici. A mai rămas puţin spaţiu în care creaturile mici de pe Jaspear să poată paşte.

Dr. N: Şi nu pot mânca viţele?

S.: Nu, de aceea am mers pe Jaspear în această misiune.

Dr. N: (reacţionând prea repede) A, pentru a scăpa planeta de aceste viţe?

S.: Nu, sunt proprii acestei planete şi solului ei.

Dr. N: Bine, atunci care era misiunea?

S.: Să creăm un animal care să mănânce aceste viţe – să controlăm răspândirea acestui tufiş care sufocă celelalte tipuri de vegetaţie.

Dr. N: Ce animal?

S.: (râzând) E vorba de Rinucula.

Dr. N: Cum o să faceţi asta cu un animal care nu este originar de pe Jaspear?

S.: Creând o mutaţie de la un mic patruped ce trăieşte deja acolo şi accelerându-i creşterea.

Dr. N: Kala, poţi schimba codurile genetice ADN ale unui animal pentru a crea altul?

S.: Nu aş putea face asta singură. Mi-am combinat energia cu cea a colegilor mei de curs şi, în plus, beneficiem de îndrumarea competentă a celor doi seniori care ne-au însoţit în această excursie.

Dr. N: Îţi foloseşti energia pentru a modifica chimia moleculară a unui organism cu scopul de a condiţiona selecţia naturală?

S.: Da, pentru a radia celulele unui grup de animale mici. Modificăm speciile existente, făcându-le mai mari, ca să poată supravieţui. Pentru că nu avem suficient timp pentru a aştepta selecţia naturală, accelerăm, de asemenea, creşterea acestor patrupede.

Dr. N: Acceleraţi creşterea mutanţilor, astfel încât Rinucula să apară imediat, sau acceleraţi mărirea creaturii în sine?

S.: Amândouă – vrem ca Rinucula să fie mare şi ca această schimbare evoluţionistă să se petreacă într-o generaţie.

Dr. N: Câţi ani pământeşti ar dura asta?

S.: (pauză) Oh... cincizeci de ani sau cam aşa ceva... pentru noi e ca o zi.

Dr. N: Ce schimbări aţi adus acestui animal mic ce va deveni Rinucula?

S.: Îi păstrăm picioarele şi torsul păros – dar totul va fi mai mare.

Dr. N: Vorbeşte-mi despre cum va arăta Rinucula când va fi gata.

S.: (râzând) Un... nas mare, curbat împrejurul gurii... buze mari... fălci imense... frunte proeminentă... merge pe patru picioare cu copite. Cam de mărimea unui cal.

Dr. N: Spui că aţi păstrat părul animalului original?

S.: Da, este peste tot pe Rinucula – un păr lung, maroniu-roşcat.

Dr. N: Ce-mi poţi zice despre creierul acestui animal – este mai mare sau mai mic decât cel al unui cal?

S.: Rinucula este mai deştept decât un cal.

Dr. N: Din ce-mi spui, pare desprins din cartea pentru copii a doctorului Seuss.

S.: (zâmbeşte) De aceea e amuzant să mă gândesc la el.

Dr. N: A schimbat ceva Rinucula pe Jaspear?

S.: Da, pentru că este de câteva ori mai mare decât animalul original, şi mai are şi alte schimbări – cum ar fi fălcile uriaşe şi corpul puternic – chiar mănâncă viţele. Rinucula este o creatură docilă, fără prădători naturali şi un mare mâncăcios, asemeni animalului original. de fapt, ceea ce au dorit seniorii.

Dr. N: Cum este cu reproducerea pe această planetă? Rinucula se înmulţeşte repede?

S.: Nu, ei se reproduc încet – de aceea a trebuit să creăm un anumit număr de astfel de animale, după ce am programat trăsăturile genetice dorite.

Dr. N: Ştii cum s-a terminat acest experiment?

S.: Jaspear este acum o lume mai echilibrată pentru consumatorii de plante. Am dorit ca şi celelalte animale să prospere. Viţele sunt sub control.

Dr. N: Plănuieşti ca, în final, să ai creaturi foarte inteligente pe Jaspear – despre asta este vorba?

S.: (vag) Poate că seniorii plănuiesc... N- am cum să ştiu.

Exploratorii

Consider că majoritatea persoanelor care îşi îmbogăţesc experienţa în perioada de dintre vieţi, călătorind în diferite medii din afara lumii spiritelor, sunt un fel de Suflete Exploratoare. Pot exista suflete a căror dezvoltare personală reclamă parcurgerea unor astfel de experienţe în diferite lumi, după cum există şi suflete care călătoresc, pur şi simplu, din raţiuni de divertisment. Am, de asemenea, şi clienţi care se implică în perioada de dintre vieţi în misiuni temporare care presupun efectuarea unor călătorii. Sufletele care se pregătesc să devină Exploratori călătoresc în lumi fizice şi mentale din cadrul universului nostru şi chiar şi în alte dimensiuni. Din declaraţiile pe care le-am auzit, îmi imaginez un Suflet Explorator ca pe o fiinţă înalt specializată, neîncarnată, ce caută aşezări potrivite instruirii sufletelor mai puţin experimentate pe care apoi le conduce în aceste regiuni. Munca lor este una de cercetaşi.

Când sufletele care încă se încarnează pe Pământ pornesc din lumea spiritelor spre alte locaţii, călătoriile lor par a nu avea opriri pe parcurs. Clienţii mei spun că, atunci când se îndreaptă spre alte locuri, nu percep respectivele călătorii ca fiind lungi sau scurte. Acest aspect este ilustrat de următoarele două citate:

Călătoria din lumea spiritelor spre o lume fizică e ca o uşă ce se deschide, cel care călătoreşte putând vedea pereţii a ceea ce pare a fi un hol, un tub, ce se învârteşte. Apoi se deschide o altă uşă în formă de portal şi ai ajuns.

Când trec în altă dimensiune dintr-o lume mentală sunt ca o bucată statică, plutind printr-un un ecran TV în zone magnetice formate din gândire pură. Abisurile sunt compuse din câmpuri mari de energie, ce pulsează. Simt puterea acestei energii mai mult decât atunci când merg într-un univers material, deoarece trebuie să ne adaptăm rezonanţa undelor proprii la condiţiile existente, pentru a trece cu uşurinţă prin ele. Vreau să-mi păstrez

energia compactă, ca să nu mă pierd. Aceste călătorii nu sunt chiar instantanee, ci aproape instantanee.

Majoritatea sufletelor exploratoare cu care am lucrat sunt conduse de instructori. de asemeni, cred că subiecţii care călătoresc interdimensional nu sunt numai suflete aflate într-o stare avansată de dezvoltare. Am văzut acest lucru când am vorbit despre jocul de-a v-aţi-ascunselea. Ele par a fi mai degrabă suflete aventuriere, care gustă călătoriile, provocările diferitelor medii şi experimentarea unor forme noi de a se exprima pe sine. Mi s-a vorbit de unele existenţe în care fiinţele inteligente locuiesc în blocuri de materie atât de dense, încât sunt asemănate cu compoziţia argintului, şi plumbului. Alţii îmi spun despre unele sfere ce apar ca nişte suprafeţe strălucitoare de sticlă în mijlocul unor turnuri de cristal. Există lumi fizice ce se compun din foc, apă, gheaţă sau gaz şi în care toate tipurile de forme inteligente de viaţă se dezvoltă. Aceste sfere în care se mişcă Sufletele Exploratoare au medii luminoase, colorate sau întunecate. Oricum, habitatele întunecate nu comportă conotaţiile sinistre pe care oamenii le asociază cu regiunile prevestitoare de rău.

Sufletele Exploratoare nu accentuează în călătoriile lor o polaritate de lumină şi de întuneric la fel de mult ca alte elemente. Acestea pot include un mediu agitat sau liniştit, o densitate mai mică sau mai mare, lumi fizice sau mentale şi condiţii ce se apropie de ceea ce a fost descris ca fiind „inteligenţă purificată sau brută.” Sufletele călătoare ce se mişcă în diferite domenii ale conştiinţei cosmice trebuie să înveţe să-şi alinieze energia în simetric cu condiţiile locale din cadrul acestor demarcaţii. Ghizii exploratori pot duce sufletele pentru vizite scurte într-un nivel dimensional mai înalt, pentru a creşte gradul de conştiinţă al acestora. În minţile multor subiecţi, aceste excursii nu durează mult, probabil pentru a evita copleşirea sufletelor mai tinere.

În capitolul precedent, referitor la activităţile de recreere din lumea spiritelor, am spus că unele călătorii ale sufletului sunt deseori nişte vacanţe de lucru. Aceste vizite au, de obicei, ca ţintă lumi fizice, în cazul sufletelor de pe Pământ, şi pot dura de la câteva zile până la câteva sute de ani pământeşti. Am primit numeroase informaţii despre alte lumi din discuţiile purtate cu clienţii mei despre perioadele lor de odihnă şi recreere dintre vieţi. Subiecţii pe care-i hipnotizez sunt, în general, mai relaxaţi atunci când îmi vorbesc despre călătoriile pe care le-au efectuat în alte lumi, pentru a se relaxa. Cazul următor demonstrează o dată în plus acest lucru.

Cazul 60

Dr. N: În ce activitate eşti implicat cel mai mult în timpul dintre vieţi, când nu revezi împreună cu grupul tău de suflete anumite lecţii karmice?

S.: Păi... călătoresc... ah... dar aceste lucruri sunt mai degrabă personale. Nu cred că ar trebui să vorbesc despre aşa ceva.

Dr. N: Nu vreau să te fac să te simţi stânjenit spunându-mi lucruri pe care crezi că nu ar trebui să mi le spui (pauză). Dă-mi voie numai să te întreb dacă există vreun loc exotic în care mergi între vieţi şi despre care ai amintiri dragi?

S.: (reacţionează rapid, zâmbind larg) Ah, da – în Brooel.

Dr. N: (coborându-mi vocea) Este o lume în care te încarnezi?

S.: Nu, rămân ca suflet, pentru că merg în Brooel numai pentru a-mi întineri spiritul... şi este distractiv să fac excursii aici, pentru că este un loc asemănător Pământului, numai că fără oameni.

Dr. N: (pe un ton încurajator) înţeleg. Deci, te duci mai mult pentru odihnă şi recreere. De ce nu-mi vorbeşti despre aspectele fizice de pe Brooel, în comparaţie cu cele de pe Pământ?

S.: Este mai mic decât Pământul şi mai rece, pentru că soarele este mai departe. Are munţi, copaci, flori şi apă proaspătă, dar nu şi oceane.

Dr. N: Cine te duce pe Brooel?

S.: Uf... un Maestru Navigator pe nume Jhumu.

Dr. N: Acesta este acelaşi tip de suflet cu un Explorator specializat în călătorii sau cineva asemănător propriului tău ghid?

S.: Jhumu este un Explorator într-adevăr, noi îi numim Navigatori, (pauză) Dar şi ghizii noştri pot veni cu noi dacă doresc.

Dr. N: Înţeleg. Spune-mi, te duci, de obicei, singur sau cu alţi membri ai grupului tău de suflete?

S.: Putem merge singuri, dar Navigatorii aduc, în general, câţiva membri din grupuri diferite.

Dr. N: Ce crezi despre Jhumu?

S.: (mai relaxat) Lui Jhumu îi place să fie responsabil de călătoriile acelora dintre noi care iau pauze în activităţile obişnuite. Spune că acest lucru ne dă perspectivă.

Dr. N: Sună interesant. Ştiu că eşti nerăbdător să-mi explici de ce e atât de distractiv pe Brooel, aşa că ar fi bine să începem prin a-mi povesti câte ceva despre viaţa animală de pe această planetă.

S.: Ah... nu există peşti, broaşte, şerpi – nici un amfibian.

Dr. N: Da? De ce crezi că e aşa?

S.: (puţin confuz) Nu ştiu, poate pentru că aceia care vin aici vor să vadă un anumit animal...care e..(se opreşte)

Dr. N: (insinuant) îţi aminteşti de acest animal?

S.: (râde) E preferatul nostru... Arderul. Sunt asemeni unor urşi mici, dar au trăsături de pisică. Arderul este un animal minunat, blănos şi liniştit, care, de fapt, nici nu e un animal în înţelesul tradiţional al cuvântului.

Dr. N: Ce înseamnă asta?

S.: Arderul este foarte inteligent şi afectuos.

Dr. N: Cum e inteligenţa lor comparativ cu cea umană?

S.: Este greu de spus. Nu este mai mare sau mai mică decât a oamenilor e doar diferită.

Dr. N: Care ar fi principala diferenţă?

S.: Nu au absolut nici o nevoie de competiţie sau de conflicte între ei. De aceea suntem aduşi în această aşezare liniştită – ne dă speranţă pentru un viitor mai bun pe Pământ – cam aşa ar putea deveni Pământul dacă ne-am mobiliza cu toţii.

Dr. N: Ce faceţi voi – tu şi prietenii tăi – pe Brooel?

S.: Venim şi ne jucăm cu aceste creaturi sensibile, care par a avea o legătură cu sufletele de pe Pământ ce au nevoie de odihnă. Ne materializăm energia într-un mod minor pentru a interacţiona cu Arderii.

Dr. N: Poţi fi mai explicit cu privire la acest proces?

S.: Păi... ne luăm forme umane transparente pentru a-i îmbrăţişa. Plutim în mintea lor... atât de nepământesc şi de subtil. După o viaţă petrecută într-o lume fizică atât de grea cum este Pământul, ei ne vindecă în această aşezare. Arderul este o creatură care ne motivează să vedem ce putem face din corpul uman.

Atât locurile în care sufletele călătoresc în scopuri de odihnă şi relaxare, cât şi formele de viaţă pe care le descoperă aici reprezintă factorii constitutivi ai acestor excursii. În timpul transei, subiecţii mei dovedesc o mare empatie pentru planetele asemănătoare Pământului, dar pe care nu există oameni. Ei privesc aceste locuri ca pe locurile lor speciale de joacă. Nu am de-a face cu tot atât de mulţi oameni care să aibă amintiri din excursii în lumi mentale. Acesta este un lucru normal. Suntem fiinţe obişnuite cu lumina şi cu dimensiunile fizice. Citatul următor este încă un exemplu de interacţiune cu o formă de viaţă, realizată din raţiuni de pură recreere.

Suntem duşi de Navigatori în aşezarea Quigleyşilor. Sunt de mărimea unor şoareci moscaţi, graşi şi zburliţi, cu o frunte asemănătoare cu a unui delfin. Quigleyul are urechi mari, rotunjite şi mustăţi drepte. Au un coeficient de inteligenţă apropiat de acela al unui câine deştept. Sunt animale loiale şi vesele care ne iubesc. Planeta lor este un loc străvechi şi misterios, cu dealuri şi văi tapetate cu flori şi pomişori delicaţi. Este foarte multă lumină aici şi există un loc în care este apă proaspătă. Ne relaxăm şi ne jucăm în această lume paşnică şi netulburată.

Dacă avem vise în care suntem uriaşi înalţi, fiinţe scunde cu înfăţişarea unor spiriduşi sau cu trupuri ca ale creaturilor acvatice ori aeriene, aceste vise

ar putea reflecta unele amintiri inconştiente ale unei încarnări anterioare în altă lume. Cu toate acestea, poate fi tot atât de probabil să fi cunoscut aceste entităţi în vizitele de relaxare dintr-o lume exotică. O mare parte a mitologiei noastre referitoare la atare creaturi ciudate poate să provină, de asemenea, din aceste amintiri. Ar trebui să adaug că majoritatea oamenilor au vise în care pot zbura. Acest lucru se leagă, probabil, mai mult de amintirile noastre de suflete discarnate ce plutesc de jur împrejur decât de vreo încarnare anterioară într-o fiinţă zburătoare.

Pentru a putea înţelege relaţia simbiotică ce are loc într-un suflet pământean care a avut legături cu alte forme de viaţă, să examinăm următorul fragment din unul dintre cazurile mele în care e vorba despre un suflet hibrid. Îndrum, în acelaşi timp, cititorul către aserţiunile mele referitoare la aceste suflete hibride. Vorbindu-mi despre amintirile sale dragi, clientul meu a devenit foarte nostalgic. Uneori, un suflet hibrid îmi spune că a fost dus de către un Suflet Explorator, în timpul dintre vieţi, într-o lume similară cu aceea a primei sale încarnări fizice.

Între vieţile mele pământeşti am vizitat o lume acvatică numită Anturium, care este foarte odihnitoare după o viaţă dificilă într-un mediu terestru. Anturium are o singură masă de pământ, de mărimea Islandei. Am venit cu câţiva dintre prietenii mei care au, de asemenea, afinităţi pentru apă. Am fost aduşi de un ghid Explorator care cunoaşte bine această regiune. Aici ne-am alăturat Kratenilor, care seamănă puţin cu balenele. Aceştia sunt o rasă telepatică şi longevivă, care nu se supără dacă venim aici şi intrăm în legătură mentală cu ei pentru o vreme. Uneori, ei se adună în anumite locuri pentru a comunica telepatic cu formele de viaţă acvatice inteligente care există pe alte două planete din jurul stelelor din vecinătatea galactică a planetei Anturium. Ce îmi place la acest loc este unitatea şi armonia gândurilor la care ajung împreună cu Kratenii, exerciţiu care-mi întinereşte mintea şi îmi aminteşte de planeta de pe care provin.

După câte se pare, Kratenii posedă abilitatea de a-şi proiecta minţile asemenea unui far al gândurilor lor reunite, departe de Anturium, în alte lumi, cunoscând punctele de confluenţă ale centurii de energie magnetică din jurul planetei lor. Aceste zone de vârtej, similare liniilor energetice ale Pământului (linii de forţă ce conectează locuri, clădiri etc şi care există din timpuri străvechi) despre care am discutat în capitolul 4, par a sprijini puterea telepatică a Kratenilor, servind drept conductori ai comunicării interstelare. Reflectând la acest caz şi la multe altele asemănătoare, am ajuns la concluzia că tot ce există pe Pământ şi în Univers se află în legătură virtuală, prin unde ale gândurilor către şi dinspre lumea spiritelor. Acest lucru se poate aplica, de

asemenea, şi altor dimensiuni apropiate de a noastră. Progresia multiplă a inteligenţei cu toate elementele materiei reprezintă o simfonie a ordinii şi direcţionării, pe baza unui plan al conştiinţei universale.

În capitolul precedent am explicat cum unele jocuri sunt folosite ca elemente ajutătoare pentru sufletele atrase de explorări. Cele mai specializate se angajează în călătoriile interdimensionale. Unul dintre clienţii mei, care se pregătea să devină Explorator, mi-a relatat: „Mi s-a spus că, pentru a deveni Explorator, va trebui să experimentez numeroase realităţi, începându-mi călătoriile în lumi fizice, experimentând apoi existenţele mentale şi călătoriile interdimensionale.” Pentru a familiariza cititorul cu viaţa interdimensională, am ales cazul ciudat a unui client din Japonia, care, pe când se afla în stare de hipnoză adâncă, mi-a spus că sufletul său îşi are originea în altă dimensiune. Numele lui spiritual este Kanno.

Cazul 61

Kanno este un om de ştiinţă japonez care a venit în Statele Unite cu ani în urmă, pentru a-şi perfecţiona pregătirea. Astăzi, el preferă să trăiască relativ izolat, cufundat în munca sa de laborator. El are un sistem imunitar scăzut, fapt care reprezintă o problemă obişnuită a clienţilor cu suflet hibrid. Aceşti oameni sunt influenţaţi negativ de faptul că au prea puţină experienţă cu corpul uman, acumulând din existenţele lor extraterestre anterioare prea multe amprente incompatibile cu acesta. Aşa cum am mai menţionat, unui suflet hibrid îi pot fi necesare multe generaţii de încarnări în trupuri umane până ce memoria lor se va curăţa complet de tiparele energiei din corpul lor anterior.

Am început şedinţa noastră în modul meu obişnuit, regresându-l pe Kanno până în timpul în care se afla în pântecele mamei sale. Acesta este un loc potrivit pentru un regresionist spiritual de a începe să ia contact cu sufletul clientului. În timp ce se afla în mama sa, subiectul meu a declarat că era agitat în legătură cu viitoarea naştere, din cauza unei vieţi anterioare petrecute pe Pământ, cu trei sute de ani în urmă, în India. Am continuat regresia până la moartea lui Kanno din viaţa petrecută în India şi am trecut în lumea spiritelor. Voi reda dialogul cu Kanno din momentul în care acesta se întâlneşte cu ghida sa, Phinus.

Dr. N: Ce îţi spune Phinus?

S.: Ea îmi zice: „Bine ai venit înapoi, ţi-a plăcut aventura?”.

Dr. N: Şi care este răspunsul tău?

S.: Chiar trebuia să fie atât de groaznică?

Dr. N: Este de acord cu aprecierea ta despre viaţa din India?

S.: Phinus îmi aminteşte că m-am oferit voluntar să am o viaţă dificilă încă de la început pe Pământ, pentru că am vrut să primesc impactul maxim al

unei planete tulburate. Eram cel mai sărac dintre săraci în India şi locuiam în mizerie.

Dr. N: Chiar ai vrut să suferi atât de mult în prima ta viaţă?

S.: Această viaţă a fost groaznică şi nu m-am descurcat bine. Când o familie fără copii mi-a luat fata, împotriva voinţei mele, pentru a-l plăti pe proprietarul colibei în care trăiam, am devenit atât de înnebunit că nu am mai ştiut de mine (Kanno se smuceşte pe scaunul său şi retrăieşte cu emoţie acele momente). CE FEL DE PLANETĂ ESTE ASTA? OAMENI VÂNZÂND COPII!

Dr. N: (până în acest moment nu ştiam încă despre originile hibride ale lui Kanno şi am făcut o presupunere greşită) Se pare că a fost o primă încarnare foarte dificilă pe Pământ, pentru un suflet nou.

S.: Cine a spus că eram un suflet nou?

Dr. N: Scuză-mă, Kanno. Am presupus că acum eşti doar la a doua reîncarnare a ta pe Pământ.

S.: Este adevărat, dar sunt din altă dimensiune.

Dr. N: (surprins) A, atunci ce poţi să-mi mai spui despre această dimensiune?

S.: Nu aveam lumi fizice aşa cum aveţi voi în această dimensiune. Încarnările mele se petreceau într-o lume mentală.

Dr. N: Cum arătai în acea lume?

S.: Aveam un trup alungit, plutitor, ca un burete, fără structură scheletică. Eram mai degrabă o formă transparentă de lumină argintie.

Dr. N: Preferai un anumit gen?

S.: Toţi eram hermafrodiţi.

Dr. N: Kanno, te rog, explică-mi care e diferenţa dintre a călători din lumea spiritelor către dimensiunea ta originară, în comparaţie cu a veni în universul nostru.

S.: În dimensiunea mea, mişcarea este ca o trecere printre filamente de lumină uşoare şi translucide. Venirea în universul vostru este o înaintare dificilă printr-o ceaţă groasă şi grea.

Dr. N: Şi cum a fost, comparativ cu viaţa din lumea din care provii, prima ta venire pe Pământ?

S.: Ca şi când aş fi avut beton în picioare. Primul lucru pe care îl observi este greutatea energiei dense de aici în comparaţie cu energia dintr-o lume mentală, (pauză) Nu este numai grea – este aspră... severă... Am fost foarte zdruncinat în acea viaţă din India.

Dr. N: Te-ai aclimatizat acum?

S.: (fără încredere) într-o oarecare măsură. Este încă destul de dificil...

Dr. N: Văd. Kanno, care este cel mai supărător aspect al creierului uman pentru tine?

S.: (brusc) A – comportamentul impulsiv – reacţia fizică spre lucruri – fără gândire analitică. Există un pericol în asocierea cu un soi rău de oameni, prea... înşelător... Nu mă pot descurca cu aceste lucruri.

Dr. N: (Kanno transpiră abundent şi îl liniştesc puţin înainte de a continua) Vorbeşte-mi despre lumea ta mentală. are o denumire?

S.: (pauză) Este un sunet pe care nu-l pot reproduce cu vocea mea (începe să-şi amintească). Plutim într-o mare de curenţi mentali blânzi..uşori... jucăuşi...atât de diferit faţă de Pământ.

Dr. N: Atunci, de ce ai venit aici?

S.: (cu un oftat adânc) Mă pregătesc să devin un profesor -Explorator. Majoritatea colegilor mei se mulţumesc să-şi limiteze eforturile la o singură dimensiune. În cele din urmă, i-am spus ghidei mele, Phinus, că doresc o experienţă mai largă, cu o lume grea, într-o zonă de existenţă complet diferită. Ea mi-a spus că a avut cândva un coleg senior, care i-a recomandat o altă dimensiune, cu o lume fizică intensă, ce avea reputaţia de a produce suflete pătrunzătoare, viguroase (râzând) – dacă reuşeşti să supravieţuieşti lecţiilor. Era Pământul.

Dr. N: Ai avut impresia că aveai şi alte oportunităţi?

S.: (ridicând din umeri) Ghizii nu-ţi dau prea multe variante în astfel de situaţii. Phinus mi-a spus că, atunci când îmi voi fi îndeplinit treaba pe Pământ, voi fi întărit într-un fel în care prietenii mei, care au refuzat asemenea misiuni, nu vor fi. Mi-a spus că Pământul va fi totuşi destul de interesant şi astfel am acceptat.

Dr. N: Te-a însoţit vreunul dintre prietenii tăi în această dimensiune?

S.: Nu, am fost singurul care s-a încumetat să vină şi aproape că am refuzat să mă reîntorc în acesta viaţă. Colegii mei cred că sunt foarte curajos. Ei ştiu că, dacă reuşesc, voi fi cu adevărat un călător.

Dr. N: Hai să vorbim despre călătorii, Kanno. În calitatea ta de călător interdimensional, ştii, probabil, dacă există un număr finit de dimensiuni în jurul universului nostru fizic.

S.: (sec) Nu ştiu.

Dr. N: (cu precauţie) Păi, dimensiunea ta este lângă a noastră?

S.: Nu, trebuie să mai trec prin alte trei dimensiuni pentru a ajunge aici.

Dr. N: Kanno, ne-ar fi de ajutor dacă ai încerca să-mi descrii ce vezi în timp ce treci prin aceste dimensiuni în călătoriile tale.

S.: Prima dimensiune este o sferă plină de culori şi explozii violente de lumină, sunet şi energie... Cred că este încă în curs de formare. Următoarea este neagră şi goală – noi îi spunem sfera nefolosită. Apoi este o dimensiune frumoasă care are atât o lume fizică, cât şi una mentală, ambele fiind compuse din emoţii blânde, elemente tandre şi gânduri pătrunzătoare. Această

dimensiune este superioară dimensiunii mele originare, ca şi universului vostru.

Dr. N: Acum este şi universul tău, Kanno. Spune-mi, călătoria prin toate cele patru dimensiuni durează mult?

S.: Nu, ajungem repede – ca particulele de aer care trec printr-un filtru.

Dr. N: Îmi poţi da o idee despre cum sunt aceste dimensiuni proiectate din punct de vedere al structurii comparativ cu lumea spiritelor? Ai descris aceste dimensiuni ca pe nişte sfere. Hai să începem cu asta.

S.: (pauză lungă) Nu-ţi pot spune prea multe. Totul este., într-un cerc, în jurul centrului care este lumea spiritelor. Fiecare din aceste universuri îmi pare ca o sferă de legătură cu următoarea, ca verigile unui lanţ.

Dr. N: (după ce am eşuat în a obţine mai multe informaţii) Cum te descurci acum în universul nostru, Kanno?

S.: (frecându-şi fruntea) Mai bine. Învăţ să-mi eliberez energia în şuvoaie pozitive, regulate, fără a-mi seca rezerva. Îmi e de ajutor să stau departe de oameni în anumite perioade. Estimez că o îmbunătăţire vizibilă se va face simţită abia după câteva vieţi, dar aştept cu nerăbdare să-mi desăvârşesc încarnările pe Pământ.

Înainte de a părăsi domeniul Sufletului Explorator, ar trebui să adaug că acest gen de instruire implică unele informaţii despre textura energiei inteligente. Sunt frustrat de neputinţa de a descoperi mai multe despre proprietăţile acestei energii în mişcare din lumile mentale. Unele informaţii îmi parvin de la acele suflete care au avut experienţe în lumile fizice care sunt, de asemenea, considerate mentale, după cum demonstrează următorul citat:

Am vizitat lumea gazoasă şi vulcanică a Crionului, pentru a învăţa prin asimilare. Este o lume mentală, dar care are caracteristici fizice în exterior. Grupul nostru de Exploratori pluteşte ca nişte picături de energie fluidă într-o mare de substanţe gazoase. Suntem metamorfici şi ne putem schimba forma în cea a micilor fiinţe a căror viaţă este centrată în jurul gândirii pure. Aici există o uniformitate vibraţională absolută, spre deosebire de Pământ.

Călătorii interdimensionali spun că mişcările lor par a fi atât înăuntrul, cât şi în afara sferelor legate de zone care sunt deschise şi închise de acordurile vibraţionale convergente. Sufletele care se pregătesc să devină Exploratori trebuie să-şi însuşească această îndemânare. Din declaraţiile pe care le-am auzit, călătorii interdimensionali trebuie, de asemenea, să înveţe limitele de suprafaţă ale zonelor care leagă universurile, precum excursioniştii care localizează potecile dintre şirurile de munţi. Sufletele vorbesc despre puncte, linii şi suprafeţe în multispaţiu care indică structuri solide mai mari, cel puţin în

cazul universurilor fizice. Aş fi crezut că dimensiunile cu un design geometric au nevoie de un hiperspaţiu spre a le susţine. Totuşi, Sufletele Exploratoare călătoresc atât de repede într-un fel de hiperspaţiu, încât îmi pare că esenţa vitezei, a timpului şi direcţia călătoriei nu prea sunt definitive. Instruirea pentru a deveni un Explorator trebuie să fie cu adevărat formidabilă, aşa cum indică acest citat al unei cliente care călătoreşte prin cinci dimensiuni între vieţile ei:

Aceste dimensiuni sunt legate una de cealaltă, astfel încât nu simt nici un fel de graniţe, exceptând două elemente, sunetul şi culoarea. În ceea ce priveşte sunetul, trebuie să învăţ să-mi acordez energia cu frecvenţa vibraţională a fiecărei dimensiuni, iar unele sunt atât de complexe, încât nu pot încă să merg acolo, în ceea ce priveşte culorile, cele purpurii, albastre, galbene, roşii şi albe sunt expresii ale luminii şi ale densităţi particulelor de energie din dimensiunile prin care călătoresc.

9

INELUL DESTINULUI

Camera Ecranelor în care vizualizăm vieţile viitoare

Locul menit alegerii vieţilor viitoare este văzut ca o sferă ce conţine câmpuri de forţe foarte concentrate ale unor ecrane incandescente de energie. După cum am menţionat în secţiunea dedicată bibliotecilor spirituale, locul menit alegerii vieţii este caracterizat drept inelul destinului, unde ne vedem pentru prima dată viitorul trup. Mulţi subiecţi percep acest inel al destinului ca pe un teatru circular, în formă de cupolă, prevăzut cu nişte ecrane panoramice, ce se întind de la tavan până la pardoseală, şi care îi înconjoară complet pe cei aflaţi într-o zonă umbrită. Unii oameni văd aceste ecrane ca fiind dispuse în două sau trei părţi, în timp ce ei sunt aşezaţi sau stau în picioare pe o platformă înălţată. De pe această platformă de observaţie, sufletele se pot uita în sus, în faţă sau în jos la aceste ecrane, care sunt uriaşe în comparaţie cu cele văzute în alte centre de instruire din lumea spiritelor. Inelul afişează scene cu evenimentele viitoare ale oamenilor cu care sufletul se va întâlni în viitoarea viaţă. Unii clienţi au afirmat că fiecare ecran reflectă scene din copilăria, adolescenţa, maturitatea şi bătrâneţea trupurilor pe care ei le trec în revistă, în vreme ce alţii spun că toate ecranele arată aceeaşi scenă în acelaşi timp.

Întreaga structură spirituală a camerei ecranelor este menită să dea privitorului posibilitatea de a observa sau de a participa la acţiune, aşa cum se

întâmplă şi în biblioteci. Am impresia că mai mulţi oameni aleg să intre în ecranele inelului în timpul alegerii vieţii, decât în cele din celelalte centre de instruire. Ei vor, de fapt, să experimenteze frânturi ale evenimentelor viitoare din anumite trupuri înainte de a lua o decizie definitivă. Preferinţa de a intra într-o scenă sau de a o observa doar este lăsată întotdeauna la latitudinea respectivului suflet. Ca şi consolele mai mici, inelul are ceva ce se aseamănă cu un tablou de comandă pentru monitorizarea acţiunii. Oamenii numesc această procedură scanarea axelor timpului şi cei mai avansaţi îmi spun că pot controla ordinea evenimentelor reprezentate în faţa lor prin puterea minţii. Secvenţele evenimentelor pot fi oprite asupra acelor părţi ale viitoarei vieţi pe care sufletele doresc să le aprofundeze.

Nu pot insista prea mult asupra faptului că toţi subiecţii mei au senzaţia că ceea ce văd ei a fost prezentat în folosul lor şi că au mai puţin control asupra a ceea ce li se înfăţişează decât, să zicem, în bibliotecă. Mai mult decât atât, am impresia că în timp ce îşi urmăresc viitorul, ei văd mai degrabă părţile de început ale vieţii. Acest lucru se întâmplă, probabil din cauză că relatările clienţilor mei sunt influenţate de faptul că respectivii ani au fost parcurşi deja de aceştia până la întâlnirea mea cu ei. Poate că cel mai adesea fragmentele dintr-o viaţă nouă care sunt văzute în Inel sunt situate între vârsta de opt şi douăzeci de ani, când deja încep să se contureze deciziile majore ale vieţii. Mulţi oameni îmi relatează că anumiţi ani le sunt arătaţi în detaliu, în vreme ce alte părţi ale vieţii lor viitoare sunt lăsate cu totul la o parte. Tablourile de comandă par să nu fie de nici un folos aici, însă acest aspect nu îi deranjează niciodată pe subiecţii mei. Cred că actuala lor amnezie joacă, la rândul său, un rol în această situaţie. Iată ce mi-a explicat un client în vârstă de patruzeci şi nouă de ani: „Mi s-a arătat trupul meu actual, la vârstele de patru, şaisprezece şi douăzeci şi opt de ani, dar cred că acum nu pot vedea ce mi s-a mai arătat după aceea, pentru că am un blocaj”.

În timpul vizionării, ecranele capătă o mişcare de flux şi reflux, asemeni unui film lichid. O femeie a folosit o metaforă potrivită pentru a-şi reprezenta sentimentele referitoare la această experienţă spunând:

Când ecranul se activează, el se aseamănă cu un acvariu tridimensional subacvatic. Atunci când privesc o viaţă, e ca şi cum aş respira adânc şi m-aş scufunda. Oamenii, locurile, evenimentele – totul pluteşte în faţa ochilor tăi într-o secundă, ca şi cum te-ai îneca. Apoi te întorci la suprafaţă. Atunci când selectezi o scenă din viaţa care ţi-a fost arătată, totul durează doar atât cât o persoană poate rezista sub apă.

În mai multe feluri, descoperirea amintirilor subiecţilor mei despre ultimele lor experienţe trăite în camera de selecţie a vieţii şi interpretările pe

care le dau aceştia unei posibilităţi sau alteia de alegere a unui trup reprezintă unul dintre cele mai terapeutice şi mai informative aspecte ale şedinţelor mele de hipnoză. Activitatea mea clinică este mult sporită atunci când un client se reîntoarce la Inel, datorită vieţii sale actuale. Oferind cititorului o imagine mai completă asupra acestui proces, sper să aduc mai multă apreciere pentru importanţa fiecărei vieţi pe care o alegem din ciclul existenţei noastre.

Acest capitol continuă cu o ultimă specializare pe care o pot îmbrăţişa sufletele – e vorba de maeştrii timpului, coordonatorii angajaţi în axele timpului – trecute, prezente şi viitoare ale oamenilor şi ale evenimentelor. Maeştrii timpului sunt experţii înalt specializaţi ce dau impresia că, de fapt, conduc reprezentaţia noastră teatrală. Aceste suflete înalt specializate fac parte din categoria planificatorilor, ce include ghizii, arhivarii şi membrii consiliului, ai căror reprezentanţi sunt implicaţi în planificarea viitorului nostru.

Un procent ridicat al subiecţilor mei nu văd niciodată aceşti maeştri ai timpului în camera ecranelor. Unii dintre clienţi simt că sunt singuri în Inel, cu excepţia unui proiecţionist. Alţii vor intra în Inel însoţiţi de un ghid personal sau, probabil, de un Bătrân, care sunt singurii sfătuitori în măsură să-i ajute în timpul alegerii vieţii. Multe suflete şi-au organizat deja gândurile cu privire la următoarea reîncarnare în funcţie de actuala lor condiţie. Ghizii noştri şi membrii consiliului ne-au ajutat să ne aprofundam aceste gânduri, prin întrebări referitoare la cum credem că ar trebui să se desfăşoare viitoarea noastră viaţă şi despre tipul de fiinţă umană care ni s-ar potrivi cel mai bine. Cu toate acestea, nu suntem cu adevărat pregătiţi pentru alegerile ce urmează a ne fi oferite imediat ce intrăm în camera selecţiilor. Aici e vorba de un soi de miracol şi chiar de o formă de aprehensiune, în ceea ce priveşte situaţia unui suflet obişnuit.

Maeştrii timpului din Inel par să fie figurile din umbră pe care le pot consulta ghizii care ne însoţesc în zonele menite vizionării. Chiar dacă îi zăresc, clienţii mei nu par a fi înclinaţi să discute cu ei în timpul observaţiilor. Iată de ce următorul meu caz este unul atipic.

Cazul 62

Dr. N: Dă-mi, te rog, o idee despre ce se petrece când intri în sfera selecţiei vieţii.

S.: Aici sunt două fiinţe ce vin pentru a lucra cu ghidul meu, Fyum. El pare să le cunoască bine.

Dr. N: Le vezi întotdeauna aici, înaintea unei vieţi noi?

S.: Nu, numai când următoarea viaţă va fi una deosebit de dificilă... ceea ce înseamnă că îmi sunt oferite o serie de trupuri dificile.

Dr. N: Vrei să spui că vei avea de-a face cu nişte corpuri dificile sau că-ţi sunt prezentate spre alegere multe trupuri?

S.: Mmm...de obicei mi se prezintă spre alegere numai câteva trupuri şi în acest fel îmi este mai uşor.

Dr. N: Cunoşti numele acestor doi specialişti care vorbesc cu Fyum?

S.: (sare de pe scaun) Niciodată! Asta chiar nu e un lucru pe care ar trebui să-l ştiu. Nu există... vreo familiaritate între mine şi aceşti maeştri ai timpului..de aceea Fyum e alături de mine.

Dr. N: Înţeleg. Spune-mi, te rog, cât mai multe despre cum arată.

S.: (mai relaxat) Bine. Primul are o înfăţişare masculină şi e riguros în ţinută şi comportament. Ştiu că doreşte să aleg un anumit trup – acela ce se va dovedi cel mai folositor. Acest corp îmi va da posibilitatea de a câştiga maximum de experienţă în viaţa mea viitoare.

Dr. N: Oh..din câte am auzit, conducătorii Inelului sunt, mai curând, fiinţe tăcute, modeste.

S.: Da...c adevărat, dar în timpul alegerii există întotdeauna un trup pe care planificatorii îl preferă. Acest corp are parte de o prezentare deosebită, (pauză) Cu toţii ştiu că este pentru prima dată că văd aceste posibilităţi de alegere – şi ei vor ca alegerea mea să fie fructuoasă.

Dr. N: Aşa am auzit şi eu. Ce poţi să-mi zici despre al dodea specialist?

S.: (zâmbind) Ea este feminină şi maleabilă. Mai flexibilă. Ea vrea ca eu să aleg trupul în care îmi va fi cel mai bine. Ea înclină spre moderaţie şi, întorcându-se spre primul specialist, îi spune că am destul timp la dispoziţie pentru a-mi însuşi lecţiile. Am sentimentul că existenţa acestor două poziţii diferite nu este întâmplătoare, fiind gândită a fi spre folosul meu.

Dr. N: Adică ceva asemănător practicilor de interogatoriu ale poliţiei, alternarea unui poliţist amabil cu unul mai dur?

S.: (râde) Mda, poate că da, aşa că am un avocat în ambele tabere, Fyum fiind adeptul căii de mijloc.

Dr. N: Aşadar, Fyum e un fel de arbitru?

S.: Mmm...nu chiar. Fyum nu e nici indulgent, nici sever când deliberez pe marginea alegerii mele. Mi s-a spus foarte clar că decizia de a opta pentru un trup sau altul este în totalitate a mea, pentru că eu va trebui să trăiesc cu acel trup (izbucneşte în râs). Hei, am făcut un calambur!

Dr. N: Da, aşa e. Noi chiar trebuie să trăim cu trupurile pe care ni le-am ales. De ce nu-mi explici, înainte de a continua, cum a mers cu alegerea corpului pe care l-ai avut în viaţa trecută?

S.: În ultima mea viaţă am ales un drum dificil, optând pentru trupul unei femei care a murit după numai doi ani de căsnicie. Soţul meu din acea viaţă avea nevoie să simtă ce înseamnă pierderea cuiva foarte drag, din cauza unor datorii karmice din viaţa sa anterioară.

Dr. N: Aşadar, exista o probabilitate semnificativă ca acest trup să moară de tânăr. Întrebarea centrală era dacă vei fi ales sau nu.

S.: Da, despre asta era vorba.

Dr. N: Bine, continuă, te rog, şi povesteşte-mi împrejurările morţii tale din acea viaţă.

S.: În camera ecranelor am văzut că aveam trei posibilităţi de alegere a morţii. Toate se petreceau în limitele unei perioade a vieţii mele petrecute la o fermă de lângă Amarillo, Texas. Puteam muri repede, fiind împuşcată din greşeală în urma unei încăierări dintre doi beţivi. Puteam, de asemenea, să optez pentru o moarte mai lentă, provocată de o căzătură de pe cal. Şi, în fine, puteam alege să mor înecându-mă într-un râu.

Dr. N: Exista şi vreo şansă să rămâi în viaţă?

S.: (pauză) Una foarte mică, dar care ar fi compromis scopul pentru care alesesem acel trup.

Dr. N: Care era acela?

S.: Sufletul meu pereche şi cu mine am ales să fim soţ şi soţie în acea viaţă, pentru că el avea nevoie de o lecţie. Am refuzat celelalte oferte de corpuri, pentru că doream să-l ajut.

Dr. N: Spune-mi la ce te-ai gândit când ai văzut în camera ecranelor aceste trei posibilităţi în care puteai muri?

S.: Am ales, în mod firesc, să mor împuşcată. Modalitatea în care muream era mai puţin importantă, ceea ce avea cu adevărat importanţă era că aveam să mor tânără.

Cititorul poate fi mirat de legăturile existente între legile karmice şi posibilităţile şi probabilităţile vieţii viitoare. Karma nu se referă numai la actele noastre, e şi interioară, reflectându-ne gândurile, sentimentele şi impulsurile – toate legate de cauze şi efecte. Karma nu înseamnă numai ce anume facem efectiv celorlalţi, ci şi ceea ce avem de gând să facem. În timp ce axa timpului pentru femeia din Amarillo conţinea o mare probabilitate de a fi una scurtă, moartea ei timpurie nu era bătută în cuie. Una dintre variabilele din acest caz era tipul sufletului ce avea să ocupe respectivul trup. Chiar şi în ceea ce priveşte sufletul ce a ales să se încarneze în acel corp există anumite elemente ale liberului arbitru ce trebuie luate în seamă. Am aflat că nu era stabilit într-un procent de 100% ca această tânără femeie să moară împuşcată în Amarillo. Când am întrebat-o dacă exista posibilitatea de a nu merge în Amarillo în acea zi, ea mi-a răspuns: „Da, dar ceva m-a împins să mă duc în oraş chiar în acel moment, deşi în mod normal nu m-aş fi dus dacă nu aveam treabă acolo”. Un alt suflet n-ar fi plecat în ultimul moment dacă n-ar fi ştiut de ce anume o face.

Axele de timp şi alegerea trupurilor

Deşi timpul nu are mare relevanţă în afara universului nostru fizic, ne vedem pe noi înşine, precum şi tot ce ne înconjoară, îmbătrânind zilnic. Trăim pe o planetă ce gravitează în jurul unei stele, care, de asemenea, îmbătrâneşte constant, în timp cronologic.

Ciclul vieţii implică trecerea timpului şi axele de timp ale realităţii noastre dimensionale par să fie influenţate de fiinţele avansate ce permit sufletelor ce se reîncarnează să studieze trecutul şi să vadă în viitor. În bibliotecile spirituale, ca şi în celelalte centre de învăţare, avem posibilitatea de a urmări alte acţiuni posibile pentru care am fi putut opta în vieţile noastre anterioare, pentru a vedea „ce ar fi fost dacă” am fi ales altfel. Potrivit doctrinei liberului arbitru, evenimentele din trecut nu au fost inevitabile, cel puţin din punct de vedere al acţiunilor noastre din cadrul acelor evenimente. Destinul nu hotărăşte că o anumită situaţie trebuie să se petreacă într-un anume fel. Nu suntem marionete. În universul nostru, când trecutul s-a încheiat, aceste evenimente şi oamenii implicaţi devin eterni şi sunt păstraţi pentru totdeauna în bibliotecile spirituale. Cum trecutul, prezentul şi viitorul în timp cronologic reprezintă timpul *acum* în lumea spiritelor, cum este, oare, perceput timpul viitor în Inelul menit alegerii vieţii?

În capitolul 5, după cazul 30, am admis că există numeroase posibilităţi ca acelaşi eveniment să se producă în universuri paralele. Aplicarea acestei ipoteze universurilor fizice înseamnă că e posibil să fie duplicate şi planetele, cum ar fi de exemplu Pământul, în cadrele aceluiaşi timp, acestea existând simultan, ca unde mobile de energie luminoasă. Universurile pot fi paralele, realităţile pot coexista în aceeaşi dimensiune sau alt mod, dincolo de înţelegerea noastră. Însă cei care studiază Pământul urmăresc, opresc sau deplasează înainte şi înapoi timpul şi evenimentele din realitatea adevărată a lumii spiritelor, indiferent de dispunerea spaţială. Liniile principale, pe care le numesc linii de bază, sunt probabilităţile evenimentelor viitoare din anumite trupuri, ce ne sunt prezentate ca posibilităţi în timp ce vizualizăm Inelul destinului.

Undele evenimentelor trecute dăinuie pentru totdeauna, ca de exemplu în bibliotecile spirituale, dar dacă prezentul şi viitorul coexistă, de asemenea, în timpul de acum, cum ar putea fi schimbat viitorul când nu există trecut? Să fie, oare, acesta un paradox indisolubil? În sfera mecanicii cuantice, particulele de lumină par să dispară într-un anumit punct şi să reapară instantaneu în alt loc. Dacă fiecare eveniment temporal există de-a lungul unor unde de probabilităţi şi posibilităţi, e oare posibil ca unui eveniment trecut să i se dea anumite proprietăţi eterne, în timp ce evenimentele viitoare să fie încă fluide şi deschise pentru schimbări? Am un sentiment puternic că răspunsul e da.

Şi totuşi, după ani în care am ascultat oameni care mi-au vorbit despre alegerile lor de viaţă, nu cred că alternativele viitoare ar fi în număr nelimitat.

Nu e nevoie ca alegerile noastre din viaţă să fie infinite. Trebuie numai ca aceste posibilităţi să fie suficient de variate, pentru ca să învăţăm din lecţiile lor. De exemplu, în cazul 29, Amy mi-a arătat că, din câte observase în timpul revederii vieţii ei trecute în bibliotecă, alegerile sale alternative la sinucidere începuseră după un timp să dispară din gama sa de posibilităţi.

Cei care se ocupă cu problema ipotezelor de tipul lui „ce-ar fi fost dacă” din vieţile noastre sunt planificatorii. Evenimentele care nu au avut încă loc în marea schemă a lucrurilor sunt cunoscute de către Maeştrii Timpului şi de alţii pentru potenţialul lor mai mare sau mai mic de a se întâmpla. Când ne aflăm în Inel, nu ne limităm doar la a studia axele alternative de timp ale evenimentelor viitoare. Mai curând examinăm trupurile alternative care ne sunt oferite şi care vor lua parte la evenimentele respective. Aceste corpuri se vor naşte în aceleaşi cadre de timp. A urmări cea mai probabilă serie de evenimente legate de acele trupuri pe care le studiem este ca şi cum am vedea câteva scene promoţionale dintr-un film ce va fi lansat în curând.

Unele suflete se simt ca şi când ar juca o partidă de şah şi n-ar şti încă toate mutările posibile pe care le pot face ca să ajungă la un final dorit, căci ele nu văd decât scenele pe care Maeştrii Timpului vor să li le prezinte. de obicei, sufletele văd numai părţi dintr-o viaţă viitoare, care se găsesc pe o linie de bază, sau Linia Inelului, cum o numesc unii clienţi. Linia Inelului reprezintă cursul cu cea mai mare probabilitate al unei vieţi, pentru fiecare corp examinat. Sufletul care se pregăteşte pentru încarnare ştie doar acea unică mutare de şah, orice infimă schimbare a jocului putând schimba rezultatul. Mă intrigă faptul că în majoritatea cazurilor, sufletelor nu li se arată în profunzime viitoarele rezultate probabile. Ele ştiu că sunt multe alte mutări posibile pe tabla de şah a vieţii, ce se poate schimba în orice moment al jocului. Sincer să fiu, tocmai acest lucru face jocul mai interesant pentru cele mai multe suflete. Schimbările din viaţă depind de liberul nostru arbitru ce înclină spre o anumită acţiune. Această cauzalitate este o parte a legilor karmice. Karma este o oportunitate, dar cerc tărie de caracter şi rezistenţă, pentru că jocul va cunoaşte, pe lângă victoriile personale, atât reculuri, cât şi pierderi.

Subiecţii mei mi-au prezentat întotdeauna cu consecvenţă ceea ce se petrece în camera ecranelor. Relatările lor despre ce văd acolo te pun în încurcătură. Şi totuşi, cât timp sunt încă în Inel, oamenii nu pot vedea evenimentele din viitor, care s-ar petrece dincolo de viaţa imediat următoare a trupurilor care le sunt prezentate. Sigur că acest lucru ar putea umbri cumva modul în care sufletele îşi văd prezentate vieţile. Luându-mă şi eu după această practică din lumea spiritelor, prefer să nu lucrez cu tehnici de progresie în hipnoză, exceptând cazul camerelor ecranelor din lumea spiritelor.

Uneori, în legătură cu alt subiect discutat în afara Inelului, câte un client are scurte imagini ale scenelor în care. participă într-un eveniment viitor, cum

ar fi existenţa pe o navă spaţială. de obicei, nu forţez în acest punct pentru a afla mai multe. De altfel, aceste rememorări fulgerătoare ale existenţelor viitoare sunt schimbătoare şi inconstante, de vreme ce oamenii pot urmări numai o posibilitate care s-ar putea schimba, când va veni, efectiv, timpul, ca urmare a unei serii întregi de împrejurări noi şi de hotărâri bazate pe axele temporale ale istoriei ce conduc la respectivele evenimente.

Camerele ecranelor sunt folositoare pentru acele suflete care au rezerve în a accepta un contract pentru viaţa viitoare. În cazul multora, dacă pot observa anumite aspecte ale viitorului, devin mai încrezătoare. Totuşi, unele suflete mai temătoare au spus că au refuzat să intre prin ecrane direct în trupurile de probă, de teamă că ar putea să-şi piardă firea şi n-ar mai accepta un contract de viaţă dificil. Sufletele mai întreprinzătoare cred că aceste camere ale ecranelor sunt proiectate tocmai ca să le stimuleze reacţiile opuse, pentru că acolo există posibilitatea de a încerca apa înainte de a sări.

Un exemplu elocvent al unui suflet care se pregăteşte pentru o grea încercare este alegerea unui trup de homosexual. Cum predispoziţia de a fi homosexual sau lesbiană este esenţialmente biologică şi nu rezultatul unei acumulări sociale sau a mediului, sufletele aleg aceste corpuri din două motive principale. Cum am spus şi mai înainte, multe suflete aflate la nivelele I şi II aleg cam în 75% din cazuri trupuri de un anumit gen, pentru că se simt mai bine să fie numai bărbat sau doar femeie. Cred că subiecţii mei homosexuali şi lesbiene au început procesul de a-şi schimba genul în vieţile lor şi asta reflectă un suflet mai dezvoltat. Alegerea de a fi homosexual sau lesbiană este un mijloc de a trăi această tranziţie într-o anumită viaţă. Astfel, actualul lor gen s-ar putea să nu le fie atât de familiar ca genul celălalt, cum unii bărbaţi de orientare homosexuală au sentimentul că, de fapt, trăiesc într-un trup de femeie. Al doilea, şi de departe cel mai important factor, este următorul: sufletele care aleg o orientare homosexuală sau lesbiană înaintea vieţii pe care o trăiesc acum aleg în mod deliberat să trăiască într-o societate care are prejudecăţi vis-a-vis de modul lor de viaţă. Clienţii mei homosexuali şi lesbiene nu sunt, de obicei, suflete tinere şi neexperimentate. Dacă orientarea lor este declarată deschis, înseamnă că aceşti oameni au decis să trăiască o viaţă în care vor înota împotriva curentului, într-o civilizaţie cu stereotipuri rigide în ceea ce priveşte orientarea sexuală. Ei trebuie să încerce să se ridice deasupra injuriilor publice, pentru a-şi dobândi stima de sine şi propria identitate. Este un lucru care cerc îndrăzneală şi hotărâre, pe care pot să-l observ când îi conduc pe clienţii mei înapoi la momentul în care au luat această decizie în camera de alegere a vieţii.

Voi oferi un exemplu în acest sens: am avut cândva un client homosexual care fusese într-o viaţă anterioară împărăteasă în China. După o lungă aşteptare, iată-l la prima încarnare după acea viaţă de lux şi putere. Acest

suflet, cunoscut sub numele de Jamona, povestea că viaţa în care fusese încarnat în acea împărătească a fost una de lux şi de mărire. Împărăteasa era de o frumuseţe răpitoare, purta bijuterii preţioase şi era aşteptată de supuşi în patru labe, după cum se cuvenea rangului ei. Trăia o viaţă în care nu-şi refuza nici o plăcere, dar nici nu avea încredere în nimeni din jurul ci, din cauza intrigilor de la curte şi a supuşilor săi linguşitori. Chiar înaintea vieţii actuale, în camera de alegere a vieţii se aflau trei trupuri. Iată ce mi-a spus clientul meu în legătură cu decizia sa:

Dintre cele trei trupuri, două erau de femei şi unul al unui bărbat frumos care, după câte mi s-a zis: „era feminin pe dinăuntru". Una dintre femei era foarte slabă, cu un aspect aproape fragil, care urma să trăiască viaţa liniştită a unei soţii şi mame devotate. Cealaltă femeie arăta şic, oarecum ostentativă, destinată să fie o femeie poate prea prezentă în societate, dar care, din punct de vedere emoţional, era rece. Am ales bărbatul, pentru că urma să mă confrunt cu o viaţă de homosexual. Ştiam că dacă voi depăşi oprobriul societăţii, această încercare mă va ajuta să-mi răscumpăr viaţa de împărăteasă adulată.

Aceste alegeri erau legate de dispunerea obişnuită a alegerilor de viaţă ale clientului meu. Doamna de societate ar fi fost doar o prelungire a vieţii anterioare a clientului meu, ca o figură publică, invidiată şi preocupată numai de ca însăşi. Gospodina nu s-ar fi dovedit o variantă rea. Era o cale de mijloc, prin care Jamona ar fi putut învăţa umilinţa şi acceptarea încercărilor vieţii în condiţii din cele mai grele. Chiar şi aşa însă, Jamona ar fi fost tot femeie, ori ea vroia o pauză în acest lung lanţ de existenţe în trupuri femeieşti.

Alegerea vieţii unui bărbat homosexual era, după părerea ci, cea mai dificilă posibilitate, deşi din punct de vedere financiar ar fi dus-o mult mai bine decât o ca gospodină strâmtorată. Nu suntem sfătuiţi în timpul acestor alegeri, dar sufletele mai bătrâne cunosc că de multe ori există câte o alegere tentantă, care nu ne-ar pune prea mult la încercare. Jamona ştia că aceasta ar fi fost femeia de societate. Clientul meu nu a făcut alegerea sa întrucât ar fi fost împins de cineva, ci pentru că încercarea unei vieţi de orientare homosexuală era în mod evident cea mai dificilă. Mi-a spus: „Au fost mulţi oameni în viaţa mea care m-au tratat cu dezgust şi chiar cu silă. Aveam nevoie să experimentez această discriminare – să mă simt nesigur şi vulnerabil."

Am observat un lucru şi anume că, la alegerea trupurilor, sufletele mai avansate pot face comparaţii de mare profunzime între corpurile care le sunt oferite, în perioadele de timp prezentate, în acelaşi timp însă, sufletele mai puţin avansate acceptă trupul pe care ştiu că ar trebui să-l aleagă, pentru ca acţiunea să se desfăşoare cel mai bine. Ei au mai multă încredere în procesul

de selecţie decât în ei înşişi. Unul dintre clienţi mi-a spus: „Pentru mine, primirea unui nou trup este ca şi cum aş proba un costum nou de haine de pe raft; vrei să-l cumperi, dar speri că nu va trebui să-i faci modificări.”

Maeştrii Timpului

O dată la câţiva ani îmi este dat să întâlnesc un suflet ce se pregăteşte să devină Maestru al Timpului. Când recunosc unul, ştiu că am găsit o resursă ce merită a fi preţuită. Cum mai există şi alte specializări asociate cu axele timpului, trebuie să mă feresc să fac presupuneri pripite în timpul şedinţelor de hipnoză. De exemplu, sufletele arhivari ajută sufletele în căutările pe care acestea din urmă le fac cu privire la evenimentele lor trecute şi la axele de timp alternative ale acestor evenimente. Astfel, ele funcţionează mai mult ca nişte istorici şi nişte cronicari decât ca maeştri ai timpului care urmăresc axele de timp ale viitorului imediat pentru corpurile în studiu în camera de selecţie a vieţii. Ca şi la celelalte specializări ale sufletelor, sunt sigur că avem de-a face şi în acest caz cu o suprapunere, mulţi maeştri lucrând pe axele de timp ale sufletelor care au nevoie de serviciile lor. Iată de ce clienţii mei îi îngrămădesc adesea pe toţi în minţile lor sub eticheta de planificatori.

Sunt multe lucruri pe care cei ce se pregătesc să devină maeştri ai timpului nu le ştiu încă sau cel puţin aşa afirmă ei. Deoarece examinez îndeaproape aspectele ezoterice ale tuturor specializărilor sufletelor, apare necesitatea discernerii între blocajele obişnuite ale detaliilor pe care nu trebuie să le ştiu şi ceea ce subiecţii mei avansaţi, într-adevăr, nu cunosc. Cititorii se pot întreba de ce nu am pus şi alte întrebări relevante în cazurile prezentate în această carte. Am făcut-o, dar nu am primit răspuns la acestea. Câteodată, atât elevul dintr-o specializare, cât şi eu, descoperim informaţii care la început par inadvertenţe, şi apoi, pe măsură ce avansăm în şedinţa noastră, se dovedesc a fi esenţiale. Aşa a fost şi în cazul unui suflet numit Obidom, care este un inginer în viaţa lui actuală. Voi începe dialogul de la un punct memorabil al şedinţei noastre.

Cazul 63

Dr. N: Obidom, ai putea să-mi spui ce anume reprezintă pentru tine cea mai grea încercare ca suflet, în perioada dintre vieţi?

S.: Studiez timpul pe planeta Pământ.

Dr. N: În ce scop?

S.: Vreau să devin un specialist în acest domeniu...să străbat axele timpului... să înţeleg succesiunile în care trăiesc oamenii dintr-o lume fizică şi să-i ajut pe planificatori asistând sufletele atunci când îşi aleg trupurile.

Dr. N: Cum merge pregătirea ta?

S.: (oftează) Merge foarte încet. Sunt începător şi am nevoie de mulţi mentori.

Dr. N: De ce ai fost ales tu pentru această pregătire?

S.: Mi-e greu să-ţi spun, pentru că nici eu nu cred că sunt prea bun pentru acest domeniu. Bănuiesc că totul a început datorită faptului că îmi place să manipulez energia şi devenisem destul de bun la asta în timpul cursurilor.

Dr. N: Bine, dar nu se întâmplă acest lucru cu multe suflete, care crează lucruri prin manipularea energiei în orele de creaţie?

S.: (întrebarea mea începe să-l antreneze în discuţie) Asta e altceva. Nu creăm... În acelaşi fel.

Dr. N: Cu ce este. diferită munca ta?

S.: Ca să lucrezi cu timpul trebuie să înveţi să manipulezi spaţiul. Începi cu modelarea şi apoi treci la lucrurile reale.

Dr. N: Ce fel de modele?

S.: (visător) Oh..un bazin enorm de vapori..cu un vârtej de energie lichidă...subţiindu-se în acele deschizături unde scenele sunt simulate pentru noi în îmbucături mititele...breşa se deschide... se văd tuburi de neon cu lumină fluctuantă...gata pentru intrare (se opreşte). E, într-adevăr, greu să-ţi explic.

Dr. N: Bine, Obidom. Aş vrea să discutăm despre locul unde lucrezi acum. Cine anume te instruieşte şi câte ceva despre ceea ce faci, practic, pentru a deveni un Maestru al timpului.

S.: (liniştit) Pregătirea în domeniul timpului are loc la un templu, (zâmbeşte) Noi îl numim Templul Timpului – unde profesorii ne instruiesc cum să aplicăm evenimentelor secvenţele de energie.

Dr. N: Ce sunt secvenţele de energie?

S.: Axele temporale există ca succesiuni energetice ale evenimentelor care se mişcă.

Dr. N: Vorbeşte-mi despre cum modelaţi energia în axele timpului.

S.: Timpul se manipulează prin comprimări şi dilatări ale particulelor de energie într-un câmp unificat, pentru a i se regla curgerea.... E ca şi cum te-ai juca cu o bandă de cauciuc.

Dr. N: Poţi schimba evenimentele din trecut, prezent şi viitor? Asta înţelegi prin manipulare?

S.: (pauză lungă) Nu, pot numai să monitorizez secvenţele de energie. Operăm cumva ca nişte... persoane obişnuite aflate pe o autostradă şi care intră şi ies din succesiuni – pe care le considerăm drumuri – accelerând sau încetinind. Condensarea energiei noastre ne accelerează, iar dilatarea acesteia ne încetineşte. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu evenimentele, şi cu oamenii, care apar în succesiuni ca bornele de pe drumuri. Nu creăm nimic. Ne intersectăm în calitate de observatori.

Dr. N: Cine crează, atunci, secvenţele?

S.: (exasperat) De unde vrei să ştiu? În etapa în care mă aflu încerc numai să funcţionez în cadrul sistemului.

Dr. N: Întrebam doar, Obidom. Mi-ai fost, oricum, de mare folos. Spune-mi, ce anume implică pregătirea ta de a deveni un Maestru al timpului?

S.: Ni se desemnează un eveniment...Toate alegerile umane din jurul acelui eveniment au un sens. Aplicaţiile practice ale activităţii noastre implică o serie de curente umane de gândire şi de acţiuni care se unesc într-un râu al timpului.

Dr. N: Aş numi aceste întâmplări ca fiind fragmente de acţiune şi de amintiri ale acelei acţiuni.

S.: Sunt de acord. Particulele de energie implică, într-adevăr, amintirea.

Dr. N: În ce fel?

S.: Energia este calea de transmitere a gândirii şi a memoriei din secvenţe şi acestea nu sunt niciodată uitate. Canalul prin care poate fi perceput timpul începe cu gândirea – se conturează o idee – urmează evenimentul şi la sfârşit amintirea evenimentului.

Dr. N: Cum se înregistrează toate astea în secvenţe?

S.: Prin tonul vibraţional al fiecărei particule de energie înregistrate. Asta este ceea ce restabilim noi.

Dr. N: Secvenţele pot exista în orice fel de realităţi alternative?

S.: (pauză) Da... suprapunându-se şi împletindu-se... asta e, de altfel, şi ceea ce face cercetările interesante, dacă ai îndemânarea să le găseşti. Toate lucrurile pot fi observate şi reconstituite pentru studiu.

Dr. N: Obidom, am nevoie de mai multe indicaţii aici.

S.: Sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot spune. Particulele de energie care sunt o parte a cauzalităţii necesare pentru iniţierea evenimentelor în timp implică modele vibraţionale cu multe alternative. Noi considerăm folositoare toată această istoric umană pentru viitoarele încarnări ale oamenilor.

Dr. N: Spune-mi ce crezi în legătură cu posibilităţile alternative ale evenimentelor?

S.: (pauză lungă) Studiem ceea ce este productiv. Evenimentele – mai slabe, mai bune sau foarte bune – se desfăşoară până când încetează a mai fi productive (oftează adânc). Oricum, sunt un novice în aceste probleme. Eu studiez scenele trecute – ceea ce a avut loc.

Dr. N: Deci, spui că nu tot ceea ce poate fi în timp există neapărat, dacă fiinţa umană nu are nimic de învăţat din aceasta?

S.: (pauză) Ah...da, este o situaţie similară aceleia când trebuie să ici o decizie faţă de soluţii diferite, iar după un timp diferenţele sunt atât de mici, încât ar deveni neproductive ca lecţii de viaţă.

Dr. N: Din tot ceea ce mi-ai spus tu până acum, Obidom, am sentimentul că deocamdată nu eşti prea implicat în viitor. Cum te vezi pe tine însuţi?

S.: Mă văd mai mult ca pe un arheolog al timpului. Misiunile mele sunt să studiez oamenii şi evenimentele trecutului şi prezentului. Viitorul este întunecat... secvenţele neclare... nu, acum sunt doar un arheolog al timpului.

Dr. N: Unde au început, efectiv, studiile tale în acest domeniu?

S.: Când clasa mea era adunată pentru instruire la templu.

Dr. N: Câte suflete sunt în clasa ta?

S.: Suntem şase... (pauză şi apoi adaugă) N-am cunoscut pe nimeni înainte de a ajunge aici.

Dr. N: Obidom, vorbeşte-mi despre pregătirea ta iniţială. În mod sigur acest lucru ţi-e lămurit.

S.: Am fost trimis pe planeta Galath. Este o lume fizică, asemănătoare din punct de vedere geografic cu Pământul, care a avut odată o civilizaţie dezvoltată din punct de vedere tehnic. Galathienii puteau călători spre alte planete. Asta i-a şi dus la distrugere. Astăzi nu mai există forme de viaţă cu inteligenţă superioară pe Galath.

Dr. N: Nu înţeleg de ce ai fost trimis într-o lume moartă.

S.: Nu e atât moartă, cât golită. Când am ajuns acolo pentru pregătire ne-am luat o formă transparentă care semăna cu aspectul umanoid al vechilor Galathieni (râde).

Dr. N: Povesteşte-mi despre ei.

S.: Chiar acum mă gândeam... erau nişte fiinţe verzi-gălbui, foarte înalte şi zvelte, păreau că nu aveau încheieturi... aveau ochi mari, cu multe faţete, ca ai insectelor...

Dr. N: Cum erau ca oameni?

S.: Galathienii erau deştepţi, dar nesăbuiţi – ca şi noi ceilalţi. Ajunseseră să se creadă invincibili.

Dr. N: Dar de ce trebuia să mergeţi acolo? Nu pierise totul?

S.: Nu înţelegi? Axele lor de timp există încă. Noi suntem aici pentru a exersa intersectarea cu vechea istorie a acestui loc. Este un fel de lume exotică, cu platforme spaţiale care înconjoară încă planeta. Pe sol sunt sfere imense de locuit care sunt goale acum şi se dărâmă.... În vechile lor săli de curs cresc plante, ruinele vestigiilor acestei civilizaţii dezvoltate cândva se risipesc acum...

Dr. N: Ce faceţi voi, tu şi cei cinci colegi ai tăi, Obidom?

S.: Radiem energie şi plutim prin coridoarele trecutului lor. Unul dintre profesori ne ajută să ne adaptăm vibraţiile, pentru a ne intersecta cu anumite perioade ale istoriei Galathienilor. Totul se face pe fragmente, din cauza lipsei noastre de pricepere, dar unele scene ale puterii lor sunt pline de viaţă.

Dr. N: Deci, nimic din trecut nu se pierde cu adevărat.

S.: Nu, deşi Galathienii nu mai există, într-un sens tot ceea ce au făcut ei există încă, victoriile... declinul lor... le putem studia greşelile. Putem reconstitui oameni care la un moment dat stau de vorbă... ce gândeau înainte de a fi cuceriţi de o altă rasă şi asimilaţi de civilizaţia acesteia. Galathienii aveau o limbă muzicală, care pluteşte în jurul navelor lor distruse şi de-a lungul străzilor pustii.

Dr. N: Care este ţelul tău final, Obidom?

S.: Când voi deveni cu adevărat pregătit voi fi consilierul planificatorilor care doresc să proiecteze anumite situaţii pentru oameni... Îi voi ajuta pe cercetătorii din bibliotecă... voi ajuta la coordonarea alegerilor din sfera vieţii (de exemplu, Inelul) – acest gen de lucruri.

Dr. N: Obidom, am o întrebare personală pentru tine. Dacă aş fi un suflet şi aş avea ceva timp în perioada dintre vieţi, m-aş putea întoarce în scene din trecut, pentru a trăi în oraşul meu ca băiat, să mă văd cu familia şi cu prietenii? Nu mă refer la re-crearea tuturor acestor lucruri în lumea spiritelor, ci la revenirea, efectivă, înapoi pe Pământ într-o stare fără trup, aşa cum ai făcut tu pe Galath?

S.: (zâmbeşte) Sigur... Deşi ai avea nevoie de ajutorul unui profesor talentat înainte de a putea face tu însuţi asta. Nu te aştepta să dregi ceva şi să schimbi originalul, (sardonic) Nu uita că ai fi doar o fantomă.

Liberul arbitru

La una dintre conferinţele mele din Vancouver, B.C, o femeie distrusă de durere s-a ridicat şi a strigat tare: „Voi, guru ai *New Age, ne* spuneţi pe de o parte că avem libertate de voinţă în a alege noi înşine în viaţă şi, pe de altă parte, că suntem predestinaţi să urmăm un anumit plan al karmei vieţii trecute. Care e adevărul? Nu am libertate de voinţă, pentru că sunt la discreţia unor forţe asupra cărora n-am nici un control; viaţa mea e plină de durere”. După ce am terminat conferinţa, m-am aşezat lângă ea câteva minute şi am aflat că băiatul ei de nouăsprezece ani murise de curând într-un accident de motocicletă.

Oamenii cred că ideea de liber arbitru se opune aceleia de destin. Ei nu-şi dau scama că soarta reprezintă suma faptelor noastre de-a lungul a mii de ani, dintr-o mulţime de încarnări. În toate aceste vieţi ne-am bucurat de libertate de alegere. Viaţa noastră actuală însumează toate experienţele noastre trecute, plăcute sau neplăcute, aşa că suntem produsul alegerilor noastre anterioare. Adăugaţi asta la faptul că e posibil ca noi să ne fi pus deliberat în anumite situaţii, pentru a verifica în ce fel vom reacţiona la evenimentele din viaţa actuală, lucru care nu e perceput de mintea conştientă. Acest lucru implică, de asemenea, alegeri personale. Trăim într-un anumit trup din multe motive.

Tânărul motociclist, cu acceptul mamei sale, iubea viteza şi trăia pentru adrenalina pe care i-o dădea o viaţă periculoasă.

Cum ultima secţiune dedicată timpului a deschis discuţia despre probabilităţile şi posibilităţile viitoare, este oportun să examinăm mai îndeaproape ramificaţiile conceptului de liber arbitru.

Reîncarnarea n-ar însemna nimic dacă toată viaţa ar fi predestinată, în afirmaţiile mele despre axele timpului am sugerat ideea că viitorul poate exista în multe realităţi. Oamenii care au premoniţii despre viitor se pot înşela sau nu. Dacă cineva se vede ca fiind ucis într-un anumit moment şi într-un anumit loc şi asta nu se întâmplă, cauzalitatea potenţială ar putea însemna că premoniţia sa a fost numai cea mai cumplită dintre alternativele posibile.

Un argument în favoarea ideii că determinismul este opus liberului arbitru este acela că Sursa, sau un grup de divinităţi secundare, sunt responsabile de faptul că Pământul e populat cu oameni care suferă de boli, durere, foame şi de frică. Trăim într-o lume în care se produc cutremure, uragane, inundaţii, incendii şi alte dezastre naturale asupra cărora nu avem nici un control. Am spus adesea că Pământul este considerat de către suflete drept o şcoală foarte grea. Marea lecţie a Pământului constă în aceea de a înfrânge forţele distructive, atât planetare, cât şi individuale, din viaţă, de a ieşi întărit din acest efort şi de a merge mai departe.

În mare măsură, venim echipaţi cu ceea ce ne trebuie pentru a avea grijă de noi. Uneori karma poate părea punitivă, dar există dreptate şi echilibru, pe care, în durerea noastră, s-ar putea să nu le recunoaştem. Frica apare atunci când ne separăm de puterea noastră spirituală. Am ştiut de multe dintre încercările acestei vieţi dinainte şi le-am ales din motive întemeiate. Accidentele în care sunt implicate trupurile noastre nu sunt considerate întâmplătoare de către suflete, după cum am încercat să vă arăt în multe exemple, cum ar fi şi cazul 62 cu femeia din Amarillo care a fost împuşcată. Simpla voinţă a adevăratului nostru Sine are puterea de a se opune slăbiciunii caracterului propriu, mai ales în împrejurări potrivnice. Avem libertatea de ne reface vieţile după orice catastrofă, dacă dorim să ne asumăm această răspundere.

Mai importantă decât evenimentele care ne încearcă în viaţă este reacţia noastră la acestea şi cum procedăm în faţa consecinţelor lor. Acesta este motivul primordial al amnezici conştiente. Am arătat că sufletului nu i se prezintă, de obicei, toate alternativele evenimentelor probabile din viaţa viitoare. Există motive întemeiate pentru această practică, în ciuda reamintirii spirituale spontane pe care o au unii oameni. Amnezia dă libertate voinţei noastre şi auto-determinării, fără constrângerile generate de frânturile inconştiente ale amintirilor referitoare la ceea ce am văzut în camera ecranelor. Scenele din viaţa noastră viitoare care ne sunt prezentate sunt

selective, în schimb, după ce viaţa se va fi încheiat, vom avea posibilitatea să revedem toate alternativele importante, după cum au arătat cazurile mele. Am un exemplu scurt, dar foarte sugestiv referitor la liberul arbitru, care arată că sufletele, chiar şi cele discarnate, pot fi surprinse de o decizie neaşteptată putând schimba rezultatul probabil din viaţă.

Am avut un client care a fost ucis în bătălia de la Gettysburg, din 1863, pe când era un proaspăt soldat al Uniunii. Numele lui era John şi trăia într-o mică aşezare de lângă Gettysburg. Deşi avea doar şaisprezece ani, John şi iubita lui, Rose, începuseră să-şi facă planuri de căsătorie. S-a lăsat seara de dinaintea acelei bătălii ce a durat trei zile; un ofiţer unionist a sosit prin părţile în care locuia John, căutând un tânăr neînrolat, care ştia să călărească bine, pentru a livra nişte pachete şi mesaje. John nu avea de gând să se înroleze, din cauză că era prea tânăr, iar mama sa avea nevoie de el la fermă. Ofiţerul unionist l-a găsit însă pe John şi i-a explicat în grabă situaţia presantă, promiţându-i că se va putea întoarce la viaţa civilă imediat după bătălie. John ştia să călărească bine şi a acceptat fără să se gândească prea mult, pentru că: „Nu vroiam să pierd ocazia unei mari aventuri". A trebuit să plece imediat, fără saşi ia rămas bun de la nimeni. În următoarea zi a fost omorât.

Deşi plutea deasupra trupului său, lui John nu îi venea să creadă că se vedea pe el însuşi zăcând mort pe pământ. Când s-a întors în grupul său de suflete, John s-a întâlnit cu Rose – acea parte din esenţa ei pe care aceasta nu o luase pe Pământ. În momentul în care ca l-a văzut pe John, a strigat: „De ce te-ai întors aşa de repede? Trebuia să ne căsătorim!". Aceste suflete din grupul său şi-au dat seama imediat că John alesese brusc un drum care se abătea de la viaţa lui probabilă. Chiar şi aşa însă, fiecare drum are avantajele sale karmice, după cum a fost cazul scurtei experienţe a lui John din armată.

L-am întrebat pe acest client dacă în camera ecranelor i se arătaseră secvenţe din ceea ce avea să se întâmple la Gettysburg. Mi-a răspuns: „Nu, am acceptat ceea ce mi-au prezentat, strict evenimentele de până la vârsta de şaisprezece ani, deoarece ştiam că aveau motive întemeiate pentru a-mi revela numai ceea ce trebuia să ştiu înaintea acelei vieţi. Am încredere în decizia ghizilor mei." Aşadar, lui John, tânărul soldat, nu i se arătase posibilitatea morţii la Gettysburg şi acest lucru este tipic în astfel de cazuri. Şi totuşi, ce ar fi de spus despre acele cazuri în care o moarte prematură are o probabilitate atât de mare în viaţă, încât planificatorii sunt nevoiţi să ne dea ocazia de a ne oferi voluntari să ne reîncarnăm în acele corpuri, ca o chestiune de avantaj personal al acestei experienţe?

Cunosc specialişti în regresie ce au avut numeroase cazuri de suflete eroice care s-au oferit să participe voluntar la holocaustul nazist. Şi eu am avut. Poate din această cauză atât de multe suflete din lagărele morţii trăiesc acum noi vieţi în America. Există opţiuni pentru orice tip de dezastru. Pentru cele

foarte rele, sufletele se pregătesc câteodată pentru ceea ce îi aşteaptă, asistând la nişte repetiţii înainte de viaţă, după cum reiese din afirmaţiile acestui client:

Îmi amintesc că treceam pe lângă un grup mare de suflete dintr-o clasă de pregătire; erau adunate într-un loc asemănător unui amfiteatru. Ascultau un vorbitor care le vorbea despre valoarea vieţii, chiar dacă ei urmau să meargă pe Pământ pentru puţin timp. Se oferiseră voluntari să participe la un dezastru în care urma să fie omorâţi. Li s-a spus să fie pregătiţi din punct de vedere mental şi să profite cât mai mult de timpul pe care îl aveau dacă doreau ca vieţile lor următoare să fie mai lungi.

Cazul 64

Acesta este un caz de eutanasie, ce implică un subiect pe nume Sandy. Ea mi-a dat încă un exemplu al unei situaţii în care scena morţii fusese arătată protagoniştilor unei vieţi viitoare. Cum se întâmplă adesea cu sufletele care trebuie să asiste la moartea lor înainte de a-şi începe viaţa, faptul că se oferă voluntar face parte din contract. În timpul interviului preliminar am aflat că Sandy fusese foarte strâns legată de fratele ci, Keith, şi că făceau parte dintr-o familie numeroasă. Ca şi sora sa mai mare, ea avusese grijă de el ca o mamă, până ce au crescut mari. Keith era un exaltat şi în adolescenţă dusese o existenţă plină de riscuri, conducând maşini rapide şi intrând în tot felul de conflicte cu legea. Aşa cum mi-a relatat subiectul meu, Keith trăia ca şi cum şi-ar fi dorit să moară. Mi-a mai spus că fratele ei făcuse mult rău unora, de-a lungul anilor, cu felul său de a trăi nestatornic, dar că avea o inimă bună şi pofta lui de a trăi intens fiecare zi era contagioasă.

Sandy a avut mereu premoniţia că fratele ei avea să moară tânăr. La vârsta de douăzeci şi şapte de ani, Keith a fost diagnosticat cu scleroză amiotrofică laterală (ASL) şi a murit doi ani mai târziu. ASL este o boală degenerativă a mişcărilor motorii care duce în câţiva ani la atrofia muşchilor. Spre sfârşit, mulţi pacienţi trebuie conectaţi la aparate de respiraţie artificială şi li se fac doze mari de morfină pentru a le atenua durerile agoniei.

Când Sandy a ajuns la grupul ei de suflete în timpul şedinţei noastre, am descoperit că fratele şi sora erau suflete tovarăşi. Keith era aventurierul grupului lor şi cu multe secole înainte fusese destul de nepăsător faţă de sentimentele celorlalţi. Consultându-se cu ghidul lui şi cu membrii din grup, Keith a recunoscut că era esenţial să înveţe umilinţa, pentru a putea progresa. Fiind un suflet curajos, Keith a cerut o singură viaţă unde să i se dea o încercare grea, spre a dobândi umilinţa şi nu ca această lecţie să se desfăşoare pe durata mai multor vieţi. A fost avertizat că vieţile accelerate pot fi foarte dure. Keith a spus că era pregătit. A fost multă tristeţe în Inel când s-a

descoperit că el trebuia să se ofere voluntar pentru un trup atletic ce urma să fie imobilizat de ASL. Sandy a spus că a existat un punct în camera de alegere a vieţii unde fratele ei aproape că a dat înapoi. Voi prelua povestirea ei din acest moment al întrevederii noastre.

Dr. N: Spune-mi, te rog, cât mai multe despre reacţia lui Keith la trupul care i se oferea.

S.: (cu gravitate) I s-a arătat ce era mai rău – corpul său înainte şi după atacul bolii. Cum îi va fi luată independenţa şi va ajunge dependent de noi. Nu i s-a ascuns nimic. Keith a văzut că la începutul bolii îi va fi milă de el, va avea remuşcări, iar apoi va simţi o teribilă furie, dar că dacă va lupta, va învăţa din această încercare.

Dr. N: (deplasându-mă din timpul actual spre lumea spiritelor, cu Sandy) Şi a învăţat?

S.: O, da. Spre sfârşit, Keith a devenit calm, a acceptat şi a apreciat ceea ce am făcut noi pentru el.

Dr. N: Ar fi ceva ce ai vrea să explici despre cum s-a pregătit Keith pentru această viaţă cu tine?

S.: (după o lungă pauză, faţa clientei mele ia o expresie de încuviinţare) îţi voi spune. Va fi bine să vorbesc despre aceasta... Nu am mai spus nimănui până acum (începe să plângă, dar eu continuu, fără să-mi abat atenţia de la ca).

Dr. N: Nu trebuie să facem asta dacă e prea dureros.

S.: Ba nu, vreau (respiră adânc). Pe când ne pregăteam să venim în această viaţă, urma să fiu copilul cel mai mare din familia noastră, aşa că am sosit prima. Am avut o lungă discuţie chiar înainte să plec pe Pământ. Keith a spus că era pregătit să sufere, dar când ajungea la punctul unde el era total incapabil – când nu mai putea suporta – eu urma să închid sistemul care îl mai ţinea în viaţă şi să-l eliberez.

Dr. N: Urma să faceţi acest lucru într-un spital?

S.: Aşa am aranjat în lumea spiritelor, dar atunci când a venit momentul, slavă Domnului, a fost trimis acasă în ultimele şapte săptămâni şi asta ne-a uşurat planul.

Dr. N: Din cauza durerii? Trebuie să fi avut calmante.

S.: Numai morfina mai e de folos în cazul acesta. Oricum, ultimele şapte săptămâni au fost îngrozitoare, cu tot sistemul de respirat şi cu toate calmantele. Plămânii lui erau atât de afectaţi, încât spre sfârşit nici nu mai putea să se mişte sau să vorbească.

Dr. N: Înţeleg. Vorbeşte-mi despre planul pe care l-aţi făcut, tu şi Keith, în lumea spiritelor, înainte ca vieţile voastre să înceapă.

S.: (oftează) Am început să repetăm creând un pat şi sistemul de întreţinere a vieţii pe care Keith îl văzuse în camera ecranelor. Avea în minte fiecare detaliu. Apoi am exersat puţin, pentru că am crezut că va trebui să-i păcălesc pe doctori şi pe asistente. Am lucrat cu acel sistem şi am studiat simptomele bolii lui. Ne opream la semnalele pe care el urma să mi le dea, ca să-mi arate că era pregătit să fie eliberat de suferinţă. La sfârşit mi-a cerut să-i promit că mă voi ţine tare şi că nu voi lăsa nimic să mă împiedice în ultimele momente. I-am promis din toată inima.

După ce Sandy şi-a recăpătat cu totul cunoştinţa, am discutat despre rolul pe care l-a avut în moartea fratelui ei. Mi-a spus că simţea un miros specific, „mirosul morţii” din zona gâtului lui Keith, după care ca a ştiut că se apropie momentul. Aş adăuga că acest semn material al trupului nu însemna neapărat că fratele ei urma să moară imediat. Aproape fără să se gândească, Sandy a şoptit în urechea acestuia; „Keith, eşti gata să pleci?”. Apoi a venit semnalul prestabilit. În acest moment Keith a deschis şi a închis ochii de trei ori în semn de „da”. Calmă, ea a decuplat aparatele ce-l ţineau în viaţă pe fratele ei. Mai târziu a venit doctorul, a găsit sistemul reataşat şi a declarat moartea lui Keith.

Nu s-a simţit vinovată în tot restul zilei. Noaptea, pe când stătea în pat, s-a strecurat o îndoială în sufletul ei faţă de ceea ce făcuse, întrebându-se dacă procedase bine sau nu. După ce s-a zvârcolit mult în pat, a căzut, în cele din urmă, într-un somn chinuit. La puţin timp i-a apărut în vis Keith. Zâmbea cu recunoştinţă şi o convingea pe Sandy că ceea ce făcuse a fost foarte bine şi că o iubeşte. Câteva săptămâni mai târziu, când Sandy stătea pe gânduri, a avut o viziune a fratelui ei stând pe o bancă şi vorbind cu „doi călugări îmbrăcaţi în rasele lor”. Keith s-a întors zâmbind spre ea şi a spus: „ţine-te tare acolo, surioară”.

Pentru un credincios devotat, viaţa acestui om nu-i aparţinea lui însuşi, ci lui Dumnezeu. Este adevărat că ni se dau trupurile printr-un act de creaţie divină, dar în ultimă instanţă viaţa fiecăruia depinde de el însuşi. Astăzi, dreptul de a muri este dezbătut pe larg şi cu aprindere în mediile juridice, mai ales în aspectele referitoare la sinuciderea asistată medical a bolnavilor în fază terminală. S-a spus că dacă moartea este actul final din piesa vieţii, şi noi vrem ca acesta să reflecte propriile convingeri din timpul vieţii, ar trebui să avem acest drept, indiferent de convingerile religioase sau morale ale unei majorităţi. Punctul de vedere opus arată că, dacă viaţa este un dar ce ne-a fost încredinţat, avem anumite îndatoriri morale, indiferent de sentimentele noastre. Ştiind cum aleg sufletele noastre viaţa, având libertate de voinţă pentru a face schimbări în timpul acesteia, cred cu tărie că avem dreptul de a ne alege moartea când nu ne-a mai rămas nici o calitate proprie vieţii şi când

posibilitatea însănătoşirii nu mai există. Nu e intenţionată prelungirea degradării umanităţii noastre. Următorul caz ne dă o reprezentare mai convenţională a liberului arbitru în condiţiile unei vieţi în plinătatea sa.

Cazul 65

Emily era o femeie ce se apropia de cincizeci de ani care a venit să mă vadă, pentru că era confuză în privinţa scopului ei în viaţă. De-a lungul anilor în care şi-a crescut copiii a lucrat ca secretară cu jumătate de normă. Nemulţumită de slujbă, ea s-a întors la şcoală şi s-a calificat ca asistentă medicală în geriatrie, în timpul pregătirii, a descoperit că îi plăcea să aibă grijă de bătrâni, pentru că erau mai înclinaţi să vorbească despre credinţa lor. Emily fusese atrasă toată viaţa de aspectele spirituale. Mi-a spus că faptul că a fost educată de către un tată sever, chiar crud şi din cale afară de credincios, o orientase spre căile mai puţin structurate ale spiritualităţii.

Deşi dobândise dreptul de a lucra ca asistentă cu vreo doi ani înainte de întâlnirea noastră, Emily nu-şi practicase noua profesie, pentru că se îndoia cu privire la competenţa ei. Avea o căsnicie reuşită, cu un soţ care o putea întreţine, aşa că a ajuns să lucreze voluntar, fără să fie plătită, dar şi fără vreo constrângere sau responsabilitate.

În primele faze ale întrevederii noastre, pe măsură ce treceam rapid cu Emily prin ultima viaţă, am descoperit că în cursul acesteia numele ei fusese Sora Grace, o călugăriţă din ordinul Surorilor îndurării din New England. Organizaţia monahală dorea ca ea să accepte poziţia de Maică Superioară, dar Emily refuza, pentru că avea îndoieli în ceea ce priveşte competenţa ei de a ocupa o funcţie de conducere. Într-adevăr, o trecere în revistă ulterioară în lumea spiritelor a vieţilor ei anterioare a adeverit existenţa unui model de vieţi care fuseseră trăite în medii mănăstireşti, ca persoană consacrată. Clienta mea a remarcat: „Puteam să-l slujesc pe Dumnezeu, fără să mă implic prea mult în problemele societăţii din afară.”

Sunt întrebat adesea dacă planificatorii ne forţează să acceptăm unele vieţi, din anumite motive. Ei bine, acest caz este un bun exemplu de a arăta cât de indulgenţi sunt ghizii noştri, aşteptându-ne până când suntem pregătiţi pentru marile încercări. În ultimii cinci sute de ani, vieţile subiectului Emily se desfăşuraseră, într-o formă sau alta, în cadrul unor ordine religioase. Se simţea bine cu aceste vieţi şi n-ar fi dorit să facă schimbări majore. Această comportare din trecut reprezenta un element definitoriu pentru confuzia din viaţa ei actuală.

Dialogul începe în acest caz cu a doua întrunire a consiliului, după viaţa clientei Emily ca sora Grace, ceea ce înseamnă că se pregătea pentru viaţa ei actuală. Dacă descopăr că urmează să aibă loc o a doua întrunire a consiliului în perioada de dintre vieţi, aceasta se desfăşoară, de obicei, chiar înainte ca

noi să mergem la Inel şi ştiu că viaţa ce va urma va aduce, probabil, şi ocazia unei schimbări semnificative. Atât tipul, cât şi numărul Bătrânilor care apar în cadrul celei de-a doua întruniri a consiliului depind de felurile de vieţi şi de trupuri care vor fi prezentate.

Dr. N: Când te afli la această a doua întrunire a consiliului, te întâlneşti cu aceiaşi Bătrâni ca şi prima dată?

S.: Nu, apar numai doi – preşedintele consiliului meu şi un membru ce pare să aibă un interes special faţă de ceea ce mi se va oferi în viaţa mea viitoare.

Dr. N: Bun, de vreme ce am discutat deja despre prima ta înfăţişare înaintea consiliului care a urmat vieţii tale ca Sora Grace, explică-mi acum doar ce se petrece înainte să te duci la locul menit alegerii vieţii.

S.: Vor să ştie dacă am reflectat în ultimii 500 de ani asupra a ceea ce înseamnă să mergi pe acest drum şi dacă sunt gata să trăiesc în vâltoarea societăţii.

Dr. N: S-ar fi supărat dacă te-ai fi întors din nou la o viaţă religioasă?

S.: Nu, sunt prea înţelepţi. Ar fi înţeles că,pur şi simplu,nu sunt încă pregătită pentru altceva. Sunt foarte buni cu mine. Mi se reaminteşte că auto-disciplina şi credinţa mea sunt de admirat şi că am învăţat multe, dar că prea multă repetare a aceloraşi vieţi mă poate ţine pe loc.

Dr. N: Înaintea acestor cinci sute de ani – deci, înainte de toate aceste vieţi religioase, ţi-ai asumat multe riscuri?

S.: (râde) Am fost pe o cale total diferită, multă vreme. Am făcut excese... să spunem că celibatul nu era una dintre priorităţile mele.

Dr. N: Deci, după ce ai fost Sora Grace, era timpul să vină următoarea serie de alegeri de viaţă, cumva o cale de mijloc, spre a-ţi echilibra existenţa pe Pământ?

S.: Da, şi le spun că sunt gata pentru schimbare.

Notă: Felul în care fac tranziţia la întrunirile consiliului a fost discutat în capitolul 6. În acest caz, înaintez spre scenele petrecute în camera de alegere a vieţii, pentru a obţine un cadru terapeutic mai bun pentru a o ajuta pe Emily. Ceea ce urmează reprezintă o parte din reîncadrarea cognitivă pe care am folosit-o, începând cu deschiderea şi identificarea conflictelor personale. Intenţia mea este ca subiectul pe care-l hipnotizez în acest caz să recunoască ocazia pe care planificatorii ei spirituali i-au oferit-o, aceea de a înainta spre noi experienţe cu o conştiinţă de sine mai mare.

Dr. N: Acum suntem în locul în care vezi trupul lui Emily – corpul tău actual – pentru prima dată. Eşti singură sau cu cineva?

S.: Este cu mine acel al doilea membru al consiliului şi mai simt prezenţa cuiva... pe care nu îl pot vedea (probabil un Maestru al timpului coordonator).

Dr. N: (după ce discutăm puţin despre alte posibilităţi de alegere) De ce eşti atrasă de trupul lui Emily?

S.: Intru într-un ecran, pentru a simţi lungimile de undă ale acestui creier... şi cum se împletesc vibraţiile noastre reciproce. Este o împletire bună... Între noi... talentele şi sensibilitatea ei sunt foarte compatibile cu mine.

Dr. N: (revenind) Aşadar, ai înţeles că planificatorii îţi doresc numai binele.

S.: O, da.

Dr. N: Ce anume îţi apare ca fiind aspectul cel mai semnificativ al vieţii tale viitoare ca Emily?

S.: (pauză lungă) îmi este greu să răspund. Văd ce conflicte are ea – sunt şi ale mele; e sfâşiată între a face un lucru şi a dori un alt fel de carieră. Nu prea mă văd ca asistentă.

Dr. N: De vreme ce acum eşti asistentă, poate că ţi s-a arătat mai mult, dar în acest moment amintirea spirituală a acestor detalii nu-ţi este revelată pentru că planificatorii nu vor ca ea să interfereze cu liberul tău arbitru, în sensul de a-ţi influenţa hotărârea la o răscruce atât de importantă.

S.: Poate, nu sunt sigură, (pauză) Ah,... nu trebuie să ni se arate ocupaţiile... se pot vedea... stările sufleteşti... atitudinile şi sentimentele în diferite momente din sfera vieţii cu un anumit trup.

Dr. N: Bine, vreau ca acum să trăieşti sentimentele trupului pe care-l ocupi şi să-mi spui cum poţi să te dezvolţi ca persoană.

S.: (o altă pauză lungă) Educând oamenii.

Dr. N: Şi ce-ţi spune acest lucru?

S.: (se gândeşte, dar nu răspunde)

Dr. N: Şi în sfera alegerii vieţii, crezi că modul în care o cunoşti acum pe Emily ţi-e suficient pentru a accepta această persoană şi a continua aducându-ţi contribuţia la viaţă?

S.: Da.

În acest punct al şedinţei noastre, Emily a conştientizat că au existat anumite elemente de sincronicitate în trecerea în revistă a acestor evenimente trecute din Inel şi că decizia de a-şi schimba viaţa era la latitudinea ei. Unele incursiuni în Inel ne dau mai multe detalii despre o viaţă viitoare decât altele. Emily a văzut că nu din întâmplare a fost desemnată să crească într-un mediu peste măsură de strict şi de religios; astfel, s-a îndepărtat de modelele vechi şi serioase de comportament, orientându-se spre noi moduri de gândire. Ea a văzut că libertatea de a face noi alegeri şi de a se bizui pe sentimentele ei de curaj i-au permis să-şi asume aceste căutări.

Nesiguranţa în viaţă este adesea o prelungire a modelelor şi obsesiilor din viaţa anterioară. Vechea teamă interioară a subiectului Emily de a nu accepta poziţii de răspundere din cadrul bisericii, pentru că nu se simţea destul de bună, a ieşit iar la suprafaţă în viaţa ei profesională de azi. Deşi i se deschidea larg uşa spre domeniul medicinii, Emily rămânea confuză. De ce i se părea atât o decizie corectă, cât şi una greşită în acelaşi timp? Emily se împotmolise în planurile ei de a avea o viaţă al cărei curs să urmeze calea de mijloc, ca o îndreptare a celor anterioare, încercând să treacă peste îndoielile sale inconştiente despre ea însăşi, ce atinseseră punctul culminant în ultima sa viaţă ca Sora Grace.

Ea mai puţin de şase luni de la întâlnirea noastră, am primit o scrisoare de la Emily, în care îmi relata că se angajase la un azil şi că îi plăcea ceea ce făcea. Era un azil în care se dorea ca asistentele să nu se dea înapoi de la a oferi şi ajutor spiritual pacienţilor ce se simţeau neajutoraţi, singuri şi lăsaţi pradă depresiei. Emily scria că se simţea împlinită din punct de vedere spiritual. Nu merit prea multe laude pentru lumina aruncată asupra acestei situaţii deoarece Emily îşi începuse deja căutările, înainte de întrevederea noastră. Avea doar nevoie de un imbold de a merge mai departe. Astăzi, apropiindu-se de cincizeci de ani, s-a eliberat.

Acest caz nu este prezentat pentru a se denigra în vreun fel religia tradiţională sau ordinele religioase, insinuându-se că sufletul subiectului Emily şi-ar fi irosit cumva cinci sute de ani de încarnări în roluri de preoţi şi de călugăriţe. Au fost ani folositori, care au acţionat asupra vocaţiei ei spirituale. Azi, aceleaşi ţeluri sunt împlinite pe un alt drum. Schimbarea este un semn distinctiv al karmei, prin folosirea liberului arbitru în croirea unui drum de îndreptare prin situaţii nefamiliare. Căutarea a ceea ce suntem cu adevărat înseamnă să intrăm în contact cu propriul sine (eul nostru interior) şi să aducem pasiune şi sens în ceea ce facem în viaţă.

Sufletele tinerilor

Pierderea unui copil

Inelul reprezintă un ciclu al vieţii, morţii şi al renaşterii. Copiii joacă un rol vital pentru regenerarea vieţilor sufletelor. Care sunt implicaţiile spirituale când acest organism care funcţionează pe deplin moare înainte să fi început să trăiască? Am primit scrisori de la părinţi îndureraţi care m-au întrebat despre sensul morţii premature a copiilor lor; e greu de răspuns la asemenea scrisori. Aceia dintre noi care n-au trecut prin agonia pierderii unui copil nu pot decât să-şi imagineze durerea suferită de aceşti părinţi. Unii dintre cei care au pierdut un copil îmbrăţişează concluzia eronată că groaznica lor pierdere este

cauzată de o datorie karmică pe care trebuie s-o plătească pentru a răscumpăra vreun abuz împotriva copiilor săvârşit într-o viaţă trecută.

Dacă respectivul copil care a trecut în nefiinţă era cel puţin la vârsta adolescenţei, moartea sa are mai puţin de-a face cu părintele, fiind mai degrabă legată de propria sa persoană. Mai mult, chiar dacă moartea copilului are legătură cu karma părintelui său, aceasta nu înseamnă neapărat că respectivul părinte s-a purtat rău cu copiii într-o viaţă anterioară. Această lecţie ar putea fi foarte bine rezultatul altor elemente sau acţiuni indirecte. Unul dintre clienţii care a venit să mă vadă la vreun an după ce murise fiica sa în vârstă de opt ani mi-a relatat în timpul şedinţei noastre următoarea istorie:

Eram o femeie bogată în Londra secolului nouăsprezece. Nu dădeam prea multă atenţie suferinţelor copiilor străzii din jurul reşedinţei mele din oraş. Pur şi simplu, nu mă interesa soarta lor, pentru că nu erau copiii mei, iar din punctul meu de vedere, soarta lor cădea exclusiv în responsabilitatea părinţilor lor şi nu avea nimic de-a face cu mine. Deşi aveam destui bani pentru a finanţa un orfelinat şi o casă pentru tinerele mame, amândouă aflate în vecinătate, şi ştiam că aceste instituţii se zbăteau la limita suportabilului, n-am făcut-o. În perioada de dintre vieţi am hotărât să-mi corectez acest mod superficial de a vedea lucrurile. Am fost de acord să trăiesc pierderea propriului meu copil. Doamne, e o durere imensă, dar am învăţat ce înseamnă compasiunea.

Informaţiile referitoare la mortalitatea infantilă mi-au parvenit în cursul anilor de la mai multe mame care aveau remuşcări cu privire la copiii lor nenăscuţi pe care-i pierduseră, atât prin avorturile pe care le făcuseră, cât şi prin neglijenţă. Vă rog să reţineţi că motivele karmice din spatele fiecărei relaţii părinte – copil sunt proprii respectivelor raporturi. Intenţia mea e aceea de a oferi cititorului unele interpretări generale referitoare la copii, informaţii care mi-au parvenit din relatările multor subiecţi.

Voi începe afirmând că nu am avut niciodată vreun caz în care sufletul să se fi alăturat fetusului în primul trimestru al sarcinii. Motivul pentru care sufletele nu îşi încep fuziunea complexă cu fetusul în primele trei luni este acela că fetusul nu are suficient ţesut cerebral în această fază, pentru ca sufletele să poată lucra. Am o prietenă apropiată care este asistentă la secţia de ginecologie a unui spital important din Oregon. Când m-a auzit făcând afirmaţia de mai sus la un post de radio mi-a dat un telefon şi mi-a spus: „Michael, de ce nu-i laşi pe aceşti micuţi să aibă suflet?”. Era în mod evident supărată pe mine, pentru că încercasem să explic care dintre copiii nenăscuţi aveau un suflet şi care nu. Am început să-i spun câte ceva despre faptul că nu eu sunt cel care stabileşte regulile şi că nu am nici o vină, fiind doar un mesager al acestor gânduri. Am impresia că această persoană care lucrează cu

bebeluşii şi care a văzut mulţi care n-au supravieţuit credea că, încă din momentul conceperii, fetusul are un suflet.

I-am precizat prietenei mele că există o conştiinţă universală ce înconjoară cu dragoste toţi copiii nenăscuţi. Forţa creativă a existenţei nu e niciodată separată de nici o formă a energiei însufleţite. Un fetus poate fi viu, în calitate de entitate individuală, fără să aibă încă o identitate sufletească nemuritoare. Dacă o mamă îşi avortează copilul în primul trimestru al sarcinii, există, cu siguranţă, nişte forţe spirituale iubitoare prin preajmă, care o consolează pe mamă şi îi supraveghează copilul. Mi s-a relatat că şi în cazurile în care e vorba de neglijenţe şi avorturi provocate între lunile a patra şi a noua ale sarcinii sufletele sunt acolo pentru a ajuta atât mama, cât şi copilul într-un mod direct, prin energia lor. Sufletele cunosc dinainte ce probabilităţi există ca un copil să ajungă să se nască.

De exemplu, dacă o femeie însărcinată pierde copilul, din cauză că a căzut pe scări, să zicem în luna a şaptea, acest fapt nu a fost predeterminat în mod absolut. Există şi posibilitatea ca exact în acea zi şi în acel moment ea să decidă să nu mai coboare acea scară. Cu toate că, dacă o fată tânără, nemăritată, rămâne însărcinată şi decide să facă avort, pentru că nu-şi doreşte copilul, există şanse mari ca acest eveniment să fi fost cotat cu o probabilitate semnificativă de alegere. Aceste două moduri de interpretare a cauzalităţii sunt, fără îndoială, ipotetice. Totuşi, cunoaştem dinainte multe scenarii ale evenimentelor majore din viaţa noastră atunci când alegem anumite trupuri în Inelul Destinului. Toate au implicaţii karmice şi un scop pentru noi.

Sufletele nu se alătură în mod aleatoriu anumitor copii. Atunci când o mamă îşi pierde copilul, indiferent din ce motiv, am descoperit că sorţii sunt destul de mari ca sufletul acestuia să se întoarcă mai târziu, într-un alt copil al aceleiaşi mame. Dacă acea mamă nu poartă deja un alt copil în pântece, sufletul se poate întoarce la un alt membru apropiat al familiei, pentru că, de fapt, asta a şi fost intenţia iniţială. Când o viaţă este scurtă, sufletele le numesc „intermezzo” şi aceste vieţi au şi pentru părinte un scop. Iată un exemplu în acest sens:

M-am alăturat unui fetus aflat în luna a patra, pentru o viaţă de numai trei luni. În acest timp, mama mea avea nevoie să simtă energia sufletului meu, pentru a înţelege că a da şi a pierde o viaţă este ceva foarte profund. Nu am vrut să las ca tristeţea cauzată de pierderea mea să o descurajeze să încerce din nou. Noi am ştiut că acest fetus nu va ajunge să se nască, dar era foarte probabil ca după mine să urmeze un al doilea copil şi îmi doream această colaborare cu ea. Nu şi-a dat seama că fusesem cândva băiatul ei şi că acum sunt fiica sa. M-am gândit că-i puteam îndulci amărăciunea şi durerea

trimiţându-i gânduri de consolare în liniştea nopţilor dintre cele două sarcini ale sale.

După cum am menţionat şi în secţiunea dedicată sufletelor pereche din capitolul 7, atunci când nou-născuţii şi copiii mici mor, sufletele lor, de obicei, nu se ridică singure în lumea spiritelor. Ghizii personali, sufletele care au grijă de tineri, sau un membru al grupului de suflete al copilului sunt implicaţi în întâmpinarea acestor suflete chiar de la nivelul Pământului. Dacă un părinte este omorât în acelaşi timp cu copilul său mic, ei rămân împreună, după cum se poate vedea din următorul caz:

După ce fiul meu şi cu mine am fost omorâţi de bandit (în Suedia anului 1842), îl consolam în timp ce ne ridicam împreună. La început, el fiind toarte tânăr, era dezorientat şi confuz. Îl ţineam strâns şi-i spuneam cât de mult îl iubeam şi că urma să ne ducem acasă. Ne ridicam împreună şi-i spuneam că în curând vom fi întâmpinaţi de prietenii noştri, apoi ne vom despărţi pentru un timp, înainte de a ne reuni din nou.

Colaborarea sufletelor cu noile trupuri

Cred că e potrivit să închei şirul cazurilor pe care le-am oferit cititorului în această carte cu un caz ce prezintă procesul prin care un suflet se alătură unui copil nenăscut. Sufletul este gata acum să se angajeze în aventura unei noi reîncarnări, cu speranţele şi aşteptările unui alt rol în viaţă. Colaborarea dintre mentalul fizic şi cel eteric care însoţesc întreaga fiinţă umană în lume poate fi uşoară sau dificilă în primele etape de adaptare, ale copilăriei. Chiar şi astfel, ceea ce contează cel mai mult este rezultatul final şi felul în care ne-am terminat călătoria.

În timpul vieţii noastre, sufletul şi trupul sunt atât de strâns îmbinate, încât dualitatea expresiei acestora ne poate încurca până la a nu mai şti cine suntem cu adevărat. Complexitatea acestei uniuni dintre corp şi suflet reprezintă o alianţă de dezvoltare evolutivă îndelungată, care începe probabil chiar din *Pleistocenul* târziu, când umanoizii de pe această planetă au fost pentru prima dată consideraţi potriviţi pentru colonizarea cu suflete. Cele mai vechi diviziuni ale creierului nostru modem rămân încă valabile, ca mecanisme de supravieţuire. Unii oameni, cum ar fi şi sufletul Kliday din cazul 36, admit că au atins zonele primitive ale creierului când au intrat într-un fetus. Acestea sunt zonele care ne controlează reacţiile organice, fizice, care sunt mai curând instinctuale şi emoţionale decât intelectuale. Unii dintre clienţii mei au spus că unele creiere cu care s-au unit păreau mai primitive decât altele.

Ego-ul a fost definit ca Sinele, conceput ca substanţă spirituală peste care este suprapusă experienţa. Această viaţă psihică ar defini sufletul, dar

constituie un fel de ego remis creierului care experimentează lumea exterioară prin simţurile care guvernează acţiunea şi reacţiunea. Acest organism funcţional – creat înainte ca sufletul să sosească – este cel cu care sufletul trebuie să se unească în pântecele mamei. Într-un sens există două ego-uri ce funcţionează aici şi acest lucru îmi este cel mai evident în timpul regresiei hipnotice, când îmi duc subiecţii la Inel şi mai târziu, când se unesc cu un fetus. În fetus începe, de fapt, colaborarea dintre suflet şi trup.

Sufletul şi creierul unui nou-născut par a-şi începe colaborarea ca două entităţi separate, distincte pentru a deveni o singură minte. Unii oameni se simt deranjaţi atunci când le spun că această idee a unei entităţi duble sau dualitatea trup-suflet înseamnă că, deşi caracterul nemuritor al sufletului continuă să trăiască, personalitatea vremelnică a corpului moare. Şi totuşi sufletul a fost cel care, în acord cu mintea unui trup, a creat o personalitate unică a unui singur Sine. Deşi organismul fizic al corpului va muri, sufletul care a ocupat acel trup nu va uita niciodată gazda care i-a permis să trăiască o experienţă pe Pământ într-un anume timp şi într-un anumit loc. Am văzut cum sufletele îşi pot aminti şi recrea cine anume au fost ele, în anumite axe de timp.

Fiecare corp fizic are forma sa unică, iar conceptele, ideile şi judecăţile oricărei minţi omeneşti sunt în legătură directă cu sufletul care ocupă acel trup. M-am străduit să arăt în capitolele 3 şi 4 cum unele combinaţii trup-suflet funcţionează mai eficient decât altele. Fiziologii nu ştiu de ce emoţiile intense pot duce la comportamente iraţionale la o persoană şi la acţiuni concertate logic la o alta. Pentru mine, răspunsul se găseşte în suflet. Când colaborarea dintre suflet şi trup este încă incipientă, în fetusul corpului actual al unui client, aud multe afirmaţii despre cum sistemul de circuite cerebrale al nou-născutului este bine acordat sau, dimpotrivă, puţin încurcat. Sunt instructive în acest sens remarcile făcute de un suflet de nivel V despre intrarea într-un trup:

Niciodată două creiere nu sunt construite exact în acelaşi fel. Când am intrat iniţial în pântecele mamei mele, am atins creierul uşor. Plutesc în el... caut...sondez. Este ca o osmoză. Imediat ştiu dacă voi avea o comunicare uşoară sau dificilă cu acest creier. Voi primi mai mult senzaţiile şi trăirile mamei mele din timpul sarcinii decât gândurile ei distincte. Aşa ajung să ştiu dacă acest copil este dorit sau nu şi acest lucru este cel care crează diferenţa: dacă acest copil va avea un start bun sau nu. Când intru în fetusul unui copil nedorit, pot aduce o schimbare pozitivă, printr-o legătură de energie cu copilul. Pe când eram un suflet tânăr, eram cuprins de înstrăinare faţă de un părinte şi, atât eu, cât şi copilul, simţeam o separare. Am lucrat cu nou-născuţi timp de mii de ani şi am ajuns acum să mă descurc cu orice fel de copil mi s-ar da,

astfel încât să fim amândoi mulţumiţi de alăturarea noastră. Am prea multă treabă de făcut în viaţă ca să mă întârzie o potrivire imperfectă cu un trup.

Cele mai multe suflete ce au atins nivelul III pot face adaptări rapide o dată intrate într-un fetus. Unul dintre subiecţi mi-a spus deschis: „Când un suflet complex, foarte avansat se combină cu un creier care de-abia se târăşte, este ca şi cum ai înhăma un cal de curse alături de unul care a tras la plug”. De obicei, însă, clienţii mei îşi exprimă acest sentiment referitor la trupuri într-un fel mai deferent. Există motive karmice pentru toate alăturările dintre trupuri şi suflete. Un coeficient de inteligenţă ridicat nu este un indiciu că sufletul ar fi avansat. Pentru un suflet cu mai puţină experienţă, nu ridică probleme atât un coeficient de inteligenţă scăzut, cât o minte disonantă şi iraţională.

Cât despre potrivirile dintre corp şi suflet, opţiunile ne sunt oferite cu bună credinţă, pentru o varietate de aspecte de viaţă. Niciodată nu ni se oferă spre alegere în Inel trupuri care să ne implice în ceva nepotrivit dezvoltării noastre. Sfera de alegere a vieţii nu este un magazin general cu solduri. Planificatorii n-au nici un interes să constrângă un suflet, care nu bănuieşte nimic, să intre într-un corp de „slabă calitate”. Există câte un scop pentru amândouă ego-urile din spatele fiecărei perechi trup-suflet. Trupul desfată sufletul ca mijloc de exprimare, atât fizică, cât şi mentală, dar în acelaşi timp îi poate aduce acestuia şi multă durere. Lecţia acestei fuziuni este de a conduce la o unire armonioasă a trupului şi a sufletului, astfel încât ele să funcţioneze ca un tot unitar. Ofer în cele ce urmează două perspective spre a ilustra această colaborare:

Sunt un suflet nestatornic, cam pripit, şi prefer trupurile agresive, cu temperamente care să-mi întregească propriile înclinaţii. Numim acest fel de combinaţii în oglindă combinaţii duble. Nu pot să reduc niciodată ritmul. Trebuie să recunosc că trupurile liniştite, cu minţi necombative mă calmează, dar acest lucru mă face să lenevesc şi să mă complac”.

„Mă simt bine cu gazdele reci din punct de vedere emoţional. Îmi plac, de asemenea, minţile analitice, astfel încât să ne gândim un timp înainte de a începe ceva. În trupul lui Jane e ca şi cum aş face un raid pe o navă de coastă. Este atât de îndrăzneaţă, repezindu-se să intre în tot felul de situaţii – vreau să spun că încerc s-o trag înapoi –, dar ea scapă de sub control şi ne aduce multă durere. Şi totuşi, este şi bucurie – este copleşitor, o cursă sălbatică]

Unele potriviri de trupuri duc la vieţi de frustrare şi de încercări foarte dificile. Totuşi, în întreaga mea carieră am avut numai de două ori de-a face cu suflete care au recunoscut că au cerut să fie înlocuite într-un fetus la care n-au reuşit cu nici un chip să se adapteze. În ambele cazuri, un alt suflet le-a luat

locul înainte de luna a opta. se întâmplă extrem de rar să aibă loc un astfel de schimb prenatal, din cauza incompatibilităţii, pentru evitarea acestor situaţii existând, de altfel, camera de alegere a vieţii.

În capitolul 3, unde am discutat despre oamenii care au făcut rău altora, am explicat că sinele interior al sufletului nostru ar putea să nu se armonizeze cu trupul nostru. Am mai menţionat, de asemenea, că nici un suflet nu este rău în sine, atunci când se uneşte cu un fetus. Şi totuşi, sufletul nu se alătură trupului nostru fără a avea în prealabil nişte caracteristici iniţiale. Caracterul nemuritor al sufletului este influenţat de toate caracteristicile şi temperamentul creierului corpului gazdă, fapt ce pune la încercare maturitatea sufletului. Am arătat că există suflete care sunt mai susceptibile decât altele în a cădea pradă influenţelor negative din viaţă. Majoritatea cazurilor prezentate în această carte reflectă suflete care s-au luptat cu aceste influenţe ori s-au armonizat cu trupurile lor. Sufletele care au înclinaţia de a controla desfăşurarea evenimentelor s-ar putea să nu se împace prea bine cu ego-ul unui corp înclinat, la rândul său, spre poziţia de conducător. Pe de altă parte, un suflet prudent, dotat cu energie scăzută, ar putea alege mai degrabă un trup cu un temperament pasiv şi introvertit, pentru a institui îndrăzneala împreună cu acesta.

Când un suflet se uneşte cu un nou născut, pot fi aproape sigur că această colaborare se adresează atât defectelor sufletului, cât şi minţii trupului ce are nevoie de exact acest suflet. Planificatorii aleg pentru noi în aşa fel corpurile, încât să poată combina defectele caracterului nostru cu anumite temperamente ale trupului gazdă, cu scopul de a crea un tip de personalitate sau altul. de la clienţii mei medici sau fiziologi am obţinut nişte scurte imagini anatomice ale sufletelor care intrau în creierul în formare al unui fetus. Un exemplu în acest sens este cazul 66. Sugestiile posthipnotice au făcut ca subiecţii cu aceste profesii să poată trasa nişte schiţe simple ale acestor legături, pe care încercaseră să mi le explice în timpul hipnozei. Acest lucru m-a ajutat să înţeleg mai bine acest aspect.

Cazul 66

Dr. N: Aş vrea să ştiu dacă tranziţia iniţială în fetus este întotdeauna la fel pentru tine.

S.: Nu, nu este. Chiar dacă aş putea vedea mintea copilului în detaliu, cu raze X, în timpul în care se face alegerea vieţii, tot n-aş avea garanţia că intrarea mea ar fi lipsită de asperităţi.

Dr. N: Dă-mi cel mai recent exemplu în care ai avut o intrare dificilă.

S.: Cu trei vieţi în urmă am intrat într-un creier foarte rigid, nereceptiv. Am simţit că prezenţa mea era percepută de acesta ca o invadare. Era ceva

neobişnuit, deoarece cele mai multe trupuri gazdă îmi acceptă prezenţa. În mod normal, sunt considerat ca un nou coleg de cameră.

Dr. N: Vrei să spui că acest corp te simţea ca pe o prezenţă străină, care trebuia respinsă?

S.: Nu, era vorba, în această situaţie, de o minte înceată, cu pungi dense de energie. Sosirea mea era o intruziune în lipsa lui de activitate mentală... avea o separare între compartimentele creierului.... care producea o rezistenţă la...comunicare, Minţile letargice necesită adesea mai mult efort din partea mea, pentru că opun rezistenţă la schimbare.

Dr. N: Ce schimbare?

S.: A prezenţei mele în spaţiul lor, ceea ce cerc o reacţie de răspuns din partea creierului. Prezenţa mea a silit această minte să gândească şi nu era cazul unei minţi prea curioase. Am început să apăs pe butoane şi am văzut că nu voia să răspundă la apel.

Dr. N: La ce te aşteptai?

S.: Ceea ce văzusem eu în Inel era rezultatul final, o minte de adult, dar nu văzusem şi toate greutăţile ce mă aşteptau cu mintea copilului....

Dr. N: Înţeleg. Şi spui că această minte considera prezenţa ta ca o ameninţare?

S.: Nu, numai ca pe o neplăcere. Am fost acceptat, în cele din urmă, şi atât eu, cât şi copilul ne-am adaptat unul la celălalt.

Dr. N: Să mergem puţin înapoi la afirmaţia ta referitoare la apăsatul pe butoane. Explică-mi, te rog, ce înseamnă acest lucru pentru tine în cazul unei intrări obişnuite într-un fetus pe care ţi l-ai ales.

S.: Intru, de regulă, într-un creier care se dezvoltă cam prin luna a patra – ghizii noştri ne dau o oarecare libertate în această privinţă – dar niciodată după luna a şasea. Când intru în pântecele mamei, creez o lumină roşie de energie compactă şi o îndrept în sus şi în jos de-a lungul coloanei vertebrale a copilului – urmărind o reţea de neuroni, până la creier.

Dr. N: De ce procedezi aşa?

S.: Acest lucru îmi arată cât de eficientă este transmiterea gândurilor – releele senzoriale...

Dr. N: Şi apoi, ce faci?

S.: Îmi îndrept lumina roşie în jurul zonei dura mater – stratul exterior al creierului... uşor...

Dr. N: De ce lumină roşie?

S.: Aceasta îmi permite să fiu...sensibil faţă de senzaţiile fizice ale noii persoane. Îmi amestec căldura energiei cu nuanţele albastre-cenuşii ale creierului. Înainte de a ajunge aici, creierul e, pur şi simplu, gri. Ceea ce fac este, de fapt, să aprind lumina într-o cameră întunecată care are un copac în mijloc.

Dr. N: Nu cred că înţeleg. Explică-mi ce este cu acest copac.

S.: (pătimaş) Copacul este trunchiul cerebral. Mă plasez între cele două emisfere cerebrale, pentru a obţine un loc în care să pot observa cum va funcţiona sistemul. Apoi mă deplasez de-a lungul ramurilor copacului pentru a investiga circuitele. Vreau să ştiu cât de densă este energia în aceste fibre dimprejurul cortexului cerebral care se înfăşoară în jurul talamusului... Vreau să aflu cum anume gândeşte şi simte lucrurile acest creier.

Dr. N: Cât de importantă e densitatea energiei sau nivelul insuficient al acesteia în funcţionarea creierului?

S.: Un creier ce are o densitate excesivă a energiei în anumite zone înseamnă că aici există blocaje ce inhibă legăturile necesare unei funcţionări eficiente a neuronilor. Vreau, dacă voi putea, să fac câteva adaptări în aceste piedici de pe trasee cu ajutorul energiei mele – ştii – încă în timp ce creierul se formează.

Dr. N: Poţi schimba ceva în dezvoltarea creierului?

S.: (râde de mine) Siguri Crezi că sufletele sunt doar nişte pasageri ai unui tren? Stimulez uşor aceste zone.

Dr. N: (prefăcându-mă că nu înţeleg) Bine, credeam că tu şi copilul... sunteţi amândoi la început, pe când tu dai dovadă de inteligenţă încă de pe acum.

S.: (râde) Nu şi înainte de naştere!

Dr. N: Vrei să spui că poţi îmbunătăţi funcţionarea undelor cerebrale prin toate aceste activităţi pe care le-ai descris?

S.: Aceasta este ceea ce aşteptăm să se întâmple. Toată treaba e să-ţi amesteci nivelurile vibraţionale şi capacităţile cu ritmul natural al undelor cerebrale ale copilului – flux electric, (exuberant) Cred că trupurile mele gazdă îmi sunt recunoscătoare pentru ajutorul acordat la îmbunătăţirea vitezei cu care sunt transmise gândurile, (se opreşte şi apoi adaugă) Poate că acesta e un mod de gândire optimist.

Dr. N: Ce prevezi pentru viitorul acestei minţi, având în vedere continua evoluţie şi influenţa stimulativă a sufletelor?

S.: Telepatia mentală.

Fără îndoială, am avut şi cazurile unor suflete mai tinere ce par a fi mult mai inactive după ce intră într-un trup decât sufletul din cazul 66. Acesta este un mod mult mai bun decât a agita copilul prin stângăciile şi excesul de zel al sufletelor neexperimentate. Sufletele obişnuite îşi probează noile gazde pentru a se informa, dar într-un fel ce a fost descris ca „a gâdila copilul pentru a-l bucura”, în esenţă, acesta este un moment important pentru integrarea sufletului şi a trupului, mama intrând şi ca din punct de vedere mental în acest

proces de cunoaştere. În nici un caz locul sufletului nu se limitează la creier. Energia sufletului radiază în tot trupul copilului.

Subiectul cazului 66 este medic. Subiectul cazului următor nu are pregătire medicală. El vorbeşte despre uniunea a două entităţi în scopul de a forma una singură atunci când începe o nouă viaţă. Fiecare suflet are propriile preferinţe referitoare la momentul anume şi modul în care va intra în fetus. Cazul următor ne dă câteva indicaţii asupra procedurilor folosite de un suflet foarte evoluat şi atent.

Cazul 67

Dr. N: Spune-mi cum este să intri în mintea unui copil şi când anume obişnuieşti să o faci?

S.: La început, mă gândesc la asta ca la o logodnă. Am intrat în actualul meu trup în luna a opta. Prefer să intru mai târziu, pentru că atunci creierul este mai mare şi am mai mult de lucru în timpul alăturării mele.

Dr. N: Nu există şi dezavantaje dacă intri mai târziu? Mă refer la faptul că ai de-a face cu o personalitate mai independentă.

S.: Unii dintre prietenii mei au simţit, într-adevăr, asta, eu însă nu. Prefer să comunic cu un copil mai conştient.

Dr. N: (prefăcându-mă că nu înţeleg, pentru a-i provoca un răspuns) Să-i vorbeşti unui fetus – ce vrei să spui?

S.: (râde de mine) Bineînţeles că interacţionăm cu copilul.

Dr. N: Ia-mă uşor aici. Cine deschide discuţia?

S.: E posibil să spună copilul: „Cine eşti tu?”, iar eu să îi răspund:„Un prieten, care a venit să se joace şi să fie o parte din tine”.

Dr. N: (provocându-l intenţionat) Nu e cumva o înşelătorie? Tu n-ai venit să te joci. Tu ai venit să-i ocupi mintea.

S.: O, te rog! Cu cine crezi că vorbeşti? Această minte şi sufletul meu au fost create să fie laolaltă. Crezi că sunt un soi de intrus pe Pământ? M-am alăturat unor copii care m-au întâmpinat ca şi cum m-ar fi aşteptat.

Dr. N: Există şi suflete care au avut experienţe ceva mai diferite.

S.: Uite, şi eu cunosc suflete care sunt neîndemânatice. Ele intră ca nişte tauri într-un magazin de porţelanuri, cu prea multă dorinţă de a începe ceea ce şi-au propus. Prea multă energie frontală dintr-o dată crează o reacţie de rezistenţă.

Dr. N: În viaţa ta actuală, a fost cumva copilul temător faţă de intrarea ta?

S.: Nu, ei nu ştiu încă suficiente lucruri pentru a le fi frică. Încep prin a mângâia creierul. Pot proiecta imediat gânduri calde de dragoste şi de colegialitate. Majoritatea copiilor, pur şi simplu, mă acceptă ca fiind o parte din ei. Câţiva se retrag – după cum s-a întâmplat şi cu actualul meu trup.

Dr. N: Chiar aşa? Ce era în neregulă cu respectivul fetus?

S.: Nu era mare lucru. Erau gânduri de genul: „Acum, că eşti şi tu aici, ce se va întâmpla cu mine?”

Dr. N: Cred că e un lucru foarte important. În esenţă, copilul recunoaşte faptul că identitatea sa depinde de tine.

S.: (răbdător) Copilul a început să-şi pună întrebări de genul: „Cine sunt eu?”. Unii copii sunt mai conştienţi de acest lucru decât alţii. Câţiva sunt reticenţi, pentru că prezenţa noastră le irită puţin fiinţa interioară – ca o perlă în stridie.

Dr. N: Aşadar, nu crezi că respectivul copil se simte forţat să renunţe la o parte a individualităţii sale?

S.: Nu, am venit ca suflete ca să îi dăm copilului... o personalitate mai adâncă. Fiinţa sa este înălţată de prezenţa noastră, în lipsa noastră, ei ar funcţiona ca un fruct încă verde.

Dr. N: Dar, oare, copilul înţelege ceva din aceasta înainte de a se naşte?

S.: El ştie numai că vreau să fim prieteni, pentru a putea lucra împreună. Începem să comunicăm discutând despre lucruri simple, cum ar fi poziţia inconfortabilă din pântecele mamei. Am avut cazuri în care cordonul ombilical era înfăşurat în jurul gâtului copilului şi l-am calmat, pentru că altfel s-ar fi putut zbate înrăutăţind lucrurile.

Dr. N: Te rog, continuă să-mi spui cum îl ajuţi pe copil.

S.: Pregătesc copilul pentru naştere, eveniment care atunci când se va produce va fi un şoc pentru acesta. Imaginează-ţi numai, să fii forţat să părăseşti pântecele cald, confortabil şi sigur, pentru a ajunge în lumina puternică a unei camere de spital...zgomotul...să trebuiască să respiri...să fii manevrat. Copilul apreciază ajutorul pe care i-l dau, pentru că scopul meu principal în acest moment este de a-i alunga teama, asigurându-l că totul va fi bine.

Dr. N: Mă întreb cum se desfăşurau toate acestea pentru copii înainte de a veni sufletele să îi ajute?

S.: Creierul era prea primitiv pe atunci pentru a realiza trauma naşterii, gradul de conştienţă, prea scăzut (râde). Sigur, în zilele acelea nu eram pe aici.

Dr. N: Poţi să calmezi şi mamele?

S.: Trebuie să fim foarte pricepuţi pentru a face acest lucru, în timpul multor existenţe am avut puţin sau nu am avut deloc efect asupra mamelor mele, dacă acestea erau înfricoşate, triste sau mânioase în timpul sarcinii. Trebuie să poţi să-ţi aliniezi vibratile energetice atât cu ritmul natural al trupului copilului, cât şi cu cel al mamei. Trebuie să armonizezi trei seturi de nivele de unde – incluzându-le şi pe ale tale –, pentru a le linişti pe mame. Uneori chiar l-am pus pe copil să-i dea un ghiont mamei pentru ca aceasta să ştie că suntem bine.

Dr. N: Aşadar, o dată cu naşterea, presupun că s-a terminat partea cea mai grea a muncii pe care o presupune fuziunea.

S.: Ca să fiu sincer, fuziunea nu este completă încă pentru mine. Am vorbit cu corpul meu, ca o a doua entitate, până la vârsta de şase ani. E mai bine să nu forţezi o contopire completă imediat. Ne jucăm pentru o vreme ca două persoane diferite.

Dr. N: Am observat că mulţi copii vorbesc cu ei înşişi, ca şi când ar fi alături de un tovarăş de joacă imaginar. Să fie vorba de suflet?

S.: (zâmbind) Aşa este, deşi şi ghizilor noştri le place să se joace cu noi când suntem copii. Poate ai observat că şi bătrânii vorbesc adesea singuri. Ei se pregătesc pentru despărţire, la celălalt capăt al drumului, în felul propriu.

Dr. N: În general, cum vezi aceste întoarceri pe Pământ, viaţă după viaţă?

S.: Ca pe un dar. Este o planetă atât de multilaterală. Sigur, uneori acest loc ne produce suferinţe, dar e în acelaşi timp şi atât de frumos şi de încântător. Trupul omenesc e o minune de formă şi de structură. Nu încetez niciodată să mă minunez de fiecare nou trup, de modurile atât de diferite în care mă pot exprima în acestea şi mai ales de cea mai importantă modalitate de expresie – dragostea.

10

Drumul nostru spiritual

Încă din antichitate oamenii au îmbrăţişat conceptul apartenenţei lor la o împărăţie veşnică. De la începutul istoriei noastre am avut credinţa că, atât viaţa pământească, cât şi cea de după moarte sunt susţinute într-un singur întreg de către inteligenţa divină. Aceste sentimente provin din amintirile multor oameni pe care i-am transpus prin intermediul regresiei hipnotice până în epoca de piatră. Timp de milenii, am perceput lumea sufletului mai curând ca o stare diferită a conştientei decât ca un lucru abstract. Viaţa de după moarte era considerată a fi numai o continuare a vieţii noastre fizice. Cred că omenirea se întoarce la aceste concepte pe care le-a exprimat atât de sugestiv Spinoza când spunea: „întregul univers reprezintă o substanţă unică, noi fiind o parte a acesteia. Dumnezeu nu este o manifestare exterioară, El este tot ceea ce există”.

Consider că legendele asemănătoare cu cea a Atlantidei şi Shangri-La îşi au originea în năzuinţa noastră eternă de a regăsi Utopia care a existat cândva, dar pe care astăzi am pierdut-o. În mintea supraconştientă a fiecărei persoane pe care am scufundat-o în stare de hipnoză adâncă există amintirea unui cămin ideal. La început, conceptul Utopiei era menit să ilustreze idei şi nu o societate

sau alta. Subiecţii mei percep lumea spiritelor ca pe o comunitate a ideilor. În acest sens, viaţa de după moarte implică o purificare de sine a gândirii. Fiinţele încă încarnate sunt departe de a fi perfecte, după cum au demonstrat cazurile pe care le-am prezentat. Totuşi, putem să ne gândim în mod justificat la existenţa noastră în lumea spiritelor ca la una utopică, pentru că acolo există o armonic universală a spiritului. Principalele fundamente ale vieţii noastre de după moarte sunt dreptatea, cinstea, umorul şi dragostea.

Ştiu că după citirea informaţiilor cuprinse în această carte poate părea crud că utopia viselor noastre există înăuntrul fiecăruia dintre noi, dar este blocată de amnezia memoriei noastre conştiente. Când aceste blocaje sunt depăşite, prin intermediul hipnozei, meditaţiei, practicilor yoga, rugăciunii, imaginaţiei şi a viselor sau printr-o stare mentală atinsă prin efort fizic, trăim o senzaţie de împlinire personală. Cu vreo două mii patru sute de ani în urmă, Platon scria despre reîncarnare, afirmând că sufletele trebuie să călătorească pe Lethe, râul uitării, ale cărui ape produc o pierdere a memoriei adevăratei noastre naturi.

Adevărurile sacre ale istoriei noastre ca spirite pot fi recuperate astăzi, pentru că putem învinge blocaj ele minţii conştiente şi aj unge la cea inconştientă, care nu s-a scăldat în apele râului uitării. sinele nostru mai înalt îşi aminteşte de victoriile şi greşelile noastre trecute într-un mod selectiv, şoptindu-ne despre acestea peste spaţiu şi timp. Propriul spirit ne conduce în efortul de a da ce e mai bun în aceste două lumi, cea eterică şi cea materială. Fiecărui nou-născut îi este oferit un început proaspăt şi un viitor deschis oricărei evoluţii. Maeştrii noştri spirituali doresc să ne ofere şanse karmice, fără constrângerile pe care le-ar genera faptul că noi am cunoaşte capcanele pe care le-am experimentat în vieţile noastre trecute. Ei devin mai indulgenţi într-un mod selectiv faţă de amnezie, pe măsură ce noi înşine ne angajăm în descoperirea propriului sine. Aceasta este calea cea mai bună spre înţelepciune.

O întrebare justificată e următoarea: de ce ar fi fost slăbite blocajele amnezice ale vieţii noastre spirituale, pentru a permite cercetarea lumii spiritelor? M-am gândit îndelung la această problemă, pentru că acum, în secolul al XXI-lea, am convingerea că mai tinerii hipnoterapeuţi vor ajunge mai departe pe drumul deblocării minţii spirituale decât a reuşit să o facă generaţia mea. Am totodată convingerea că motivele abilităţii noastre de a descoperi multe din misterele vieţii de după moarte sunt o consecinţă directă a condiţiilor de viaţă din secolul al XX-lea.

Progresul tehnicilor inovative de hipnoză ar trebui menţionat ca o cauză. Cu toate acestea, cred că există mai multe motive graţie cărora amnezia noastră a devenit mai puţin constrângătoare în ultimii treizeci de ani. Nicicând până astăzi nu au fost atât de răspândite în rândul populaţiei umane atâtea

medicamente. Aceste medicamente capabile să modifice mintea închid sufletul într-un trup omenesc împovărat de ceaţă mentală. Esenţa sufletului nu se poate exprima printr-o minte îmbibată de medicamente. Cred că maeştrii şi planificatorii din cealaltă lume şi-au cam pierdut răbdarea faţă de acest aspect al societăţii omeneşti. Trăim astăzi într-o lume frenetică, suprapopulată, plină de furie şi degradată din punctul de vedere al mediului înconjurător. Distrugerea masivă suferită sub toate aspectele de planeta noastră în ultima sută de ani e una fără precedent în istoria umanităţii.

În ciuda consideraţiilor mele, nu am o viziune sumbră asupra viitorului. Poate că e adevărat că oamenilor ce trăiesc într-un anumit moment contemporaneitatea li se pare a fi în regres faţă de perioadele trecute. Cu toate acestea, în ultimii o sută de ani am făcut mari progrese culturale, politice şi economice. Din multe puncte de vedere, lumea de astăzi este mai sigură decât cea din 1950. Pe plan internaţional, naţiunile dau dovadă de o conştiinţă socială sporită şi îşi manifestă disponibilitatea de a conlucra în vederea obţinerii şi menţinerii păcii. Acest mod de a gândi politica internaţională este unul fără precedent în lunga istoric a monarhiilor şi a dictaturilor, foarte prezente încă şi la începutul secolului al XX-lea. Provocarea secolului al XXI-lea constă în depăşirea individualismului şi redescoperirea spiritualităţii umane, în condiţiile unei societăţi dominate de materialism. Globalizarea, expansiunea urbană şi supradimensionarea reprezintă premizele singurătăţii şi ale desocializării. Mulţi oameni nu mai cred decât în supravieţuire.

Sunt încredinţat că uşa spirituală spre caracterul nostru nemuritor ne-a fost deschisă, pentru că menţinerea noastră în afara cunoaşterii acestuia s-a dovedit a fi contraproductivă. Din câte am aflat, în situaţia în care ceva nu merge bine pe Pământ, poate fi remediat în lumea spiritelor. Blocajele amnezice au fost înglobate fiinţelor umane, pentru a preveni eventualele răspunsuri precondiţionate la anumite evenimente karmice. Totuşi, beneficiile amneziei ar putea să nu se mai poată manifesta în condiţiile vidului şi ale apatiei pe care le induc medicamentele. Există prea mulţi oameni care încearcă să evadeze din realitate, deoarece nu consideră că identitatea lor ar avea un scop sau un înţeles. pe de o parte drogurile şi alcoolul, pe de alta societăţile suprasaturate de tehnologic din toate colţurile lumii, astfel că oamenii experimentează un gol al spiritului, întrucât sunt conduşi de senzaţiile trupeşti. Ei au în mică măsură sau deloc legătura cu adevăratul lor Sine.

Având în vedere că fiecare dintre noi este o fiinţă unică, diferită de toate celelalte, este absolut necesar ca aceia care îşi doresc liniştea interioară să-şi descopere propria spiritualitate. Cred că, atunci când îmbrăţişăm total sistemele de credinţă bazate pe experienţa altor persoane, ne pierdem ceva din individualitate. Drumul ce duce la descoperirea de sine şi la formarea unei filosofii proprii este dificil şi implică multe eforturi, dar şi recompensa poate fi

semnificativă. Există multe posibilităţi de a atinge acest obiectiv, dar toate încep prin a avea încredere în propria persoană. Camus ne-a spus: „Atât calea raţiunii, cât şi cea iraţională ne conduc la aceeaşi înţelegere. Drumul pe care alegem să mergem nu este important, e suficient să avem dorinţa de a ajunge”.

Imaginile vieţii de după moarte zac în fiecare dintre noi, ca un sanctuar, în timp ce călătorim prin labirintul cărărilor de pe Pământ. Dificultatea de a descoperi fragmente ale căminului nostru etern se datorează în mare măsură faptului că suntem distraşi de ritmul vieţii. Nu e un lucru rău să acceptăm viaţa aşa cum este, fără să punem întrebări şi acceptând faptul că ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla până la urmă. Totuşi, pentru aceia ce sunt înclinaţi să ştie mai multe, simpla acceptare a vieţii este cu totul nesatisfăcătoare. Pentru unii călători, misterele vieţii reclamă atenţie, dacă faptul de a fi viu trebuie să aibă o însemnătate.

Căutându-ne propriul drum spiritual, este înţelept să ne punem întrebarea: „în ce fel de conduită comportamentală cred?”. Unii teologi sugerează că oamenii nereligioşi sunt înclinaţi să minimalizeze responsabilitatea morală şi etica pe care ne-o dictează prin scripturi o autoritate superioară. Cu toate acestea, după moarte nu suntem evaluaţi în funcţie de apartenenţa religioasă, ci mai degrabă după comportamentul pe care l-am avut şi valorile pe care le-am îmbrăţişat în viaţă. Ştiu că în lumea spiritelor principalul criteriu după care suntem evaluaţi este ce am făcut şi cum ne-am comportat faţă de ceilalţi. Dacă activităţile religioase tradiţionale sunt potrivite scopurilor pe care ni le-am propus şi ne oferă un ajutor spiritual, vom fi, probabil, motivaţi să credem în scripturi şi să avem dorinţa apartenenţei la o comunitate religioasă. Aceleaşi motive le au şi cei ce se alătură grupurilor metafizice, care îşi găsesc împlinirea în urmarea ideilor prescrise de textele spirituale, alături de oamenii cu aceeaşi credinţă. Dacă aceste practici pot fi o sursă de alinare şi de creştere spirituală pentru anumiţi oameni, trebuie să admitem că nu sunt potrivite tuturor.

Dacă nu găsim liniştea interioară, nici nu mai contează ce religie sau credinţă spirituală am îmbrăţişat. Dezinteresul faţă de viaţă apare atunci când ne-am îndepărtat de puterea noastră interioară, considerând că suntem singuri, lipsiţi de îndrumare spirituală, întrucât nu există nimeni acolo sus care să ne asculte. Am un mare respect pentru acei oameni care cred în ceva, deoarece o lungă perioadă din viaţa mea nu am avut o bază solidă care să mă susţină din punct de vedere spiritual, în ciuda căutărilor mele. Există atei şi agnostici care consideră că, din moment ce cunoaşterea religioasă şi spirituală nu pot fi dovedite, sunt inacceptabile. Simplul fapt de a avea credinţă nu reprezintă o cunoaştere revelată pentru sceptici. Mă identific cu aceşti oameni, pentru că eu însumi am fost unul dintre ei. Credinţa mea în viaţa de după a

apărut încet, ca o consecinţă a implicării mele în relatările subiecţilor pe care îi hipnotizam. Acesta este un domeniu în care am crezut din punct de vedere profesional încă înainte de a-mi începe căutările şi de a descoperi toate aceste lucruri. În acelaşi timp, propria conştienţă spirituală a fost şi rezultatul anilor de meditaţie şi introspecţie personală asupra acestor cercetări.

Percepţia spirituală trebuie să fie o căutare personală, altfel nu are nici o însemnătate. Suntem foarte influenţaţi de propria realitate imediată, putând acţiona asupra acesteia, să spunem, cu un singur pas, fără ca acest lucru să ne oblige să mergem prea mult în respectiva direcţie. Chiar şi paşii făcuţi într-o direcţie greşită ne pot oferi o înţelegere a multor căi menite învăţării noastre. Pentru a aduce sinele sufletului în armonie cu mediul nostru fizic, ni se dă libertatea de a alege şi de a ne exercita voinţa în mod liber în căutările motivelor pentru care suntem aici. Pe drumul vieţii trebuie să ne asumăm responsabilitatea în cazul tuturor deciziilor noastre, fără a da vina pe alţi oameni pentru neajunsurile şi greutăţile vieţii care ne fac nefericiţi.

După cum am menţionat deja, pentru a fi eficienţi în misiunea noastră, trebuie să-i ajutăm pe ceilalţi în drumul lor, ori de câte ori avem această posibilitate. Ajutându-i pe ceilalţi, ne ajutăm şi pe noi înşine. Nu putem ajunge la ceilalţi atât timp cât ne hrănim numai propria unicitate, într-o astfel de măsură, încât devenim total absorbiţi de noi înşine. Cu toate că a nu ne cunoaşte pe noi înşine şi a nu fi interesaţi să o facem ne poate transforma în nişte persoane ineficiente. Trupul pe care-l avem nu ne-a fost dat printr-un hazard al naturii. A fost selectat pentru noi de către consilierii noştri spirituali şi noi înşine am acceptat alegerea lor după ce ne-au fost prezentate şi alte oferte de corpuri gazdă. Astfel, nu suntem victimele unei conjuncturi. Trupul ne este încredinţat în scopul de a fi nişte participanţi activi la viaţă şi nu pentru a o privi din afară. Nu trebuie să scăpăm din vedere ideea că am acceptat acest contract sacru al vieţii şi că acest lucru înseamnă că rolurile pe care le jucăm în viaţă sunt mai importante decât noi înşine.

Energia sufletului nostru a fost creată de o autoritate mai înaltă decât putem să ne imaginăm în starea actuală de dezvoltare. În acest sens, trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce suntem ca persoane, pentru a descoperi scânteile de divinitate care se află în noi. Singurele limite ce pot exista în ceea ce priveşte cunoaşterea noastră de sine sunt autoimpuse. Dacă drumurile celorlalţi ni se par irelevante, aceasta nu înseamnă că nu există un parcurs care ne e destinat. Motivul pentru care suntem ceea ce suntem este unul dintre adevărurile majore ale vieţii. Cineva poate descoperi că aceste adevăruri se manifestă într-un anumit loc sau situaţie, dar acestea nu se aplică şi celorlalţi.

În esenţă, suntem singuri cu sufletul nostru, oamenii care se simt însinguraţi nu s-au descoperit îndeajuns pe ei înşişi. Autodescoperirea sufletului se leagă de cât de stăpâni suntem pe noi înşine. Captarea propriei esenţe se

aseamănă cu actul de a ne îndrăgosti. Ceva adormit înăuntrul nostru este trezit de un stimul, într-un moment al vieţii noastre. Sufletul flirtează la început cu noi, ispitindu-ne să mergem mai departe cu deliciile pe care le putem vedea doar de la distanţă. Atracţia iniţială a descoperirii de sine începe cu o atingere ca din joacă a conştientului de către partea inconştientă a minţii. Pe măsură ce intensitatea cu care dorim să posedăm în întregime propriul sine creşte, suntem atraşi irezistibil de o comuniune mult mai intimă. Cunoaşterea sufletului nostru devine un aspect al fidelităţii faţă de propriul sine. Aspectul fascinant al descoperirii de sine este acela că, atunci când ne auzim vocea interioară, o recunoaştem imediat. Sunt convins, bazându-mă pe experienţa acumulată, că oricine de pe această planetă are un ghid spiritual propriu. Ghizii noştri vorbesc minţii noastre interioare – dacă suntem receptivi. În timp ce la unii ghizi putem ajunge mai uşor decât la alţii, fiecare dintre noi are capacitatea de a-i chema şi de a fi auzit de aceştia.

Nu există accidente în viaţă, deşi oamenii devin confuzi în faţa a ceea ce ei consideră a fi o expresie a hazardului. Această filosofic funcţionează împotriva gândirii ordinii spirituale. Un al doilea pas uşor de făcut, în logica acestei filosofii, ar fi acela că nu avem nici un control asupra vieţilor noastre şi că a încerca să ne descoperim pe noi înşine este un lucru lipsit de substanţă, având în vedere că, oricum, nimic din ceea ce facem nu are vreo importanţă. Credinţa în hazardul ce guvernează evenimentele influenţează în mod negativ reacţia noastră în faţa unor situaţii şi ne permite să evităm să ne punem problema explicării acestora. A avea o abordare fatalistă a vieţii, spunând: „E voia lui Dumnezeu” sau „Aceasta e karma mea”, contribuie la inacţiunea şi la lipsa noastră de scop în viaţă, pentru că ceea ce are importanţă în viaţă poate veni cu încetul sau dintr-o dată.

Conştienţa de sine ne poate duce dincolo de ceea ce am crezut că reprezintă destinaţia noastră iniţială. Karma semnifică punerea în mişcare a acelor condiţii ale drumului nostru care ne stimulează învăţarea şi dezvoltarea. Conceptul conform căruia există o sursă ce orchestrează totul nu trebuie să fie considerat prea pretenţios. Înţelegerea naturii noastre spirituale vine în momente liniştite, introspective şi subtile, manifestate de puterea unei singure gândiri.

Viaţa presupune schimbări constante în drumul spre împlinire. Locul pe care-l ocupăm în lume astăzi poate fi mâine altul. Trebuie să învăţăm să ne adaptăm acestor perspective diferite, întrucât acestea reprezintă o parte a planului dezvoltării noastre. Făcând astfel, există o transcendenţă a sinelui, de la procesul mascării în spatele unei carcase exterioare temporare la ceea ce se găseşte adânc în cadrul minţii permanente a sufletului nostru. Pentru a înălţa mintea umană din sentimentele de deziluzie, trebuie să ne extindem conştienţa, iertându-ne pe noi înşine de greşeli. Cred că e vital pentru

sănătatea noastră mentală să putem râde de noi înşine şi de situaţiile prosteşti în care intrăm în cadrul drumului nostru. Viaţa e plină de conflicte, iar lupta, suferinţa şi fericirea pe care le trăim reprezintă motivele pentru care suntem aici. Fiecare zi e un nou început.

Am un citat final, ce aparţine unui subiect ce se pregătea pentru o nouă călătorie, din lumea spiritelor către o nouă încarnare pe Pământ. Cred că declaraţia acestuia oferă o concluzie potrivită acestei cărţi:

Venirea pe Pământ este ca o călătorie într-o ţară străină, departe de casa noastră. Unele lucruri par familiare, dar majoritatea sunt ciudate, măcar până când ne obişnuim cu acestea, în special condiţiile necruţătoare. Adevărata noastră casă e un loc de pace absolută, acceptare completă şi dragoste desăvârşită. Ca suflete despărţite de casa noastră, nu putem considera că aceste trăsături frumoase vor mai fi prezente în jurul nostru. Pe Pământ urmează să ne confruntăm cu intoleranţa, tristeţea şi mânia, în timp ce căutăm bucuria şi dragostea. Va trebui să nu ne pierdem integritatea pe drum, sacrificându-ne bunătatea pentru a supravieţui şi manifestând atitudini de superioritate sau de inferioritate faţă de cei din jurul nostru. Ştim că traiul într-o lume imperfectă ne va ajuta să înţelegem adevărata însemnătate a perfecţiunii. Cerem curaj şi umilinţă înaintea călătoriei noastre în altă viaţă. Pe măsură ce creştem în conştienţă, va spori şi calitatea existenţei noastre. În acest fel suntem testaţi. Trecerea acestui test reprezintă destinul nostru.